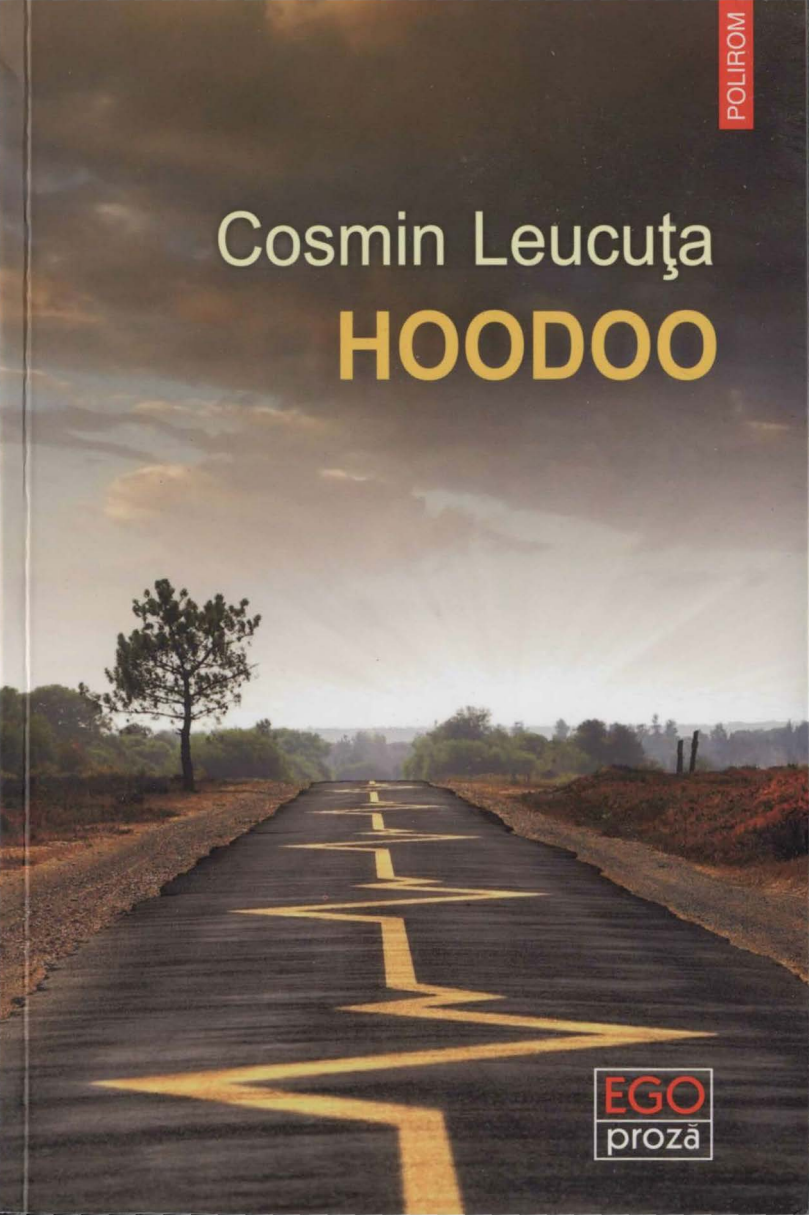

POLIROM
Cosmin Leucuţa
HOODOO
EGO
proză

Foto: Oana Mititelu

COSMIN LEUCUȚA s-a născut pe 3 octombrie 1986, la Arad. În 2009 a absolvit Facultatea de Drept și Științe Administrative din cadrul Universității de Vest din Timișoara. Este scriitor cu normă întreagă, iar în timpul liber lucrează la o multinațională. A început să scrie povești la 14 ani și până în prezent a publicat povestiri, nuvele și fragmente din romane în reviste precum *EgoPhobia*, *LiterNautica* și *Hypocrisia*. La vârsta de 23 de ani a scris romanul *Laptele negru al mamei*, care este câștigătorul Concursului de Debut organizat de Editura Adenium în anul 2013. Un alt roman al său – *Statele Unite ale lui Dumnezeu* – a fost nominalizat la Concursul de Debut Literar UniCredit, ediția a VI-a (2013), organizat de Editura Humanitas. În decembrie 2014 a fost cooptat în juriul concursului literar „Incubatorul de Condeie" și din ianuarie 2015 a devenit invitat permanent al site-ului cultural Semne Bune, unde contribuie cu articole, recenzii și editoriale pe teme variate. În octombrie 2017, Editura Casa de Pariuri Literare i-a publicat o culegere de povestiri scurte intitulată *Numele altora*. Locuiește în Timișoara, împreună cu cele două pisici ale sale.

proza
EGO

Colecția „Ego. Proză" este coordonată de Lucian Dan Teodorovici.

© 2018 by Editura POLIROM

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Foto copertă: © Carlos Caetano/Shutterstock.com
Foto autor: © Oana Mititelu

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1,
et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

LEUCUȚA, COSMIN

Hoodoo / Cosmin Leucuța. – Iași: Polirom, 2018

ISBN print: 978-973-46-7185-4
ISBN ePub: 978-973-46-7272-1
ISBN PDF: 978-973-46-7273-8

821.135.1

Printed in ROMANIA

Cosmin Leucuţa

HOODOO

roman

POLIROM
2018

„*Hoodoo*, pl. *hoodoos*, subst. n. – 1. Corp de practici ale magiei tradiţionale atribuite africanilor, specific zonei de vest. 2. Ceva ce atrage ghinionul. 3. Nonsens. – vb. tranz. A arunca o vrajă (asupra cuiva)."

Merriam-Webster Dictionary

„Unele tradiţii spirituale africane recunoşteau existenţa unei zeităţi (lipsite de gen) care era responsabilă pentru crearea lumii, iar această entitate nu era nici rea, nici bună şi nu se preocupa de soarta oamenilor."

Carolyn Morrow Long
Spiritual Merchants: Religion, Magic, and Commerce

„Hoodooismu', or'ce faci ie planu' lu' dumnezeu, 'ţelegi? Dumnezeu are d-a face cu to' ce faci tu, nu 'portă că ie bun sau rău, are d-a face cu to' ce faci tu. O să primeşti ce-i a' tău..."

Interviu preluat din
Harry Middleton Hyatt
Hoodoo – Conjuration – Witchcraft & Rootwork

„Providenţa divină nu este doar un factor în hoodoo, ci este esenţială pentru el, iar dumnezeu însuşi este arhetipul vraciului hoodoo, iar biblia este talismanul său, cea mai puternică carte de vrăji din lume.
Înainte de toate câte le vedem a fost hoodoo. Au fost şase zile de vrăji şi cuvinte puternice şi din ele s-au născut lumea şi toate câte sunt în ea."

Zora Hurston
Mules and Men

Întâmplările ce urmează ar putea să te facă să te întrebi:
„Nu sunt prea multe coincidenţe în toată chestia asta?".
Dacă asta crezi, atunci întreabă-te şi asta:
„Chiar crezi în coincidenţe?".

Partea I

Take a leap of faith
Let's fall asleep in nothingness
No one will find us here
Our world is closed to all
Imagine with your heart
Your days! Oh, what they could've been
Hunger, love and other songs
But you've turned them all to dust
Stubborn fiend of blood and lust.

Lucrurile s-au schimbat

Era vară şi umbra lui dumnezeu păta pământul pentru al douăzeci şi şaselea an consecutiv.

Aerul fierbinte înăbuşea străzile.

Cerul era senin, de un albastru pur, chiar şi la ora aceea târzie.

Îl simţea înăuntrul ei.

De dimineaţă pornise spre ultima zi de şcoală, ultima zi din penultimul an de liceu, zâmbind şi balansându-şi şolduri le pline, fără o grijă pe lume.

Avea părul castaniu, cu irizaţii roşietice, prins într-o coadă neglijentă, şi faţa plină de pistrui. Ochii ei verzi, de asasin străluceau puternic, contrastând cu pielea bronzată. Avea un dinte din faţă uşor ciobit – opera fratelui ei geamăn, Anton. Nu îi purta pică pentru asta, fiindcă se întâmplase pe vremea când erau copii şi deci tot ce făceau era din dragoste nestăpânită unul faţă de celălalt.

Fredona melodii rock în *falsetto* şi îşi rotea din când în când capul, să vadă dacă nu cumva o vedea sau o auzea cineva. Dar era singură pe faleză, fiindcă era ora şapte seara.

Blugii albaştri o strângeau puţin, fiindcă erau noi, iar tenişii scârţâiau şi ei, tot din cauză că erau noi. Maioul alb lăsa să i se vadă bretelele sutienului şi geanta de umăr îi zgâria puţin pielea spatelui.

Ziua trecuse repede, cu râsete şi regrete adolescentine. Îi permisese unui coleg mai retras să o sărute şi simţise pe limbă gust de sânge. Îşi mângâiase cu vârfurile degetelor

pielea și se strânsese în brațe. Îi era sete și avea chef să bea o bere. Pierduse după-masa prin baruri, cu prietenele, făcându-și planuri pentru zilele următoare, iar apoi se întorsese pe faleză.

Îi plăcea foarte mult să umble pe jos. Picioarele erau mijlocul ei de transport preferat. Ar fi vrut să facă o călătorie, una lungă și plină de arome variate, pe care să le guste cu poftă și din care să învețe ceva.

Deși era începutul verii, pe faleză se găseau frunze uscate. Îi plăceau toate anotimpurile, dar toamna era preferata ei. Datorită frunzelor uscate și roșii. Adora sunetul scos de frunzele crocante atunci când se destrămau sub tălpile ei și de multe ori se abătea din drum pentru a asculta simfonia toamnei.

La pontoane nu era nimeni, i se păru ciudat că malul fluviului era pustiu într-o zi de vineri atât de frumoasă. Dar ridică din umeri și lovi cu piciorul o pietricică, iar aceasta se pierdu în valuri. Își lepădă tenișii, apoi șosetele și-și cufundă picioarele în apa rece și întunecată. Oftă de plăcere și se lăsă pe spate, pe scândurile de lemn bătătorit și ars de soare.

Își aprinse o țigară și o savură până la jumătate, apoi se ridică în capul oaselor, cercetând împrejurimile cu ochi scânteietori. Doamne, cât de mult îi plăcea să fumeze! Simțea că toate erau mai importante, mai grave dacă țineai între degete o țigară aprinsă. Avea nevoie să simtă că lumea din jurul ei era importantă. Iar dacă era liniște, liniște deplină, puteai auzi susurul acela al tutunului ars. Oftă și mai trase un fum, sperând, în mod irațional, că acesta o va ucide. Nu se întâmplă nimic. Aruncă țigara în apă, privind-o cum era purtată de valuri în depărtare, apoi suflă fumul cu putere din plămâni.

Trebuia să se lase de fumat. Luă pe loc această hotărâre. Nu credea în lucrurile făcute treptat. Oamenii care nu voiau schimbare făceau lucrurile treptat. Trebuia să facă multe schimbări din acea zi încolo. Apoi se întrebă, simțind capul urât al paniciі ieșind dintre umbre:

„Chiar vreau asta? Sunt pregătită pentru așa ceva?".

Dar, în ignoranța și frăgezimea ei, trase totuși concluzia corectă că nimeni nu era vreodată pregătit pentru așa ceva.

O chema Sofia. Pe lângă Anton, mai avea doi frați, ambii mai în vârstă, și mereu simțise că fusese născută pentru a face ceva mai mult decât să meargă la școală sau să o asculte pe maică-sa, să petreacă împreună cu prietenii sau să-și cumpere haine de la Mango.

Era dansatoare și actriță în devenire, iar multă lume îi lăuda mișcările suave și lacrimile de pe scenă, dar uneori avea impresia că toți se holbau la fundul ei și se întrebau dacă înghite sau nu.

Îl simțea înăuntrul ei, zvârcolindu-se, neliniștit și nerăbdător. Nedefinit.

Cineva crescut într-un mediu conservator sau puritan ar fi spus că era o dezmățată, cu părul prins neglijent, cu umerii perpetuu goi, cu pasul sprinten și cu expresia aceea de fată cuminte care obținea exact efectul opus, dar – dar! –, în ciuda faptului că își pierduse fecioria la venerabila vârstă de treisprezece ani și era foarte activă din punct de vedere sexual, comportamentul ei era foarte discret și retras. Unii luau asta drept îngâmfare, alții drept indiferență, dar Sofia era... era un fin observator al lumii din jurul ei. Tăcerea ei smulgea secretele altora, în gura mare. Ca o singularitate nepăsătoare, inerția ei îi făcea pe cei din jur să se zbată ca peștii pe uscat.

Își încleștа fălcile, sprâncenele i se împreunau deasupra nasului pistruiat și era stăpâna tuturor. Pasivitatea ei trăda superioritatea spirituală pe care cei din jurul ei nu o puteau adulmeca, nu o puteau atinge. Erau orbi, iar ea făcuse de mult pace cu acest gând.

Sofia.

Nu avea de făcut alegeri, fiindcă niciodată nu își dorise nimic cu adevărat. Când alegi ceva, renunți la libertatea de a alege. Prezentul se schimbă, fără să trebuiască să îl atingi,

iar ea nu avea nimic de demonstrat. Totuși, ziua de mâine i se strângea în jurul gâtului, fiindcă obișnuia să nu îi pese, dar lucrurile se schimbaseră în urmă cu câteva zile.

De la nașterea ei trecuseră șaptesprezece ani de domnie peste umerii lui dumnezeu și, asemenea mamei sale la această vârstă, era însărcinată cu primul ei copil.

Știa că alegerea de a păstra copilul nu era deloc înțeleaptă. Câte motive raționale nu tăiau chiar acum copacul alegerilor fetei? Era tânără, foarte tânără, și nu avea nimic în afară de câteva datorii spirituale. Mai mult, simțea că pruncul încolțise din sămânță otrăvită, căzută din copacul negru și urât.

Instinctul de a-l stârpi era puternic, avea o presimțire întunecată, copilul era rău în esență, dar Sofia nu voia să-i răpească ocazia de a deveni un om mai bun.

„Te chem să ieși din mine, să pătrunzi în viața mea, să ne ascundem de ceilalți și să ne făurim o lume doar a noastră, un loc unde instinctele și iubirea o să ne elibereze de oftaturi și visuri ce nu se pot realiza."

Voia să-l păstreze, fiindcă deja tânjea după mânuțele lui lacome, după ochii lui mari și albaștri, după respirația lui proaspătă, după furia irațională și după țipătul lui liniștitor. Era nedefinit în pântecul ei încă plat, ca universul mut înainte de Big Bang, concentrat și dens și plin de posibilități, dar în acea clipă simțea că avea să fie un ***el***, iar ea avea să-l iubească așa cum un miner iubea aurul.

Instinctul era puternic.

Încrede-te în instinct, apoi alege calea opusă.

Copilul era al ei.

Viitorul.

Bob Dylan – *Things Have Changed*

Oamenii frumoși

Bărbatul se numea Knopf.

Purta un costum bleumarin Cerruti 1881, cămașă albă Pablo Monta, cravată argintie Pensive și pantofi negri cu bombeuri și perforații de la Brooks Brothers. Își ura hainele, dar învățase să le poarte ca pe un camuflaj. Un camuflaj care îl ajuta să-și atingă scopul. Pe un rever al hainei era prinsă o mică emblemă aurie. Era semnul sub care i se ceruse să-i învingă pe toți cei care ar fi îndrăznit să i se opună. Cel care îi ceruse victoria se numea... se numise tot Knopf.

Nu primise emblema aurie, cu mâini tremurânde, de la mâini la fel de tremurânde, pe patul de moarte al tatălui său. O primise într-un plic de culoarea șofranului, din hârtie scumpă, pe care îl găsise pe birou în dimineața în care aflase că tatăl său trecuse în lumea celor eterni, dar nu neapărat drepți.

Plicul purta sigiliul bătrânului Knopf și, în loc de cuvinte inutile, iertări și sfaturi care ajung să se piardă în vânt, hârtia îi dădea un singur sfat, subtil și succint:

IHSV

Văzând literele simple, lui Knopf îi încolți un zâmbet în colțul gurii.

Părul tuns scurt, deși ușor grizonant, îl întinerea și nimeni nu i-ar fi dat mai mult de 40 de ani. Dar bărbatul se numea Knopf și asta reprezenta ceva în vremurile lui. Ceva ce un bărbat de *doar* 40 de ani nu ar fi putut reprezenta. Așa că el avea 50 de ani proaspăt împliniți.

Păşea calm, dar ferm spre liftul de la capătul holului principal. Se afla în hotelul Four Seasons de pe bulevardul Iulius Caesar. Avusese o întâlnire cu câțiva reprezentanți ai marilor companii de asigurări pentru a discuta... nu, nu pentru a discuta, ci pentru a le explica faptul că trebuiau să se plece în fața voinței lui, dacă voiau ca la anul să se înalțe mai falnici. Avea în fața lui un proiect de lege pe care se părea că îl voia aprobat cu orice preț înainte de vacanța parlamentară şi întâlnirea din această dimineață trebuia să-i asigure sprijinul tuturor celor implicați. Nu își permitea ca vreunul dintre câinii lui să rupă rândurile, aiurit la vederea vreunei prăzi uşoare şi meschine. Trebuiau să se concentreze cu toții asupra țelului stabilit, iar răsplata avea să vină pentru toți. O concluzie corectă ar fi să presupun că el voia ca toți cei din subordinea lui să îl asculte şi să îi urmeze indicațiile.

In hoc signo vinces.

Le explicase că a pune în mişcare un instrument de regularizare a pieței asigurărilor la nivel regional precum cel creat de el nu era doar o strategie de publicitate, ci şi un avânt foarte curajos pe teritorii pe care predecesorii lor nu avuseseră coaie ca să calce. Lărgirea sferei de aplicare își avea riscurile ei, dar parametrii pe care se baza legea lui se autoreglau într-un asemenea mod încât riscurile mai sus menționate erau neglijabile, iar posibilitățile de exploatare nelimitate.

Desigur că experții legali aveau să sesizeze natura eratică a conceptului şi probabil că aveau să fie ridicate întrebări, dar bărbatul se numea Knopf şi istoria arăta că niciodată nu era prins cu garda jos. O altă ordonanță care lui îi era foarte dragă venea să contracareze eventualele schimbări de direcție. Şi, în acelaşi timp, distrăgea tuturor atenția de la adevărata natură a ambelor jumătăți.

Probabil că efectele urmărite de Knopf erau subtile, puternice şi de lungă durată.

Probabil că aveau să fie un fenomen social cel puțin la fel de semnificativ ca industrializarea din secolul al XIX-lea.

Fiindcă el se numea Knopf şi nu lucra decât la scară largă. Nu ştiu dacă era conştient de efectiv orice se întâmpla în jurul lui sau dacă avea puterea de a controla incontrolabilul, dar istoria şi Knopf urmau să aibă parte de o surpriză.

Ochii săi gri, cu privire dură trecură pe deasupra oamenilor şi el ascultă cum, în spatele liniştii, ei aplaudau.

Rânjete de satisfacţie şi încredere împânzirăcamera în care vorbise el. Apoi îi lăsă pe cretinii aceia să-şi înceapă ziua cu câte un coniac servit în cupe încălzite, iar el se retrase fără să se scuze.

Acum aştepta liftul. Lângă el se opri o femeie îmbrăcată elegant, purtând o pălărie de vară cu boruri largi şi ţinând în mână o Bottega din piele de crocodil. Femeia îl măsură din priviri şi îi zâmbi din colţul gurii, satisfăcută.

In hoc signo vinces.

Knopf era braţul de fier care le îndoia gâtul celor ce se opuneau hotărârilor sale. Multe dintre cele mai importante – dar nu şi cele mai bune – schimbări legislative ale ultimului deceniu din domeniul fiscal şi bancar erau copiii lui. Prevederi subtile din corpul unor ordonanţe tăiaseră în carnea vie a afacerilor şi, deşi impactul social fusese unul negativ, creşterea economică era indubitabilă şi vertiginoasă. Cei bogaţi deveneau atât de bogaţi, încât progresul lor acoperea şi deficitul celor mulţi şi mici şi flămânzi. Dar el nu lua neapărat partea celor bogaţi, ci partea celor de pe urma cărora avea cel mai mult de câştigat.

Era un Robin Hood fără busolă morală. În perioada alegerilor le sucea minţile celor cu buletine de vot valide. Când se întrevedeau posibilităţi de a muta munţii din loc – la propriu –, părea să se joace cu speranţele posesorilor de iahturi şi echipe de fotbal. Şi, ori de câte ori partenerii săi încercau să-l tragă pe sfoară, îi trimitea în ţărână.

Knopf îi făcu semn să intre în lift, apoi o urmă.

Femeia ceru etajul 19, aşa că Knopf ceru etajul 20. Liftierul îmbrăcat impecabil spuse:

— Prea bine, domnule Knopf.
Apoi execută ordinele.

„Scrupule" nu era un cuvânt pe care Knopf să nu-l cunoască. Nici „etică" nu era un cuvânt străin de el. Dar probabil cel mai mult îi plăcea să spună – în privat, desigur – că, dacă un martir vrea să se arunce în sabie pentru a demonstra ceva, atunci era de datoria lui să o ascută și să o țină la unghiul potrivit. Cei vii făceau mult mai multe decât cei morți, iar acesta era un adevăr irefutabil.

Femeia se întoarse ușor spre el și bărbatul simți cum îi studia figura. Ea părăsi liftul la etajul 19, cu un oftat, iar Knopf mai urcă un etaj. Ieși din lift cu fălcile ușor încleștate și o luă spre capătul coridorului, unde se afla scara de urgență. Își scoase mobilul din buzunarul hainei și trimise un mesaj.

„Liftierul de la numărul 4 trebuie schimbat."

Băgă mobilul înapoi în buzunar. Deschise ușa de la casa scărilor și coborî la etajul 19.

Atitudinea lui sugera că era de părere că sacrificiile nu ajutau pe nimeni, așa că nu le făcea. Iar dacă renunța la ceva, mi se pare că avea grijă să-și recupereze paguba îndoit. *Măcar* îndoit.

Nu cred că era lacom. Eforturile lui nu păreau orientate spre acumularea de bogății materiale. Nu, cred că Knopf era mai degrabă un dictator obscur de modă veche. Cred că pe el îl excita puterea, în orice formă a sa. Am impresia că stătea în umbră și de acolo trăgea pârghiile, de acolo influența mersul istoriei. Părea genul de om care putea câștiga încrederea cuiva doar prin felul în care dădea mâna cu acea persoană și aprecia un adversar care i-ar fi dat bătaie de cap. Din păcate, aceștia erau greu de găsit și ușor de înfrânt.

In hoc signo vinces.

Imaginea lui îmi inspira siguranţă şi nu cred că îi plăcea să-şi asume riscuri, dar, dacă o făcea, avea grijă să le controleze. Stabilise întâlnirea din această dimineaţă în acest loc dintr-un motiv anume. S-ar fi putut întâlni cu bărbaţii aceia într-un milion de alte locuri şi momente, dar astăzi era esenţial să o facă la Four Seasons, la ora 9 dimineaţa.

Cel mai gălăgios om din încăpere este şi cel mai slab om din încăpere. Un ins de teapa lui Knopf ar fi trebuit să ştie asta încă de la prima bătaie a inimii, iar atitudinea lui sugera că nu voia să iasă în evidenţă. Cred că era mulţumit cu tăcerea şi cu întunericul din jurul său. Făcea orice ca să rămână anonim. Dar liftierul îl recunoscuse. Şi probabil că nici femeia nu avea să-l uite prea curând. Asta trebuia schimbat.

Ajunse în dreptul uşii camerei pe care o rezervase pentru el omul lui. Nu era omul lui *de încredere*, fiindcă Knopf nu părea să aibă încredere în nimeni. Îi suspecta pe toţi, fără discriminare.

Ca om cu o inteligenţă tăioasă, pe care o demonstra în mod subtil, zi de zi, lăsându-şi adversarii şi aliaţii deopotrivă cu bârbiile atârnând în expresii stupide, Knopf probabil ştia că femeia este principalul obiect de seducţie al capitalismului. Adică, dacă *eu* cunosc axioma asta, Knopf în mod sigur nu are probleme cu ea. Cred că avea instincte formidabile care îl ajutau să evalueze repede şi corect pericolele, instincte în care oricine s-ar fi încrezut. Şi totuşi, în ciuda aşchiei care îi pătrunsese în carne în ziua aceea, hotărî să aleagă calea cea mai grea şi mai periculoasă...

Păşi în cameră şi închise uşa în urma lui, încuind-o cu o mişcare fluidă din încheietură. Se întoarse şi pe faţă avea întipărit un rânjet triumfător.

Ca toţi cei făcuţi din carne şi oase, cred că putem spune că avea şi el un călcâi al lui Ahile, iar acel călcâi se afla în camera de hotel în care tocmai intrase.

In hoc signo vinces.

Călcâiul stătea așezat pe patul dublu, deasupra cuverturii albe cusute cu fir de aur. Își trăsese rochia albastră puțin peste genunchii bronzați și privea în gol spre tavan. Era desculță – tenișii stăteau aruncați pe covor – și avea brațele desfăcute, iar gura întredeschisă îi fremăta ușor.

— Bună, draga mea, murmură Knopf cu ochii scânteind.

Fata clipi, zâmbi, apoi se ridică în capul oaselor. Părul îi căzu peste umeri. Bărbatul se apropie de pat. Lumina soarelui trecea blând prin perdelele de culoarea șofranului și mângâia suav parchetul de culoare închisă, covorul gros, mobila masivă plină de intarsii. Câteva fâșii de soare se ondulau și pe trupul ei.

Îi spuse calm:

— Te rog, dezbracă-te.

Iar ea se dezbrăcă. Era obișnuită cu stilul acesta laconic, precaut de a vorbi. Îl privea cu ochii ei verzi și gura îi ardea.

O sărută și își dădu jos cămașa. O strânse în brațe și îi șopti numele ca pe o blasfemie dulce. Sofia îi mângâie umerii striați și îi ascultă vocea. Zâmbind, își lipiră buzele. Toți oamenii excepționali tânjeau după lucrurile simple pe care viața obișnuită le oferea.

Niciunul dintre ei nu mai scoase un cuvânt până când fapta nu fu săvârșită.

Ea stătea întinsă pe pat după aceea, iar el fuma calm, tolănit într-un fotoliu îmbrăcat în piele de culoarea cafelei.

Îl privea pe bărbatul numit Knopf și se întreba:

„Oare sunt pregătită?".

— Ai copii? întrebă ea brusc.

Knopf o privi, luat prin surprindere. Scutură scrumul și spuse amuzat:

— Știi că n-am.

— Da, dar vreau să spun: nu îți dorești?

— De ce îmi pui întrebările astea?

— Fiindcă vreau să știu dacă îți dorești copii, insistă ea.

Soarele îi făcea pielea să strălucească. Knopf mai trase un fum.

— Cel care nu își dorește copii este cel care nu vrea să trăiască veșnic. Ți se pare că eu vreau să mă sting brusc și să fiu suflat de vânt?

Sofia își țuguie buzele, apoi spuse:

— Eu nu asta am întrebat.

— Ai dreptate, aprobă el. Uite, de asta îmi place de tine.

— Că pun întrebări la care nu poți răspunde?

— Nu. Că pui întrebări la care nu m-am gândit niciodată că va trebui să răspund.

Sofia îl privi fără să spună nimic. Bărbatul reluă:

— Lăsând la o parte latura vanitoasă a problemei... adevărul este că nu m-am gândit niciodată la copii. Nici că îi vreau, nici că nu îi vreau. Pur și simplu nu mi-am pus problema.

Apoi își plantă iarăși țigara în gură.

Sofia voia să dea afară cuvintele, dar nu știa cum. Bărbatul din fața ei nu era genul de om căruia puteai să îi arunci în brațe o bombă de asemenea proporții, pur și simplu. Urmau consecințele. Negăsindu-și cuvintele potrivite, le rosti pe cele nepotrivite:

— Crezi în dumnezeu?

— Credința în dumnezeu e depășită. Mai ales în ziua de azi, când... mă rog, știi și tu cum stau lucrurile.

— Mda, știu. Dar crezi în el?

— Nu. Știu că există. Nu am nevoie să cred.

— Ei bine, eu cred. Știu și eu că există, l-am și văzut o dată, dar de crezut cred în el.

— Ce e de crezut? Cum se manifestă o credință de genul acesta? întrebă Knopf.

Țigara îi fumega între degete. Adăugă:

— A crede într-un astfel de dumnezeu este ca și cum ai crede în ziua de astăzi că Pământul e rotund.

Sofia își îngustă ochii:

— Îmi spui că nu am nevoie să cred în suflet dacă există un trup?

Knopf pufni și zâmbi ușor:

— Trebuie să recunosc că mereu am simțit că ești mult mai înțeleaptă decât ar trebui să fii. Ce spui tu este cam brutal, dar da. Asta spun. Rolul credinței este să înlocuiască acel ceva ce lipsește. În cazul acesta, dovada. Dacă ai dovada, credința dispare de la sine, este o reacție logică. Ce mai intervine aici este și necesitatea. Unde duc întrebările astea?

Sofia rămase tăcută o vreme.

Cam brutal, da. Așa era și el. Brutal. Și totuși, în spatele figurii ce părea a fi cioplită în piatră, în spatele ochilor gri ca oțelul, în spatele aparenței lui impecabile, probabil că și el era un om și, ca toți oamenii, avea un suflet, o șoaptă pe care nu o puteai cunoaște. Iar Sofia încerca să-i vadă sufletul, să se convingă că el era mai mult decât o mașinărie precisă, determinată și motivată de un țel ascuns.

Voia să creadă în sufletul lui Knopf, să creadă în el, deși știa că există. Voia să creadă în el cam la fel cum credea în dumnezeu, deși știa că și acesta exista. Credința în ceva și certitudinea că acel ceva era acolo și făcea ceea ce trebuia să facă erau cele două fețe necesare ale aceleiași monede.

Sofia văzuse o față a monedei, iar acum voia să o vadă și pe cealaltă.

— Trebuie să vorbim, murmură ea.

Knopf trase un fum prelung, apoi lăsă câteva secunde lungi să treacă și spuse în timp ce sufla fumul afară:

— Pare serios.

— Este.

— Te ascult.

— Sunt însărcinată.

Knopf, bărbatul ăsta din fața ei, o ținea în brațele lui puternice și o săruta. Îi mângâia umerii și îi ciupea lobii urechilor cu dinții lui albi. O împingea ușor pe marginea patului și îi ridica bărbia cu un deget. Ea își lipea pieptul

de al lui, strivindu-şi sânii ca să-i simtă bătăile inimii bătrâne. Privirea lui făcea cât o sută de duşuri reci, dar sprâncenele lui spuneau o altă poveste.

— Felicitări, zâmbi el privind pe lângă ea.

— Mulţumesc. La fel şi ţie, îi întoarse ea zâmbetul.

Knopf mai trase un fum, apoi spuse privind capătul ţigării:

— Sugerezi că e al meu.

Nu era o întrebare.

Sofia stătea în braţele lui după ce se împreunau şi îşi ducea pumnii la piept, lăsându-se învăluită în cearşaful alb şi răcoros. Când stătea deasupra ei, gura îi fremăta de parcă ar fi vrut să i se confeseze. Niciodată nu o făcea.

— Nu sugerez nimic. Chiar *este* al tău.

— Vrei să-l păstrezi?

— Încă nu ştiu. Dar cred că vreau.

— Ce le vei spune oamenilor?

Knopf putea fi foarte tandru şi atent. Ea stătea întinsă pe pat, pe o parte, sprijinită într-un cot, iar el îşi trecea uşor degetele peste trupul ei, trecea peste o coapsă bronzată, cobora în adâncitura dintre coaste şi şolduri ca o pasăre căutându-şi cuibul, apoi urca peste umărul ei. Îi spunea că era frumoasă, dar rar. Faţă de alţii părea rece şi calculat, dar ea simţea că în spatele frunţii sale o furtună se dezlănţuise.

— Nici asta nu ştiu, recunoscu ea.

— Când te confrunţi cu o asemenea situaţie, răspunsuri de genul „nu ştiu" tind să facă lumea să se simtă neliniştită.

— Te simţi neliniştit? îl iscodi ea, trăgându-se spre marginea patului.

Îşi adună tot părul într-un coc şi arăta adorabil cu gâtul expus, subţire şi lung. Bărbia ascuţită îi dădea un aer aristocratic. Era foarte frumoasă.

— Ce spui tu sunt lucruri serioase, răspunse bărbatul.

— Nu-ţi cer pensie alimentară, dacă la asta te gândeşti.

— Nici nu oferam aşa ceva. Dar încă trăim într-o lume normală, iar faptul că o tânără de 17 ani vine într-o zi acasă

și își anunță mama că e însărcinată va ridica niște întrebări. Și e bine să ai răspunsuri pentru ele.

— Vrei să-mi sugerezi câteva?

— Toate la timpul lor. Am și eu niște întrebări.

— Spune! zâmbi ea, ca și cum jucau un joc.

Knopf nu o atingea niciodată dacă nu erau singuri. Nu o privea altfel decât ca pe un obiect de mobilier dacă nu erau singuri. Așa denumise ea privirea lui din public. „Privirea de decor." O privea ca și cum ea făcea parte din fundal, ca și cum era un cameleon care nu ieșea cu nimic în evidență. Părea mereu stăpân pe el și niciodată nu îl auzise spunând cuvinte cu înțeles echivoc. Uneori, când stăteau în paturile acelea mari și somptuoase, între așternuturi scumpe, Sofia avea impresia că el ținea la ea. Apoi își dădea seama că nu putea concepe așa ceva. Nu știa ce ar fi putut însemna ca un om precum Knopf să țină la ea. Să o iubească? Era atras de ea, iar ea era fascinată de el. Atitudinea lui dezarma pornirile ei. După ce o lăsa pe spate, ca să-și tragă răsuflarea, ea își dorea de multe ori să-l strângă în brațe, să-l sărute, să-i spună lucruri secrete și să-i facă declarații neverosimile. Dar el era rece și îndepărtat de îndată ce climaxul se împrăștia spre marginile camerei. Stătea lângă ea, dar nu mai era același om din urmă cu trei minute. Era omul de dinainte să se deschidă ușa. Era gata de plecare.

— Din circumstanțe deduc că ar trebui să fii în luna a doua, începu el. O să mai treacă măcar o lună până când o să înceapă să se vadă că ești cu prunc.

Făcu o pauză.

Sofia îi urmărea gura.

— Ești o tânără inteligentă. Totuși, cred că un copil e o responsabilitate care depășește puterile tale actuale. Viața ta se va schimba pentru totdeauna. În bine sau în rău, asta depinde. Vreau să te gândești foarte bine la alegerea ta. Eu nu voi fi lângă tine. E foarte simplu. Alegerile mele nu pot fi îngreunate de tine sau de ceea ce crește în pântecul tău.

Brusc, Sofia se cutremură. Deşi afară era soare, i se făcu frig. Undeva, în străfunduri, pricepu încotro mergea discuţia. Îşi trase cearşaful peste umeri.

— Ştiu că nu cauţi să mă legi de tine, dar alegerea ta este una care oricum mă afectează.

Knopf o asculta uneori. Nici ea nu ştia când anume, dar o asculta.

— Crezi că ce ai făcut tu acum este ceva ce se poate desface. Spune-mi, de ce vrei copilul ăsta?

Sofia îl străpunse cu privirea ei verde, iar apoi spuse:

— Nu ştiu.

— Ce ţi-am spus legat de cuvintele astea?

Sofia îl privi. Nările îi fremătau. Rosti cuvintele ferm, crezând în ele ca într-o religie veche şi dură ca oţelul:

— Îl vreau fiindcă sunt mama lui. Şi asta e de ajuns.

Knopf îşi îngustă ochii.

Stinse ţigara în scrumiera de pe măsuţa din faţa lui, apoi se ridică în picioare. Sofia îl urmărea nemişcată. Era ca şi cum ar fi privit un leopard încordându-se, pregătit să se arunce asupra prăzii sale.

Bărbatul se opri la piciorul patului şi întinse un braţ spre ea. Îi făcu semn să-l urmeze. Fata dădu cearşaful la o parte şi ochii i se înseninară. Îi apucă mâna şi se lipi de el. Pieptul i se ridica şi cobora cu viteză.

Văzându-i privirea, probabil că Knopf îşi aduse aminte de cuvintele vânzătorului de suflete: „Zâmbetul unei fete este mai preţios decât istoria, filosofia, educaţia, religia, legea, politica, economia şi toate ramurile ştiinţei la un loc".

Knopf îi mângâie obrazul şi îi aranjă părul, care părea aproape roşu în lumina puternică a soarelui. Ţinând-o de mână, se îndreptă spre balcon. Afară era un cer perfect de vară. Sofia era lângă el. Priviră oraşul care se aşternea sub ei, în toată măreţia lui. Întins, colorat şi zgomotos. Bulevarde largi, zgârie-nori albaştri, pasaje lungi şi pline de serpentine ameţitoare. Parcuri pline de viaţă şi poduri de oţel negru. Oameni cu griji şi oameni fără griji. De la etajul 19, panorama valora mai mult decât istoria multor popoare.

Knopf zâmbea mulțumit și privea în zare, de parcă toată lumea era a lui.

Dar pentru Knopf zâmbetul acestei fete nu însemna chiar atât de mult ca pentru Faust. Knopf nu făcuse un pact cu diavolul, ci făcuse un pact cu dumnezeu.

Se întoarse spre Sofia și spuse:

— Știi...

Degetele sale se ridicară încet de pe șoldul ei, îi mângâiară spatele, apoi o apucară de ceafă și, cu o mișcare bruscă, o împinseră peste balustradă. Țipătul Sofiei se îndepărtă de el cu viteză, pe măsură ce trupul ei se apropia de asfalt.

In hoc signo vinces.

Sofia își scutură capul și întrebă:

— Poftim?

— Te-am întrebat despre ce vrei să vorbim. Ai spus că trebuie să vorbim, repetă Knopf și mai trase un fum din țigară.

— Ah, am uitat ce voiam să spun, minți ea. Probabil nimic important.

Knopf ieși din apartament și se îndreptă spre mașina din parcarea hotelului.

Medită la ceea ce făcuse. La ceea ce făcea.

Ca un om cu o inteligență tăioasă, pe care o demonstra în mod subtil zi de zi, lăsându-și adversarii și aliații deopotrivă cu bărbiile atârnând, Knopf probabil știa că femeia era principalul obiect de seducție al capitalismului. Iar el, Knopf... cred că voia să pună în genunchi capitalismul și să îi reteze capul urât dintr-o singură lovitură. Tot ce făcea, tot ce făcuse vreodată părea orientat spre acest unic scop. Toate armele lui păreau ațintite spre capitalism. Erau încărcate și bine unse. Tot ce așteptau era să vină clipa potrivită, iar clipa aceea se apropia. Căci, dacă situația generală, dacă tot ceea ce aveau oamenii în ziua de azi le fusese oferit de capitalism, ei bine, fascismul de modă veche avea să le ia înapoi

În camera de hotel, Sofia se îmbrăcă cu lene, dar nu uitase de teama care o cuprinsese în clipa în care voise să-i spună lui Knopf că el era tatăl copilului ei. Instinctul fetei, ca un mușchi conectat la întregul Univers, zvâcnise și, fără ca ea să știe, îl atinse și pe bărbatul de lângă ea.

Secretul ei era încă bine păstrat, dar lucruri masive și de neoprit se puseseră deja în mișcare.

***

Trebuia să meargă la o expoziție cu picturi de Alex Katz, la Galeria Albertina, împreună cu Jenny, dar Jenny era în spital, fiindcă suferise un prolaps rectal în urmă cu două zile, așa că nu putea să o însoțească pe Sofia la expoziție. Vorbiseră la telefon imediat după ce fusese internată în spital. Jenny zicea că medicii ziceau la rândul lor că de vină era constipația ei perpetuă. Opinia ei era că toate pastilele alea pe care le luase ca să slăbească îi făcuseră asta. Nu mai avusese scaun normal de jumătate de an.

Și acum probabil că te întrebi, strâmbând din nas: ce dracu' e ăla „prolaps rectal"?

Ei bine, cică prolapsul rectal e un eveniment foarte neplăcut, care se desfășoară astfel: pereții rectului se prăbușesc și ajung să iasă prin anus, în afara corpului.

Nu se știu exact motivele pentru care se întâmplă asta. Unii, ca Moschcowitz, spun că ar fi o formă de hernie cauzată de un defect al pelvisului. Alții, ca Broden sau Snellman, sunt de părere că prolapsul rectal e o invaginație circumferențială a rectului, care tinde să se agraveze în timp. Medicii se ceartă mereu pe teme de genul ăsta, fiindcă toți vor să vorbească și niciunul nu vrea să asculte, iar fiecare vrea să își impună punctul de vedere.

Lista de motive și de simptome este lungă, așa că nu o mai reproduc aici. Cert este că doare ca dracu', arată ca dracu' și de obicei ajungi sub cuțitul medicului ca să scapi de așa ceva.

Stătea pe un scaun lângă rezerva în care era instalată Jenny. Aștepta ca medicul să iasă de la consult, ca să poată sta de vorbă cu ea un pic.

În fața ei se opriră doi bărbați. Unul era medic, tras la față, îmbrăcat în pantaloni de stofă și purtând un halat alb peste haine. Nu avea stetoscop în jurul gâtului. Celălalt era un bărbat la vreo 40 de ani, care purta un costum de lână, gri. Avea cravata de la gât desfăcută și fruntea îi lucea de transpirație. Emana un iz fierbinte de mosc, pe care Sofia se aplecă ușor înainte ca să i-l adulmece.

— Am primit raportul, spuse medicul, ridicând în aer un dosar albastru.

— Hai să vedem care e faza, ceru bărbatul în costum și se apropie mai tare de el.

— Stai, stai! spuse medicul, dându-se înapoi un pas și strângând dosarul la piept ca pe un copil fragil. Înainte să-ți arăt raportul, mai spune-mi o dată care e povestea.

— De ce? se miră bărbatul în costum și își puse mâinile în șolduri.

Atunci Sofia văzu că avea un pistol negru la șold și deduse că era polițist. Probabil detectiv, fiindcă ofițerii erau obligați să poarte uniforme în timpul serviciului. Doar cei de rang mai înalt puteau umbla în civil.

— Fiindcă am aici raportul legistului. Și omul a scris aici niște chestii foarte interesante despre mortul nostru. Ce îmi ascunzi?

— Omule, termină cu prostiile. Nu ascund nimic. Nu știu decât ce știi și tu. L-au găsit pe platforma de beton din fața unui bloc. Nimeni nu l-a văzut căzând sau fiind împins. Nu există niciun martor. Nu știm cine e și ce dracu' căuta acolo. Ce scrie în raportul ăla?

— Niște chestii *foarte* interesante, zâmbi medicul.

Era un zâmbet disperat.

— Cum ar fi?

— Aruncă un ochi aici.

Detectivul apucă cu mâini lacome dosarul și îl deschise. Răsfoi câteva pagini și se încruntă brusc. Își ridică ochii

spre medic, apoi îi coborî iarăşi în dosar. Trase aer în piept, închise dosarul, apoi se uită la medic:

— Ăsta vorbeşte serios? ciocăni el cu degetul în foaia din faţa lui.

— El a examinat nenorocirea aia, confirmă omul în halat.

— Păi... ce scrie aici...

Medicul îşi ridică sprâncenele şi se vedea că făcea eforturi ca să nu arate cât de tare îl bulversa toată povestea.

— Hai să vorbim cu el, spuse detectivul şi se îndepărtară amândoi cu paşi apăsaţi.

Sofia murea de curiozitate să ştie despre ce vorbeau cei doi, dar asta este o altă poveste.

Între timp, medicul ieşi din rezerva lui Jenny, aşa că trebuia să intre. O văzu pe prietena ei întinsă pe pat pe o parte, cu nişte tuburi de cauciuc negre ieşindu-i de sub pătură.

— Hei, sexy! o salută Sofia.

Se apropie şi vru s-o sărute pe obraz, dar fata o respinse:

— Nu îmi mai spune aşa. Nu sunt sexy. Mă simt groaznic şi arăt dezgustător. Nu te apropia de mine!

— OK, murmură Sofia şi se dădu un pas înapoi.

Se lăsă pe un fotoliu şi o întrebă pe Jenny cum se simţea.

— Ca dracu', cum vrei să mă simt? Uite şi tu cum arăt! Colonul mi-a ieşit afară din corp. Mă cac printr-un tub, spuse ea îngreţoşată şi apucă cu furie unul dintre tuburile de cauciuc negre care ieşeau de sub pătură. E ca şi cum aş fi pe stop... non-stop! Nu îmi pot controla sfincterul şi curge din mine căcat încontinuu. Ah, vreau să mor! Auziţi?! se răsti ea la cei ce treceau pe coridor.

— Calmează-te, gata, îi spuse Sofia şi o luă de mână. O să te opereze şi o să fie bine.

— Şi cum dracu' o să mă prezint la şcoală, în toamnă? O să mă ştie toţi. O să fiu bătaia de joc a liceului!

Sofia vru să o liniştească iarăşi, dar se abţinu. În clipa aceea realiză că Jenny era genul de tipă care ar fi fost în stare să se sinucidă dacă nu putea fi frumoasă şi admirată mereu. Pe Sofia o scârbea genul ăsta de oameni, aşa că nu

mai scoase niciun cuvânt. O lăsă pe fata de lângă ea să se vaite. Oricum, probabil că avea dreptate. Cariera ei de regină a balului se încheiase. Jenny era însă destul de lucidă încât să poată concluziona:

— Totuși, o să încerc să fiu invizibilă. Anonimă. Ceea ce nu este băgat în seamă nu există, spuse ea cu amărăciune.

Dumnezeu tresări la auzul acestor cuvinte.

Jenny oftă și căzu într-o stare de catatonie autentică. Nu cerșea atenție sau îmbunare.

— De ce ești supărată?

— Fiindcă o să fiu un nimic, murmură Jenny, și asta mă întristează.

Iar figura ei arăta, într-adevăr, groaznic. Arăta ca scoarța înnegrită și plină de cute a unui copac bătrân, ca figura acrită de vreme a unei femei ce nu cunoscuse niciodată atingerea tandră a iubirii, ci doar smuciturile anonime ale plăcerii trecătoare.

Sofia voia să-i spună lui Jenny că era însărcinată, dar în mintea ei văzu reacția fetei: „De ce aș face așa ceva? Țin la corpul meu. Și la silueta mea. Știi cât am muncit pentru ea? De ce mi-aș distruge corpul, rămânând gravidă? Și banii... De ce mi-aș pierde timpul și banii, rănind și crescând o ființă care oricum va muri?".

Copilul ăsta deja însemna mult pentru ea și nu voia ca prima mențiune legată de el să fie urmată de un asemenea potop de cuvinte urâte și pline de ură. Dar vorbele nerostite ale prietenei sale o făcură să se gândească: cum va fi copilul acesta?

Jenny avea o scară de valori aliniată la standardele moderne. Nimicul din viziunea ei putea să aibă o gamă largă de calități. Pentru o clipă, Sofiei i se făcu frică pentru copilul ei. Lumea asta îl va mesteca și îl va scuipa în praf. De fapt, nici măcar nu era nevoie de așa ceva. Lumea doar își va pironi ochiul asupra lui. Va fi destul de puternic să suporte privirea lumii?

Va fi oare un om cu piele fină, dinți perfecți și un trup sculptat după standarde intangibile? Va face parte dintre oamenii frumoși? Sau va fi o rățușcă urâtă, cu dinți strâmbi și ochelari cu lentile groase, care va trebui să se mulțumească cu lumea cărților sau compania unor indezirabili?

Va fi o prezență de necontestat sau va fi un nimic? Un om de valoare sau un becisnic?

Sofia își dădu seama că nici măcar ea însăși nu știa ce era. Sigur, frumusețea ei era o certitudine, dar niciodată nu o considerase cel mai mare atu al său. Alesese să pășească pe altă potecă, pe cea mai puțin bătătorită, a ideilor încăpățânate.

Își închipui o armată de oameni frumoși. Femei și bărbați, înalți, supli. Îmbrăcați bine, strălucind, arătând amenințător și intimidant. O lumină puternică venea din spatele lor. Și copilul ei – avea un puternic sentiment că avea să fie băiat – stând în fața lor, cu picioarele bine înfipte în pământ, sfidându-i, amenințându-i cu prezența sa. Lumina care venea dinspre ei nu îl afecta. Dar el privea în sufletele lor și vedea hăul și frigul și singurătatea. Îi intimida și îi împingea pe toți în întuneric, pe toate acele făpturi perfecte. Acei oameni frumoși.

Așa că întrebarea pe care trebuia să și-o pună era, de fapt: va *voi* copilul ei să fie unul dintre oamenii frumoși? Sau va alege calea cea mai grea? Instinctele erau greu de ignorat, iar aceasta era una dintre marile bătălii care trebuiau duse.

Văzând că nu era chip să o îmbuneze pe prietena ei prolapsată, Sofia încercă să schimbe subiectul. Jenny își aduse aminte de cheful din seara aceea:

— Mergi la *party* în seara asta?

Sofia se simți brusc vinovată, dar nu avea rost să mintă:

— Da, cred că da. Păcat că nu poți veni și tu.

— Mda, ce să-ți spun, se bosumflă ea. Ai grijă ce pahare duci la gură. Să nu îți strecoare vreun tip pastile în băutură. Nu vreau să te văd pe la TV că ai fost victima unui *date-rape*.

— Ce vorbești? întrebă Sofia și fu pe punctul de a izbucni în râs.

— Să nu zici că nu te-am avertizat, oftă Jenny plictisită.

— Pot să am grijă de mine, insistă Sofia.

— Mă rog.

— Mulțumesc oricum, adăugă ea, dar Jenny nu putea fi împăcată nicicum.

Ieșind în curtea spitalului, nu îl observă pe bărbatul în costum gri care o urmărise toată ziua și se gândi că secretul ei era încă bine păstrat. De data asta însă se înșela.

***

Stăteai în fața ușii negre încrustate în peretele alb ca laptele. Ai atins mânerul și ai împins ușa înainte, iar la trei metri în fața ta, Albert, era o altă ușă, tot neagră, săpată tot într-un perete alb. Ai deschis-o și pe aceea și ai făcut doi pași înainte, iar prin fața ta a trecut o femeie în taior și pantaloni mulați de stofă, cu părul prins într-un coc atât de strâns, încât zâmbea tot timpul. Căra un vraf de foi tipărite. Nu te băga în seamă și nici tu nu ai băgat-o în seamă, iar undeva în dreapta a sunat un telefon și cineva a răspuns la el cu întârziere.

Ai înaintat spre a treia ușă și ai deschis-o și pe aceea. Holul se vărsa într-un birou dreptunghiular. În mijlocul lui se afla un birou din lemn de stejar. Era simplu și aproape pustiu. Un laptop era deschis în mijloc și o lampă de birou elegantă, din inox, lumina difuz dinspre partea dreaptă. Scaunul era întors cu spătarul spre tine.

— Domnule... ai șoptit sfios.

Spătarul s-a rotit și domnul Knopf a apărut în fața ta. Teatral, ca un personaj negativ dintr-un film cu James Bond.

Albert îl admira pe Knopf, se cutremura de respect pentru el și era golit de suflet din cauza fricii pe care acesta i-o inspira. Credea în Knopf mai tare decât credea în dumnezeu. Nu ar fi făcut ce făcea dacă nu ar fi crezut în el. Acesta era un om care devenise zeu prin puterea credinței

în forţele proprii şi în faptul că nimic nu era imposibil dacă nu voiai să fie. Uneori, Albert îşi imagina că se află faţă în faţă cu Knopf, pus în faţa alegerii de a-l ucide sau de a accepta să fie ucis de acesta. Albert ucisese cu propriile sale mâini. Era necruţător. Dar oare Knopf o făcuse? Îi privea ochii gri ca oţelul în căutarea răspunsului.

— Ce ascunde fata? a întrebat el.

O formalitate, erai sigur de acest lucru. Nu ştiai de ce, dar privirea lui îţi spunea că ştia despre ce era vorba. Întrebarea lui urma protocolul dintr-un motiv obscur. Ca şi cum cunoştea deja viitorul, dar ştia şi faptul că nu se putea ajunge la el decât pe un drum anume şi că niciun pas nu era prea neînsemnat ca să fie omis.

— E însărcinată, domnule, ai răspuns tu.

Domnul Knopf a rămas impasibil.

Nimic nu putea fi dezvăluit de privirea lui imobilă. Poate că se gândea că era un lucru pe care ar fi trebuit să-l ia în calcul. Poate că se gândea că fetele tinere aveau prostul obicei de a rămâne însărcinate cu bărbaţi mai în vârstă, cu bărbaţi influenţi, şi că poate acest lucru nu era un clişeu, ci ceva aievea, asemenea unei omniprezente legi a fizicii, şi poate că se gândea că oamenii trivializau acest fenomen, fiindcă erau prea proşti să-l înţeleagă. Viaţa îşi cerea drepturile şi nu conta cine îi erau părinţii.

Sau poate că îşi dădea seama că blestemul celor puternici îl lovise şi pe el. Fiindcă el nu spunea minciuni. Rostea adevăruri tăioase şi urâte, dar nu minciuni. Iar acum, o minciună urâtă se strecura uşor şi sigur dedesubtul tuturor lucrurilor pe care le construise. Iar el trebuia să o ascundă. Nu îşi permitea scandalul.

Sau poate că se gândea că era doar ghinion. Ghinionul său, unica sa greşeală, care lovea cu securea la temelia realizărilor sale.

Ai încercat să-i pătrunzi gândurile, Albert, dar acolo unde eu am dat greş până acum, tu, în mod sigur, nu vei izbândi.

Așa că ai spus:

— Vrea să-l păstreze.

— Ai întrebat-o? a rostit el, ușor amuzat.

— Conversația dintre ea și medicul care a consultat-o...

Domnul Knopf și-a ridicat atunci sprâncenele dese, apoi s-a încruntat brusc. Chipul lui a devenit o mască imobilă, iar cu această mască imobilă a rostit sentința:

— Trebuie să te ocupi de medic. Și de ea.

Iar tu ai icnit.

Domnul Knopf era pe cale să se întoarcă cu spatele la tine, înapoi la meditațiile și planurile lui, când tu, Albert, ai făcut ceva pentru prima și ultima oară în viața ta: ai pus la îndoială decizia lui.

— Domnule, poate ar trebui să alegeți altă cale, ai îndrăznit cu sfială, Albert, și nu știai de unde vin cuvintele.

Erau cuvintele unui străin ieșind din gura ta.

Dar nu, tu erai cel care le rostea. Și ai continuat să le rostești:

— Poate dacă o plătiți... Sau aș putea să aranjez un avort. O sedez, o duc la un cabinet. Foarte discret. Când se va trezi, nici nu-și va aminti că a fost însărcinată.

Domnul Knopf te-a privit cu coada ochiului. Nu existai cu adevărat pentru el, păreai ceva abstract, o imagine conjurată doar la nevoie, apoi surghiunită înapoi în uitare, așa că vorbele pe care le-a rostit nu îți erau destinate. Erau, de fapt, ultimele lui gânduri legate de ea:

— Banii cumpără tăcerea pentru o vreme. Un glonț în cap o cumpără pentru totdeauna, a spus el pe un ton care a făcut ca sângele tău, Albert, să se oprească câteva secunde din curs. Oricum, ea nu vrea bani. Pentru ea banii nu au valoare. Nici puterea nu înseamnă nimic.

— Atunci ce vrea, domnule?

— Vrea doar să-mi testeze sufletul, a rostit el cu o subită revelație în voce.

Apoi, domnul Knopf s-a întors cu totul.

Da, Knopf era şi el necruţător şi, ca orice tiran autentic, nu se sfia să-şi murdărească mâinile cu sânge.

Întâlnirea a luat sfârşit, iar sufletul tău era mai cald fiindcă ai plecat din compania lui.

Marilyn Manson – *The Beautiful People*

Toată lumea are secrete

Toată lumea are secrete.

Asta cred acum. Nu îmi aduc aminte dacă am crezut mereu asta. Secretele pe care le ţii te definesc. Preţul pe care îl plăteşti ca să le păstrezi este cel care îţi cumpără liniştea cea de pe urmă.

Când o femeie îşi desface picioarele, ai 50% şanse să dai de Rai şi 50% şanse să dai de Iad. Mulţi ar spune că asemenea şanse nu merită riscul, dar sunt şanse destul de bune, dacă stai să te gândeşti la rece. Există o mulţime de evenimente de o însemnătate mult mai redusă care nu se pot lăuda cu un asemenea raport probabilistic.

Problematica alegerii din situaţia de mai sus depinde însă strict de legăturile dintre bărbaţi şi femei. O femeie nesăbuită şi haotică în general îşi va găsi imediat şi unii ar spune chiar în mod miraculos echilibrul strategic dacă este pusă în faţa unei asemenea alegeri (chiar şi în raport cu altă femeie) şi va refuza să se lase dusă de val. Cincizeci de procente în favoarea Raiului e o ofertă extraordinară, dar... parcă celelalte cincizeci de procente ale Iadului atârnă mai greu în balanţă. Kilogramul de fier este mai greu decât kilogramul de pene. Aşa că femeia refuză.

Dar pe bărbat, în principiu, nu îl deranjează să rişte. Logica lui e de fier, iar rezultatele pe măsură.

Stau în pat şi vorbesc. Nimicuri, lucruri care populează vieţile multora. El o atinge uşor pe umăr. Un fior îi parcurge pielea, iar femeia ştie că acesta este semnalul. Amândoi ştiu. Ea îşi dă jos chiloţii, nu de tot, doar până deasupra gleznelor şi se întoarce cu spatele la el. Iar el îşi pune un braţ în

jurul ei. O trage mai aproape. Îşi lipeşte burta de fundul ei. Isabela îi mângâie abdomenul cuprins de spasme şi îl priveşte peste umăr cu ochii pierduţi într-un timp îndepărtat, îl apucă cu degetele de şolduri şi îl trage spre pizda ei hămesită. Încep să se mişte. Amândoi răsuflă greu. Braţul lui o încolăceşte şi îi zdrobeşte sânii fără milă. Ea simte cum îi vine şi îşi dezgoleşte dinţii, gemând. Palma ei îi apucă o coapsă şi îl strânge tare. Ceva curge între pulpele ei.

Eugen dă drumul cearşafului şi ea recunoaşte că păcatul nu mai poate fi desfăcut.

Se lasă să cadă lângă ea şi îi cere o ţigară. Fără să se mişte, pocnită în centrul frunţii de revelaţia a ceea ce tocmai s-a întâmplat, Isabela îi spune că nu mai are ţigări, dar asta este o minciună, fiindcă mai are vreo cinci sau şase în pachetul din poşeta de lângă măsuţa de cafea. Rămân întinşi pe spate, unul lângă celălalt, respirând încet pe nas, fiecare aşteptând ca cel de lângă el să adoarmă cât mai repede, deşi asta este evident o imposibilitate, astfel încât el sau ea să se poată ridica şi să plece, să dispară în întunericul coridorului lung care leagă camera ei de intrarea în apartament.

Este atât de linişte, încât inima lui face mai mult zgomot bătând decât tot ce se află în jurul său.

Urmăresc în tăcere lumina maşinilor de afară, prelingându-se de pe tavan pe pereţi, iar apoi dispărând pe fereastră.

Dintr-un motiv oarecare, Isabela îşi aduce aminte de *Generalul în labirintul său* al lui Márquez, un volum jerpelit, unul dintre puţinele pe care le mai are, cu o copertă cartonată şi pagini din hârtie îngălbenită, de proastă calitate, pe care cineva a scris cu creionul *Aquarela do Brasil*, pe marginea exterioară a paginii 67, iar dedesubt – *Ary Barroso*.

Îşi întoarce timidă privirea şi îl vede, este încă acolo lângă ea, umerii şi braţele alăturate li se ating şi devin doar unul, acum sunt o singură fiinţă întinsă pe spate cu trei braţe, unul în mijloc şi două în lateral, îi vine să râdă şi nu se poate mişca de lângă el, deşi ar vrea mult-mult, cu zahăr deasupra, să bage o ţigară.

Murmură cu gura uscată:

— În clipa asta simt că nu te cunosc. Nu mai știu cine ești. Simt că parcă numai ce ne-am cunoscut.

— Străini în noapte? râde el.

— Nu, doar tu ești străinul. Presupun că e mai OK așa.

— Cum adică?

— Acum am un secret și singurul care mi-l cunoaște ești tu, un străin.

El rămâne câteva clipe tăcut, apoi spune:

— Toată lumea are secrete. Dacă le împărtășești cu străinii e ca și cum le-ai pune la loc sigur. Le împrăștii, fără să știi dacă le vei mai recupera vreodată. Pe mine mă liniștește un asemenea gând. Ești sigură că n-ai o țigară? Aș ucide pentru una acum.

— Sunt sigură, minte ea, apoi adaugă: Și pe mine mă liniștește gândul ăsta. Noi doi... suntem la fel.

— Cum adică? Oameni la fel?

— Păcătoși la fel.

El îi atinge coapsa în felul acela nepăsător, iar ea se simte a lui.

Dar asta se întâmpla, după cum spune cântecul, în vremurile bune.

Acum are un coșmar recurent, în care e iubită pentru ceea ce este și îi place asta prea mult ca să se schimbe.

Pășește în baie. Lumina calmă se reflectă din oglindă.

Isabela, femeia, își privește chipul.

Să te privești în oglindă. De ce? Ce înseamnă asta?

Mereu i s-a părut că expresia „a nu te mai putea privi în oglindă", ca explicație a vinii, era ceva artificial, o ipocrizie, ceva lipsit de sens și de substanță.

Întrebarea „te mai poți privi în oglindă?" este una la care ea, Isabela, niciodată nu a avut probleme să găsească un răspuns.

Răspunsul este „da". Și este adevărat, dar mai este și irelevant.

Vrea să dovedească principiului și să-și dovedească sieși că răspunsul este „da", pentru a-l înfrânge, pentru a-i distruge

validitatea. Un aforism a cărui demonstrație este construită pe ceva atât de volatil cum e voința omului merită să fie demolat. Așa că Isabela se privește în oglindă, chiar dacă e vinovată, mai vinovată decât păcatul.

Ce înseamnă asta?

Că regulile nu i se aplică? Că ea izbândește acolo unde legiuni de suflete au fost înfrânte? Da, o doare să știe că a făcut ce a făcut. Jertfa este pe măsura păcatului. A avut de făcut o alegere, una simplă de tot, și știe că alegerea ei a fost cea greșită, dar totuși a făcut-o.

Te mai poți privi în oglindă?

Nu a putut prevedea cât de tare urma să o afecteze această decizie, dar a putut să prevadă că o va afecta. Se întreabă neîncetat...

Te mai poți privi în oglindă?

...sperând că răspunsul se va schimba.

Se întreabă încontinuu dacă, primind o șansă de a schimba trecutul, ar face o altă alegere. Și răspunsul ar fi trebuit să fie „da". Altfel, de ce naiba suferă atât, dacă nu pentru că își dorește o șansă imposibilă să schimbe o greșeală cu care nu este de acord?

În mod ciudat, răspunsul este, deocamdată, „nu".

Nu se poate minți. Mereu a fost sinceră cu ea însăși, în locul acela dintre coastele sale, acolo unde nimeni nu o poate pedepsi, în afară de ea însăși. Nu, nu ar fi făcut altă alegere. Nu ar fi schimbat nimic din cele petrecute. Le-ar fi trăit iarăși și iarăși și iarăși, la nesfârșit, un cerc nebun a cărui origine nimeni nu și-o amintește.

Este ceva ciudat cu ea, cu Isabela. Niciodată nu a putut să își imagineze altă realitate decât cea pe care a trăit-o până într-un punct anume. Nu își poate imagina altă viață decât cea pe care a dus-o până în acel punct. De fiecare dată când încearcă să-și imagineze o istorie alternativă, un drum alternativ pentru ea... îi este imposibil. Nu se poate întoarce în timp, înainte de alegerile pe care le-a făcut, înainte de hotărârile pe care le-a luat. Este ca și cum ar încerca să-și aducă aminte cine era înainte de a se naște.

Nu, nu ar schimba nimic, fiindcă știe că nu o poate face.

Are un coșmar recurent în care e iubită pentru ceea ce este și îi place asta, fiindcă știe că nu poate fi nimic altceva decât ceea ce este.

Față de ea însăși este capabilă să recunoască mereu adevărul, tot așa cum este capabilă să se privească în oglindă. Încă.

Vrea să simtă vina. De fapt, o simte, dar altceva lipsește. Lipsesc efectele vinii. Da, asta este. Lipsesc efectele vinii.

E ca și moartă, dar umblă printre cei vii.

Ca și săracă, dar poate cheltui ca un magnat.

Se aruncă în apă, dar răsare uscată.

Ceva blochează cursul natural al lucrurilor.

Ce anume?

Isabela privește în oglindă, în căutarea răspunsului.

Da. Se mai întreabă o dată: te poți privi în oglindă, știind că ai făcut ce ai făcut?

Răspunsul este iarăși: da.

Adevărat și irelevant.

Ca în fizica cuantică. Dacă te privești în oglindă, vezi ceva. În clipa în care îți întorci privirea, oglinda îți arată altă imagine, care, deși are aceeași formă și structură, este altceva.

Ceea ce îți arată oglinda diferă după cum privești sau nu la ea.

Pisica din cutie este vie sau moartă, în funcție de observator.

Oamenii de știință construiesc instalații de miliarde și își petrec vieți întregi cercetând viscerele universului, pentru a da un răspuns cât mai corect întrebării următoare: dacă mă privesc în oglindă, sunt mai vinovată decât dacă *nu* mă privesc?

Și originea dilemei? Ea nu contează? Fapta ei este reală și poate fi plasată în timp. Își amintește cu exactitate ziua și ora, poate chiar și minutul în care ea...

Isabela continuă să se privească în oglindă, așteptând ca într-o bună zi să nu se mai poată privi. Ziua aceea încă

nu a sosit. Isabela încă se poate privi în oglindă. Își poate privi cicatricile și toată durerea aceea care îi iese prin ochi, pe care o simte în oase și în carnea de pe umeri. Își poate privi trupul stâlcit și capul plecat și dinții încleștați printre care țâșnesc fire de salivă și furie. Poate privi totul.

În schimb, a sosit ziua în care reflexia ei nu a mai putut-o privi înapoi.

Aceea a fost ziua în care Isabela s-a simțit ușurată. Universul a luat-o în seamă pentru că e frumoasă.

Sau ai prefera să fii un peşte?

Şi Sofia era surescitată şi tare confuză, umbla pe stradă cu o expresie uşor confuză imprimată pe figura ei pistruiată, şi buzele îi erau roşii de la cum şi le ronţăise, şi nu ştia dacă voia să fie un peşte sau nu, fiindcă tocmai se întorcea de la mătuşa ei, Sonja, la care fusese ca să o invite la noua ei piesă de teatru şi ca să-i spună că era însărcinată. Mătuşa Sonja era una dintre puţinele persoane din jurul ei cu care se putea înţelege în legătură cu orice subiect. Mătuşa Sonja o citea dintr-o privire şi nu era lucru pe care să nu-l înţeleagă, uneori pricepea şi lucruri care o făceau pe mama Sofiei să turbeze de supărare, dar mătuşa Sonja avea mereu o privire calmă şi un sfat înţelept pus deoparte pentru unica ei nepoată, nepoata ei preferată, Sofia. Iar fata se gândi că voia ca prima care află de copilul ei să fie femeia asta de patruzeci şi ceva de ani care locuia într-un apartament de la etajul al nouălea al unui bloc de pe bulevard, de unde se puteau vedea nişte apusuri minunate, dar o găsise pe mătuşa Sonja trântită pe canapeaua ei scumpă, învelită în mătase italiană, cu dungi albe şi verzi, şi cu ciucureii atârnând deasupra covorului, şi mirosea a whisky şi avea ochii împăienjeniţi şi îi ceru Sofiei să se aşeze lângă ea, fiindcă avea să-i spună nişte lucruri foarte importante, iar ea, pe numele ei Sofia, o ascultă şi se aşeză lângă ea şi primi un pahar de vin roşu, sec, pe care nici nu îl ceru, iar apoi mătuşa Sonja începu să plângă pe înfundate şi lacrimile îi curgeau şi sughiţa încet, apoi îşi îndreptă spatele şi se întoarse spre ea, pe numele ei Sofia, şi îi puse o mână pe umăr şi îi spuse draga mea, ' reau să mă ierţi pentru ce am

făcut. Toată lumea avea secrete. Sofia știa asta și încă nu era majoră. Toată lumea făcea greșeli, erau lucruri ireversibile, de aceea se numeau greșeli, fiindcă toți ar fi fost sfinți dacă greșelile s-ar fi putut repara, dar nu se puteau, nu-i așa? Și Sofia habar nu avea despre ce era vorba, dar mătușa ei care mirosea a alcool și care devenise în ultima vreme tot mai retrasă și mai tăcută o asigură că avea de gând să-i spună și începu prin a-i destăinui pe șleau că ea fusese cea care îl omorâse pe tatăl Sofiei, pe Roman, la cererea lui dumnezeu, care era un ucigaș, cel mai mare și mai rău ucigaș din câți trăiseră vreodată, chiar dacă foarte rar punea mâna pe un cuțit sau pe un revolver, și îi spuse fetei că ea, Sonja, îl omorâse pe tatăl ei înainte ca ea să se nască, dar nu îi spuse și de ce o făcuse.

Toată lumea avea secrete și era greu să renunți la ele, mai ales la cele pe care le-ai păstrat atât de mult timp.

Sonja îl ucisese pe tatăl Sofiei fiindcă dumnezeu îi ceruse asta, dar motivul nu era doar crima, ci ceva mult mai oribil. Sofia o privea stânjenită. Își iubea mătușa și o admira fiindcă era o *lady* și un spirit liber și se îmbrăca elegant și îndrăzneț și văzuse multe la viața ei, iar pe chipul ei se puteau citi, într-adevăr, dezamăgirea și asprimea trecutului. Și da, se spunea despre dumnezeu că putea supune pe oricine dorinței sale și că era un ticălos, iar femeia din fața ei ar fi fost o pradă prea ușoară, dar, chiar și așa, Sofia clătină din cap cu luciditate: femeia aceasta nu era în stare să ucidă pe cineva. Îi spuse asta și mătușa ei izbucni și mai tare în lacrimi și îi spuse că era o fetiță tare cuminte și nevinovată, dar că ea tot îl omorâse pe taică-său și o făcuse nu doar pentru că dumnezeu i-o ceruse, ci și pentru că îl ura pe nenorocitul ăla, pe bețivanul și bătăușul ăla, pe cioara aia, iar singura ei consolare era că cei patru frați și mama lor trăiseră mai bine de când el fusese pus între patru scânduri și îngropat sub doi metri de pământ cleios. Iar acum, acum nenorocitul ăla de dumnezeu îi cerea să termine treaba, adică să corecteze greșeala pe care o făcuse în urmă cu 18 ani, iar Sofia o întrebă care greșeală,

greșeala de a fi ucis o ființă umană? – deși, în opinia Sonjei, era discutabil dacă Roman fusese vreodată uman – nu, era vorba doar de o întârziere a unui fapt groaznic, dar ea nu voia să facă așa ceva. Și totuși, femeia simțea că asta avea să se întâmple oricum, la un moment dat, fiindcă dumnezeu mereu găsea pe cineva care să-i ducă la bun sfârșit sacrificiile lipsite de sens. Apoi mai plânse cu sughițuri în timp ce Sofia o privea și, fiindcă era ametită de whisky, începu să-i povestească despre bunica ei și despre o glumă pe care doamna E. i-o spunea soțului ei, bunicului Sofiei, și anume dacă voia să fie un pește sau o știucă. El nu știa ce să răspundă la asta și acesta era motivul de distracție din mintea bunicii, dar adevărul era că toate astea nu prea aveau sens, iar ce avea sens era că mătușa Sonja era beată și obosită și vorbea prostii. Așa că nepoata, pe numele ei Sofia, o duse în pat, o dezbrăcă de fustă și de cămașă și o puse între cearșafuri. O acoperi și o sărută pe fruntea care ardea, mătușa Sonja se liniștise și privirea ei era plină de calmul trist al oamenilor care călătoresc mult pentru a nu fi nevoiți să audă liniștea unei case goale, apoi fata plecă spre casă și, pe drum, se gândi că tot nu apucase să spună cuiva că era o viitoare mămică. Credea că secretul ei era în continuare bine păstrat.

Bruce Willis & Danny Aiello – *Swinging on a Star*

Departe de orice drum

Anton nu ura pe nimeni, *per se*.

Atitudinea sa față de oamenii care îl înconjurau era aceea de indiferență amorțitoare, izvorâtă dintr-un solipsism care părea să facă parte efectiv din ființa lui, ca un organ de sine stătător.

Își vedea de treburile lui, încercând să interacționeze cât mai puțin posibil cu alte persoane și să atragă cât mai puțină atenție. În mod ironic, acest comportament îi atrăgea pe alții la el, așa cum flacăra nepăsătoare, prea ocupată să ardă, atrage fluturii.

Politica oficială a lui Anton față de ceilalți era că ar fi bine ca aceștia să nu-i bată la ușă, fiindcă el nu avea pentru nimeni înțelegere sau compasiune sau timp.

Voia doar pace și genul acela de liniște pe care, oricât l-ar fi căutat, niciodată nu l-ar fi găsit pe lumea aceasta.

Familia era pentru el un factor prea puțin important. Frații lui mai mari, Patric și Feodor, erau, asemenea lui Anton și Sofiei, gemeni. Se părea totuși că legăturile dintre gemeni nu se perpetuau mereu și între mai multe perechi. Patric și Feodor erau, în opinia secretă a lui Anton, insipizi, plictisitori, mediocri și deci condamnați la vieți morbid de obișnuite, alături de restul lumii.

Maică-sa era o femeie energică, ce trecea prin diferite stări așa cum un om plictisit trece prin grila de canale de la televizor într-o după-masă de sâmbătă, iar această trăsătură a ei îl făcea pe Anton să nu aibă încredere în ea. Râdea mult, țipa tare și des și nu se sfia să te plesnească dacă inima i-o cerea.

Pe taică-său nu-l cunoscuse. Murise în anul nașterii sale, ucis în mod obscur de un criminal negăsit nici până în acea zi.

Singura făptură pentru care tânărul nutrea o afecțiune profundă era sora lui, Sofia. Nu credea în legătura legendară dintre gemenii monozigoți, dar era conștient că între el și Sofia exista ceva ce nimeni nu putea frânge. Ea era legătura lui cu lumea din afară, în măsura în care el și-ar fi dorit vreodată o asemenea legătură. Sofia zâmbea, iar Anton știa de ce și voia ca propriul lui zâmbet să-l emuleze pe cel al surorii sale. Sofia îl înțelegea și îi înțelegea nevoile. Alături de ea, Anton putea sta ore în șir în tăcere fără ca vreunul din ei să se simtă stingherit. Prezența Sofiei îi dădea o stare de liniște, de calm. Avea și momente în care furia lui interioară răzbătea până în realitatea din jurul său, dar acestea erau rare și de obicei se manifestau când era singur.

Se mutase de acasă imediat ce realizase cât de nepotrivit era pentru viața în societate. Abia împlinise vârsta de șaisprezece ani când ieșise pentru penultima oară pe ușa apartamentului în care locuiau toți cei patru frați, împreună cu mama lor, ca să poată duce o viață departe de maniile maică-sii, care era destul de preocupată de alte lucruri încât să nu-i simtă lipsa aproape deloc.

Nu avea nici prea multă școală și nici pregătiri tehnice, așa că se angajase pe bani puțini la o firmă unde se împachetau mezeluri. Lucra sub supravegherea unui șef de tură care se prinsese de aversiunea lui Anton față de oameni, în general, și care luase această atitudine ca pe un afront personal. De aceea nu scăpa nicio ocazie să-i facă viața amară.

Ca să reușească să plătească chiria, muncea ture duble, așa că îi rămânea timp doar ca să citească, să doarmă și să mănânce.

Capitalismul era crud. Banii erau ușori. Vântul îi sufla dintre degetele lui Anton la fel de ușor.

Locuia singur și se spăla într-o cămăruță cu faianță și gresie de proastă calitate, care îi ținea loc de baie. Nu avea prieteni și nici timp să și-i facă.

De fapt, singurele persoane care îi treceau pragul erau proprietarul garsonierei și sora lui geamănă, Sofia.

Proprietarul venea o dată pe lună, în data de 15, să ia chiria și să se asigure că băiatul nu dăduse foc locului, iar Sofia venea pe la el în singurele zile în care el era acasă, adică sâmbetele și duminicile.

Îi mai aducea de mâncare și salutări din partea mamei lor. Zâmbetele și voia bună erau de la ea. Stăteau de vorbă, beau și fumau, vedeau un film sau găseau o altă modalitate de a petrece câteva ore împreună.

Banii și-i cheltuia pe chirie, țigări și mâncare. Restul... păi, nu prea mai rămâneau mulți după asta.

Anton avea o pisică pe nume Mâțuță, primită de la Sofia, pe care o ascundea pe balcon atunci când proprietarul venea să ridice chiria. Sofia găsise pisica pe o alee. Fusese udată de ploaie și era atât de slabă, încât i se puteau număra coastele. Sofia intenționase să o păstreze, până într-o zi, când pisica o mușcase de mână. Degetele i se umflaseră groaznic și arătau ca un mănunchi de banane. Maică-sa îi spusese atunci să scape de animal. Anton îl primise în dar și păreau să se înțeleagă bine. Se asemănau. Fiecare trăia în lumea lui și se respectau.

În dimineața aceea de iunie, într-o duminică, fu trezit de un sunet specific din coșmarul pe care îl savura cu chin.

Se făcea că era într-un luminiș, într-o poiană dintr-o pădure deasă. Frunzele erau verzi, copacii tineri. Era o zi de vară și soarele strălucea pe cer, aruncând raze printre frunzele pădurii. Apoi începu să se întunece. Cerul se înnegri. Erau mii de păsări negre. Fâlfâitul aripilor lor stârnea o furtună, iar trupurile lor acopereau lumina soarelui. Era noapte în mijlocul amiezii.

În jurul lui, pădurea începu să vibreze. Frunzele cădeau din copaci veștejite.

Deschise ochii larg și, întins pe spate pe cearșaful îngălbenit și uzat, încerca să-și dea seama de unde venea acel sunet pe care nu reușea să-l identifice.

Se ridică în capul oaselor. Soarele intra pe fereastră, lipindu-și fața de pielea lui Anton. Sunetul nu contenea. Își frecă ochii violent, apoi începu să răscolească încăperea în căutarea sunetului. Își găsi blugii aruncați lângă un fotoliu și în buzunarul lor era telefonul mobil – sursa acelui sunet care îl scotea din minți.

— Cine pizda... mă-sii...? întrebă el și ridică telefonul.

Amuți. Ecranul arăta ciudat. Mesajul de apel arăta așa:

„[ ] vă apelează"

Mai primise telefoane din astea în ultima vreme. De fiecare dată numărul apelantului era ascuns. Nu, pardon, nu ascuns. Omis.

Apăsă pe butonul verde și duse telefonul la ureche.

— Alo!?

Persoana de la celălalt capăt tocmai închisese.

Anton încercă să sune înapoi. Fără succes. Lista de apeluri ratate nu îi arăta numărul care îl sunase. Apelul nu era listat nici măcar ca *număr ascuns*.

Oare chiar îl sunase cineva? Sau își imaginase tot episodul? În ultima vreme primea tot mai des telefoane de genul acesta. De fapt, le primise din prima zi în care avusese un telefon mobil. De fiecare dată când încerca să răspundă, celălalt închidea.

Se lăsă în fotoliu, cu mâinile pe genunchi. Își trecu degetele prin părul cu nuanțe ruginii și oftă din greu.

O cruce mică, din lemn cafeniu îi atârna pe pieptul bronzat și neted, lipsit de fire de păr. Era legată cu o sfoară neagră, subțire. O apucă între degete. Simțea nevoia să-i simtă textura rugoasă.

Nu era credincios, nici nu putea fi, din moment ce toată lumea *știa* că dumnezeu exista. Găsise crucea într-un sertar, în apartamentul părinților, printre hârtii și pixuri și agrafe de păr. O luase și de atunci – să tot fie vreo 10 ani – o purta neîncetat. Iar seara avea câte o scurtă discuție cu dumnezeu, înainte d· a se băga în pat.

Era o discuție ca între doi bărbați, între două cunoștințe care nu s-au mai văzut de mult. Nu se lăsa în genunchi și nici nu își împreuna degetele, nu credea în simboluri, ci stătea pe marginea patului, cu o țigară în gură, ținând între degetele lui subțiri crucea aceea de lemn, singurul lucru pe care îl putea tolera, și punând întrebări eterului.

Uneori, acesta răspundea, iar alteori răspunsurile se lăsau așteptate. Dar la sfârșitul fiecărei zile Anton avea pe suflet ceva ce voia să împartă cu dumnezeu.

Se întinse spre măsuța de cafea plină de pete și de cărți aflată între fotolii, unde se găseau un carnețel învelit în piele și un creion trecut prin scobitura cotorului. Luă carnețelul în mâini și scoase creionul afară. Îl privi, apoi își trecu un deget peste vârful său. Era foarte ascuțit, un con perfect. Îl ascuțise cu o zi înainte, după ce se rupsese. Ultima lui notiță din carnet fusese foarte dramatică, atât prin cuvintele imprimate pe hârtie, cât și prin frenezia cu care le scrijelise acolo. Vârful creionului se rupsese atunci când ultimul punct fusese împuns în hârtia fragilă.

Ultima notă suna așa: *Avem nevoie de energie, ea este esențială. Fără ea nu se poate face nimic. Dar ea nu este nici dreptate, nici iubire. Ea este necesitate sau, mai degrabă, un mod de a rezolva necesitatea. Tragică este durerea generației noastre, că nu reușim să documentăm destule lucruri. Energia se pierde, noi murim în fiecare zi și nimic nu poate fi învățat.*

Privi vârful creionului. Grafitul lucios reflecta în curbă lumina proaspătă a soarelui. Anton crezuse mereu că luminarea, împăcarea și salvarea lui, toate acestea aveau să vină din vârful acelui creion.

Voia puține. De fapt, nu voia nimic. Ieri voia totul, dar nu așa cum l-ar fi luat sau cum l-ar fi primit. Simțea că îl așteptau lucruri mărețe ce purtau pe umeri mantia anonimatului. O contradicție după alta. Simțea că până și spiritul său îl părăsea uneori.

Voia să se tundă și nu știa cine era.

Se aplecă peste un genunchi și scrise în carnețel: *Dacă doar tu vezi și auzi și simți unele lucruri înseamnă că ele nu există cu adevărat? Sau ele există, însă doar pentru tine?*

Trebuia să se pregătească pentru muncă. Deși era duminică, fusese de acord să meargă la lucru. Se apropia ziua lor de naștere, a lui și a Sofiei, și voia să-i facă un cadou special surorii sale. Avea nevoie de toate orele suplimentare pe care le putea aduna. Voia să-i cumpere Sofiei o bicicletă Gary Fisher Simple City 8.

O văzuseră într-o zi, în timp ce se plimbau împreună prin centrul orașului, căscând gura la vitrinele mari de pe bulevard. Era crem, cu apărători verzi pentru roți și lanț. Avea șaua și mânerele îmbrăcate în piele maro. Coșul din față era tot verde și atât de spațios, încât părea aproape practic. Schimbătorul de viteze era un Shimano Nexus cu opt viteze.

Anton nu era genul care să nu doarmă din cauză că un anumit moft nu îi era satisfăcut, din simplul motiv că Anton nu avea mofturi, dar și el recunoscu în sinea sa că bicicleta arăta de milioane. Și costa de trei ori mai mult. Probabil că va trebui să renunțe la chiria pe o lună și la câteva rații de mâncare.

Sofia oftase, împăcată foarte repede cu ideea că nu va avea prea curând bani pentru așa o frumusețe, dar lui Anton îi rămăsese mintea acolo și abia aștepta să vadă figura surorii sale atunci când îi va spune că bicicleta era a ei.

Se ridică în picioare și aruncă telefonul mobil pe cuvertura patului, apoi se îndreptă spre cămăruța care îi ținea loc de baie. Dădu drumul la duș. Începu să se scobească în nas și să urineze în același timp. Fără să-și dea seama, scoase degetul din nas și îl băgă sub șuvoiul de urină, să îl spele.

Ieși de la duș și făcu câțiva pași, când auzi iarăși tonul de apel al mobilului. Sări în pat după el, dar fu dezamăgit să constate că era Sabrina, una dintre prietenele surorii sale.

„Ce i-o mai fi trebuind și tipei ăsteia?", gândi el, iar pentru o clipă cochetă cu ideea de a ignora apelul.

Totuşi, ceva îi spunea că era important. Poate o şoaptă interioară, poate intuiţia sau poate faptul că prietenele Sofiei nu îl sunau niciodată.

— Alo?

— Alo. Anton?

— Da. Ce s-a întâmplat?

— Ăăă... nu ştii... – era o întrebare, o constatare? – e vorba de Sofia.

Anton simţi cum stomacul îi era strâns într-un pumn de fier. Înghiţi în sec:

— Ce-i cu Sofia? întrebă el răspicat şi lent.

— A fost luată. Răpită, adică.

— Ce prostii vorbeşti?

— Nu sunt prostii. Aseară. În dimineaţa asta, adică. Eram în oraş... A venit cineva, un bărbat, şi a luat-o cu el. Am ieşit după ea... dar... nu mai erau acolo.

Tipa se bâlbâia ca în faţa unei autorităţi înalte, pe care nu era indicat să o supere sau să o mintă. Anton trase aer în piept. Simţea cum tâmplele îi zvâcneau şi cum trupul i se acoperea cu o peliculă de sudoare.

— Am anunţat poliţia. Am anunţat-o şi pe maică-ta, pe fraţii voştri. Toată lumea ştie.

— La ce oră s-a întâmplat asta?

— Cred că era vreo 4 dimineaţa. Poate 5. Nu mai ţin minte exact.

— Au aflat ceva despre ea? Poliţia.

— Nimic. A dispărut pur şi simplu. Şi-a lăsat toate lucrurile. A dispărut, doar cu hainele de pe ea...

Anton închise. Cuvintele Sabrinei nu aveau niciun sens. Imaginea din faţa ochilor îi tremura. Sofia, unica fiinţă care însemna ceva pentru el, cea care îi arătase că era bine să mai zâmbească uneori, să tragă aer în piept şi să iasă în lume... dispăruse.

Nu. Nu dispăruse. Fusese luată. Fusese luată *de lângă el.*

Fălcile i se încleştau ritmic. Muşchii masticatori îi jucau pe sub pielea obrajilor. Privea în gol, numărând secundele,

știind că trebuia, că voia să facă ceva, dar nefiind în stare să se ridice în picioare. Apoi capul îi zvâcni în spate, o tresărire. Înaintea lui se așternea un coridor imens, lungit până unde nu putea vedea cu ochii, iar de o parte și de alta erau uși, o infinitate de uși, toate deschise. Iar într-o clipă toate se închiseră cu un trosnet unic, amplificat până la furia unei furtuni, iar zgomotul acela îl sperie și îi făcu gâtul să tresară.

Apoi își scuturâ capul.

Era clar și simplu. Nu avea de făcut nicio alegere, pentru că nicio alegere nu era disponibilă. Sofia era pierdută, iar el trebuia să o găsească. Trebuia să o găsească. Nimic, literalmente *nimic* nu era mai important. O asemenea treabă nu era de nasul autorităților. Ce era Sofia pentru poliție, doar o statistică printre alte statistici? Era un nume și un sex și o vârstă și nu avea să dobândească mai multă individualitate vreodată. Nu avea cum să facă asta. Ei nu o cunoșteau, nu o iubeau, ea nu conta pentru ei nici cât urma de cafea de pe fundul ceștii.

Nimănui nu îi păsa de Sofia, decât lui Anton. Iar el o va găsi. Nu știa cum, dar o va găsi. Știa ce voia. Știa care era țelul său. Avea nevoie să o găsească pe sora lui. Avea energia necesară, o simțea cum se scurgea prin trupul său, dintr-un izvor infinit și ascuns. Era viu și determinat. Concentrat. Nimic nu îl interesa în afară de asta.

Strigă pisica pe nume, dar aceasta nu apăru. Era probabil plecată prin împrejurimi. Anton îi lăsă niște mâncare într-un bol de porțelan, apoi se îmbrăcă și ieși pe ușă. Se îndreptă spre locuința mamei sale.

Ajuns acolo, găsi întreg cartierul fremătând. Sofia era foarte cunoscută și îndrăgită de majoritatea celor care o cunoșteau. Poliția era acolo, întrupată în persoana unui detectiv transpirat, care nu știa pe ce drum să o apuce în căutarea Sofiei.

Fu oprit la ușă. Se prezentă și maică-sa îi confirmă identitatea. Femeia avea părul răvășit, ochii roșii de plâns și fuma țigară de la țigară. Bucătăria apartamentului era plină de un fum dens, prin care siluetele oamenilor abia se distingeau.

— Anton, au luat-o pe Sofia! se tânguia maică-sa. Fata mea iubită, au luat-o!

Anton o privea pe maică-sa cu jenă şi puţină scârbă.

Detectivul interveni:

— Băiete, când ai vorbit cu sora ta ultima oară?

— Acum două zile.

— Ţi-a spus ceva... neobişnuit?

— Ce înseamnă „neobişnuit"? întrebă Anton, cu ochii mijiţi.

— Ceva, orice. Ceva care să îţi dea de înţeles că ştia sau bănuia că cineva îi voia răul.

Maică-sa începu să plângă cu sughiţuri. Anton o privi dojenitor, apoi se întoarse spre detectiv:

— Nu. Nimic. Cine să-i vrea răul? Toţi cei care o cunosc ştiu că nu a făcut niciodată nimic care să merite aşa ceva. Ce s-a întâmplat, de fapt? Aţi fost contactaţi? Cere cineva răscumpărare pentru ea?

Detectivul ridică din sprâncene. Îi povesti pe scurt lui Anton ce ştiau şi ei. Încă nu era clar câţi răpitori participaseră: unu sau doi. Detectivul îşi exprimă opinia că era posibil ca răpitorii să o fi confundat pe Sofia cu altcineva. Apoi răspunse la întrebarea legată de răscumpărare:

— Încă nu am fost contactaţi. Avem telefonul ei şi îl supraveghem.

— Adică aveţi numărul ei, îl corectă Anton.

— Nu. Avem *telefonul*. Dacă am avea doar numărul, am putea să urmărim semnalul aparatului şi am avea o şansă să o găsim mai repede.

— De unde aveţi *voi* telefonul ei?

— L-a lăsat la locul de unde a fost răpită. Dacă sora ta găseşte vreo modalitate de a ne contacta, presupunem că va suna la poliţie. Există o şansă destul de bună să sune şi pe numărul ei. Toţi oamenii îşi cunosc măcar propriul număr de telefon. Dacă nu, oricum supraveghem şi numerele tuturor persoanelor pe care le-ar putea contacta. Familie, prieteni, tot tacâmul.

Anton vru să le spună, atât detectivului, cât şi maică-sii, că Sofia nu îşi ştia propriul număr de telefon, deci soluţia

sugerată de ei ca alternativă a eforturilor lor de a o găsi era complet inutilă.

Totuși, situația era destul de gravă. În ce se băgase Sofia? Să fie răpită așa, din mijlocul unei mulțimi... chestii de genul ăsta sunau a activitate mafiotă. Și nici măcar mafia nu mai răpea oamenii în felul acela. Ei erau mai discreți.

— Probabil vor cere o răscumpărare pentru ea, spuse detectivul cu un aer detașat.

— Și atunci?

— Atunci vom face tot posibilul să o recuperăm, spuse detectivul sec.

— Mda, murmură Anton neconvins.

În clipele următoare avu o viziune sumbră legată de viitorul lui și al Sofiei. Soră-sa stătea pe un scaun, în mijlocul unei păduri. Părea liniștită și vântul îi sufla părul ușor într-o parte. Avea o mină rigidă și își ținea palmele pe genunchi, ca și cum ar fi fost pedepsită. Ochii ei mari și verzi erau imobili și sticloși, ca de păpușă. Anton se văzu pe sine apropiindu-se de ea, cu o figură resemnată, dar curioasă. Îi atinse umărul și îl simți ca de piatră. Rece și dur. Își retrase mâna și observă pete pe buricele degetelor.

Era sânge.

Anton își veni în fire și își dădu seama că gâfâia.

— De unde începeți căutările? întrebă el.

— De peste tot și de niciunde, i-o întoarse detectivul. Nimeni nu a văzut-o din clipa în care a fost răpită. Trebuie să înțelegeți că țintim în întuneric. Totul se bazează pe instinct și pe bănuieli, se justifică bărbatul și își cercetă nerăbdător ceasul de la mână.

Anton dădu din cap imperceptibil, semn că era de acord. Nici el nu știa de unde să înceapă căutarea. Se va învârti pe călcâie și o va lua în direcția sugerată de Fortuna. Oricare direcție era la fel de bună.

— Am interogat martorii de la fața locului. Avem o descriere a bărbatului care a luat-o din club. O să începem să-l căutăm.

— Pot să o văd și eu? Descrierea, vreau să spun. Portretul.

Detectivul i-l arătă. Trăsăturile vagi ale chipului de pe hârtie nu îi spuneau nimic. Întrebă:

— O să se dea la ştiri, nu? Şi din oră în oră?

— La ştiri, probabil că da. Cât despre reluări din oră în oră...

— De ce nu? se alarmă mama tânărului.

— Câţi oameni aveţi la cazul ăsta? reluă Anton.

— Câţi oameni avem la cazul ăsta? repetă bărbatul, iar pentru o clipă băiatului i se păru că totul era o glumă.

Anton şi femeia îl priveau, aşa că îşi recompuse figura şi spuse pe un ton afectat:

— Doamnă, dacă aţi şti câţi oameni dispar zilnic în oraşele astea... Dacă fotografia fiecăruia ar apărea zilnic la televizor vreme de 30 de secunde, nu am mai vedea nimic altceva. Suntem doi oameni desemnaţi pe cazul ăsta. Nu dispunem de personal aşa cum am vrea. Ne descurcăm cum putem. În plus, în privinţa recuperării fiicei dumneavoastră, trebuie să ţin cont şi de crima de la club. Oamenii ăştia, arătă el cu bărbia spre portretul schiţat pe foaie, sunt periculoşi. Nu vrem să le dăm motive să-i facă rău Sofiei. Dar nu ştim ce vor, deocamdată.

Femeia strânse din fălci şi ochii începură să i se umezească iarăşi. În mintea ei simplă, pricepuse din vorbele bărbatului că totul era o loterie. Şansele erau egale să se întâmple una ori alta.

Detectivul se apropie de ea şi îi puse o mână pe umăr, încercând să o îmbărbăteze:

— O să facem tot posibilul să o găsim. Vă promit.

Anton pricepu subtilitatea din vorbele detectivului. Bărbaţii plecară.

Anton vru să plece şi el, dar maică-sa îl opri:

— Unde mergi?

— S-o caut pe Sofia.

— Cum o s-o găseşti?

— Nu ştiu. Dar trebuie s-o caut. Nu pot să stau aici, cu mâinile în buzunare. Sau ca tine, smulgându-mi părul din cap. Trebuie s-o caut. Trebuie să fac asta.

— Dar poliția o caută deja.

Anton îi aruncă o privire de „scuteşte-mă", apoi îi spuse:

— Atâta încredere am în ei, că o şi văd pe Sofia aruncată prin vreun şanţ, cu capul spart sau gâtul tăiat.

Maică-sa îşi duse instinctiv mâinile la gură, îngrozită de imaginile sugerate de fiul său, apoi îl plesni cu putere peste obraz. Începu să plângă. Anton simţi un val de instincte contradictorii: să-şi ceară iertare şi să-şi pună un braţ în jurul spatelui ei încovoiat sau să-i întoarcă spatele şi să plece fără vreun cuvânt. Să o mângâie sau să o pedepsească.

Nu apucă să ia o decizie, fiindcă auzi vocea mamei sale, clară, îndemnându-l cu un amestec de furie şi speranţă:

— Du-te. Adu-o înapoi.

În timp ce ieşea pentru ultima oară pe uşa acelui apartament, îşi spuse că povestea asta avea şanse prea mari să se termine rău. Se îndreptă spre locul de muncă. Telefonul îi sunase des, semn că şeful de tură era nervos pentru că Anton întârziase.

— Pe unde umbli? îl luă acesta în primire. Nu plătim ore suplimentare dacă nu te prezinţi la timp.

— Nu mă interesează orele suplimentare. Am nevoie de ultimul salariu. Acum.

Bărbatul îşi ridică sprâncenele. Nu se aşteptase la asta.

— Ce, ne părăseşti? întrebă el zeflemitor.

Tânărul întinse palma spre el.

— Banii, te rog, ceru iarăşi Anton, ignorând întrebarea.

Politeţurile îi scrijeliseră dungi dureroase pe limbă. Voia să-l pocnească în falcă pe tipul dinaintea lui. Cu zâmbetul lui superior şi cu atitudinea mizerabilă, era exact genul de persoană care îi făcea scârbă lui Anton: omul inferior care se simte mare doar zdrobindu-i pe cei puşi de soartă sub el.

Bărbatul zâmbi strengăreşte, apoi se duse în biroul său. Se întoarse cu un plic murdar pe care i-l întinse lui Anton. Acesta lărgi gura plicului cu un deget şi numără banii dintr-o privire. Păreau să fie toţi acolo. Îi băgă în buzunar şi se întoarse cu spatele ca bărbat. Nu era momentul pentru meschinării.

O luă spre ieşire.

— Mâine te întorci la lucru? auzi în urma lui acea întrebare înveninată de batjocură.

— Nu ştiu când sau dacă mă întorc, spuse Anton peste umăr.

— Unde mergi? insistă bărbatul.

— Să-mi găsesc sora, murmură Anton, privind înainte.

Această afirmaţie o făcuse pentru el. Bărbatul din spatele lui încetase să mai existe de mult. Se întoarse în garsoniera minusculă şi mizerabilă, îşi aruncă câteva lucruri de trebuinţă într-un rucsac jerpelit. Nu uită de carneţel şi de creionul foarte ascuţit. Avea un sentiment pregnant că drumul dinaintea lui era unul care avea să-l umple de însemnătate.

Păşi afară în soarele de iunie. Era ora 11. Străbătu aproape un kilometru până în centrul oraşului. Stătea într-o intersecţie din *districtul diamantelor*, cu soarele chiar deasupra capului.

Pe lângă el treceau, clătinându-se, batalioane de hasidimi, cu şuviţele lor cârlionţate şi lucioase, cu bărbile lor lungi, îmbrăcaţi în pardesie negre, cu umerii plini de mătreaţă, deşi afară erau 35 de grade. Toţi aveau serviete de piele în care transportau de la un magazin la altul diamante, mereu puşi pe afaceri, mereu rânjind şi spunându-ţi că meritai să deţii o piatră scumpă, tăiată şi faţetată. Oameni scârboşi, cu dinţi mari ca de cal, care te priveau şi te goleau de raţiune, lăsând acolo doar o dorinţă de a cumpăra care se mula perfect pe dorinţa lor de a vinde.

Traversă strada şi mai înaintă câteva cvartale. În jurul său era zgomot. Doar zgomot. Parcă toate clădirile erau constituite din vibraţii insuportabile. Oamenii vorbeau, strigau unii la alţii, fiecare îl crea din zgomot pe cel din faţa lui.

Oraşul mânca zgomot şi căca nervi. Se agita. Se zbătea. Şi ei toţi îl priveau neputincioşi.

Unde era Sofia, în toată învălmăşeala asta?

În oraşul acesta?

În cel vecin?

Sau în altă țară deja.

Cine putea ști?

Poate că era pe o plajă, plimbându-se prin praful fin de deasupra nisipului, cu razele soarelui imprimate pe pielea ei fină și pistruiată. Așteptând bicicleta aceea pe care el voia să i-o dea în dar.

Poate că se înșela. Poate că Sofia era vie și fericită, cu stele în loc de ochi și zâmbetul plin de perle. Poate era ea cea a cărei greutate o simțea pe umeri. Umbra ei îl acuza. Nu prin cuvinte. Umbra era tăcută, dar vina era acolo. Densă, amară și imposibil de înghițit. Îl sufoca.

Sau poate că sora lui era departe de orice drum pe care el va mai călca vreodată.

Poate că Sofia era neștiutoare.

Poate că era moartă.

The Handsome Family – *Far From Any Road*

Urmează-mă spre casă

Toată lumea are secrete.

Iar dacă ai secrete, ai face bine să le ascunzi.

Problema este alegerea.

Şansa de a alege este cea care arunca pământ peste trupul mort al fericirii.

Spre exemplu, dacă el nu ar suna-o în seara asta, după ce toată lumea se duce la culcare, poate totul s-ar opri aici. Este un exerciţiu facil pentru ea – pe care îl repetă de nenumărate ori cu nenumăraţi bărbaţi –, să nu-l caute, dar nu şi să nu răspundă dacă el ar căuta-o. Se urcă în maşină şi pleacă spre casă, ştiind că lasă lucrurile neterminate, dar simţind că nu depinde de ea să rezolve chestiunea asta.

Isabela obişnuieşte să-i reproşeze – mai în glumă, mai în serios – că o corupe, dar adevărul nu este departe de aceste vorbe. E ceva în glasul lui, în mişcările şi în siguranţa lui de sine care o face să uite toate promisiunile pe care ea şi le face sieşi.

Hai, femeie, urmează-mă spre casă. Asta spun mişcările lui.

Încă o dată şi gata!

Doar o dată, apoi totul va înceta!

Urmează-mă spre întuneric, acolo unde eşti vie şi unde inima îţi bate cu putere.

Sau poate că nu este întru totul sinceră cu ea însăşi. Poate că nu vrea niciodată să renunţe la ceea ce face, dar are nevoie de acel impuls secret pe care el i-l dă, ca să simtă că vina este împărţită la doi. Ecuaţia salvatoare, concepută de ea şi completată de el. Are nevoie să-l audă pe el rostind combinaţia aceea de cuvinte ca maşinăria eşecului să se pună în mişcare.

Mi-e dor de tine.
Sau:
Mi-a fost dor de tine.
Sau:
Te vreau.

Și eu te vreau. Străinule, noi doi suntem la fel. Vrem același lucru.

Își amintește de el și i se pare că sunt cu adevărat străini. Cuvintele lui sunt de neînțeles. I se pare că nu s-au mai văzut de foarte mult timp, de ani de zile. Să-i simtă mâinile plimbându-se lacome și egoiste peste trupul ei, să audă respirația lui apăsând liniștea. Hai, femeie, urmează-mă acasă. Când el își pierde controlul, este un adevărat spectacol. Nu mai contează nimic. El nu este ca Marcel. Deloc. Micile riscuri pe care și le asumă devin triviale. Se sărută în mijlocul bulevardului, acolo unde îi poate vedea oricine. Adăpostul întunericului incidental este vag.

În mod ironic, nimeni nu-i vede vreodată.

Problema este alegerea.

Isabela nu crede în destin.

Libertatea de alegere, deși pare că deschide noi orizonturi, că fiecare alegere scindează drumul în două, apoi în patru, apoi în opt, apoi în șaisprezece, o multiplicare exponențială, de fapt te duce încet și sigur către o fundătură.

Deși, teoretic, există o infinitate de posibilități, alegerile continue reduc foarte subtil această infinitate, o mutilează și îți oferă în final *o singură* variantă. Este foarte simplu: alegerile pe care nu le faci nu există. Încetează să mai fie în clipa în care sunt alungate, ca posibilități neviabile.

Degeaba ai o infinitate de alegeri, dacă în final nu poți face decât una.

Isabela nu crede în destin, deși ar fi, probabil, mult mai fericită cu el. Destinul te face să crezi că ai la îndemână toate variantele posibile, fiindcă, în fapt, nu exista decât o singură variantă, iar aceea este cea pe care o urmezi. Ai puțin, dar ai tot ce poți avea. Destinul este un drum corect, mereu.

Poate că liberul-arbitru este, de fapt, un destin mascat. Toate alegerile pe care le faci trebuie să te ducă într-un punct predestinat. Poți alege drumul, dar destinația îți este băgată pe gât.

Toate lucrurile bune, toate lucrurile rele, toate au la bază alegerea.

Isabela citește un interviu cu dumnezeu în *Harper's Bazaar*.

Ființa supremă este întrebată cum funcționează liberul-arbitru. Dumnezeu răspunde că nu există așa ceva. Totul, în Univers, este predestinat. Mort la naștere. Chiar și el. Femeia care îi ia interviul îl întreabă stupefiată:

— Dar tu ești cea mai puternică ființă din Univers! Vrei să-mi spui, vrei *să cred* că și tu ești doar o păpușă atârnată de sfori, mânuită de destin? Atunci care e diferența dintre noi, dintre tine și muritorii de rând?

— Diferența este că eu sunt o păpușă care *vede* sforile, răspunde calm dumnezeu.

În alte interviuri, dumnezeu dă totuși de înțeles că există liberul-arbitru și că se face uz de el, în exces.

Isabela, ca mulți alți, este victima libertății.

Alege, alege. Tot timpul trebuie să alegi. Ceasul sună dimineața și, înainte să deschizi ochii, ai de făcut o alegere. Să-i deschizi sau să continui să dormi?

Ieși din casă. Trebuie să alegi ce porți. Mergi la magazinul de la colț, trebuie să alegi ce cumperi. Vezi pe cineva. Trebuie să alegi dacă să-l placi sau nu. Dacă îl judeci sau nu. Dacă îl iubești sau nu.

Alb sau negru.

Sufletele noastre, sfâșiate de alegeri.

Mereu despicate, întotdeauna nesigure și niciodată sătule. Uneori atât de avide de experiență, încât încalcă regulile și fac ambele alegeri.

Pentru asta sunt secretele. Să minți universul.

Toată lumea are secrete.

Alb sau negru.

Amândouă.

Marcel sau Eugen?

Amândoi.

Dar alegerile se numesc „alegeri" tocmai pentru că trebuie să le îndepărtezi pe una de cealaltă. Ele sunt străine și nu trebuie să se cunoască una pe cealaltă. Fiecare în parte este suficientă. Alăturarea a două alegeri esențial diferite este un act nenatural. Era ca și cum ai avea noapte și zi simultan. Efectele unei asemenea alegeri nu se mai supun regulilor obișnuite. De fapt, Isabela se întreabă dacă o asemenea alegere se putea supune vreunei reguli.

Din clipa în care face alegerea pe care o face, se simte aruncată în întuneric, pe teritoriu necartografiat. Pipăie cu degetele, răspunsurile sunt acolo, chiar în fața ei, sfioase, dar nu le poate distinge. Totul se clatină în jurul ei, cele două jumătăți ale Universului fac echilibristică la înălțime, așteptând ca ea, Isabela, să rectifice alegerea pe care o face. Așteptând ca cele două realități pe care ea le alege simultan, care se înghesuie în spațiul îndeajuns de încăpător doar pentru una dintre ele, să se concretizeze într-una singură, clară și tangibilă.

Marcel o sună din delegație, din vreo țară aflată în celălalt capăt de lume, Noua Zeelandă, și au conversații de genul:

— Hei, ce faci?

— Sunt OK. Tocmai mă pregăteam să te sun.

— Mereu „tocmai te pregăteai să mă suni".

— Păi, e adevărat. Ce ai vrea să spun? îl întreabă ea.

Alege.

Alege un răspuns.

Apoi se lasă tăcerea, stânjenitoare și grea, ca între oameni care nu se cunosc. Este genul acela de tăcere care nu se prelungește doar spre viitor, ci și spre trecut. O tăcere care șterge amintiri și sugrumă posibilități.

Se lovesc de un zid, ea și Marcel, cel în fața căruia spusese *da* fără să se gândească prea mult, în urmă cu vreo opt ani, după ce terminase liceul, fiindcă erau atât de potriviți împreună, încât nu se gândi de două ori că renunța la libertate pentru a fi o soție iubitoare. Se lovesc de un zid,

ei doi, într-un moment căruia îi spun *incidentul* și aproape sfârșesc prin a spune cuvântul acela sfărâmător de lanțuri, „divorț", faptul acela care nu îți mai permite să dai înapoi, ca recunoașterea unui adevăr urât și vechi, care începe să miroasă și, oricât aerisești, nu reușești să mai scoți mirosul acela pestilențial din încăpere. Apoi se întâmplă ceva și, ca un elastic întins prea tare și lăsat apoi liber, revin la normal. Doar că normalul nu mai înseamnă ce a însemnat înainte. Normalul este acum plin de tăcere, plin de stânjeneli și de gesturi străine. Locuința lor este vie doar când unul dintre ei lipsește.

Tăcerea confortabilă înlocuiește râsul și glumele. Niciunul nu mai dă drumul la muzică, dintr-o considerație nerostită pentru celălalt. Mănâncă în liniște, dorm în liniște, își petrec puținele ore împreună în liniște. Sunt ca doi călugări care au făcut un legământ al tăcerii, pe care îl încalcă doar pentru lucruri de maximă necesitate.

Ai observat câtă liniște este în casa asta?

Da, este un adevăr greu ca o bucată de plumb. Apoi Marcel este avansat și începe să călătorească din ce în ce mai mult. Mexic. Coreea. Africa de Sud. Guineea. Canada. Călătorește și în sudul Argentinei. Iar ori de câte ori iese pe ușa aceea, amândoi se simt înfrânți.

Erau împreună și sunt împreună fiindcă au o legătură pe care niciunul nu o poate înlocui. Zâmbesc și își găsesc un fel de fericire inversă și tristă în compania celuilalt, doar fiindcă știu că legătura dintre ei există și este trainică, dar nu mai seamănă cu cea de dinainte. Există sentiment, dar nu mai există pasiune. Sunt ca doi călugări, fiecare dintre ei gelos pe tăcerea celuilalt, crezând că aceasta ascunde răspunsul nevoii sale, dar neavând curajul să spargă tăcerea aceea nenorocită și pur și simplu să întrebe. Trebuie să aleagă dacă vor să continue să se hrănească din surogatul acela de iubire sau să se rupă unul de altul și să trăiască cu asta tot restul vieții. Și este o alegere atât de grea, încât au nevoie de ani de zile să o facă.

Da. alege.

Alegerea este ucigașa visurilor. Se strecoară în spatele lor, cele două visuri separate, care stau unul lângă altul, și îl înjunghie pe cel de care nu ai nevoie. Apoi, amintirea lui devine tot mai înceţoșată, odată cu trecerea timpului, așa cum cei vii îi uită pe cei morți. Așa cum cei cu un scop îi dau la o parte pe cei care există degeaba.

Vrei să alegi, mereu să alegi. Nu te-ai născut o fraieră, dar nici o câștigătoare. Te-ai născut ca să alegi. Trăiești pentru asta, așa că alege. Alege-ți viața, dar ai grijă. Pe măsură ce te adâncești în alegeri, opțiunile scad. Generalul devine tot mai specific. Nu mai poți schimba nimic și nu te poți întoarce.

Poți doar să te oprești și să mori.

Dar asta nu e o alegere.

E o taxă pe care o plătești.

Cu cât viața ta e mai frumoasă, cu atât moartea e mai greu de suportat. Un preț scump de plătit.

Dire Straits – *Follow Me Home*

Aprinde-mi inima

În drum spre casă, trecu pe lângă casa Bătrânei Vrăjitoare. Bătrâna Vrăjitoare, sau Muma Pădurii, cum îi mai spuneau copiii, era o bătrână care locuia în ultima casă rămasă în picioare printre blocurile din cartier. Curând, după moartea ei, casa avea să fie dărâmată şi un nou bloc-turn a fost ridicat în locul ei.

Văzând figura femeii, Sofia tresări şi se îndepărtă puţin de peretele casei, apoi îşi continuă drumul.

Era trist să o vezi pe bătrână stând cu faţa ei mică şi zbârcită apăsată pe geamul acela murdar şi îngălbenit de vreme. Copiii se speriau de ea şi spuneau tot felul de poveşti înspăimântătoare, cum că bătrâna era o vampiriţă care îi pândea şi voia să-i fure şi să le sugă sângele, apoi se luau la întrecere: care dintre ei se putea apropia cel mai tare de fereastră sau care rămânea cel mai mult timp lângă ea.

Dar Sofia se lămuri de mică: poveştile erau prostii, copiii erau răutăcioşi şi îi păru rău pentru felul în care se comportau cu bătrâna. Află de la maică-sa că femeia era imobilizată într-un scaun cu rotile şi că nu putea face nimic altceva decât să privească pe fereastră cât era ziua de lungă. Sofiei i se făcu şi mai milă de ea, iar acum deslușea tristeţe şi regret în ochii bătrânei, lacuri înconjurate de riduri, în locul răutăţii pe care tovarăşii de joacă o sugeraseră.

Să stai toată ziua în spatele geamului, privind la oameni care îşi văd de vieţile lor, fără să le pese de tine, fără să ştie că exişti şi simţi. Iar atunci când cineva îţi observă totuşi obrazul pământiu şi disperat şi te învredniceşte cu o privire... acela să fie punctul culminant al zilei. Să însemne

atât de mult pentru tine o privire rătăcită din partea unui trecător aiurit, asta era cu adevărat tragic.

Dar Sofia avea treburi de rezolvat și secrete de împărtășit, așa că nu zăbovi prea mult la aceste gânduri. Trecu mai departe.

Pe aceeași scară de bloc cu Sofia locuiau, printre alții, trei surori. Fiecare avea propriul apartament, cumpărat cu sudoarea frunții ei sau a altora, sudoare pe care copiii surorilor nu aveau să o cunoască niciodată.

Apartamentele erau situate la etaje diferite, unul deasupra celuilalt, fără vreo planificare anterioară, chiar în ordinea vârstei lor.

Mezina se numea Xenia și locuia la etajul al șaselea. Nu lucrase cu adevărat nicio zi în viața ei, dar avusese noroc de un soț întreprinzător, pe care îl iubea, în ciuda faptului că îl suspecta de infidelitate. Avea gusturi costisitoare și moșturi care veneau și treceau ca ploile de vară, dar își făcuse un renume de patroană a artelor prin oraș și își investea timpul liber în tot felul de proiecte care nu prea duceau nicăieri. Din cauză că nu putea avea copii, ținuse o mulțime de animale de companie și, la fel ca sora ei cea mai mare, îi adora pe cei trei copii ai surorii mijlocii.

La etajul al șaptelea locuia Yolanda. Avea 39 de ani și trei copii pe care îi crescuse singură de când îi avea. Se căsătorise foarte devreme cu un tip foarte inteligent și nu prea arătos, care se dovedise a fi un alcoolic patologic. Divorțase de el după trei ani. Până atunci însă născuse trei copii. Un băiat, o fată și apoi încă un băiat.

Primul băiat se numea Daniel. Era considerat a fi destinat unui viitor promițător și făcea notă discordantă în familia lui. La 18 ani voise să meargă la Drept. Se dovedi a fi un trântor echipat cu vorbe alese, care se băga în pat cu tot ce apuca și avea mereu o explicație plauzibilă pentru orice alegere proastă făcea. Era un bețivan ascuns și avea o priză fantastică la femei. Se culcase cu aproape toate prietenele lui, dar totul fu trecut sub cea mai mare tăcere. Bărbații nu l-ar fi crezut și nici nu l-ar fi agreat pentru

performanţele astea. Pentru ei era ca pescarul mincinos. Avea o mulţime de traume şi zâmbea ca un actor din Antichitate în faţa realităţii brutale, dar uneori era capabil de o furie de nestăpânit. Avea probleme cu autoritatea, ca şi ceilalţi fraţi ai săi, tocmai din cauză că nu avusese parte niciodată de un părinte autoritar, care să-l pună la locul lui, şi i se părea normal să poată da frâu liber furiei atunci când paharul era plin. Femeile care îl crescuseră puteau fi foarte fioroase, dar le asculta, pentru că ştia cât le era de greu să-i crească pe el şi pe fraţii lui. Submisiunea lui era de fapt mila şi înţelegerea traduse în tăcere. În final sfârşea prin a face ceea ce voia. Ceilalţi erau puşi în faţa faptului împlinit şi acesta era capătul poveştii. Daniel se transformase într-un prost pe care toată lumea încă îl mai credea deştept.

Soră-sa mai mică se numea Penelopa. Era o gâsculiţă cu pretenţii, dar fără prea multă vână ca să le materializeze. Era frumoasă şi accesibilă, ca o comedie romantică. În ciuda faptului că ar fi putut avea orice bărbat şi-ar fi dorit, la 24 de ani se căsătorise cu un electrician şi născuse o fetiţă foarte frumoasă, care devenise unicul motiv al existenţei sale. După naştere nu mai avu puterea şi nici dorinţa de a se întoarce la silueta de dinainte, aşa că îşi petrecu restul anilor într-o formă rubensiană, fumând ţigară de la ţigară şi făcând planuri pentru un viitor ce nu avea să o surprindă niciodată.

Fratele lor mai mic se numea Stepan. Se ţinea departe de toţi şi voia să aibă o legătură strânsă cu tatăl lor. Îl urmărea pe stradă, îl vizita foarte des şi tot ce făcea era doar pentru a-l impresiona pe bărbat. Dar blazarea tatălui era o armură de nepătruns, iar Stepan ştia asta, aşa că – normal – încerca şi mai tare. Se mutase de acasă foarte devreme. Luase viaţa în piept şi, spre dezamăgirea lui, nu fu o luptă prea grea, nici măcar una prea lungă. Trăia modest în cea mai mare parte a timpului, avea tot felul de relaţii cu fete ciudate, relaţii care se consumau bolnăvicios, fiindcă nu îl interesa sexul. Zvâcnea din şale cu urgenţă între picioarele umede ale vreunei fete doar ca să poată trece cât mai repede la ceea ce îl făcea pe el să se umezească: singurătatea

ascetică. De îndată ce femeia își epuiza rolul, era dată afară pe ușă și liniștea se așternea peste lumea lui.

Frații erau uniți în fața lumii, dar despărțiți în spatele pereților.

Cea de-a treia soră se numea Zena și locuia la etajul al optulea, chiar sub locuința Sofiei. Zena trecuse de 40 de ani și fusese la un moment dat un foarte apreciat designer vestimentar pentru o cunoscută casă de modă. Făcuse niște alegeri proaste în carieră, iar în prezent era angajată într-un concubinaj inutil cu un polițist psihotic, pe care reușea tot mai greu să-l domine cu personalitatea ei incisivă. Își iubea cei trei nepoți și orice sacrificiu de care era capabilă era destinat acestora. Trecerea anilor îi presărase atât de mult argint pe creștet, încât era nevoită să se vopsească cel puțin o dată la două săptămâni. Avea un suflet de două ori mai tânăr decât trupul, dar conviețuirea cu polițistul ei dement (sau poate încăpățânarea ei de a nu renunța la el) își spusese cuvântul și ajunsese la un pas de nebunie. Era totuși o femeie puternică și reușea să se țină în echilibru, dar, dacă erai foarte atent când vorbeai cu ea, puteai să observi acele ticuri care făceau reclamă inconfundabilă bolnavilor de nervi, cum ar fi scrâșnetul dinților, ce aducea aminte de dependenții de amfetamine, și rictusul care uneori îi ținea loc de zâmbet.

Sofia trecu pe lângă ușile celor trei apartamente, iar când ajunse în dreptul Zenei, auzi un glas ridicat cu mult peste media de pe scară. Era glasul lui Daniel, adresându-se surorii sale.

Motivul certurilor dintre frați era un apartament al Zenei pe care i-l dăduse lui Daniel. Târgul fusese ca el să îl renoveze pe propria cheltuială, iar apoi să locuiască în el, gratis, cât va dori. Acum, Daniel voia să se mute în orașul vecin, la chemarea inimii și a unei slujbe mai bine plătite, și hotărâse într-o primă fază să o lase pe soră-sa împreună cu soțul și fiica lor să se mute în sus-menționatul apartament. Le ceruse o sumă modică drept compensație pentru eforturile sale și toată lumea fusese de acord. Acum însă,

fiind pe punctul de a se muta efectiv, descoperise că soră-sa nu avea de fapt lichiditățile necesare pentru a-l despăgubi și sugerase un plan de plată bazat pe foarte șubredul adagiu „ți-oi da când oi avea". Cunoscând exact gradul de solvabilitate al surorii sale, Daniel pricepu imediat că totul era pierdut. În același timp, dilema răsărea din faptul că fusese crescut cu ideea că familia era cel mai important lucru din viața unui om, iar Daniel își iubea familia. Toate astea combinate dădeau un tablou în care el apărea ca o oaie sacrificată de împrejurări. Promisiunile rămâneau în picioare, dar materializarea lor era îndepărtată și vagă.

Sofia ajunse acasă în final și se îndreptă spre camera ei. Era deja trecut de ora 3 după-masa și trebuia să-și facă bagajul, iar apoi să prindă trenul.

Ana, mama Sofiei, avea aproape 40 de ani și era deja bunică, chiar dacă nu o știa încă. Își iubea cei patru copii foarte mult, deși era singură și totul trebuia împărțit și nimeni nu primea un întreg. Trebuiau să împartă totul, iar ea obișnuia să le spună că nu era puținul acela care să nu ajungă, tot așa cum nu era nici multul acela care să nu se termine și, chiar dacă nu se pricepea să le spună cele mai potrivite cuvinte în cele mai potrivite momente, îi iubea și le spunea să se iubească și ei între ei. Cu atât mai puțin se pricepea să citească frământările sau grijile pe fețișoarele lor mulatre.

Ana nu își cunoștea copiii. Știa că trebuia să-i îmbrace, să-i hrănească și să-i învețe diferența dintre bine și rău, iar dacă pe parcurs putea să le ofere și o educație, considera că își poate abandona sufletul în mâinile lui dumnezeu cu zâmbetul pe buze.

Nu se recăsătorise după moartea soțului ei, Roman, ci făcuse pe dracu-n patru să se descurce de una singură. Sora ei, Sonja, o ajuta destul de mult, dar și ajutorul ei era limitat. Unele lucruri nu se pot primi decât de la părinți. Iar Ana avea patru copii, deci, atunci când venea vorba despre cum să facă împărțeala, problema nu era de unde sau cum să taie, ci cât de puțin să păstreze pentru sine.

În apărarea spiritului de observație tocit al Anei, sarcina Sofiei debutase în chip anonim, fără evenimente majore. Aș merge până într-acolo încât să afirm că Sofia simțise de la bun început că un asemenea eveniment se putea întâmpla, așa că învățase să-l mascheze din timp.

În fapt, trebuie să recunosc faptul că Sofia era stăpâna propriului său trup și, așa cum se întâmplă de obicei în casele cu prea mulți copii pe cap de adult, fata învățase de mică să fie independentă și să se descurce singură. Maică-sa nu o dusese niciodată la ginecolog. Nu avusese timp. Fratele Sofiei, Feodor, avusese onoarea de a o găsi în baie, cu chiloții pătați de sânge, ușor scârbită și puțin curioasă. De atunci, Sofia învățase să se documenteze în legătură cu subiectele de interes personal. Tampoane, chiloți tanga, unguente și prezervative, penisuri și felații, toate acestea făcuseră obiectul unor studii de caz efectuate personal de Sofia, după modelul „pe unele le citești, pe altele le încerci".

O altă cauză a ignoranței Anei raportată la sarcina fiicei sale era faptul că sarcina Sofiei nu debutase cu grețuri matinale. Sofia avea un stomac puternic. Nici chiar în situații stresante nu elimina tensiunea în vasul de toaletă. În schimb, plângea. Pe înfundate, cu umerii bronzați săltând și cu lacrimile străbătându-i încet obrajii, acele câmpuri aurii, pline de pistrui.

Ajunsă acasă în acea după-amiază, voia să încerce să-i spună mamei sale ce se petrecea în pântecul său încă plat. Neștiind cum să aducă vorba despre asta, o întrebă pe maică-sa despre vremurile când ea fusese însărcinată. Ana era ocupată, așa că își expedie fiica:

— Ce prostii mă întrebi? Lasă-mă în pace acum, am treabă! Vorbim mai târziu.

Sofia se retrase în camera ei și începu să-și pregătească cele trebuincioase pentru cheful din seara aceea. Avea un tren de prins peste vreo două ore. Își alese o rochie albă de mătase, cu flori dantelate, care abia îi ajungea la genunchi. Avea și o pereche de pantofi negri, cu toc-cui, pe care nu

o deranja să-i îndese în geanta de umăr. Mergea printre oameni frumoși, trebuia să-și camufleze spiritul deviant.

Aruncă peste pantofi o trusă de machiaj și o sticlă de parfum pe care o primise cadou de ziua ei de la Jenny, precum și o carte intitulată *Sticlă: O biografie în trei grai a Clarei Munro*. Leac împotriva plictiselii.

Încerca o nuanță de ruj în fața oglinzii atunci când maică-sa intră în camera fetei. Ținea o țigară în mână și o privea obosită:

— Unde mergi?

— E chef în seara asta.

— Unde?

Sofia îi spuse.

— În alt oraș? De când se fac din astea?

— Se fac, spuse Sofia nervoasă, fiindcă presimțea o interdicție.

Ura să primească interdicții abia după ce stabilea că merge undeva sau face ceva. Dar, dacă ar fi fost altfel, probabil că nu s-ar fi numit interdicții.

— Ai grijă cu chefurile astea. E plin de băieți pe acolo. Băieți care nu vor decât să profite de tine.

— De mine? se miră Sofia. Crezi că sunt singura fată de acolo?

— De tine și de fete ca tine, asta voiam să zic! rectifică maică-sa. Dacă nu ești atentă, o să afli pe pielea ta cum e să fii mamă la 17 ani, ca toate vagaboandele alea pe care le vezi la știri zilnic! spuse Ana și Sofiei i se păru că detectează o scârbă inexplicabilă în glasul mamei sale.

O urî pentru aceste cuvinte.

Sigur, imaginea fiicei tale, înghesuită într-o toaletă, cu rochia ridicată și cu machiajul scurs de la transpirație, crăcănată și futută de un derbedeu oarecare – acesta era un gând care îi făcea pe tați și pe mame să scrâșnească din dinți de nervi. Nervi că fiicele lor nu puteau sări peste perioada asta a vieții, că nu puteau deveni brusc versate în genul acesta de comportament. Că trebuiau să o dea în bară – fiindcă prima oară toate o dădeau în bară – înainte

să știe cum stau lucrurile. Nervi că himenul lor trebuia rupt, iar asta nu se putea face decât prin penetrare. Sigur, derbedeul își avea partea lui de vină, dar el asta făcea. Cu asta se ocupa. Cu penetratul. Fata era cea care de obicei nu dădea dovadă de perspicacitate și chibzuință. Penetrare. Acesta era un cuvânt care te făcea să-ți pierzi mințile, dacă erai mamă sau tată al vreunei fete frumoase. Un cuvânt obișnuit. PENETRÁ, *penetrez*, vb. I. Tranz. și intranz. A pătrunde. – Din fr. *pénétrer*, lat. *penetrare*. Nu era vina fetelor, dar nu aveai pe cine să dai vina. Vaginele lor, acelea erau adevăratele motive ale furiei părinților. De ce dracu' trebuiseră fetele lor să se nască cu vagine? De ce trebuise ca acel obiect atât de urât de părinți să fie atașat de trupurile lor nevinovate? Nu era vina fetelor, dar nu mai era nimeni altcineva acolo cu vagin, ca să-l poți arăta cu degetul și să-l scuipi, așa că bietele de ele erau făcute vinovate pentru hazardul evoluției și al fecundării.

Iar Sofia nu făcea excepție.

Ana, ca orice mamă adevărată, avea momente în care își făcea griji imposibile pentru progeniturile sale. Acele griji clocoteau în ea din iubire și temere, dar, atunci când îi ieșeau pe gură, sunau a disperare prost formulată. Iar copiilor le face plăcere să atâțe disperarea părinților.

Sofia nu făcea excepție nici în acest caz.

— De ce vorbești așa cu mine?

— Cum vorbesc cu tine? se miră maică-sa.

— Așa cum ai vorbit acum! Practic, m-ai făcut „curvă"!

— Îți spun doar să ai grijă pe unde și cu cine umbli, ca să nu ajungi cu burta la gură. Ești tânără. O să ai toată viața înaintea ta! Nu ți-o arunca la gunoi!

— Nu confunda tinerețea mea cu a ta! scuipă Sofia, încercând să o insulte pe maică-sa și reușind fără să-și dea seama să reaprindă amintiri pline de durere și melancolie în sufletul Anei.

Femeia țâșni spre fată și o plesni fulgerător. Sunetul surd lăsă o liniște vibrantă în jur.

Sofia își duse mâna la obraz.

— Nu îți permit să vorbești așa cu mine! Sunt maică-ta și vreau să-mi arăți puțin respect! lătră Ana și o apucă pe fată de braț.

Sofia se întoarse spre ea cu ochii clocotind.

— Nu fi proastă, fetițo! îi spuse femeia pe un ton superior. Ține minte cuvintele mele: toți umblă să te mintă, să te folosească și apoi să te arunce deoparte ca pe o chestie ieftină!

Cum dracu' degenerase asta într-o discuție despre moralitate și castitate? se întreba Sofia, în timp ce încerca să scape de maică-sa, smucindu-se din mâinile ei și trecând dintr-o cameră în alta a apartamentului.

— Lasă-mă dracului în pace! îi strigă maică-sii.

Maică-sa alerga după ea dintr-un loc în altul și țigara ei împrăștia fumul peste tot. Sofia se prinse că maică-sii îi era frică. Îi era frică pentru fiica ei, fiindcă Sofia era frumoasă și mai ales pentru că avea gura lacomă, iar astea erau trăsături pe care bărbații le vânau cu sete. Dar un bărbat nu mai putea pur și simplu să pună mâna pe o fată tânără și frumoasă și să o ducă în peștera lui, unde să o posede în voie. Iar faptul că era frumoasă nu era un motiv ca maică-sa să-i vorbească așa.

— Pe tine nu te-a deranjat să fii gravidă la 18 ani! i-o întoarse Sofia.

Ana făcu o pauză. Își aduse aminte de Roman.

— Eu și taică-tău ne-am iubit! Tu încă nu ai așa ceva.

Fata își aduse aminte de vorbele mătușii Sonja de mai devreme, cum că tatăl ei, răposatul Roman, fusese o bestie care meritase, cel puțin în opinia călăului său, să fie pus la culcare ca un câine turbat. Dar maică-sa vorbea mereu despre el cu o voce plină de adorație, ca despre un martir. Oare maică-sa se mințea singură și o mințea și pe ea sau chiar îl iubise atât de mult încât putea face cu ușurință abstracție de părțile rele ale trecutului?

— De unde știi tu asta? i-o întoarse Sofia. Nici nu știi când am avut primul ciclu. Frate-meu a trebuit să mă învețe cum să folosesc tampoanele, fiindcă tu nu erai acolo!

Ana rămase cu gura căscată. Își încleștă mandibula. Sofia continuă:

— Poate că iubesc deja pe cineva și poate că și acela mă iubește la rândul lui, așa cum v-ați iubit tu și tata!

Pe figura Anei se citea: „Exclus!".

Fără să-și dea seama, Sofia trecu pe lângă ea, cu ochii în lacrimi și cu geanta de umăr lovindu-se de toți pereții, și se trezi sub soarele de vară, singură și plină de amărăciune.

Avea să mai treacă mult timp până când cele două femei să aibă ocazia să se împace.

***

— Știu că am mai spus asta, dar vara e cel mai nepotrivit moment pentru despărțiri. Mi-e dor de trupul tău pe lângă mine, seara, pe întuneric. Sper ca acela care-ți va săruta alunițele să nu rateze niciuna. Ar fi păcat.

Acestea sunt cuvintele lui.

Cuvintele cu care începe chinul.

— Încerc să nu mă gândesc la tine, dar nu-mi prea reușește. O să-mi lipsească cu siguranță atingerea ta, sărutările tale, nopțile târzii și fierbinți... foarte fierbinți. Ne mai vedem, curând. Timpul e ceva relativ. Puțin e mult... și mult e puțin, uneori.

Acestea sunt cuvintele ei. Vinovate și rușinoase, vag apocaliptice. Complet nerealiste.

Ce anume ne face să ne gândim fără încetare la cineva care a plecat de lângă noi? De unde vine sentimentul acela de gol în stomac, de vid care ne trage înspre interior? De ce simțim abandonul ca pe un elefant care ne calcă pe piept? E ca și cum te-ai trezit într-o zi și ai descoperit că toată dragostea pe care o aveai pentru o persoană, toată speranța pe care o aveai într-un lucru bun, totul... a dispărut, a fost uitat și e cu neputință să-l mai aduci înapoi.

Dar nu e sfârșitul lumii. O să reîntâlnim persoana respectivă la un moment dat și o să-i zâmbim și o să-i vorbim,

iar ea va face la fel cu noi. Dar... nu va mai fi la fel. Ceva se va fi schimbat. Se va fi transformat. Nu s-a pierdut nimic. Doar s-a transformat în cenușă rece...

Se întâlnesc pe înserate. Stau și vorbesc despre tot felul de lucruri neimportante și niciunul nu simte timpul furându-le viețile. Râd și se tachinează. Apoi, unul dintre ei se apleacă spre celălalt și îl sărută. La început încet, ușor, buzele aproape că nu li se ating. Apoi tot mai repede, tot mai apăsat. Mâinile încep să se atingă și genunchii se îndoaie sub ei. Ea aplecată peste marginea canapelei, împingându-și fundul înspre el, în timp ce ochii îi rătăcesc peste liniile dezordonate ale draperiilor. Cât timp fac asta, este mereu tăcere. Și niciodată nu rostesc cuvinte definitive, cuvinte care ar schimba statu-quoul. Cuvinte rezervate legăturilor oficiale.

Dar păcatul nu este al cărnii. Nu. Carnea nu poate păcătui. Păcatul este al sufletului, acea umbră care se împrăștie în timp și schimbă totul în jurul ei. Este mirosul acela îmbătător, gustul acela dulce. Ideea că orice fapt poate fi șters, iar la final pot fi curați ca lacrima.

O ține în poală și își dă drumul în ea cu furie, țâșnind în sus, în pântecul ei, spre dumnezeu, iar apoi, în timp ce stă cu spinarea sprijinită de spătarul canapelei și o strânge în brațe, cu fruntea lipită de sânii ei și cu saliva vibrându-i între buze, spune:

— Asta este greșit.

Gâfâie și oftează.

— Nu o spui cu prea mare convingere, șoptește ea în timp ce îi mângâie ceafa.

El tace.

Iar ea este de acord.

Acum stă și își derulează gândurile.
Astăzi iarăși a plouat de dimineață.
Urăsc furtunile de vară.
Cafeaua cred că e râncedă.
Sunt în prima zi de ciclu.

Mă simt dezgustător, dar cred că motivul este altul.

Ieșit în oraș.

Lume puțină.

Vorbe și mai puține.

Am mâncat o pizza de una singură.

Am băut o bere rece.

Pizza e deprimantă de una singură.

Cred că mă îngraș, dar cântarul spune că nu e adevărat.

Nu știu.

Am găsit niște medicamente pe care e trecută greșit data de producție. 2089. Medicamente din viitor.

Mă pun în pat.

Nu am chef de nimic.

Cu Eugen face ce face cu Marcel și invers. Două relații: una născută din dorință și cealaltă din curiozitate, dar ambele susținute de contradicții. Crunta singurătate moștenită de la Marcel este des și brusc înlocuită de nevoia de afecțiune promisă de Eugen. Așa că o fac. Se mângâie și se privesc în ochi ca și cum s-ar devora unul pe altul. Apoi stau transpirați pe spate și își ascultă unul altuia gâfâitul, apoi unul dintre ei își mișcă încet degetele înspre celălalt, pe cearșaf, apoi își întorc privirile unul spre altul și râd, sfioși și vinovați. Lumina lunii se așterne pe trupurile lor prin fereastra din acoperișul oblic.

Ea se află în supermarket, caută ceva de mâncare, când dă cu ochii de ceva. O lovește în piept și se aude icnind.

Se întoarce acasă și dă drumul la muzică. Trebuie să împrăștie din jurul ei liniștea asta asurzitoare.

— Cum merge cu uitatul? Sper că mai bine ca la mine, fiindcă pe zi ce trece mă gândesc tot mai mult la tine, spune Isabela.

— Nu prea funcționează. Încerc, dar nu prea fac progrese, o consolează Eugen cu dezinteres.

— Cred că e din cauză că încerci. Eu nici nu pot încerca.

— Aș vrea să-ți dau sfaturi, dar nu le găsesc nici eu deocamdată...

— Ar fi chiar tare să primesc sfaturi de la tine. Sunt o fire melancolică, mereu am fost și nu mă ajută deloc, oftează ea.

— Ar fi tare sau nu... nu știu, dar trebuie să găsim ceva. Melancolică după ce? Nu însemn prea mult pentru tine.

— De ce crezi asta?

— Pentru că așa trebuie să fie, apasă Eugen.

— Fiindcă nu ți-am spus cuvintele *acelea*? Sau fiindcă nu mi le-ai spus tu mie?

— Nu am nevoie de cuvinte. Doar de fapte.

— Și ți se pare că faptele au fost prea carnale între noi? Fără însemnătate?

— Au fost foarte plăcute, dar doar atât. Și nu cred în vieți duble și sentimente împărțite. Iar noi asta avem. Asta am avut. Ceva abstract. Ceva teoretic. Ceva ce nu se poate aplica în viața de zi cu zi.

— Abstract? Când gemeai și mă strângeai în brațe de parcă era sfârșitul lumii. Nu știu ție, dar mie mi s-a părut a fi ceva foarte real!

Isabela îl străpunge cu privirea. Are impresia că poartă această conversație cu sine, nu cu o altă persoană. Parcă se află simultan de ambele părți ale baricadei, joacă șah cu sine și îi este greu să hotărască pe cine să lase să câștige.

Eugen schimbă direcția:

— Nici eu nu cred în vieți duble, de aia nu știu ce dracu' e asta. Nu mă pot hotărî ce simt. Știu doar că îmi lipsește prezența ta, iar asta nu se întâmplă cu oricine.

Cuvintele ei ieșind pe gura lui.

Isabela trece de cealaltă parte și spune cu voce arctică:

— Probabil e doar obișnuință. O să treacă.

— Cum știi tu să mă faci să mă simt mai bine...

— Sunt realistă. Așa ca tine! zâmbește ea. Atât. Încerc să nu mai trăiesc în realități create de mine.

— Să nu „mai"? Dar când ai făcut-o?

— Am tendința uneori să sper și să cred în lucruri care nu sunt realizabile.

— *Join the club*, pufnește el.

Se lasă tăcerea. În depărtare se aude claxonul unei mașini.

— Am văzut ieri o sticlă de Havana pe un raft și mi-am adus aminte de gustul gurii tale, spune el.

— Mda...

— Nu mai pot trece pe lângă anumite locuri fără să mă gândesc la tine. Seara îmi vine să întind mâna și să o pun pe șoldul tău.

— Toate îmi trec și mie prin minte, de multe ori, mărturisește Isabela, mutându-și privirea. Des. Mai des decât aș vrea să recunosc.

— Mai greu de scos din minte decât am crezut, comentează el. Credeam că numai eu sunt așa. Spune-mi: de cine ți-e dor?

— Nu contează. Situația în care suntem nu cred că ne permite să ne adâncim prea tare în întrebări și răspunsuri.

— Nu te mai înțeleg. Uneori vrei cât de multe răspunsuri îți pot da, dar acum nu vrei nimic de la mine? Spune-mi, vreau doar să știu de cine ți-e dor.

— Contează? Dacă ar fi fost alt context, eram diferiți, eram diferită...

— Răspunsurile depind de statutul ăsta de care te legi atât de tare?

— Nu, minte ea. Doar contemplez „dacă"-urile.

— Prea multe „dacă"-uri. Și cred că ar fi tot degeaba, spune el.

— Cum adică?

— Nu ne cunoaștem unul pe altul și nici pe noi înșine. Eu nu mă cunosc pe mine. Sunt cea mai străină persoană pe care o cunosc. Și, dacă am avea ocazia să o facem altfel, nu s-ar schimba nimic. Tot aș vrea să știu dinainte dacă tu m-ai sacrifica pe mine.

— De ce?

— Ca să te sacrific eu înainte.

Pauză.

— Străinule ce ești, râde ea.

— Vreau... începu Eugen.

— Ce vrei?

— Nu știu. Poate ar trebui să nu ne mai luptăm atât cu chestia asta. Să o lăsăm să revină la normal. Ești încă în gândurile mele și probabil și eu sunt încă în ale tale.

— Aș vrea să spun că nu e așa, dar nu pot.

***

Era cald afară, iar în tren era și mai cald.

Sâmbăta era mereu cald în tren.

Dar voia să meargă la *party*-ul ăla din celălalt oraș, așa că nu avea ce face. Neavând nici carnet de șofer și nici mașină, era obligată să stea la murat în compartimentul acela îmbâcsit, ale cărui coridoare miroseau a urină și a bere stătută. Tapițeria scaunelor era jegoasă, iar perii materialului erau roși și unsuroși.

Bine măcar că fereastra se putea deschide.

În compartiment se mai aflau patru persoane. Un bărbat foarte slab care, în ciuda celor 35 de grade de afară, era îmbrăcat într-un costum cenușiu, iar pe dedesubt purta o cămașă albă cu dungi și un pulover din poliester. Era nebărbierit și moțăia într-un colț.

Mai erau acolo doi tineri și o fată, care mergeau să-și rezolve niște probleme academice.

Unul dintre tipi era un gras înalt, cu barbă deasă și părul purtat într-o freză rasta. Avea ochelari cu rame rotunde, ca ai lui John Lennon, atârnați în gulerul tricoului polo, iar la încheieturile mâinilor avea o mulțime de brățări din sfoară, metal și piele. Stătea de vorbă cu o tipă frumoasă și foarte bronzată.

Sofia ascultă câteva schimburi de replici și sufletul i se chirci. Scoase din geantă cartea și începu să citească prima pagină.

Sticlă:
O biografie în viu grai a Clarei Munro

Nota autoarei: această carte este scrisă în stilul unei istorii orale, formă care necesită intervievarea unei largi varietăți de martori și compilarea mărturiilor lor. De fiecare dată când surse multiple sunt chestionate în privința unei experiențe comune, este inevitabil ca uneori ele să se contrazică unele pe altele. Pentru alte biografii scrise în acest stil, a se vedea... nu contează. Oricum nimeni nu vede nimic.

Meditã puțin la cuvintele de la final, apoi cãutã semnul de carte și începu sã citească de unde rãmãsese data trecutã.

Eric (logodnicul Clarei): Odată, în timp ce făceam... știți, dragoste, mi se pare, într-un acces de plăcere (ezită), a dat cu mâna în noptieră. Și-a rupt-o pe loc. Vă dați seama? Nu puteam nici să facem dragoste fără ca ea să fie în pericol.

Joan Myrtle (cea mai bună prietenă a Clarei): Ne știam de când eram mici. Am fost lângă ea când și-a rupt pentru prima dată un picior. Avea 4 ani. În preajma mea și-a rupt numai picioarele. Brațele și le rupea în preajma iubiților.

Leclercq (profesor de matematică): Clara ura matematica. Din tot sufletul. Nu o putea pricepe nicicum. Integrale, funcții... erau limbi străine pentru ea, concepte pe care nu avea chef să și le însușească. Odată, de nervi că nu reușea să înțeleagă un sistem, a izbit banca cu piciorul. Atât i-a fost. A trebuit să o duc la spital, ca să i-l pună în ghips (râde). A scăpat de matematică o lună.

H.H. Leigh (medic): *Osteogenesis imperfecta*, sau OI, sau Boala Oaselor Fragile, cum i se mai spune, e o afecțiune genetică a oaselor. Persoanele care au OI se nasc cu țesut conector defect sau fără capacitatea de a-l produce, de obicei din cauza unei deficiențe de colagen Tipul-I. Clara

avea tipul I de OI, caz în care colagenul are o calitate normală, dar se produce în cantităţi insuficiente. Oasele ei se rupeau uşor, avea o uşoară curbură a şirei spinării şi ochii uşor ieşiţi în afară. Simptome tipice. Ne aşteptam să şi surzească, dar asta nu s-a întâmplat. Poate mai târziu, dacă ar mai fi apucat ziua.

Helen Munro (mama Clarei): Nu ştiu cum s-ar fi putut întâmpla. Medicii spuneau că toată problema e de ordin genetic. Probabil că nu şi ereditară, în cazul ei. Mutaţie individuală, proprie, aşa spuneau. Clara şi-a rupt primul membru la trei zile după ce am născut-o. Medicii spuneau că e de mirare că nu şi-a rupt braţul ieşind din mine.

Olga H. (prietenă din copilărie): Clara era o fată tare neastâmpărată. Maică-sa trebuia să fie mereu cu ochii pe ea, ca pe butelie. Să nu-şi rupă vreun picior sau, mai rău, gâtul. Taică-său era mereu plecat. Aproape că nici nu părea conştient de faptul că fiică-sa avea o boală genetică de oase. Dar tratamentele Clarei erau scumpe şi banii trebuiau să vină de undeva. Iar Helen stătea mereu cu ea, aşa că...

Joan Myrtle: Clara lucra cu mine la supermarketul din oraş. Stivuia marfa pe rafturi (râde). Ce slujbă de avut când suferi de Boala Oaselor Fragile! Şi insista ca ea să fie cea care se urcă pe rafturi şi pe scări. Mă omora! Şi îl omora şi pe dl Hardiggan, şeful nostru. Era un tip cumsecade, dar avea probleme cu nervii. Înainte să o angajeze, Hardiggan s-a asigurat că fata a semnat toate documentele posibile pentru a exonera firma de orice răspundere în cazul unor viitoare (şi inevitabile) fracturi.

Helen Munro: Nu suportam să o văd în scaunul acela cu rotile, sau cu vreun braţ legat în jurul gâtului (oftează). Încearcă să-i spui copilului tău de 4 ani că toată viaţa ei va trebui să stea într-un scaun cu rotile, scărpinându-se pe sub ghips cu o lingură de lemn, în timp ce alţi copii se

joacă afară, în soare. Dar așa, măcar eram împăcată că nu mai făcea prostii până nu i se vindecau fracturile. Și apoi, imediat ce fractura i se vindeca, nu treceau câteva săptămâni și își rupea altceva.

H.H. Leigh: Clara a avut 51 de fracturi. Și-a rupt femurul stâng de opt ori, gamba stângă de două ori, piciorul drept de 15 ori, brațul stâng de 20 de ori, clavicula stângă o dată, arătătorul, mijlociul și inelarul de la mâna stângă și trei coaste de pe partea dreaptă. Niciodată nu și-a rupt brațul drept (râde). Era chiar interesant. Mi s-a spus odată, când au adus-o și avea coastele rupte, că aterizase de pe un scaun pe partea dreaptă a corpului. Brațul nu avea nimic.

Karl Simmons (prieten din copilărie): Dumnezeule, am văzut-o pe fata aia învelită din cap până în picioare în ghips din cauza oaselor rupte! Obișnuiam să facem pariuri între noi. Eu mereu pariam că următoarea fractură va fi de picior. Nu am câștigat niciodată. Majoritatea fracturilor de picior le avusese înainte ca eu să pun pariurile.

Ethel Dandridge (vecină): Domnul să ne ajute de așa copii! Și să-i ajute și pe soții Munro. Erau oameni cumsecade, în principiu. Nu meritau așa ceva! Un asemenea copil... și acum nu mă refer la oasele ei. Clara era pur și simplu diabolică. Și era și deșteaptă! Asta era și mai rău.

Ornella May (profesoară): Aveam 30 de ani de activitate când am fost transferată în orașul ăsta. În prima zi de școală am dat cu ochii de Clara Munro. Ce mai priveliște, dați-mi voie să vă spun! Era mereu julită la coate, cu vreun braț în ghips. Acum, eu niciodată nu am văzut-o scriind cu brațul drept, dar sunt sigură că acela era brațul cu care scria. În rarele momente în care am văzut-o scriind la ore (râde), foarte rare momente, scria cu stânga. O singură dată am primit o lucrare a ei și mi se părea că ceva nu era în regulă cu scrisul. Nu l-am recunoscut. Aveam un prieten

care lucra pentru poliție, era grafolog. I-am arătat lucrarea Clarei și mi-a spus că în mod sigur fusese scrisă cu mâna dreaptă. Am întrebat-o pe Clara ce era cu lucrarea. „Nimic", mi-a răspuns. De atunci nu am mai primit astfel de lucrări. Cred că și-a dat seama că știam secretul ei. Că era ambidextră, adică.

Jacob Smith (prieten): Uneori era tare deschisă. Pusă pe șotii. Râdea de mine când alunecam pe jos pe culoarul cu detergenți. Alunecam din cauză că ea punea săpun lichid pe dușumea. Din acela transparent. Cred că voia să-mi rup eu vreun picior sau o mână. Nu îi port pică. Dacă ți-ai petrecut atâta timp tot rupându-ți picioarele și mâinile, ca ea, la un moment dat presupun că te saturi și ai vrea ca și alții să o mai pățească. Iar dacă asta nu se întâmplă... atunci iei problema în propriile mâini! (face cu ochiul, apoi râde).

Daffy (prieten): Avea un joc tare idiot, pe vremea când eram în clasa a cincea. Mergeam în parc și ea se urca pe leagăne, de fapt, pe bara cea mai de sus a leagănului. Și se atârna de ea cu capul în jos, agățată numai cu picioarele de bară. Apoi începea să se balanseze. Scotea peri albi oricui o cunoștea. Cred că, dacă ar fi căzut de acolo, ar fi murit pe loc. Oasele ei nu erau în niciun caz capabile să suporte o asemenea traumă (râde). Odată ne-a prins maică-sa acolo și, după ce a dat-o jos de pe bară, a vrut s-o plesnească la fund. Palma i s-a oprit la câțiva centimetri de dosul Clarei (râde). Și Clara era perfect conștientă de situație.

Joan Myrtle: Să vă spun eu ce cred? Cred că statul prin spitale i-a făcut ceva Clarei. De fiecare dată când o vedeam după ce ieșea din spital, era mereu nervoasă. Avea o privire aparte, ca de condamnat sau de fiară abia eliberată, care știa că nu va trece mult și va trebui să se întoarcă în cușcă.

Alex Batt (dușman din copilărie): Clara, Clara... (oftează). Nu pot spune că mă bucur că a dispărut. Asta nu. Niciodată nu ne-am înțeles, dar nu sunt genul ăla de om. Poate că chiar a murit. Cine știe? Ăștia, în niciun caz. Dar mă bucur că a plecat de prin locurile astea. Era pe cât de adorabilă putea fi o fată cu un braț mereu în ghips, dacă înțelegi ce vreau să spun. Stăteam departe de ea, fiindcă avea capacitatea să mă facă să vreau să o lovesc. Iar eu nu fac așa ceva. Odată m-a lovit cu piciorul și tot ea a fost cea care și-a dislocat glezna. Bine că nu și-a rupt-o. Atunci să fi văzut urgie pe capul meu!

Enyo Fleisch (psiholog): Clara a fost activă mereu. Poate mai activă decât majoritatea copiilor sănătoși de vârsta ei. Ceea ce era extrem de neobișnuit la cei cu OI. De fapt, cu cât avansa în viață, cu atât devenea parcă mai inconștientă de starea ei. Dacă la vârsta de 10 ani sărea de pe leagăn la trei metri înălțime, la 15 ani juca fotbal cu băieții. Și meciurile lor puteau deveni destul de dure. Și la 19 ani a participat prima dată la o tăiere de porc. Evident că și-a rupt brațul, dar ideea este că, cu cât se rănea mai mult, cu atât voia parcă mai mult să se rănească. Parcă devenise dependentă de durere. Nu pot să îmi închipui ce ar putea conduce pe cineva la un asemenea comportament distructiv.

Eric: Am cunoscut-o pe Clara pe o plajă. Tocmai se terminase anul universitar și toată lumea se îmbulzea la plajă (zâmbește). Clara era în costum de baie și cu brațul în ghips. Era înfășurat într-o pungă ca să protejeze ghipsul de umezeală, iar capetele erau ermetizate cu (râde) bandă izolatoare. Normal că atrăgea atenția oricui. Eu eram singurul de acolo care nu o cunoștea. A intrat în apă și după o oră eram cu ea pe pătură, singuri. Nu știu ce să zic. În mod ciudat, nu prea îmi amintesc momentul acela. E o ceață. Știu însă că de atunci nu ne-am mai despărțit. Asta și cicatricea ei. Avea o cicatrice pe spate. O arsură minusculă, în forma de sărut. Arăta ca și cum două buze ar fi ars-o pe

spate. Mi-a spus că se arsese de curând, într-un atelier al unui prieten care era artist. Buzele care o arseseră ajunseseră pe fața unei sculpturi. I-am sărutat cicatricea. Se potrivea perfect cu gura mea (zâmbește). Îmi plăcea.

Helen Munro: Taică-său venea seara obosit de la lucru, iar ea îi sărea în brațe și îl punea să o „facă avion". Harold pufnea în râs de fiecare dată și, oricât ar fi fost de obosit, nu o refuza niciodată. Apoi se uita la ceas și o certa, de formă – „Domnișoară, uite cât e ceasul! De ce nu ești în pat?". Atunci Clara începea să țopăie prin camera de zi, până când Harold o lua iarăși în brațe și urca la etaj cu ea. Clara nu punea nici măcar un picior pe o treaptă. Țin minte că odată baia de la etaj era scoasă din funcțiune și Clara a stat în capătul scărilor și a așteptat ca unul din noi să o ducă jos. Era prea mică pentru balustradă pe vremea aceea. Noi eram afară și n-am auzit-o. În final și-a dat drumul pe ea.

George Exley (coleg de facultate): Obișnuia să ne care pe toți până la bazinul de înot. În fiecare săptămână. Uneori se arunca în apă îmbrăcată și apoi dârdâia tot drumul spre casă. Îi plăcea să înoate aproape la fel de mult cum îi plăcea să-și rupă oasele. Cred că și-ar fi dorit foarte mult să-și fi rupt ceva în timp ce era în apă. Asta nu s-a întâmplat niciodată.

Ornella May: Într-o zi am prins-o pe Clara punând pariu cu niște colegi, în curtea școlii. Punea pariu că își rupea un picior sau o mână. Ceilalți nu voiau să pună pariu contra așa ceva. Voiau să pună pariu contra faptului că NU își rupe o mână sau un picior. Clara accepta. Mereu câștiga.

Jacob Smith: Țin minte odată, când eram cam de vreo 16 ani, a venit la mine și m-a întrebat dacă vreau să mergem să ne dăm cu sania. Avea un picior în ghips. Și mai era și incidentul acela cu scările, tot în perioada aceea se întâmplase.

Enyo Fleisch: Ura scările. Prefera să coboare cu fundul pe balustradă, lucru mult mai periculos decât scările. Nu suporta scările. Și le simțea de la distanță. Ca și cum le-ar fi putut mirosi. Venea la mine la cabinet și, în loc să urce cele trei trepte care dădeau înăuntru, după ce asistenta mea deschidea ușa, Clara sărea direct înăuntru, pe covor. Nu cred că a atins vreodată o treaptă cu piciorul. Eu cel puțin nu am văzut-o făcând asta.

Helen Munro: O auzeam spunându-i lui Harold „aruncă-mă direct în pat!". Mi se făcea pielea de găină când mă gândeam că ar putea să-și rupă gâtul firav, dacă ar fi căzut cum nu trebuia. Desigur că taică-său avea destulă minte încât să nu o asculte. Dar, de fiecare dată când o auzeam, mi se oprea inima în loc.

H.H. Leigh: O problemă cu cei care suferă de OI este că sunt foarte prevăzători, iar acest lucru duce uneori la extreme. Cu Clara, asta nu era o problemă. De fapt, ea manifesta o tendință spre autodistrugere, total necaracteristică celor cu OI sau chiar și oamenilor în general. Era mereu cea care se arunca prima la tot felul de activități care implicau lovituri și accidentări.

Lenny Lanțuri (prieten): Îmi plăcea tipa. Era genială. Știa foarte multe despre tatuaje și despre motoare. Uitați-vă aici (își dezvelește umărul). Ea mi-a făcut desenul ăsta pe braț. Ea mi-l făcea mie, în timp ce eu îi desenam pe ghipsul de la picior. Mereu îi desenam ceva pe ghipsurile pe care le avea. Ah, și asta (își ridică tricoul și arată spatele). Versurile de la *Fever*. Mie în mod normal nu îmi place Elvis, fiindcă era un poponar, dar pentru ea aș fi făcut orice. Am ajuns să-mi placă și Elvis. Și am lăsat-o să-mi tatueze versurile pe spate (râde). Ce îi mai plăcea să danseze!

H.H. Leigh: Am vrut să-i implantăm tije de oțel inoxidabil în canalele intramedulare ale oaselor lungi. Părinții ei

au acceptat măsura abia după ce Clara își rupsese ambele picioare și brațul stâng într-o cădere de pe balustradă. Era ceva destul de extrem, dar se cerea a fi făcut. Tratamentul ar fi fost foarte lung și greu. Și dureros. De ce spun „ar fi fost"? Păi, Clara a refuzat. A spus: „Pentru ce îmi trebuie mie așa ceva? Nu sunt bolnavă!". Părinții au renunțat și ei. Helen avea lacrimi în ochi.

Eric: Când m-am dus pentru prima dată la ea acasă, să-i cunosc pe ai ei, maică-sa a început să plângă. O țineam pe Clara de mâna dreaptă. Cea stângă o avea încă în ghips. Apoi Clara s-a scuzat și a ieșit din cameră câteva minute. Părinții ei au profitat de ocazie și mi-au spus că speranța de viață a celor cu OI era destul de redusă, iar Clara se apropia de termenul-limită. Dumnezeule, avea doar 19 ani! Când am rămas singuri, doar eu și Clara, ea m-a întrebat dacă părinții îmi dăduseră de înțeles că ea e pe cale să „expire". Am râs și i-am spus că nu. Desigur că ea știa că o mințeam.

Dl Anderson (profesor de arte plastice): Nimeni nu a desenat vreodată scaune la ora mea. Asta până a apărut Clara Munro. Fata asta nu știa să deseneze decât scaune. Sau orice aducea a scaun. Fotolii, șezlonguri, jilțuri, bănci, hamace, orice. Ah, da, și biciclete. Era o mare fană a bicicletelor. Și avea nervi să le deseneze. Majoritatea colegilor ei se mărgineau la fircălit mașini sau păduri sau bungalow-uri de vacanță, dar Clara era foarte tacticoasă. Uneori dura și trei săptămâni până termina de desenat o bicicletă. Una dintre bicicletele ei se află și acum la Centrul Cultural al orașului. Fantastice desene. Dar puține. Fiindcă le desena cu stânga, iar stânga era ruptă aproape tot timpul. Dar, dacă îmi amintesc bine, am primit de la ea desene chiar și atunci când nu putea lucra cu stânga (gânditor). Atunci desena scaune. Când avea mâna stângă ruptă, desena scaune.

Joan Myrtle: Când mergeam la baluri sau la discoteci, trebuia să am grijă de ea mereu. Dansa de parcă era sfârșitul lumii. Obișnuia să bage pe rock'n'roll în timp ce dădea pe gât o sticlă de tequila. Vă dați seama că după zece minute era pe altă lume. Se lovea de lume, călca pe cioburi, dar nu se oprea. Îmi făcea zile negre. Dar era sufletul petrecerii. Nu se putea fără ea. Odată m-am dus fără ea la un chef și toată lumea s-a speriat. „Unde-i Clara?", mă întrebau. Era acasă. Întârzia doar și mi-a spus să merg înainte. Petrecerea nu s-a pornit decât după ce Clara a ajuns acolo.

Seth Drumgoole (prieten din copilărie): Mereu aveam probleme cu ea când venea la concertele noastre. Eu cântam într-o trupă, The Gardens. Rock progresiv, puțin alternativ, oricum, chestii nouveau. Ea era *old-school* (oftează). Mereu old-school. Venea la concerte și se punea chiar în fața podiumului, iar când întrebam lumea ce vrea să mai cântăm, țipa cât o țineau plămânii ăia ai ei firavi vreo prostie, gen Led sau, mai rău, Van Morrison. Și ceilalți se luau după ea. Și trebuia să cântăm *Kashmir* sau... (pufnește). Era cel mai groaznic coșmar al nostru. Ne arunca în epoca de piatră a rockului, jur. Dar știa să facă niște tatuaje excepționale. Uitați aici...

Dl Anderson: Nu făcea niciodată nimic cu brațul drept. Eu cel puțin nu am văzut-o. Nu fusese rupt niciodată, dar nu îl folosea deloc. Ironic, nu? Singurul lucru neafectat era și cel mai inutil (râde).

Lenny Lanțuri: Țin minte că avea un tatuaj pe o parte a abdomenului, pe care și l-a făcut la 15 ani. Cred că pe partea stângă. Da, pe partea stângă. Și-l făcuse singură. Nu știu cum, dar și-l făcuse singură. Era ceva de genu': „După ce mori, îți doresc să ai parte de un minut în Rai, înainte ca diavolul să afle că ai murit" (râde).

Gabriela Okotek (prietenă din copilărie): Nu îi plăceau rochiile. Când am avut balul la sfârșitul liceului, ar fi trebuit să vină în rochie. Mai ales că își rupsese piciorul stâng chiar cu două săptămâni înainte (râde). A venit în blugi, care fuseseră tăiați pe marginea stângă. Nu putuse să-și bage piciorul în ei, așa că tăiase cracul stâng și despicase cusătura. Apoi o prinsese la loc, pe șold, cu ace de siguranță (râde). Toată noaptea a dansat. Nu îmi aduc aminte chiar cum a reușit asta, dar...

Joan Myrtle: Balul era o problemă. Nu pentru Clara, să ne înțelegem. Pentru ea nimic nu era o problemă. Era singura din oraș care părea să nu știe că avea OI. Dar restul... toți trebuia să avem grijă.

Ornella May: La balul de absolvire a liceului am văzut-o pe domnișoara Munro. Purta niște pantaloni rupți, fiindcă nu îi încăpea piciorul ghipsuit în ei. De ce naiba nu venise în rochie? Nu o puteai distinge de băieți. Purta o cămașă albă și papion. Ciudată fată. Singura din liceul ăla care purta mereu cămăși.

Jacob Smith: La bal ne-am îmbătat așa de tare, încât a trebuit să-l ducem pe Robert la spital, la spălături stomacale și perfuzii cu glucoză. Clara a fost cea care i-a pus capac. Au făcut concurs. Câte o sticlă de vin fiecare și trebuia băută dintr-odată. Când Clara a luat sticla goală de la gură, Rob era deja pe spate, cu spume la gură. Și dacă mă gândesc bine, cred că ea lua antibiotice, pentru picior...

H.H. Leigh: Clara s-a prezentat la tratament la două zile după balul de absolvire. Îmi părea perfect trează. Când i-am luat sânge pentru analize, încă mai avea alcool în el. Nici nu am putut să-i fac injecția cu antibiotice.

Helen Munro: I-am spus Clarei să nu bea la bal. Cum îi stă unei domnișoare să bea? Foarte urât. Știu că se obișnuiește,

mai nou, dar eu și cu taică-său suntem de modă veche. I-am spus că o desființez dacă îmi vine acasă mirosind a băutură.

Paul Kindred (ofițer de poliție): Am făcut inspecția localului cu câteva ore înainte de bal. Împreună cu pompierii. Știți, în momente din astea, unora dintre copii li se pare amuzant să dea drumul la apă în pivniță sau să înfunde toaletele cu hârtie igienică. Apa se ridică și, în toiul serii, ne trezim că dansăm în apă. E amuzant până când cineva se electrocutează. Oricum, nu am găsit nimic. Totul era în ordine. A doua zi dimineață am fost chemați de urgență. Cineva tăiase furtunul de gaz de la bucătărie, cu o seară înainte, dar după ce plecaserăm noi. Nimeni nu a pățit nimic, slavă domnului, dar nu știam cine și de ce ar fi făcut așa ceva. Primul lucru care mi-a venit în minte atunci când am văzut furtunul tăiat a fost „nenorocita aia de Clara Munro". Nu știu de ce. Nu aveam niciun motiv să mă gândesc la asta, dar... Adevărul este că, de fiecare dată când se întâmpla ceva rău printre copii, toate probele o arătau pe ea ca făptașă.

Daffy: Am stat toată noaptea cu Clara. Ne-a făcut praf. Își murdărise și blugii, și tenișii. Și voia să conducă. Chiar dacă nu avea nici carnet și nici picioare bune pentru așa ceva. M-am certat cu ea, fiindcă nu voiam să o las la volan. Am mers în bucătăria localului și... nu îmi mai aduc aminte. M-am trezit a doua zi dimineață, pe bancheta din spate a mașinii mele. Acolo mă trezesc de obicei. Nici urmă de Clara. Mă durea capul îngrozitor și aveam o pată de spermă pe blugi. Am vrut să îmi aprind o țigară, dar bricheta de la mașină îmi dispăruse. Atunci am observat că cineva scrisese cu ruj roșu pe parbriz „Bună dimineața". Am recunoscut rujul. Era al Clarei. Nu am mai văzut-o timp de o săptămână după aceea. Mergeam în fiecare zi la ea acasă. Nu băteam la ușă, că m-ar fi snopit tac-su în bătaie. Adică ce să caut eu, un derbedeu, la fiică-sa? Nu. Dar i-am aruncat cu pietricele în geam până când i l-am spart. Nu a ieșit nimeni la fereastră. Nimeni nu știa pe unde e.

Helen Munro: După bal, Clara a plecat de acasă câteva zile. Cu Joan. Au plecat cu cortul, cu niște colegi. A apărut după câteva zile și totul părea în regulă.

Joan Myrtle: Spre dimineață, Clara a dispărut. Nu am mai văzut-o câteva zile după aceea. Apoi ne-am întâlnit pe plajă. Îmi spunea că credea că își pierduse virginitatea. Cum adică „credea"? Nu știa sigur.

J.J. (jurnalist): Am văzut-o la volanul mașinii lui Daffy. Puștiul ăsta e un ratat de prima mână, la fel ca tac-su. El era pe locul mortului și chiar părea mort. Probabil că era beat. Dar tipa era vigilentă. Ochii îi scânteiau, ca și cum tocmai crăpase capul cuiva și căuta un loc în care să arunce cadavrul. Jur. Era foarte calmă, dar totuși părea atentă la tot ce se întâmpla în jurul ei.

Daffy: Am găsit în portbagajul mașinii o plachetă de metal ruginit pe care scria „Venice Beach – 14 M". Nu am făcut legătura cu nisipul din buzunarul din spate al blugilor mei decât mai târziu. Și, desigur, cu crima.

Ozzie (bateristul trupei The Gardens): Nu știu ce dracu' i-a făcut, dar Daffy nu lăsa pe nimeni, și când zic asta chiar vorbesc serios, pe nimeni, să-i conducă mașina. Era o rablă împuțită, un Firebird din '68, numai găinațu' de pe el îl mai ținea laolaltă. Dar nu i-ar fi dat-o nici lu' Hristos Gornistul. Eram odată la un chef și lui Lenny i s-a făcut rău. Daffy era cu o tipă, gata de futai, a zis că nici nu se gândește să plece. I-am cerut cheile de la mașină, Lenny începuse să facă urât și trebuia dus la urgențe, să i se spele stomacul. Dar Daffy nici nu voia să audă. El și numai el conducea mașina aia nenorocită. Și o văd pe tipa asta, pe Carla sau Clara, cum dracu' o cheamă, la volan. Atunci m-am supărat. Adică... m-am supărat tare de tot!

Harlan E. (prieten din copilărie): Soarta. Credeți-mă pe cuvânt. Nimic nu face cât soarta. Polițaii au căutat cadavrul timp de două luni. Au renunțat în final. Nici nu știau dacă tipul era mort. Putea fi în Indochina din câte știau ei, mort de beat, cu pula în curul vreunei fete de 12 ani. Au renunțat și nu s-au mai gândit a doua oară la problemă. Apoi, într-o zi de la sfârșitul lui septembrie, ultima zi cu soare din anul ăla, un copil s-a dus pe plajă, deși părinții au spus mai târziu, când poliția i-a chestionat, că nu îi dăduseră voie să meargă pe plajă. Și s-a pus să-și construiască o cazemată. De nicăieri i s-a năzărit pruncului ăstuia să-și construiască un fort medieval, cu turnuri și cu șanț de apărare împrejur. Și peste ce dă? Peste tipul ăla. Omorât și îngropat în nisip la începutul verii. Ascultați-mă pe mine, nimic nu face cât soarta!

Paul Kindred: Da, cum să nu îmi amintesc de crimă? În orașul ăsta, singurul lucru care mai pulsează e Clara. În rest, nimic ieșit din comun. Și, ca de obicei, am avut iarăși aceeași impresie că era implicată. Desigur, investigația numai ce începuse, dar toată treaba avea un iz aparte. Un iz de ghips (râde).

Olga H.: Au stabilit după autopsie că era vorba de un tip pe care îl cunoșteam vag, Fred Hamm. Era un pic mai în vârstă decât noi. Poliția îl căuta de la începutul verii. Dispăruse, mi se pare, chiar în seara în care avuseserăm balul de absolvire.

H.H. Leigh: Am participat la autopsie, în calitate de medic primar al spitalului din oraș. Au trimis pe cineva de afară să se ocupe de toată treaba. A fost neplăcut. Trupul stătuse în nisip aproape trei luni. Era în stare avansată de descompunere. Abia au desprins ceva de la el. Murise de la o lovitură cu un obiect dur, primită în partea stângă a capului, chiar deasupra arcadei. Și pe obrazul drept fusese ars cu ceva, probabil o țigară sau un fier înroșit. Nu știau sigur.

Îi lipseau două degete de la mâna stângă. Mijlociul şi inelarul. Fuseseră tăiate, după toate probabilităţile, cu o foarfecă de tuns via.

Helen Munro: Când a bătut poliţia la uşă, întrebând de Clara, era să cad de pe picioare. Ziceau că au găsit nişte fire de păr de-ale Clarei pe lângă cadavru. Sugerau că ea ar fi avut vreo legătură. Nu îmi venea să cred.

Paul Kindred: Deocamdată, tot ce aveam erau nişte fire de păr de-ale Clarei Munro. Erau şi nişte bucăţi de ţesut pe sub unghiile mortului, dar nu au putut fi folosite. Aşa că, normal, fiind singura pistă, am început să investigăm. Desigur, era destul de neconvingătoare toată treaba. Legiştii stabiliseră data morţii pe la sfârşitul lui iulie, cam prin preajma balului absolvirii. Clara avea pe atunci un picior în ghips. În niciun caz nu ar fi putut să-l ucidă pe tip şi să-l târască singură pe plajă şi să-l îngroape. Doar dacă fusese ajutată. Şi lipsea motivul.

Elliot Wuhl (inspector de poliţie): Fred Hamm era căutat de poliţie de ceva vreme. Se mutase în oraş în urmă cu doi ani, ca să scape de lege. Nu puteam dovedi nimic cu certitudine. Se pare că fusese implicat într-o crimă. Era genul de infractor despre care ştii că e vinovat, dar de care nu te poţi atinge din cauza unor tehnicalităţi juridice. Se pare că oricine i-a făcut-o s-a gândit la răsplată. Alt motiv nu putem găsi.

J.J.: Le-am spus poliţiştilor că fata lui Munro o făcuse. O văzusem în seara crimei şi îmi păruse destul de suspectă. În plus, ce dracu' căuta la volanul maşinii dacă avea piciorul în ghips? Dacă mă întrebaţi pe mine, mi se pare că se cam prefăcea. Nu ştiu cum reuşea, sau de ce, dar mie toată treaba cu oasele ei fragile îmi mirosea dubios.

Ozzie: Am fost chestionați toți, normal! Cine ce făcuse, cu cine și unde făcuse. Dacă am văzut ceva, dacă am plecat pe undeva după bal, în ce combinații, cât am stat, unde ne-am futut... tot. Mi se părea cam multă vâlvă. Se purtau de parcă fusese curățat vreun mare șțab. Reporterul ăla, J.J., era tare pornit să dea de ucigaș. Era absurd, la un moment dat parcă devenise o chestiune personală. A ajuns să spună că nimeni altcineva decât Clara îl omorâse pe tip.

H.H. Leigh: Era absurd. Am spus poliției că o persoană în starea Clarei nu putea să facă așa ceva, nici chiar în cea mai bună formă fiind. Dar au insistat. Am făcut un control, o expertiză, cu o comisie adusă special din capitală. Au confirmat cele spuse de mine.

Daffy: Am stat la interogatoriu o zi întreagă. Ziceau că mașina mea fusese folosită la transportarea cadavrului. Găsiseră ceva urme de vopsea pe pantalonii mortului. Într-adevăr, era de la mașina mea – abia atunci am observat că fusese ciobită –, dar nu îmi aminteam nimic. Le-am spus că fusesem beat-cur în seara balului. Dar am făcut greșeala să le spun că îmi aminteam că am fost cu Clara. Atât le-a trebuit. Acuma îmi pare rău că am vorbit de ea, dar eram speriat. Oricum, nu am spus nimic de genul „pe ea o vreți, ea a făcut-o". În niciun caz! Dar am menționat că fusesem cu ea. A fost destul.

Paul Kindred: Erau niște goluri în povestea lor. Puștii spuneau că după bal nimeni nu o văzuse pe Clara Munro vreo câteva zile. Părinții ei spuneau că a doua zi după bal plecase în excursie cu Joan Myrtle. Joan habar nu avea de așa ceva. Daffy zicea că plecaseră împreună de la bal, doar ei doi, dar că nu își amintea unde au fost sau ce au făcut. Medicul ei, dr. Leigh, spunea că a treia zi după bal Clara s-a prezentat la tratament. Apoi iarăși a dispărut câteva zile. La vreo patru zile după bal s-a întors acasă și totul s-a aranjat. De la ea nu am reușit să scoatem nimic. Zicea că băuse la

bal şi amestecase cu antibiotice, că nu îşi mai amintea nimic. Părerea mea? S-au îmbătat toţi în vreo pivniţă şi s-au injectat cu tot felul de prostii. Poate chiar au fost în excursie. Într-o altă „excursie".

Enyo Fleisch: Nu că plec urechea la toate prostiile pe care le debitează lumea, dar ideea că Clara Munro ar fi putut ucide era... imposibilă. Avea un comportament distructiv, dar faţă de ea, nu faţă de ceilalţi. Cred că venea de la ideea că era o povară pentru părinţi şi prieteni. Şi nu voia asta. Comportamentul ei aducea a autoflagelare, se pedepsea pe sine fiindcă suferea de OI, de parcă ar fi fost vina ei. Încerca să-şi grăbească sfârşitul cu tot comportamentul ei oribil de neglijent cu privire la propria siguranţă. Cel puţin aşa credeam. Nu aveam curajul s-o întreb care era motivul adevărat pentru care făcea ce făcea. Cunosc bine zicala „dacă ţi-e frică de răspunsuri, nu pune întrebări". Şi eram terifiat de răspunsurile pe care Clara mi le-ar fi dat.

Joan Myrtle: Clara era foarte surescitată din cauza acuzaţiilor care i se aduceau. Dar insista că nu îşi aducea aminte. Băuse, într-adevăr, foarte mult, dar asta tot nu justifica faptul că dispăruse timp de patru zile. Dar şi mai speriată era fiindcă nu ştia cum şi cu cine se dezvirginase.

Ethel Dandridge: În final, lucrurile s-au potolit. Nu au găsit făptuitorul şi au clasat cazul. Nu era nici primul eşec al poliţiei locale şi, cu siguranţă, nici ultimul. Lucrurile au revenit la normal. Şcoala a început din nou, Clara şi-a mai rupt un braţ...

Daffy: Spunea tot felul de prostii. Nici nu îmi venea să îmi cred urechilor. Părea aşa o tipă cuminte. Oh, mamă, ce m-am înşelat. Începeam să cred că în seara balului pierdusem futaiul vieţii mele, din cauză că eram prea rupt în gură ca să mi-l amintesc. „Aruncă-ţi glazura de bărbat pe ţâţele mele." Aşa mi-a spus odată, în timp ce ne-o puneam, la

mine. Chestii de genul ăsta, de îți stă mintea în loc. Adică, nu mă înțelegeți greșit, orice tip vrea să le audă... de fapt, nu să le audă, dar să știe că femeia lui le vrea. Dar nu să ți le spună! La dracu'! O săptămână am vorbit singur după faza asta. Era ca și cum ar fi venit la mine o puștoaică de 12 ani și mi-ar fi zis să i-o pun în cur! Efectul ar fi fost același. Drace!

Joan Myrtle: Clara era o tipă destul de proeminentă, dar, nu știu cum să vă spun... făcea prostii, dar nu din alea care implică banchete de mașini și prezervative. Nu știu ce să zic. Am auzit și eu ceva povești, dar nu din gura unor oameni pe care să-i crezi. Mai degrabă persoane care nu o aveau la suflet.

Olga H.: Clara nu prea mergea la biserică. Nu că ar fi fost atee sau ceva de genu' ăsta. Pur și simplu nu prea avea chef de mers la biserică. Ai ei oricum nu erau cine știe ce bisericoși. Faptul că aveau grijă de Clara era un mod ideal de a presupune că își spuneau rugăciunile în fiecare seară înainte de culcare (face cu ochiul).

Ethel Dandridge: Aveam impresia că făcea la ea în cameră tot felul de ritualuri din acelea demonice. Într-o seară am observat-o pe geam cum își aprindea lumânările în cameră. Nu cred în prostiile astea mai mult decât orice om cu scaun la cap, dar copiii le iau în serios. A doua zi după ce am observat chestia cu lumânările, am văzut-o de dimineață ieșind din casă. M-a salutat. Avea la gât un lănțișor de metal, de care atârna, din câte mi-am dat eu seama, un os. Cam cât o falangă, nu mai lung.

Ornella May: Mi-a venit într-o zi la oră cu un tricou pe care scria ceva „Aseară am jucat poker cu dracu'! Lasă-mă în pace, lua-te-ar dracu' și pe tine de nenorocit!". Zicea că nu își amintea când îl luase pe ea. Am trimis-o acasă și i-am spus să-l schimbe.

Karl Konrad Bux (bibliotecar): Adora să citească. Fişa ei de lectură era de cel puţin trei ori mai lungă decât a oricui altcuiva din oraş. Uitaţi-o. Cartea ei preferată era... pf! şi acum mi-o amintesc. Un tom mare, cât un dicţionar, vechi, pe care numai ea îl cerea. Cred că nimeni altcineva nu ştia de existenţa lui. Prima dată când a luat-o, nici măcar eu nu ştiam că o avem. Ah, dar cum îi zicea? Ah, da. *Efectele degradante ale muncii fizice în viaţa omului secolului al XIX-lea* (ridică din umeri). Habar nu aveam de aşa ceva. Şi autorul era unul de care nu auzisem în toată experienţa mea. Dar ea tot împrumuta cartea aceea. Cred că a citit-o de cel puţin 30 de ori.

Ethel Dandridge: Era o fetiţă foarte ciudată. Uneori parcă era în contact cu tot ce se afla în jurul ei. Ţin minte că o priveam cum se juca în nisip, când s-a ridicat brusc şi a început să fugă către colţul străzii. Mai târziu am aflat că un câine fusese lovit de o maşină chiar înainte ca ea să ajungă la intersecţie. Alteori, parcă habar nu avea că mai era cineva pe lume, în afară de ea. Într-o după-amiază a coborât în pivniţă să ia nişte cuie – meşterea ceva – şi nici nu l-a observat pe bunicu-său, care (grimasă de jenă)... se uita la filme porno pe canapeaua din pivniţă. Moşul a rămas stană de piatră, fiindcă nu o observase şi nu apucase să stingă televizorul sau să-i reducă sonorul. Aparent, nici Clara nu l-a observat. Cum am spus, foarte ciudată. Nici nu mă miră, la o adică. Crescută în aşa familie. Mă întreb totuşi ce naiba făcea cu toate cuiele alea.

Enyo Fleisch: Dacă o întrebam de ce nu încearcă să fie mai atentă cu trupul ei, îmi spunea că îi place să sufere. Că din durere învaţă ceva. Că simte că trăieşte dacă suferă. Era de părere că cele mai plictisitoare zile din viaţa ei erau cele în care nu suferea. Dumnezeule, parcă îl auzeam pe Proust ieşind prin gura unei fete de 16 ani. Zicea că o zi fără suferinţă e ca o zi de vacanţă. Ca o zi cu soare. Şi că

ce mai reprezintă o zi cu soare, dacă fiecare zi e o zi cu soare? Și că nu voia să fie menajată. Că știa că viața ei era scurtă și că probabil nu va apuca să facă destule lucruri... dar că încerca. Și că un picior sau un braț rupt nu o vor împiedica. Era o nouă față a ei. Nu o mai văzusem atât de cinică și atât de optimistă în același timp. Așa că am forțat nota. Și am observat că putea fi foarte deprimantă, dacă voia. Apoi, după câteva minute, ajungea la concluzia că era mulțumită cu viața ei. „Doar mulțumită?", am întrebat-o. „Da, doar mulțumită." „De ce nu fericită?", am întrebat-o. „Fiindcă", spunea ea, „de una singură nu pot fi fericită, ci doar mulțumită". Interesant. Nu am auzit așa ceva de când profesez. Și în niciun caz nu mă așteptam să o aud de la o fată de 16 ani.

Karl Konrad Bux: Mereu lăsa câte o șuviță de păr ca semn de carte. Și câte o amprentă de sânge pe vreun colț de pagină. Poți să-ți dai seama de cărțile pe care le citea după amprentele de sânge pe care le lăsa. Asta era din cauză că își mușca buzele încontinuu în timp ce citea. Am observat-o și eu de câteva ori făcând asta. Îmi venea la birou cu cărțile pe care le studia în sala de lectură și îi curgea – literalmente – sânge din buze.

J.J.: Fata asta... ori mințea foarte mult, ori noi nu o cunoșteam deloc. Înclin către ambele variante.

Joan Myrtle: Uitați aici o poză cu ea (scoate o fotografie din portofel). Cred că e ultima poză pe care i-a făcut-o cineva. Eram la supermarketul de la ieșirea din oraș. Eu și ea. A trecut pe lângă noi un băiat cu un Polaroid și a făcut poza. Clara nu era atentă, ca de obicei. Niciodată nu era atentă când cineva îi făcea poze și de aceea ieșea atât de bine în ele. Uitați, aici (face semn cu unghia) i se vede cicatricea pe care și-a făcut-o cu foarfeca de vie, în seara balului. S-a tăiat peste un tatuaj și pielea i s-a lipit greșit, puțin deviată (râde). Tatuajul ăla arăta ca un afiș prost lipit

pe panou. Ca două jumătăţi care au alunecat una de lângă alta, doar puţin.

Paul Kindred: I-am oprit odată. Erau mai mulţi în maşină. Şi Clara era lângă şofer. Purta un maiou strâmt, cam murdar de ulei de motor. Şi fuma o ţigară. Toţi ceilalţi stăteau smirnă. Cred că erau băuţi sau drogaţi sau fumaţi. Doar Clara era calmă. Şi la un moment dat îşi ridică ochii spre mine şi mă întreabă cu un fel de vibraţie nervoasă în glas: „Te-ai uitat la mine în decolteu?". Am rămas mut. Toţi puştii s-au uitat la mine ca la un violator. Am răspuns clar: „NU". La care ea întreabă: „De ce nu?". Ce să mai zici? Niciodată nu ştiai la ce să te aştepţi din partea ei.

Eric: Abia după ce am dormit la ea câteva seri am observat că patul ei nu avea picioare. Cadrul în care era băgată salteaua era aşezat pe cărţi. Avea o mulţime de cărţi. Peste tot. Uneori mă trezeam dimineaţa cu o carte sub cur sau sub cap. Noptiera era plină de ele, sertarele erau pline de ele. Chiar şi între perechile de blugi din dulap avea cărţi. Dar nu avea bibliotecă. Asta m-a mirat destul de tare. Iar dimineaţa, când se trezea, lua prima carte pe care o vedea cu ochii şi o adulmeca îndelung. Zicea că miroase mai bine decât o ceaşcă de cafea proaspătă. Zicea că o trezeşte mai bine decât o cafea tare.

Edwin Laut (unchiul Clarei): Când mi-am pierdut degetul inelar de la mâna stângă, Clara avea doar 5 ani. Un ghemotoc înfăşurat mereu în ghips. Era vară şi ne-am oprit la market să luăm ceva pentru masa de seară. Clarei îi plăceau clătitele, aşa că am luat nişte făină şi gem de căpşuni. Ne-am întâlnit în parcare cu nişte prieteni şi i-am ajutat să-i joace o festă unui tip. I-am ridicat spatele maşinii, în glumă, şi mi s-a agăţat inelul de pe deget în bara din spate. Maşina avea tracţiune şi pe faţă şi mi-a smuls degetul. Clara a plâns de parcă ar fi murit maică-sa. Aveam deja lipsă degetul mic. Un prieten mi l-a zburat când eram tânăr, în armată. La

dracu', băiatul ăla nu știa să tragă cu arma nici cât un mormon virgin (își răsfiră palma mutilată și o privește cu admirație). Uite cum arată chestia asta! Iar acum nu mai am nici inelarul (râde). Dacă mă întrebi pe mine, degetul mic și cel mijlociu sunt cele mai inutile chestii pe care le poate avea un bărbat. Serios. Ce dracu' faci cu ele? Nimic, niciodată. Niciunul din ele nu are destulă forță să conteze. Sunt atât de lipsite de sens, încât nici nu le duci lipsa. Eu sigur nu le-o duc. Chiar și așa, mi-au rămas cele trei degete importante: degetul de autostop, degetul de trăgaci și degetul cu care munceam păsărica (râde cu poftă). Unul dintre prietenii cu care eram m-a dus la spital. I-am spus fetei, în glumă: „Era degetul preferat al soției mele!". Clara mi-a promis solemn să îmi facă rost de altul. De ziua mea, în noiembrie, am primit o eprubetă în care se găseau falangele unui deget inelar, în substanță de conservare. Pe eprubetă era o etichetă pe care scria „De la Clara, cu dragoste!". Asta era la o lună după ce a dispărut.

Joan Myrtle: Am găsit un plic la ea în sertar, în care se afla o foaie albă, hârtie scumpă, pe care erau scrise la mașină următoarele: „Draga mea Gloria, aș vrea să fiu acum înăuntrul tău și cu un deget la tine în cur. Te iubesc, Căpitanul Prepuț". Habar nu aveam despre ce era vorba. Nu auzisem în viața mea de Gloria sau de Căpitanul Prepuț. Nici nu am arătat scrisoarea nimănui.

Gloria (persoana a refuzat să dea informații legate de natura relației sale cu Clara Munro): Nu am nimic de spus. Lăsați-mă în pace!

Olga H.: Ura *True Blood*. Era singura tipă pe care o știam căreia nu îi plăcea serialul ăla. Odată era la mine și ne uitam la un episod. Eram mai multe fete. Urma o scenă de sex între Tara și unul dintre vampiri, iar Tara clipea de parcă o regula un zeu. Și atunci o auzim pe Clara: „Ce dracu' clipește așa pizda aia? Tot o pulă-i și aia, nu e magică!

Doar o pulă de mort!". Am întrebat-o ce e cu ea. Zice: „Mă enervează prostiile astea cu vampiri. Mă enervează faptul că, mai nou, de fiecare dată când o femeie pune mâna pe o mașină de scris, cacă un roman cretin cu vampiri și vârcolaci! Atât de frustrate suntem încât ne irosim talentul pe prostii din astea?". Am întrebat-o – în glumă – dacă crede că se poate descurca mai bine. „Poți fi sigură de asta!" Apoi s-a ridicat și a plecat, fără vreun cuvânt.

Helen Munro: Când m-am dus în camera ei a doua zi, am rămas trăsnită. Un perete era complet scris. Scria cu creionul pe perete. Rânduri dintr-un capăt în altul.

Joan Myrtle: A scris cinci zile încontinuu și a umplut pereții camerei ei în totalitate. Apoi a dormit vreo 36 de ore fără întrerupere. Cineva a chemat un ziar local ca să facă fotografii. Până la sfârșitul săptămânii îi băteau la ușă cinci edituri care voiau să publice „romanul de pe perete". Ăsta era titlul provizoriu, până când Clara s-a gândit la altul. A fost bestsellerul anului.

Ana Gorik (editor): Nu am văzut așa ceva în viața mea. Patru pereți plini, din colț în colț, de cuvinte scrise de mână. Când am cumpărat drepturile de publicare, nu am știut cum să luăm cuvintele de pe pereți. Am încercat să fotografiem textul, dar nu se putea, fiindcă rândurile erau lungi cât un perete. Așa că am adus niște scribi, să copieze textul. Patru oameni au copiat patru zile în șir, fără oprire. Apoi le-am pus cap la cap. 700 de pagini. Și ce poveste!

Ornella May: Stupefiant roman!

Karl Konrad Bux: Nu am citit așa ceva în viața mea. Și am citit mii de cărți.

J.J.: Cred că atunci a început să se îngroașe gluma... odată cu romanul acela. Sincer, nu o am la suflet pe fata asta, dar cartea e incredibilă!

Daffy: Extraordinar! Nu l-ați citit? Nu cred. Păi... e vorba despre... Sigur nu l-ați citit? Ce naiba, e cea mai citită carte din lume, la ora actuală. S-a vândut în mai multe exemplare decât biblia, ce dracu'! Una dintre cele mai bune cărți scrise de o femeie! Ăsta e citat direct din Kriterion! La 20 de ani. Pf...

Ana Gorik: Tipa știa să-și facă publicitate. Scrie o carte de genul ăsta, o ficțiune transgresională de cel mai dur fel, zguduie lumea cu un tur de forță în domeniul literar pe care nu l-am mai văzut de la... Easton Ellis încoace, cred, și apoi... dispare. Când povestea dispariției ei a ajuns la standurile de ziare, vânzările s-au triplat într-o săptămână. Cunosc scriitori respectați care nu au vândut într-o viață câte cărți a vândut Clara Munro în două săptămâni de la dispariția ei.

Ethel Dandridge: Soții Munro au făcut avere cu cartea fetei. Milioane de dolari. Uite-așa. Milioane.

Lenny Lanțuri: Stăteam cu toții la marginea orașului. Băutură, muzica dată tare, un foc făcut în mijlocul nostru. Clara privea în întuneric. Și la un moment dat se ridică și arată cu degetul la fosta fabrică de cauciuc. Lângă fabrică era un bloc înalt de zece etaje, în care stătuseră muncitorii. Acum e gol. Geamuri sparte, uși lipsă. Nimeni nu a locuit acolo de vreo cinci ani. Și ne întoarcem toți și ce vedem? La etajul al optulea, o lumină. Era sinistru, vă jur. Soarele era de mult căzut sub orizont. Clara a tras o dușcă de tequila, apoi s-a ridicat și a luat-o într-acolo. Daffy s-a luat după ea. Au revenit după vreo 20 de minute. Clara avea o tăietură pe obrazul stâng, de la tâmplă până la colțul gurii. Zicea că dăduse peste Omul de Sticlă. Nu i-am mai dat să bea în seara aceea.

Daffy: Am urcat după ea în seara aceea, până la etajul al optulea. Era beznă pe casa scărilor, în ruina aia împuțită.

Eram ameţit rău de tot de la alcool... mi-era frică să nu cadă ea pe scări, să-şi rupă ceva... vă daţi seama. Era fragilă ca un pahar de cristal, dar mai beată ca un batalion de mecanici şi, cu starea ei, se pune să escaladeze scările, pe întuneric. Dumnezeule, mai bine te arunci de la etajul al zecelea în gol. Ai avea şanse mai mari să scapi cu viaţă.

Seth Drumgoole: Le-am dus în seara aia acasă pe Clara şi pe Joan. Clara povestea, pe bancheta din spate, cu Joan ce se întâmplase la etajul al optulea. Am ascultat. Zicea că ajunsese la etajul al optulea şi în capătul coridorului se vedea o lumină, dinăuntrul apartamentului. A înaintat şi a împins uşa. A văzut ceva trecând dintr-o cameră în alta şi a făcut câţiva paşi după... chestia aia. Daffy zicea că, atunci când a ajuns acolo, toate luminile erau stinse. Se împiedicase de Clara, care era pe jos. A luat-o şi a coborât cu ea. Clara nu mai ştia nimic în plus.

H.H. Leigh: Am făcut analizele copilei. Ţineam sânge de-al Clarei în laborator, în caz de accidente, care erau destul de frecvente. Am făcut expertiza. A ieşit pozitivă. Fetiţa era a Clarei. Clara era declarată moartă de aproape un an, iar fetiţa nu avea mai mult de două luni.

Helen Munro: Teribil roman. Nu îmi vine să cred că fiica mea era capabilă de aşa ceva. Pentru dumnezeu, sperma era un personaj distinct în romanul ăla (oftează). Şi fetiţa... uitaţi ce scrie (îşi pune ochelarii pe ochi): „Fetiţa se plimba fără direcţie prin parc. Se înserase treptat. Picioarele ei subţiri, înfăşurate în ciorapii albi, traşi până deasupra genunchilor, dispăreau pe sub fustiţa voalată şi ar fi băgat în boală pe orice bunic ieşit la plimbare cu câinele". Parcă un pedofil ar fi scris cartea asta. Apoi: „Fetiţa purta la gât Perlele Plăcerii ale maică-sii. Desigur, nu ştia la ce foloseau, dar le găsise în sertarul noptierei. Un şirag de cinci bile de metal, puse pe o sforicică laminată, ca să alunece mai bine. Se mirase că nu le văzuse niciodată la gâtul mamei ei. Îi

plăcură instantaneu și, cu mintea ei de copilă de zece ani, hotărâse că nu le putea lăsa să zacă în sertarul acela, lângă tubul de lubrifiant și obiectul ciudat care semăna cu o cutie protectoare a unei periuțe de dinți" (oftează și închide cartea). Am acceptat banii din vânzări doar pentru fetiță. Eu nu mă ating de ei. Asta ar fi ca și cum aș accepta bani de pe urma filmelor porno făcute de fiica mea. Și titlul, *Mne eto nado kak zuby v zadnitse*, cei de la editură spuneau că e în rusă. Au tradus cam așa: „Am nevoie de asta la fel de mult cum am nevoie de dinți în gaura curului". Mi s-a făcut greață. Și de unde dracu' știa Clara rusă?

Ana Gorik: Păi, cum să vă spun... Fata a luat *Șotronul* lui Cortázar și l-a ridicat la un nou nivel. Tehnic vorbind, asta s-a întâmplat. Poți citi romanul ăsta chiar și de la sfârșit la început, și tot are sens. Te cuprinde, cumva... și îți dai seama pe parcursul lecturii că toată povestea are o circularitate aparte. Fata nu a lăsat instrucțiuni. Practic, poți începe romanul de oriunde, să-l continui până la sfârșit, iar apoi să termini povestea cu paginile de dinainte, cele de la început, peste care ai sărit. Chiar lăsând povestea la o parte, structura acestei cărți este una greu de copiat și aproape imposibil de conceput. Și, din câte am înțeles, fata a născocit-o așa, din aer.

Fragment din *Mne eto nado kak zuby v zadnitse*:

Căci vie am fost, iar acum sunt moartă. Am dansat în castele goale, pe întuneric. Am pictat pe partea întunecată a lunii. Am privit soarele în ochi. Au apăsat pe mine grijile lumii și povara apelor adunate din lacrimile ei. Am ascultat îngerii râzând. Am rostit ce nu se putea rosti. Mi-am dezlipit tatuajele de pe piele cu privirea. Mi-am scrijelit testamentul pe spinarea diavolului și l-am ascultat cum gemea de plăcere. Ochii îmi sunt închiși și acum locuiesc în partea întunecată a omului.

Daffy: Pasajul meu preferat din carte e chiar la început. Ascultă aici: „Gemea cu capul în pernă. Gemea cu capul în pernă şi cu mâinile înfipte în cearşaful care se uda văzând cu ochii. Gemea cu capul în perna care se uda şi ea văzând cu ochii. Genunchii începeau să-i amorţească. Îşi aduse aminte de vorbele maică-sii: «Problema cu spusul adevărului e alegerea momentului. Momentul e foarte important. Ai grijă cum îl alegi». Gemea cu capul în pernă, iar soţul ei îi mângâia spatele, în timp ce îşi împingea pelvisul în fesele ei. Era acoperită de transpiraţia care nu apărea decât în rare ocazii. Îşi ridică fruntea din pernă şi îşi trecu o mână prin păr, dându-l pe spate. Ah, ce bine se simţea. Durere plăcută, la ea în vintre. Păcat de ce avea să urmeze. Soţul ei avea să o ducă la orgasm, apoi o să ejaculeze în măruntaiele ei, iar apoi o să o bată până ce ea nu va mai şti care e stânga şi care e dreapta. Ah, ce bine se simţea. Nu mai era mult acum. Doar câteva mişcări în plus. Simţea cum o cuprinde vidul acela de dinaintea orgasmului. Electricitatea aceea care venea de nicăieri. Începu să geamă, tot mai tare. Păcat de ce avea să urmeze. Apoi îşi întoarse capul spre soţul ei şi spuse: «Mă culc cu fratele tău!». Şi atunci, chiar în momentul acela, îşi dădu seama că făcuse o greşeală" (râde). Trebuie să recunoşti că ştie să construiască un punct culminant (râde iarăşi).

Olga H.: Zice: „Hai să intrăm în magazinul ăsta de pompe funebre". Şi intră. O iau după ea şi o întreb: „Ce dracu' vrei să faci aici? De ce vrei să-ţi cumperi un coşciug?". La care ea: „Plănuiesc să mor în curând!".

Helen Munro: Omul de Sticlă era un prieten imaginar al Clarei. Îl „ştiam" de când Clara era mică. Mai aducea vorba despre el din când în când. Spunea că o vizita, mai ales seara, după ce o puneam în pat să doarmă (râde). Zicea că o ţinea trează toată noaptea şi îi citea tot felul de cărţi.

Daffy: Mi-aș da încă un deget ca să știu pe unde e Clara acum... Dar nu orice deget. Să nu fie unul mare sau unul arătător. În afară de astea, oricare.

Enyo Fleisch: Vă citez dintr-o conversație pe care am purtat-o cu ea pe vremea când îmi era pacientă. În mod normal, obligația de confidențialitate psiholog-pacient nu mi-ar permite să fac asta, dar, având în vedere că pacienta nu mai există... în sfârșit... Am hipnotizat-o și a început să-mi vorbească în limba rusă. Zicea așa (își potrivește ochelarii pe nas): „Poporul meu, soldații mei, frații mei.. să nu faceți greșeala să credeți că acest eșec ne-a oprit. Dimpotrivă, acum e vremea să renaștem, pe neașteptate, din cenușă, ca Phoenixul, suntem nemuritori și invincibili! Ne-au subestimat și asta le va aduce pieirea! Trebuie să învingem și vom învinge! Tovarăși, vă rog, credeți-mă că voi face absolut orice pentru victoria noastră! Voi vărsa sângele fiecăruia dintre voi pentru ea, dacă trebuie!" (tușește, își drege vocea). Deja devenise agitată, dar am întrebat-o – vorbesc puțină rusă (rânjește) – „Și apoi ce vei face?". Și ea mi-a răspuns: „Apoi îl voi vărsa și pe al meu!".

Helen Munro: La început, când am primit vestea, când se zicea că a murit, că i-ai găsit trupul... primul lucru pe care l-am gândit a fost „doamne, în sfârșit s-a întâmplat!". Nu mă înțelegeți greșit, mi-am iubit fiica foarte mult. Și acum o iubesc. Dar, pe de altă parte, mă gândeam că suferințele ei au luat sfârșit. Al doilea gând a fost: „Cum a murit? Cum s-a întâmplat? A căzut de la etaj? A fost lovită de o mașină? S-a împiedicat pe stradă? Care din situațiile astea i-a fărâmițat oasele fragile?".

H.H. Leigh: S-a întâmplat în final. Ce mai era de spus? Sticla incasabilă avea multe crăpături, dar se ținea întreagă. Și a cedat. Mai devreme sau mai târziu trebuia să cedeze. Primul ciob a căzut. Era normal ca restul să-l urmeze.

Joan Myrtle: Am făcut o înmormântare cu tot tacâmul. Chiar şi un sicriu i-am cumpărat, noi, prietenii ei, deşi nu era niciun trup de băgat în el. Toţi au pus câte ceva în sicriu. Majoritatea au pus ghipsuri vechi pe care ea li le dăduse, pline de inscripţii, desene, versuri de cântece şi partide de X şi 0. Cineva a pus o pereche de tenişi Converse, noi-nouţi. Daffy a aruncat o cutie de prezervative. Porcul! (râde) La un moment dat, cineva a întrebat pe şoptite dacă Ewan fusese anunţat. Atunci s-a făcut linişte. Am dat nişte telefoane, dar nu am putut lua legătura cu el. Nimeni nu se gândise să-l anunţe, dar, în acelaşi timp, nimeni nu se gândise că ar putea lipsi chiar el, dintre toţi oamenii. La dracu', era mai probabil să lipsească mama Clarei de la înmormântarea ei decât Ewan. Şi nu a dezamăgit. Nu a lipsit. Când am lăsat sicriul în groapă şi a început să plouă, toţi s-au împrăştiat care pe unde. El stătea sub un copac şi privea piatra funerară a Clarei. Nu credea că reprezenta ceva real. I se părea că era o încercare a noastră de a o uita definitiv pe Clara, că era doar o scuză ca să o eliminăm dintre noi, în mod forţat. El ŞTIA că ea nu era moartă.

Lenny Lanţuri: Ewan? (se încruntă) Cine dracu' e Ewan?

Olga H.: Ewan... hm, v-aş putea spune ceva despre el şi despre Clara, dar nu cred că asta v-ar lămuri ce era între el şi Clara.

Joan Myrtle: Toată lumea a început să primească lucruri după dispariţia Clarei. Absolut toţi. Chestii mici şi, în principiu, nefolositoare, dar, într-o oarecare măsură, toate aceste cadouri reprezentau dorinţele lor de o viaţă. Maică-sa a primit cadoul cel mai tare: o nepoţică. Mereu îşi dorise o nepoţică, dar se ştia că pentru Clara o sarcină ar fi putut să se transforme într-o tragedie. Ce am primit eu? (râde) Nu pot să vă spun. Am promis să păstrez secretul. Clarei i-am promis. Da, ştiu că e moartă... probabil, dar, cunoscând-o pe Clara, asta nu schimbă cu nimic... situaţia (zâmbeşte).

Lăsă cartea în poală. Tipa care vorbea cu băiatul cu păr de rastafarian descoperi pe una din încheieturile mâinilor sale un tatuaj ce semăna cu un fel de clepsidră și încerca să-l facă să-i spună ce însemna, dar el se ținu tare.

— Spune-mi și mie ce e, cerși ea cu glas afectat. Mă fascinează, suspină ea, în timp ce cu o mână îi ținea încheietura și cu cealaltă îi mângâia pielea tatuată.

— *Nope!* râse grasul. *That's not gonna happen!*

Pe arătătorul mâinii drepte avea un inel de argint. Cercei în ambele urechi.

— De ce nu? chițăi tipa. Presimt că e ceva cu semnificație.

Sofiei i se opri respirația pentru o clipă.

— *It is*, întări grasul cu un rânjet cretin pe buze. *It's something very dear and near to my heart*, dar mai multe nu îți spun.

Nu voia să-i spună nimic, dar îi făcea plăcere să fie întrebat. Îi plăcea să prezinte interes pentru tipa de lângă el. Ea se tot hlizea ca o dobitoacă, dar el zâmbea afectat și secretul rămase nedezvăluit. Apoi, brusc, pierzându-și în mod inevitabil interesul unul pentru altul, cei doi își întoarseră literalmente spatele unul altuia și, cu fețele lipite de telefoanele mobile, încetară să mai bage în seamă lumea din jurul lor.

Sofia gândi că nimeni, dar absolut niciun om de pe planetă nu mai avea chef să se plictisească. Cum aveau câteva clipe, pac!, scoteau telefoanele mobile sau tabletele și începeau să butoneze. Fiecare om din lume se înarmase cu un pumnal și împreună dăduseră lovitura mortală direct în inima plictiselii, de Idele lui Marte. Plictiseala zăcea într-o baltă mare formată din propriul sânge.

Națiunea zombilor, cu capul în nori și ochii în telefoane.

Sofiei i se făcu greață privindu-i.

Helter Skelter, cel din visele lui Manson, vie împărăția ta!

Oameni cu suflete traduse în alte limbi.

Închise ochii și lăsă razele soarelui să-i mângâie obrazul.

Visă la o lume plină de oameni interesanți, dar fără electricitate. Își întoarse capul de la ei și își dori să facă o călătorie. Una lungă și adevărată.

Ajunse la destinație și se mai întâlni lângă gară cu o prietenă pe nume Sabrina și cu încă doi băieți ale căror nume nu le mai țin minte, dar nu îți face griji, numele lor nu sunt importante, pentru că ei nu servesc absolut niciun scop în povestea noastră. Era deja ora 9 seara și hotărâră să meargă acasă la unul dintre ei, să se pregătească pentru *party*.

— Sper să bage muzică bună diseară, în club, spuse îngrijorat unul dintre băieți.

— De ce să nu bage muzică bună? interveni Sofia.

— Păi, am mai fost la un chef din ăsta acum două săptămâni, cu muzică electro. Așa porcării a mixat DJ-ul, că am impresia că nici lui nu i-a prea plăcut muzica aia! râse băiatul.

— Da, îmi aduc aminte. Era ceva *deep house*. DJ-ul nu arăta deloc ca și cum se distra.

— Păi, dacă nu pui muzică bună care să-ți placă măcar ție, atunci ce rost are? cugetă Sofia.

— Exact, râse Sabrina.

Se plimbau pe bulevard, când văzură trecând pe lângă ei un Cadillac Escalade negru, cu lumini roșii și albastre sclipind puternic și intermitent, ca și cum dansau pe o melodie doar de ele știută.

În urma Escalade-ului veneau alte mașini negre, pline de steaguri miniaturale. Atunci ea își aminti că președintele vizita orașul pentru un eveniment politic important.

Se opriră și observară motorcada prelingându-se prin fața lor, în liniște.

Motorcadă.

Apărut la începutul secolului XX (în 1913, ca să fiu exact), prin greșeala redactorului unui ziar american, care nu avea cunoștințe temeinice de limba engleză – era ziarist, ce naiba! –, dar era familiarizat cu termenul provenit din franceză „cavalcadă"

și credea că, dacă adaugă „-cadă" la un cuvânt, noul cuvânt va însemna o procesiune a ceva anume. De fapt, nu există un astfel de sufix în franceză.

Se opriră la un semafor, într-o intersecție complicată de lângă catedrală. Un bărbat cu aspect neîngrijit, purtând un palton soios, deși erau 30 de grade afară, cerșea pe la trecători. Lumea îl ignora, dar un copil agățat de mâneca mamei sale nu fu complet imun la nevoile omului. Îl petrecu din priviri până când acesta se îndepărtă, apoi își ridică ochii spre maică-sa:

— Mami, de ce nu i-ai dat și lui ceva? întrebă băiatul, intrigat de gândul că în aceeași lume cu el existau și cei cărora le lipseau lucruri esențiale.

Sofia își mută privirea de la copil la mama acestuia. Femeia sesiză acest fapt și o privi înapoi, apoi îi spuse copilului, cu empatie:

— Păi, nu putem da tuturor ceva. Dăm și noi, ca dumnezeu, așa, aiurea, cum apucăm.

***

Se numea...

Nu, încă nu e momentul pentru asta. Oricum, numit sau nu, bărbatul urma să facă o mișcare riscantă. Părul lui blond era leoarcă. Își aduse aminte de vremurile când putea vorbi sub soarele arzător în fața unei mulțimi de 5.000 de oameni, cu nodul cravatei atât de strâns, încât abia putea respira, fără să transpire o picătură.

Dar acele zile erau de mult apuse pentru el.

Medicul îl lăsase singur în încăpere, pentru câteva minute. Desigur, nu se punea problema să iasă pe ușă și să se piardă în mulțime. Era totuși un condamnat care mai avea de ispășit ani buni de închisoare. La ieșire îl aștepta un ofițer, gata să-l ducă înapoi de unde venise, în întuneric și zăpușeală și miros de urină stătută. Doar că bărbatul nu avea de gând să se mai întoarcă acolo.

Avea planurile lui, iar planurile trebuiau puse în aplicare. Amânase destul ceea ce trebuia să facă. Ast.. și faptul că

simţea că iarăşi se afla în pericol. Între patru pereţi nu avea unde să fugă.

Cele mai importante bătălii le duci singur, iar el ştia asta. Trebuia să scape din penitenciar şi trebuia să facă asta urgent. Drept pretext, începuse să acuze tot felul de dureri şi, într-un final, primi aprobarea să viziteze un medic din afara reţelei de penitenciare. Un spital civil, asta era şansa lui.

Iar acum era singur în încăpere. Doar o caschetă şi un pistol îl aşteptau la ieşire.

Se apropie de fereastră. Era la etajul al doilea şi văzu sub geam platforma de beton de deasupra intrării principale.

Deschise fereastra şi privi în jos. Erau aproape patru metri până la platformă. Dinspre coridor veneau zgomote de la forfota generală din spital. Fără ezitare, se săltă peste marginea ferestrei şi aterizâ pe pietrişul de pe platformă. Sălciile înalte şi bogate îl ascundeau de privirile trecătorilor de pe stradă. Îşi întoarse ochii spre fereastră, ca să vadă dacă nu cumva fusese descoperit. Faldurile perdelei erau nemişcate în aerul fierbinte şi stătut al verii. Se apropie de marginea platformei şi se aplecă pentru a vedea cine se găsea sub ea.

Fortuna, căţeaua aia parşivă, îi zâmbea iarăşi. Sub platformă nu era nimeni, în afară de o ambulanţă ce tocmai fusese golită de targă. Sări pe pajiştea plină de iarbă prăfuită şi se strecură pe sub ferestrele de la parter.

Cu spatele lipit de perete, se furişă până în colţul clădirii, apoi o luă spre ieşirea din curtea spitalului.

Ajunse la staţia de metrou şi coborî. Luă trenul de pe magistrala R4 chiar atunci când ofiţerul care-l însoţea fu anunţat de medic că deţinutul evadase. Era ora 7 seara.

***

Sofia şi prietenii ei ajunseseră în clubul The Box chiar atunci când DJ-ul începu să mixeze o versiune a melodiei *Smalltown Boy*, *cover* al celor de la Bronski Beat după melodia celebră a lui Bob Dylan. În loc de *to yourself*, solistul părea să cânte *tell me why*.

Clubul era plin, luminile roșietice curgeau pe corpurile lor și podeaua vibra.

Sofia simțea cum inima îi devenea mai ușoară. Îi plăcea muzica, îi plăceau mulțimile și îi plăceau brațele și pielea și părul despletit și umerii dezgoliți și oamenii care dansau la unison, dar nu sincronizat.

Făcu câțiva pași până în mijlocul ringului de dans și începu să se miște. Își ținea ochii închiși fiindcă nu voia să privească în ochii acelor oameni care stăteau pe margine în cămășile lor albe și în pantofii lor scumpi, ținând în mână pahare de șampanie scumpă și măsurându-i din priviri pe cei care treceau pe lângă ei. Îi notau din priviri.

Nu voia să le privească pe tipele cu picioare lungi și laminate ieșind de sub fustele negre. Tipe care stăteau în grupuri mari la mesele joase și vorbeau toate între ele, deși nu se priveau și nici nu scoteau vreun cuvânt, ci tastau gânduri și impresii pe smartphone-uri.

Era multă opulență, dar niciun pic de curiozitate și erau multe trupuri, dar puține suflete.

Fiecare era singur acolo, în club.

Dar Sofia nu era singură. Băieții aduseseră Cuba Libre și Metropolitanuri și începură să discute între ei. Sofia se apropie de masă, luă un pahar mare și greu, plin de rom și Cola, și se îndepărtă de ei. Încă două fete i se alăturară.

Melodia se schimbase. Acum era *I Heard It Through the Grapevine*, dar DJ-ul repeta secvența de început la nesfârșit și Sofia nu putea auzi decât „I bet you wonder how I knew".

Spatele începuse deja să-i lucească de sudoare. Tipii plini de bani din jurul lor, ieșiți la adulmecat și la vânat de pipițe avide de importanță, începeau să zăbovească tot mai des și mai mult cu ochii pe Sofia și pe prietenele ei. Toți aveau părul dat pe spate și îmbibat cu ceară, iar părul lucea în lumina reflectoarelor și mustățile lor aveau capetele ascuțite și răsucite în sus.

Se holbau la ele din cauza felului dezinhibat și nepăsător în care se mișcau sau poate din cauză că ele chiar se distrau.

Nu veniseră acolo să-şi afişeze hainele sau bijuteriile sau iubiţii-trofeu. Nu veniseră să ia pulsul societăţii bune. Nu puteau fi *mai* dezinteresate de aceste subiecte.

Ele veniseră în club să danseze şi să se distreze şi asta făceau. Nu trecu mult până când un tip înalt, cu o barbă de câteva zile, se apropie de Sofia şi îi atinse discret mijlocul. Sofia îi simţi atingerea prin materialul subţire al rochiei, dar nu se întoarse. Tipul continua să o privească. Prin rochia albă, aproape transparentă, i se puteau ghici şoldurile şi coapsele bronzate. Pielea de pe pieptul ei lucea în lumina difuză şi, de fiecare dată când Sofia îşi smucea capul, părul ei roşiatic îl înnebunea.

Aşa că îi mai atinse o dată mijlocul.

Mulţi dansau în jurul lor, puţini se distrau şi era multă mişcare, dar puţină viaţă.

Tânărul stătuse deoparte şi urmărise şfichiuirea şoldurilor Sofiei din întunericul dens. Fata se mişca atât de natural, şoldurile ei zvâcneau pe ritmul muzicii şi asta era ciudat, fiindcă muzica dispăruse. Nu se mai auzea. Tot ce putea el să audă erau bătăile propriei inimi pompându-i sângele înfierbântat, şi tot ce putea să vadă erau şoldurile fetei din faţa lui. Curul acela rotund, perfect ondulat, ataşat de capătul coloanei vertebrale, curul acela care se mişca asemenea unui peşte atârnat de capătul unei undiţe. Înghiţise cârligul de mult, aşa că se apropie de ea.

Sofia se întoarse şi îl privi cu ochi întunecaţi. El nu-şi pierdu cumpătul şi îi zâmbi. Se aplecă spre ea şi îi spuse:

— Îmi place cum dansezi!

Sofia râse şi îi răspunse zâmbind:

— Şi mie îmi place cum dansez!

— Vrei să bem ceva împreună?!

Sofia îşi îndreptă spatele şi îl privi serioasă. Întrebă:

— De ce?!

— M-am săturat de tipele astea care stau toată seara la masă şi privesc în gol!

Sofia îşi dădu ochii peste cap. Tipul ăsta vorbea serios? Poate da, poate nu, dar o iscodea din priviri:

— Spune-mi ceva despre tine! ceru el.

Sofia îl sfredeli cu ochii ei verzi.

— OK, o să încep eu. Mă cheamă Robert! strigă el ca să acopere vacarmul, apoi întinse mâna spre ea. Pe tine?

Fata îi privi palma întinsă și nu spuse nimic.

Tânărul își retrase palma:

— Ești prima tipă care arată bestial și care nu vrea să vorbească despre ea. Ah, știu! Ai un iubit deja.

Îi zâmbi și se pregătea să plece. Știa când nu era dorit. Mai spuse doar:

— Părea a avea ceva de spus!

Apoi își întoarse un umăr spre ea, gata să se îndepărteze.

— Și dacă nu am?! întrebă ea, lăsând să-i scape un zâmbet.

— Atunci măcar dansează cu mine!

Sofia îl studie o clipă. Nu se prea înșela în privința oamenilor, iar tipul ăsta părea a fi un bun partener de distracție. Politețea lui era sinceră. Nu încerca s-o impresioneze, ci doar s-o convingă că merita să-i acorde timpul ei.

Își apropie gura de urechea lui și spuse:

— Cică-s fată și nu-mi stă bine să beau!

— Da, am auzit și eu asta! Nu o repet decât atunci când fata cu care sunt bea de mai mulți bani decât am la mine!

Sofia râse, dar râsul ei nu se auzea. Îi spuse lui Robert că își putea plăti singură băutura, mulțumesc frumos! Muzica le acoperea glasurile. Pe chipurile lor se citea distracția. El rămase la fel de politicos pentru tot restul serii. Dansară pe ritmul multor melodii remixate și goliră multe pahare. Sofia făcuse bătături la picioare de la pantofii cu toc-cui și la ora 3 dimineața anunță că vrea să meargă până la baie.

— Merg să-mi pudrez nasul! râse ea.

— Stai că vin și eu! îi strigă Sabrina.

Se strecurară prin mulțimea deasă și ajunseră la baie. Acolo era coadă și trecură aproape 10 minute până când ajunseră dincolo de ușa marcată cu un cerc și o cruce atașată.

— Mă dor picioarele de îmi vine să mă urc pe pereți! râse Sofia și își scoase pantofii. Uite, am făcut și bătături!

— Păi, mai ia o pauză! Stai lângă băiatul ăla, cum îl cheamă? se interesă Sabrina. Ai văzut cum se uită la tine? întrebă ea din spatele ușii uneia dintre toalete.

— Nu, sunt singura fată oarbă din lume, răspunse Sofia cu jumătate de gură, în timp ce își dădea cu ruj pe buze.

Într-una dintre toalete, o fată vomita violent. Își pornise muzica la telefon, ca să acopere fără prea mult succes horcăiturile pe care le scotea.

— Arată bine tipul. Ai de gând să pleci cu el? întrebă Sabrina.

— Nu că ar fi treaba ta, dar nu am de gând să plec cu nimeni, spuse Sofia simplu, ca și cum explica cuiva că doi și cu doi fac patru.

Căscă ochii larg, apoi îi strânse. Își stropi obrazul cu puțină apă rece, apoi se șterse cu un șervețel. Nu se farda niciodată, fiindcă avea un ten desăvârșit și își iubea pistruii. Ideea de a-i acoperi cu fond de ten era o blasfemie.

Lângă ea, sprijinită de o chiuvetă, era o tipă cu un păr negru și drept, care își studia chipul în oglindă. Privirea Sofiei se încrucișă cu a tipei și aceasta din urmă făcu o grimasă.

— Ce-i? întrebă Sofia.

Tipa se holbă la ea, apoi spuse:

— E groaznic la baie!

Sofia pufni în râs, apoi se întoarse spre Sabrina.

— Hai să ne întoarcem! spuse și apucă clanța ușii.

— Nu te încalți? o întrebă Sabrina.

Sofia își ținea în mână pantofii negri.

— Nu. Hai! râse ea și ieși pe coridor.

— Sunt cioburi pe jos! strigă Sabrina în urma ei, dar Sofia nu o auzi.

Nu îl observă nici de data asta pe bărbatul în costum gri care o urmărise toată seara din umbră. Muzica se auzea tot mai tare și Sofia începu să dea din cap, când simți cum niște degete osoase și puternice o apucau de braț. Se întoarse și dădu nas în nas cu Albert.

— Tu? se miră ea.

I se părea că îl recunoscuse, dar nu își putea aduce aminte de unde îl știa. Unde îl mai văzuse oare? Sofia încercă să se elibereze din încleștarea degetelor lui, dar nu reuși. Lovi cu pumnii în el, apoi lovi și cu picioarele, dar era ca și cum se războia cu un zid. Bărbatul era imobil.

Fără niciun cuvânt, acesta o trase spre el și porni spre ieșirea din club. Nimeni nu i se puse de-a curmezișul. Nimeni cu o umbră de autoritate de acolo nu ar fi îndrăznit să facă o asemenea greșeală. Încercă din nou să-și scoată brațul din menghina degetelor lui.

Fără succes.

Picioarele ei lăsau efectiv dâre în mocheta de pe coridorul clubului. Văzând că nu se poate elibera, începu să strige. Nu strigase niciodată „ajutor!" în viața ei, așa că nu îi veni natural nici de data asta. Nu era o victimă. În schimb, o strigă pe Sabrina.

Fata se întoarse și își văzu prietena târâtă afară de un necunoscut. Nu îndrăznea să se apropie, dar fugi înapoi la masa lor și le spuse celorlalți că cineva o luase pe Sofia.

Băieții se priviră între ei. Robert sesiză tulburarea și se apropie de Sabrina:

— Care-i problema?

— Un tip a luat-o pe Sofia.

O privi neîncrezător:

— Cum adică „a luat-o"?!

— Adică a luat-o de braț și a plecat cu ea.

— Îl cunoștea?

— Nu! Nu cred, scutură fata din cap și ochii ei revărsau panică.

Robert îi făcu semn unui prieten de-al său și fugiră spre ieșire.

Albert o târa pe Sofia după el. Ea îl privea și încerca să-și dea seama unde îl mai văzuse. Încerca în continuare să se desprindă din strânsoarea lui. Era în continuare imposibil. Inima îi bătea cu putere și era foarte surescitată.

Acum se întâmpla lucrul acela de care o avertizase maică-sa să se ferească. Lucrul acela imposibil, pe care maică-sa nu îl încadrase în cuvinte, dar pe care Sofia îl văzuse în privirea femeii. Şi i se întâmpla ei. Nu Sabrinei, nu lui Jenny sau vreunei alte necunoscute, ci i se întâmpla Sofiei. Asta era! Bărbatul acesta necunoscut o luase pe sus şi o ducea într-un loc unde avea să o violeze şi apoi să o ucidă. Sau avea să o ucidă şi apoi să o violeze, iar nimeni nu avea să o ajute.

Bărbatul purta un costum gri ce părea scump. Pantofi negri, cămaşă albă şi cravată neagră. Îşi făcu loc prin mulţime şi nimeni nu i se împotrivi. Nu scotea niciun cuvânt, nu justifica nicio mişcare. O trăgea de încheietură spre o maşină neagră parcată pe o alee lăturalnică, la vreo douăzeci de metri de club. Afară, pe stradă, era plin de lume. Tineret în mare parte. Se zvârcolea pe lângă oameni ieşiţi la o ţigară ca un tren pe lângă staţii dezafectate, iar oamenii nu păreau să o observe, pentru că privirile lor erau hipnotizate de ecranele telefoanelor. Sofia avu timp şi prezenţă de spirit să ofteze, apoi îl mai lovi pe bărbat de câteva ori.

Robert şi prietenul său mai masiv – mult mai masiv – ieşiră din club, în urma lor.

— Sofia! Sofia! strigă el şi venele de pe gât i se umflară groaznic.

Fata se întoarse şi strigă cu speranţă reînnoită:

— Robert! Ajută-mă! se smuci ea iarăşi, apoi îşi înfipse unghiile nu prea lungi în mâna bărbatului care o trăgea după el.

Cei doi începură să alerge după Sofia şi după Albert. Acesta din urmă îşi dădu seama că trebuia să se ocupe de problema asta repede. Era destul de rău că trebuia să se dea în spectacol în halul acela, fiindcă nu găsise loc de parcare chiar la intrarea în club şi trebuia să parcurgă cei douăzeci de metri până la maşina de pe alee, târând-o pe fată după el, ceea ce atrăgea destul de multă atenţie. Dar să se ia la bătaie cu cei doi şi să o ţină pe fată lângă el,

asta se putea dovedi destul de complicat. Se opri și analiză situația. Robert era mai subțire, mai ușor de înfrânt în luptă corp la corp. Se întoarse spre Sofia:

— Dă-mi un pantof.

— Glumești, ridică ea sfidător din sprâncene.

Bărbatul se întoarse ca să vadă unde erau cei doi urmăritori, apoi se răsti la ea printre dinți:

— Dă-mi odată fututul ăla de pantof!

Robert și prietenul său se apropiau repede, așa că Albert smulse un pantof din mâinile fetei, se întoarse pe călcâie și îl izbi pe prietenul lui Robert direct în figură. Tocul îi pătrunse prin ochi. Tânărul căzu lat. Robert intră în panică și patină pe trotuar, speriat. Își recăpătă echilibrul chiar atunci când Albert, profitând de uimirea de moment a lui Robert, îl izbi cu călcâiul în genunchiul drept, rupându-i mușchiul triceps sural.

Sofia scoase un țipăt strident, care în sfârșit atrase atenția oamenilor din jur.

Robert se prăbuși într-o parte, ținându-și cu mâinile piciorul îndoit în acel unghi ciudat. Albert o apucă pe Sofia de mână și dispărură amândoi în întunericul unei alei. Fata începu să respire tot mai repede și la un moment dat ameți din pricina hiperventilației. I se făcu rău și aproape vomită. Își veni totuși în fire și începu să-l lovească pe bărbat cu pumnii.

Albert se opri și se întoarse spre ea. Ochii lui cerșeau iertare, dar apoi deveniră duri. O lovi cu dosul palmei, iar ea căzu pe betonul murdar.

— Cine ești? murmură ea, mângâindu-și obrazul care o ardea.

— Un prieten, răspunse el, privindu-i figura mirată.

Își desfăcu haina și scoase un pistol negru ca smoala din tocul de la piept.

Sofia privi în țeava întunecată fără să știe cât de aproape era moartea. Stătea aplecat deasupra fetei, frecându-și mâinile osoase cu lăcomie. Sofia își simțea bătăile inimii în creier și în ochi. Se făcu liniște. Inima i se stinse și se oprise.

Dumnezeu apăsase o tastă și întregul univers deveni mut.

Cineva se apropie din spatele lui Albert și îl apucă de brațul cu care ținea pistolul. I-l smuci peste umăr și îl izbi direct în figură. Albert căzu pe spate și rămase nemișcat. Pistolul se rostogoli din mâna lui inertă pe beton.

Moartea se sperie, apoi oftă dezamăgită și se retrase în umbre. În acea seară trebuia să se mulțumească cu prietenul lui Robert, cel cu tocul de pantof în ochi.

Un bărbat îmbrăcat într-un tricou alb și o jachetă de piele neagră se aplecă și culese pistolul de pe jos. Îl desfăcu dintr-o mișcare și aruncă bucățile sub un tomberon din apropiere. Apoi îl căută pe bărbatul căzut pe jos prin buzunare și îi luă portofelul și telefonul mobil. Scoase din portofel banii și cardul de credit, apoi, după o clipă de gândire, îl puse înapoi la locul lui. Își îndesă în buzunare prada de război, iar apoi se aplecă spre Sofia. Fata privea îngrozită. Abia în acea clipă realiză cât de aproape fusese sfârșitul și o cuprinse frica retroactiv. Nimic nu era mai greu și mai ușor de suportat decât frica retroactivă.

Bărbatul o privi câteva clipe, apoi o întrebă cu glas scăzut:

— Ești bine?

Sofia văzu buzele lui mișcându-se, dar, fiindcă universul ei era încă pe mut, nu auzi cuvintele. Ochii ei licăreau a pericol și el repetă întrebarea.

Nici de data asta nu îl înțelese. El privi în jur și, auzind sirenele mașinilor de poliție, se ridică și se apropie din nou de Albert. Îi scoase din buzunar cheile de la mașină și se îndepărtă. Sofia se ridică și ea și, ocolind trupul lui Albert, se apropie desculță de mașina neagră. Blondul se așezase deja la volan când ea deschise portiera și se strecură pe locul de lângă șofer. Locul mortului.

Bărbatul o privi apăsător, apoi băgă cheile în contact. Nu era încă vremea explicațiilor. Dădu cu spatele și ieși de pe alee. La celălalt capăt, lângă intrarea în club, era adunată o mulțime de oameni. Venise și poliția.

Sofia se afundă mai tare în scaun.

Motorul mașinii scumpe torcea lin. Vibrațiile îi dădeau fetei un sentiment de siguranță și viteza era un drog de care nu putea scăpa. Nu îndrăznea să-și întoarcă ochii și să privească spre bărbatul de lângă ea. Urmărea doar mișcările sigure și calme cu care acesta schimba vitezele și întorcea de volan. La rândul său, bărbatul era tăcut. Sofia nu exista pentru el.

Afară era întuneric.

Clădirile înalte, clădirile de birouri făcute doar din sticlă și oțel și beton, puternic laminate, ofereau o imagine feerică a orașului. Chiar și la 4 dimineața, cineva muncea în orașul acela. Străzile erau pustii. Semafoarele funcționau, dar nu era nimeni acolo să respecte regulile. Sofia își sprijini fruntea de geam. Sudoarea ei lăsă o pată de grăsime în locul acela. Era obosită. Fluxul de adrenalină încetase și simțea toate orele de distracție cerându-și tributul în odihnă.

Ajunseră la o intersecție și mașina coti pe unul dintre principalele poduri care traversau râul. Ieșeau din oraș cu roțile scrâșnind. Ajunși pe cealaltă parte a podului, blondul parcă mașina lângă port. Sofia îl urmă, în continuare descultă, până la o stație de taxiuri.

Urcară într-o mașină și el îi ceru șoferului o adresă aflată la vreo 10 kilometri distanță. După aceea mai merseră pe jos în direcția opusă, pe străzi cufundate în întuneric, aproape jumătate de kilometru și se cazară în final la un motel. Nu schimbară absolut niciun cuvânt în tot acest timp. Închizând ușa în urma lor, bărbatul rupse tăcerea:

— Ești obosită. Odihnește-te.

Iar Sofia îl auzea ca prin vis. Vocea lui era caldă și rugoasă, ca limba unei pisici. Totul era posibil, totul era plauzibil. Nu i se părea nimic ciudat în a fi într-o cameră de motel cu un bărbat străin. Era obosită și avusese parte de niște ore foarte, foarte stranii. Nu o interesa dacă noaptea era un bun sfetnic sau nu. Voia doar să doarmă și vocea bărbatului îi spunea că nu făcea o greșeală încrezându-se în el. Nu se dezbrăcă, ci se întinse pe unul dintre cele două paturi. Închise ochii.

Sunetul începu să revină la normal. Inima continua să-i bată tare.

Adormi aproape imediat.

Mötley Crüe – *Kickstart My Heart*

***

— Nu arăți ca un om care și-a făcut treaba cum trebuie, ți-a atras domnul Knopf atenția, înainte să-și ridice ochii spre tine.

Pe fereastră ai văzut soarele. Strălucea deasupra orizontului, nepăsător față de tragedia ta.

Ți-ai lăsat bărbia în piept, ușor, apoi ai spus:

— Am fost... întrerupt. Cineva a ajutat-o.

Domnul Knopf s-a lăsat pe spate și și-a pus mâinile pe marginea biroului. Apoi a început să te trateze ca pe un copil:

— Cineva a ajutat-o. Hai să ne gândim ce e în neregulă cu imaginea asta.

Expresia lui te-a invitat să faci supoziții. Nu știai ce să spui, dar cuvintele ți-au ieșit oricum pe gură:

— Nimeni nu știa de misiunea mea...

— Până acum, totul pare corect.

— Nu îmi pot explica. Era... cineva, un bărbat m-a atacat în timp ce mă apropiam de mașină cu fata. M-a lovit în cap și mi-am pierdut cunoștința. A luat fata cu el.

Domnul Knopf te-a privit calm. Ai fi dat orice ca să știi ce gândea. Avea o mină complet imobilă. Nu, nu era imobilă. Era... doar insondabilă, pentru că nu semăna cu nicio altă expresie umană pe care o cunoșteai.

— Albert, încerci să te scuzi? te-a întrebat domnul Knopf pe un ton care încă era calm.

Te-ai alarmat și te-ai justificat:

— Deloc, domnule! Vă asigur că...

Dar te-ai oprit, fiindcă ai știut că ai făcut o greșeală.

Privirea domnului Knopf a devenit opacă. Ți-ai imaginat cum se ridica de pe scaun și se apropia de tine și își băga degetele în gâtul tău. Te vedeai prăvălindu-te la pământ,

cu beregata smulsă. Apoi, domnul Knopf, neperturbat, de parcă se spălase pe mâini înainte de masă, se întorcea la biroul lui.

Ai scuturat din cap, Albert.

— Ai văzut cine te-a atacat?

— Nu, domnule. M-a lovit din spate. Cât am fost inconștient, mi-a luat banii și cardul, dar mi-a lăsat portofelul la locul lui. Nu mi-am dat seama că lipsește ceva decât târziu.

Domnul Knopf a schițat un zâmbet:

— Deșteaptă mișcare. Deci îi poți depista dacă folosesc cardul.

Ai clătinat din cap, strângând din buze nervos:

— L-au folosit deja. Înainte să încep monitorizarea. Asta mă face să cred că aveau nevoie de bani, altfel nu ar fi riscat...

— Câți bani au luat de pe card?

I-ai spus, iar domnul Knopf a comentat:

— Hm, te plătesc prea bine pentru treaba de doi bani pe care o faci. Sau pe care nu o faci. Cine era bărbatul acela?

— Nu știu, domnule. Presupun...

Și atunci ai amuțit, fiindcă l-ai văzut pe domnul Knopf închizându-și ochii cu încetinitorul, de parcă se pregătea să-ți crape capul cu prespapierul de pe marginea biroului, în timp ce țipa la tine, plin de spume la gură: Nu știi, dobitocule?!

În schimb, el și-a păstrat mina perfect controlată.

— Presupui! te-a întrerupt domnul Knopf și sângele tău, Albert, s-a transformat în mâl. Dă-mi voie să-ți spun ceva despre presupuneri. Ele sunt verișorii săraci și retardați ai informației autentice. Eu nu lucrez cu persoane retardate.

— Îmi cer iertare, domnule, ai murmurat smerit. Aveți demisia mea...

— Demisie pe dracu'! a spus domnul Knopf pe un ton moale, dar tu, Albert, ai fi fost mai ușurat dacă ar fi strigat la tine. Nu am nevoie de demisia ta. Am nevoie să-i găsești. Să o găsești pe fată și să rezolvi problema. Urgent. Închide și alți ochi, dacă e nevoie.

Parcă erai blestemat. Un soldat forjat în luptă, față în față cu ceea ce trebuia să fie cea mai ușoară misiune din

cariera ta. Luat prin surprindere şi doborât în ţărână de un oarecare.

Deşi poate că nu era cea mai uşoară misiune din cariera ta.

Când fata te-a privit cu ochii ei mari şi limpezi – probabil că nu ştia ce se întâmpla cu ea –, ai simţit ceva... ceva vechi, un sentiment prăfuit şi de mult uitat. Dar privirea ei, postura nevinovată a trupului ei tânăr aflat în defensivă, cu o palmă pe asfalt şi cu degetele răsfirate, iar cealaltă acoperind neglijent locul unde ai lovit-o, cu rochia trasă deasupra genunchilor, coapsele ei... a fost de ajuns ca să-ţi aminteşti. Era vorba de empatie. De milă. De înţelegere.

Şi chiar ai înţeles-o.

Apoi te-a întrebat cine erai, iar tu ai dat cel mai ciudat răspuns. Era ciudat fiindcă era sincer. Iar dacă omul acela nu te-ar fi oprit, ai fi făcut ceva neaşteptat. Parcă erai blestemat să nu-ţi înţelegi alegerile. Ai auzit că uneori oamenii păţeau asta. Nu ştiai cum se putea întâmpla, nu avea niciun sens, dar uite că ai păţit-o şi tu. Iar acum stăteai în faţa domnului Knopf şi, cu capul drept şi privirea aţintită la un punct de pe fereastră, dădeai răspunsuri monosilabice, deşi ştiai că nu aveai nicio justificare pentru eşecul tău. Niciuna pe care domnul Knopf să o poată înţelege. Sau pe care să o accepte. Nu ştiai ce era în mintea lui. Nu puteai şti. Era insondabil şi străin, rece şi îndepărtat, o fiinţă care nu avea nimic în comun cu restul oamenilor. Şi încerca să te facă să înţelegi că toate scuzele tale nu valorau nimic, Albert. Sunetele pe care le scoteai pe gură erau nepotrivite. Domnul Knopf voia să audă un singur sunet şi tu trebuia să ştii care era sunetul acela.

Sunetul glonţului este ţipătul cel de pe urmă.

Ai rămas tăcut. Domnul Knopf a aruncat o privire pe monitorul laptopului din faţa sa, la un articol despre un evadat, apoi a continuat:

— Când te întorci, am o altă treabă pentru tine.

— Pot întreba despre ce e vorba?

— Nu. Deocamdată concentrează-te să o găsești pe fată.

Ți-ai ridicat privirea și domnul Knopf te-a privit rece:

— Albert.

— Domnule.

— Să nu mai dai greș.

— Am înțeles, domnule! ai confirmat, ca un câine bun ce erai, cu sufletul înălțat de această neașteptată a doua șansă.

Domnul Knopf s-a aplecat iarăși peste hârtiile de pe biroul său, semn că întrevederea a luat sfârșit, dar în mintea lui... păi, adevărul este că niciunul dintre noi nu știe ce se întâmplă în mintea lui.

Vorbește cu străinii și crede că viața îi e în pericol

Se trezi după patru ore. Era abia trecut de ora 9. Deschise ochii încet și clipi rar. Încercă să-și dea seama unde se afla. Să-și aducă aminte ce se întâmplase. Totul părea a fi doar un vis urât, unul despre care știi că e doar un vis, dar totuși ai nevoie de o confirmare.

La început nu recunoscu pereții tapetați cu modele simple, linii verticale aurii pe fond verde-închis, dar apoi toate amintirile se vărsară în ea, ca apa într-un pahar.

Sofia se ridică în capul oaselor și aruncă pătura de pe ea. Pieptul îi urca și cobora cu repeziciune.

La masa de lângă fereastră stătea bărbatul blond. Era îmbrăcat doar în tricou și blugi. Jacheta de piele era pe un spătar de scaun. El fuma liniștit.

— Am crezut că o să trebuiască să te las aici singură și adormită.

— Cine ești? întrebă ea.

— Nu contează, spuse el și se ridică de pe scaun.

Sofia se sperie și sări din pat pe podea. Se lipi de peretele opus, îndepărtându-se de el.

Blondul se opri.

— Nu vreau să-ți fac rău. Eu te-am adus aici.

— De ce m-ai adus aici?

— Păi, de fapt, tu ai venit singură. Cred că ești încă în stare de șoc.

Sofia închise ochii și își aminti evenimentele din seara precedentă. Da, ea se urcase din proprie voință în mașină. Frica aceea primitivă o cuprinsese cu degete de oțel nepăsător.

Îi strângea pieptul, gata să i-l spargă. Nevoia inexplicabilă de a supraviețui. Voise să se simtă în siguranță, iar el era singurul pe care îl putuse asocia cu acest sentiment. Tot atunci observă că era încă îmbrăcată în rochia albă cu care fusese în club. Picioarele îi erau murdare și ciorapii rupți.

— Îți mulțumesc, murmură ea și își ridică ochii spre el.

— Nu face nimic, zâmbi el. Ești bine acum?

— Cred... cred că da, se bâlbâi ea. Ar trebui să plec.

— Nu știu dacă-i o idee așa de bună.

Ea îl privi încruntată.

— Tipul de aseară părea foarte determinat. Ceva îmi spune că n-o să-i fie prea greu să te găsească și a doua oară. Știi cine era? întrebă el.

— Cred că da. L-am mai văzut undeva, dar nu-mi aduc aminte unde, spuse ea, masându-și pleoapele.

Blondul se așeză înapoi pe scaun și mai trase din țigară.

— Știi cine e Knopf?

Sofia tresări.

— Da.

— Știi? Ei bine, tipul de aseară era omul lui. Îl cheamă Albert, spuse blondul privind-o mai cu luare-aminte.

Sofia își îngustă ochii. Da, avea dreptate. Își amintea acum că îl văzuse pe acest Albert cu Knopf, în urmă cu câteva luni, într-o seară, la un restaurant.

Începu să amețească. De ce-ar fi vrut omul lui Knopf să-i facă *ei* rău?

Se apropie de el și spuse:

— Îmi dai și mie un fum?

Blondul îi întinse țigara. Sofia trase câteva fumuri prelungi, lacome, apoi i-o înapoie.

Rămase tăcută. Blondul părea să-i citească gândurile.

— Ai făcut ceva ca să-l superi pe Knopf?

— Nu, nu! răspunse ea repede.

Dar în același timp își aduse aminte de întâlnirea ei cu politicianul. I se păruse că Knopf fusese înconjurat de o aură întunecată la ultima lor întrevedere, suspicios pe ceva anume, și i se mai păruse că el nu ar fi primit – dacă i-ar

fi dat-o – cu inimă ușoară vestea că ea era însărcinată. Dar ce legătură avea asta cu Albert și faptul că încercase s-o ucidă? Totuși, sentimentul de pericol era aievea. Iar ea nu îl putea ignora, dar putea să-l țină sub tăcere.

Blondul se ridică în picioare și stinse țigara în scrumieră. Își luă jacheta de pe spătarul scaunului. Fata căscă ochii:

— Ce faci?

Paul se opri și îi spuse peste umăr:

— Aș aprecia dacă nu ai spune nimănui că m-ai întâlnit.

— De ce? Pleci? Unde pleci?

El se întoarse de tot, mirat. Zâmbi:

— Am de făcut un drum și nu vreau să știe nimeni unde merg.

Sofia trase aer în piept. Luă decizia în intervalul de timp necesar unui miel să-și scuture coada de două ori:

— Vin cu tine.

— Să vii cu mine? se sperie el. Nu, nu! felie aerul cu palma.

— Îți spun, nu te întreb.

Bărbatul își îngustă ochii:

— De ce ai vrea așa ceva?

— Nu mă pot întoarce acasă, ridică fata din umeri. Cum ai spus și tu, dacă mă caută oamenii lui Knopf, mai devreme sau mai târziu o să mă găsească, nu? Cred că aș fi mai în siguranță cu tine.

— Chiar așa? întrebă el.

— Chiar așa.

Blondul aprobă din cap imperceptibil, mai mult pentru sine. I se părea o nebunie ceea ce sugera fata asta cu ochii mari, cu pistrui pe față și cu picioarele goale și murdare. El era un evadat din închisoare, fugind de autorități. Nu își permitea să facă pe *babysitter*-ul pentru o fată de liceu.

Era nebunie curată.

Era, în același timp, și logic. Da, era un evadat, dar mai era și un om cu principii. Le avea de mult și reușise să le păstreze. Asta era ceva ce închisoarea nu reușise să-i smulgă. Și știa că toate principiile lui nu făceau nici cât o ceapă

degerată dacă nu le urma până la capăt. Nu salvezi o fată astăzi, ca mâine să o arunci lupilor. Nu faci așa ceva. *El* nu făcea așa ceva. Avea datorii de plătit și greșeli vechi de răscumpărat. O privi pe fată și se hotărî s-o ia cu el. Avea să-i fie de folos.

— Presupun că ai dreptate, spuse el.

Chipul Sofiei se lumină și el descoperi că fata avea un zâmbet frânt, sfios.

Ieșiră din cameră și coborâră în curtea motelului. Sofia se uită după mașina neagră. Apoi își aduse aminte că o abandonaseră în port, lângă niște containere ruginite și pline de ulei și șobolani.

— Cu ce plecăm de aici?

Bărbatul îi arătă o mașină gri.

Un Pontiac Tempest din '68, cu două uși. Sofia ridică din sprâncene.

— OK. *Asta* nu-i o masină discretă.

— Poftim? întrebă bărbatul, în timp ce se îndepărta.

— Am zis că... unde te duci?

— Trebuie să las cheile de la cameră.

Sofia se apropie de mașină și îi atinse capota strălucitoare. Metalul ardea, fiindcă stătuse toată dimineața în soare. Se gândi la ce lăsa în urmă. Pentru o clipă, răspunsul la această întrebare fu: nimic important. Apoi scuturâ din cap și scotoci mai bine.

Se gândi la maică-sa, care o iubea, dar nu avea niciodată vreme de ea. Se gândi la Patric și la Feodor, frații ei mai mari, plecați de acasă, fiecare locuind în altă parte a orașului. Îi vedea destul de rar. Oare ei aflaseră că ea fusese... că dispăruse?

Se gândi la Anton. El avea să-i simtă lipsa, fără îndoială. Și ei îi era dor de el.

Se gândi la mătușa Sonja, cu traumele ei vechi de optsprezece ani și cu priveliștea panoramică de neegalat a apartamentului său.

Se gândi la prietenii și la colegii ei.

Se gândi la Knopf şi la copilul din pântecul ei. Apoi îşi dădu seama că tocmai din cauza alăturării neobişnuite dintre aceştia doi fugea. Copilul acesta şi ultima privire pe care Knopf i-o aruncase, fără să-şi poată explica de ce, erau cauzele acestei fugi. Îl iubea şi ar fi vrut ca întreaga lume să ştie asta. Dar nu, nu era fugă. Nu în totalitate, oricum. Era şi oportunitatea unei aventuri. Îi plăcea acest gând, la fel cum îi plăcea aventura. Să facă o călătorie lungă şi adevărată. Îi plăcea că drumul era înaintea ei, şi nu în urmă. Îi plăcea că era tânără şi avea puterea şi furia de a păşi înainte.

Iar dacă lucrurile nu aveau să meargă, probabil se va putea întoarce. Lucrurile lăsate în urmă o vor aştepta.

„Iar dacă nu, asta este!", zâmbi în sinea ei.

Blondul se întoarse la maşină şi descuie portierele. O privi pe Sofia şi citi o urmă de nehotărâre în ochii ei.

— O pot suna pe mama? întrebă ea. Vreau să-i spun că sunt bine. Doar atât. O să-şi facă griji.

Bărbatul o privi cu înţelegere, dar spuse, aprinzându-şi o altă ţigară:

— Nu e o idee bună. Nu acum. Poate mai târziu.

— Când?

— Mai târziu.

— Bine.

Bărbatul insistă:

— Eşti sigură că vrei să faci asta?

Sofia îşi întoarse privirea spre oraşul ei, care se putea vedea în zare, şi gândul îi fugi la Anton şi la maică-sa. Oare copilul din pântecul ei avea să fie un blestem sau o binecuvântare? Un mic diavol împielităt sau un înger mirosind a lavandă?

„Oare sunt pregătită?", gândi ea.

Chestia era că uneori trebuia să fii pregătită, chiar dacă nu erai, fiindcă altfel lucrurile nu puteau merge mai departe. Şi lucrurile *mereu* mergeau mai departe.

Vântul cald îi suflă prin părul despletit şi prin rochia murdară.

Trase aer în piept și hotărî:

— Da. Hai să mergem.

Apoi zâmbi și murmură pentru sine:

— Iartă-mă, mamă, și nu fi supărată pe mine. Te iubesc și nu știu cât timp vom fi despărțite.

The Killers – *This Is Your Life*

Noaptea e momentul potrivit

Stă întinsă pe canapea, în camera de zi. L-a sărutat pe Eugen de o mie de ori. Lumina este stinsă și din difuzoare se aud niște acorduri dulci-amărui ale unei melodii despre regret și o vară din trecut.

Pe masă se află o farfurie cu struguri lipicioși, plini de musculițe, și câteva nuci uscate. Un pahar cu vin roșu, sec.

Marcel este iarăși plecat. Două săptămâni în Guineea. A sunat-o în după-masa aceea:

— Ce faci? întreabă el.

— Tocmai voiam să te sun... răspunde ea.

Vara din prezent este și ea plină de regret. Pe tavan se văd dungi oblice de lumină, dungi în mișcare ce se încrucișează cu dungi statice. Sunt mașinile care trec pe stradă. Este răcoare și e plăcut, însă i-ar fi plăcut ca atmosfera să fie încinsă. Dar el este plecat, iar ea stă pe întuneric, privind tavanul și amintindu-și forma trupului său, căldura din gura lui, privirea lui lacomă și gemetele pe care nu și le poate controla, gândindu-se la focul despre care nu a știut niciodată adevărul. Lumina televizorului se reflectă pe măsuța joasă din fața canapelei, luminând o parte din coapsa ei stângă.

Își simte lacrimile în gât.

Toate se încheie la capătul drumului și poezia este uitată.

Ar vrea să urle de neputință, de ciudă că îi permite să i se înfigă atât de tare în suflet. Renunță, fiindcă se imaginează trezindu-și inutil vecinii cu un țipăt jalnic care nu ar rezolva nimic, și chiar pufnește în râs pentru o clipă.

Dar, în momentul în care a luat hotărârea de a-l strânge în brațe și de a se comporta ca și cum era al ei, a făcut o alegere. O alegere grea, dar prezența lui o face ușoară. Se simte ca și cum s-ar afla pe drumul spre adevăr. Fiecare pas o aduce mai aproape de descoperirea a ceea ce ea este cu adevărat. Trebuie să știe, să i se dezvăluie motivul pentru care face alegerile acestea. Haosul este viața ei, mereu a fost liniștea ei. Secrete, trădări, priviri furișate. Acestea sunt ingredientele pe care știe să le folosească. Și rezultatul o mulțumește mereu. Poveștile cu prințese sunt porcării, dar ce are ea a fost mereu cea mai sumbră versiune a poveștii. Și este împăcată cu asta. Tragedia singură este pe gustul ei. Și, dacă nu se întâmplă cumva, găsește ea o modalitate de a o face să se întâmple.

Privește tavanul, pe care o altă dungă se prelinge încet dintr-un capăt în altul. I se face poftă de o călătorie, așa cum obișnuia să facă mai demult. Se urca pur și simplu în mașină și dusă era.

Iar acum o ia pe alt drum spre adevăr. Sau pe un alt drum spre alt adevăr.

Nu o doare să știe că el se imprimă în ea atât de tare, deși legătura lor este de la început sortită unei uciderii premature? Ba da, o doare. Tare de tot. Îi atrage mereu atenția, în glumă, când gesturile lui seamănă cu cele ale fostului ei iubit, cel dinaintea celui de acum. Și acela s-a imprimat tare în ea. La fel cum, probabil, și iubita lui dinaintea ei s-a imprimat în mintea lui.

Amintiri identice. Sentimente identice.

Și le copiază de la unii la alții, le aduc la zi.

Stă întinsă pe pat, lângă el, după ce fac dragoste clandestin, așteptând să i se potolească bătăile inimii, iar vulva să înceteze să o mai ardă. Expiră un sentiment de împlinire proaspătă, care seamănă foarte bine cu un alt sentiment, unul mai vechi.

Poartă cămașa bărbatului, dar zâmbetul lui absent îi spune că nu este prima care îi poartă cămășile în felul acesta.

„Vreți să copiați și să înlocuiți sentimentul vechi cu sentimentul nou?"

Da, vreau. *Click.*

El își întinde mâna spre coapsa ei și își lasă palma să alunece peste pielea netedă, ușor bronzată.

„Vreți să copiați și să înlocuiți atingerea veche cu atingerea nouă?"

Da, vreau. *Click.*

Orice este interșanjabil. Fiindcă toate sunt una singură. O copie a unei copii a unei copii. Aceleași greșeli, aceleași glorii, aceleași lacrimi. Orice bucată seamănă cu următoarea. Chiar și ei, ei toți sunt la fel. Unica diferență este că doar unul este al ei.

Mai ții minte tăcerea aceea asurzitoare dinainte ca el să iasă pe ușă? Vă strângeți în brațe prelung și, deși știți că nu se poate mai mult, amândoi vreți ca acea clipă să dureze la nesfârșit, ca să compenseze ceea ce urmează. Gol fără capăt. Apoi vă desprindeți unul de altul și rămâneți cu obrajii lipiți, un timp infinit. Deschizi gura să zici ceva, dar nimic din ceea ce ai putea spune nu ar rezolva... nu putea umple vidul acela, nu astâmpăra senzația de lipsă și foame.

După ce el pleacă de la ea pentru ultima oară, ea hotărăște să șteargă tot ce are legătură cu el. Așa cum faci cu orice relație care te rănește chiar și după ce a murit și a fost pusă adânc în pământ și stropită de ploaie. Pune cearșafurile la spălat în următoarele cinci minute. Urmează fețele de pernă care poartă mirosul lui. Șterge din *playlist* toate melodiile lui Bob Dylan pe care le ascultați incidental în întunericul umed. Aruncă toate cutiile de Jenny Cream din frigider.

Nu este încă în stare să arunce sentimentele.

Aproape fără să-și dea seama ce face, își pregătește ceva de mâncare și se așază la masă. Este ora cinci dimineața și soarele se pregătește să lumineze singurătatea.

Stă la masă în tăcere deplină și privește farfuria cu pastele aburinde. Își încleștează și își relaxează fălcile ritmic. Din baie se aude mașina de spălat vâjâind și curățându-i cearșafurile de el, de amintirea lui.

Bagă furculița în grămada de paste și o duce la gură. Au gust de plastic. Le mestecă totuși, apoi înghite.

Lacrimi încep să-i curgă pe obraji. Încet. Mai duce o furculiță plină de paste până la gură, dar nu le poate înghiți. Lasă furculița înapoi în farfurie. Apoi o ridică iarăși. De data asta înghite tot ce este în ea și începe să plângă în hohote. Umerii îi saltă și trupul i se zguduie. Nu se ridică de la masă până nu golește farfuria. Apoi se duce la baie și o vomită pe toată în vasul de toaletă.

Creedence Clearwater Revival – *The Night Time Is the Right Time*

***

Anton coborî din tren. Era ora 3 după-masa. Imediat ce își părăsise locuința, se îndreptase spre gară. Trebuia să refacă traseul surorii sale.

Vorbise cu Sabrina la telefon, iar fata îi dăduse detalii despre evenimentele din dimineața acelei zile. Îi vorbise despre clubul în care fuseseră, îi vorbise despre tipul care se trezise cu genunchiul rupt pentru că încercase să o ajute pe Sofia și îi vorbise și despre bărbatul în costum gri care o luase pe fată. O luase pur și simplu, ca și cum s-ar fi întors în club să-și recupereze telefonul mobil uitat pe o masă.

Gândul că sora lui era la dispoziția unor asemenea oameni îl făcu pe Anton să gâfâie. Privirea i se tulbură pentru câteva clipe.

Își făcu apariția lângă clubul The Box. Pe timp de zi, locul nu avea nimic special. Era o intrare îmbrăcată în sticlă cu o reclamă de neon deasupra și atât. Pe jos, chiar lângă intrarea pe alee, era o urmă de cretă albă pe trotuar. Locul în care căzuse cel ucis cu unul dintre pantofii Sofiei.

Cine dracu' erau oamenii ăștia? Ce voiau de la sora lui?

Se învârti pe acolo o vreme, până când își dădu seama că nu știa în ce direcție s-o apuce. Telefonul Sofiei era în mâna poliției. Fusese luată de cineva și dusă undeva. Nimeni nu

ştia unde. Nimeni nu contactase pe nimeni. Parcă pământul se deschisese în dimineaţa aceea de duminică, hotărât să o înghită pe sora lui.

Începu să tremure.

Tot entuziasmul său era în van. Nu avea nicio pistă pe care să o poată urmări. Dăduse deja greş.

El, eroul miop. Vai de capul lui!

Ce-şi închipuise, că avea să adulmece indicii şi s-o ia la goană exact în direcţia corectă?

Ochii i se împăienjeniră. Îşi simţea lacrimile în gât şi nervii pulsându-i de neputinţă şi frustrare. Dădu cu piciorul într-unul dintre tomberoanele de lângă perete. Îşi duse pumnii la gură şi mai lovi o dată tomberonul. Acesta se clătină, dar nu căzu.

Vârful piciorului îi zvâcnea de durere, aşa că se lăsă pe ciment, lipindu-şi spatele de zid.

Închise ochii şi încercă să-şi golească mintea. În timp ce îşi masa degetele piciorului prin materialul subţire al tenişilor, aruncă o privire către tomberonul care îi înfrânse izbucnirea aceea. Văzu o umbră sub el. Pentru o clipă uită de durere şi se apropie. Se lăsă pe burtă şi întinse mâna până când degetele sale atinseră ceva rece şi dur. Apucă obiectul şi îl trase afară. Era patul unui pistol. Negru şi lucios. Încărcătorul era încă înăuntru.

Avea o greutate care inspira siguranţă. Scoase încărcătorul şi privi gloanţele argintii, aliniate frumos, unul lângă celălalt, aşteptându-şi rândul.

Să fi fost acesta pistolul celui care o luase pe Sofia?

Oare gloanţele acelea erau chiar cele destinate ei?

Lui Anton i se părea că providenţa râdea în faţa lui.

Se lăsă pe burtă şi căută cu privirea cealaltă jumătate a pistolului. Aceasta era lângă peretele din spatele tomberonului, ascunsă de întuneric. Dar el o vedea perfect.

Se afundă printre rotilele tomberonului şi recuperă bucata. Retras spre mijlocul aleii, ferit de privirile celor ce treceau pe stradă, studie cele două jumătăţi. Scoase telefonul mobil şi scană arma. Era un M1911. Descărcă o imagine cu elementele

componente ale pistolului, pe care o studie câteva minute. Se asigură că putea identifica toate componentele și că toate erau prezente. Apoi asamblă pistolul.

Îl privi cum stătea cuminte în palma sa și își lăsă degetele să se muleze pe mâner. Atinse trăgaciul de câteva ori și ar fi vrut să-l apese, dar își aduse aminte că era ziua în amiaza mare, în mijlocul orașului. Să tragă cu arma acolo nu ar fi fost un lucru înțelept.

Bun. Deci avea o armă. Tot ce îi lipsea era o persoană spre care să o îndrepte.

Băgă pistolul în rucsac.

Își masă tâmplele, apoi ochii, prin pleoape.

Se opri brusc. Își privi degetele și atunci își dădu seama cum avea să o găsească pe sora lui. O luă spre centrul orașului. Trebuia să se întâlnească cu cineva.

După o oră ieși în stradă și își potrivi rucsacul pe spate.

Cumpără o hartă de la un chioșc de reviste, apoi o luă spre gară. Trebuia să ia un tren, să meargă spre vest.

Nu știa de ce, dar acolo era sora lui. Se mișca fără încetare, iar asta însemna că nu era aruncată pe marginea unui șanț, cu capul spart sau cu gâtul tăiat. Însemna că nu era îngropată. Însemna că era *încă* vie. Iar asta era de ajuns ca el să facă încă o sută sau o mie de kilometri în direcția aceea.

Trecu pe stradă pe lângă o țeavă de gaz ieșită din pavaj, lângă care era o pisică mică cu capul zdrobit. Muște mari și verzi roiau în jurul ei. Merse mai departe și se întoarse o singură dată să privească pisica. Părea liniștită și împăcată, dornică de odihnă. Era învățată cu moartea. Lumea din jurul ei era o povară care apăsa prea greu și era mult mai ușor să înveți regulile morții. Iar ea era mică, atât de mică...

Își aminti de Mâțuță. Pisicile erau misterioase și tăcute, ca niște magicieni care cunoșteau secretele lumii, dar nu le împărtășeau cu nimeni. Iar cele nouă vieți ale lor... o glumă. O pisică nu murea niciodată. Cele nouă vieți ale lor erau doar de ochii lumii. Aveau un infinit de vieți, un infinit de

restarturi. Erau cele mai învățate animale, fiindcă primeau acea a doua șansă la nesfârșit, ele erau cele care primeau toate șansele de-a doua. Mâțuța. O lăsase singură, cu un castron de mâncare și o fereastră deschisă. Dar nu își făcea griji. Pisica era asemenea lui. O supraviețuitoare.

Își văzu de drum, întrebându-se cine ar fi fost în stare să facă așa ceva. Ridică din umeri, spunându-și că pisica probabil datora niște sume de bani foarte mari unor oameni foarte periculoși.

Trecu pe lângă depou, spre clădirea gării.

Era deja ora 8 seara. Soarele dădea semne că voia să meargă la culcare. Orizontul începuse să se înroșească.

Pe una dintre liniile moarte, înconjurată de vegetație scăpată de sub control, se profila silueta unui vagon de pasageri de mult scos din uz. Toate geamurile fuseseră sparte. Toată tapițeria era tăiată și furată. Aceeași soartă o avusese și lemnăria. Era doar un schelet al vagonului de odinioară, cu vopseaua roșie acum decolorată și cojită.

Anton trecu mai departe. Avea un drum foarte lung înainte.

Își cumpără un bilet de tren, un sandvici și o sticlă de apă minerală, iar apoi urcă în vagon. Se lăsă pe bancheta murdară din compartiment, strângându-și în brațe rucsacul. Înăuntru avea arma. Aștepta cuminte să fie folosită.

Se gândi la evenimentele ultimei zile. Scoase carnețelul și creionul și scrise: *Lumea din jurul nostru vorbește. Pretutindeni sunt mesaje ce așteaptă să fie citite. Trebuie doar să fim atenți. Apa poartă în scurgerea ei o înțelepciune nebănuită. Vântul care rostogolește hârtiile și împrăștie praful știe și el multe. Ploaia care udă și uneori distruge, și ea aduce luminare.*

Pipăi instinctiv crucea de lemn de la gât, apoi o strecură înapoi în sân. Puse carnețelul și creionul la loc, în rucsac, apoi își îndreptă privirea spre orizont. Acolo era liniște și calm. Sau poate era doar departe.

— Vin, Sofia.

***

Soarele ardea deasupra lor. Era ora 3 după-masa și erau 30 de grade la umbră.

El era lac de sudoare pe sub tricou. Îi spuse fetei că avea de gând să oprească. Voia să parcurgă o distanță cât mai mare și cât mai sinuoasă până la căderea nopții. Voia să o ia spre sud, prin depresiune, apoi să o ia iarăși spre vest. Ar fi fost o cursă interesantă pentru oricine îi urmărea de la distanță.

Bărbatul era sigur că aveau un avans semnificativ, dar nu avea de gând să riște. Poate că pe fată nu o căuta multă lume, dar el era un evadat. Chipul lui era probabil în ziare, la știri. Poliția îl dăduse în urmărire.

Oare îl considerau înarmat și periculos? Evadarea lui sigur făcuse de rușine poliția, așa că presupunea că era căutat în liniște. Nu văzuse niciun reportaj special sau vreun interviu în care să se pună accent pe capturarea lui. Era un fugar din calea legii, ca mulți alții înaintea lui.

Fata încă moțăia nehotărâtă, în rochia ei de club murdară. Purta o pereche de papuci de plajă pe care el îi găsise în portbagajul mașinii. Îi purta cu nepăsare, îi lăsa să atârne din picioarele suspendate pe bordul încins al mașinii.

Aveau nevoie de haine noi.

Reușise să scoată toți banii de pe cardul de credit pe care îl luase de la Albert. Apoi îl abandonase, golit de sufletul lui digital, golit de bani. Sterp.

Își îndreptă privirea spre ea. Fata îi întoarse un zâmbet galeș și obosit, apoi se tolăni iarăși în scaunul ei, lăsându-și ochelarii Persol să-i alunece pe nas. Erau unicele ei posesiuni. Dacă nu ar fi avut buzunare foarte discrete la rochia pe care o purta, probabil că ochelarii bleumarin ar fi fost pierduți acum, uitați în club, ridicați de poliție ca dovezi sau ca artefacte ale dispărutei, de predat familiei împreună cu păreri de rău cu privire la tragedie.

Oare pe ea o considerau moartă? Probabil că nu, și asta era adevărata tragedie. Vie, dar irecuperabilă.

Bărbatul privi înainte, prin parbrizul curat. Cerul era senin, de un albastru pur. Un albastru nepătat de nori. Ca și ochii fetei de lângă el. Ba nu, ochii ei erau verzi. Nu-i așa?

Îi căută privirea.

Da, avea ochi verzi. Deci cerul era mai degrabă ca ochii lui, dar fără nori. Nimeni nu știa ce furtuni ascundeau ochii săi.

Lanuri de rapiță și de grâu flancau șoseaua. Atât de mult galben și auriu în jurul lor. Iar asfaltul devenise un râu de argint viu. Fata morgana îl făcea să tremure la orizont.

El opri mașina înainte de a traversa un pod.

Fata deschise ochii și își roti privirea. O pisică se afla pe marginea drumului. Capul ei era la trei metri distanță.

Sofia se trezi că se întreba dacă era moartă. I se făcu milă de ea și hotărî cu ochii încruntați și umezi că nicio pisică nu avea să moară atât timp cât ea exista pe lume. Categoric pisica era foarte obosită și dormea. Dormea cu capul la trei metri distanță de corp. Asta da detașare în timpul somnului. Își aduse aminte de Mâțuță și, inevitabil, de Anton.

Bărbatul ieșise deja din mașină și o luă spre pod. Avea nevoie să-și întindă picioarele puțin. Somnul nu mai avea efectele de odinioară asupra lui. Statul în închisoare îl învățase să doarmă cu un ochi mereu deschis. Frica aceea atavică de a fi înjunghiat în somn sau de a fi violat îl ținuse treaz ani la rând. Iar acum, când era liber, vechile obiceiuri nu se lăsau sufocate.

Merse până la jumătatea podului, unde se opri. Privi în zare, deznădăjduit.

Ce dracu' făcea el?

Ce făcea?

Habar nu avea, recunoscu.

Își puse palmele în șolduri și se aplecă peste margine. Sub el, apa râului era murdară și curgea repede. Era plină de cine știe ce chestii. Peștii înotau în ea și ierburile subacvatice creșteau și ele. Păcatele zilei de ieri pluteau în valuri. Cineva spusese la un moment dat că mergeau mai departe. Nimănui nu îi păsa de problemele lui.

Își frecă ochii obosiți cu podul palmei.

Nu auzi de prima dată vocea fetei. Așa că ea repetă întrebarea:

— Ce faci?

— Cum?

— Am întrebat ce faci. De ce am oprit?

— Nu știu. Mă gândesc.

Fata îi privi profilul. Avea ochelarii de soare pe ochi. În lentile se reflecta lanul de rapiță din dreapta. Florile galbene erau imobile. Nicio adiere de vânt, cât de mică, nu le deranja nepăsarea. Spuse:

— Ai riduri pe frunte. Multe. Ești bătrân, remarcă ea, cu oarecare repulsie.

El surâse, apoi menționă:

— Nu. Doar am fost încruntat multă vreme.

— Câți ani ai? insistă fata.

Se întoarse spre ea:

— 36.

Ea își strânse buzele, apoi își dădu jos ochelarii. Acum, în poziția în care erau ținuți, asfaltul și degetele de la picioarele fetei erau singurele lucruri care se reflectau în lentilele întunecate. Bărbatul înghiți și descoperi că avea gâtul uscat. Nimeni nu avea acces la gândurile sale. Nici măcar el.

— Chestia asta... chestia asta îți va schimba viața, spuse el. Nu e un joc, să știi.

Îi era o sete teribilă.

Fata se apropie de el.

Se gândi la copilul ei nenăscut. Oare cum va arăta? Ce culoare vor avea ochii lui? Se va naște cu păr pe cap sau va fi chel? Avea o idee ciudată înfiptă în minte, cum că nou-născuții trebuiau să fie știrbi și spâni, cu pielea adunată în colăcei, ca a larvelor sau ca a omulețului Michelin.

Spuse:

— Probabil că ai dreptate. Cred că încă nu realizez asta. Încă nu m-am împăcat cu ideea.

El murmură:

— Mai demult, pe hărțile vechi, pericolele erau semnalate. De exemplu, scria „Aici sălășluiesc dragoni".

Ea ridică din sprâncene şi îşi încrucişă braţele la piept. El continuă:

— În ziua de azi nu mai vezi aşa ceva. Inscripţiile au dispărut. Dar dragonii sunt tot acolo. Pericolul e tot acolo.

Se întoarse spre ea şi îşi şterse sudoarea de pe frunte:

— O să realizezi în curând. O să te împaci cu ideea.

Fata îşi aduse aminte de Albert şi de felul în care privirea lui îi tăiase aerul din plămâni. Felul în care lumea pulsase în jurul ei, bâraitul acela surd. Stătea şi ea la marginea podului, alături de el, şi o cuprinse un sentiment de vertij. Un vânt puternic părea că o cuprinde şi o împinge peste marginea prăpastiei. Se lupta să reziste, dar era inutil. Apa, apa neagră de sub ei rânjea. Acesta era necunoscutul, iar ea stătea în pragul lui. Stătea nemişcată. Nu sări, dar nici nu se trase înapoi. Pur şi simplu rămase nemişcată. Fie ce-o fi.

Spuse cu voce joasă:

— Sper că o să-mi schimbe viaţa şi nu o să mi-o încheie.

El simţi că... cerul fetei era plin de vise. Se apropie de ea şi îi puse o mână pe umăr. Spuse:

— Nu-ţi face griji. O scoatem cumva la capăt.

Apoi se îndepărtă de ea un pas. Fata întrebă:

— Cine eşti?

Bărbatul răspunse:

— Sunt un tip oarecare.

— Nu cred asta.

— S-o crezi. Pentru binele tău.

— Ce înseamnă asta?

— Nimic.

Dar Sofia ştia ce însemna asta. Însemna că şi bărbatul acesta din faţa ei avea secrete, la fel ca toată lumea. El o ocoli şi se îndreptă spre maşină. Îi era teribil de sete.

Păsări care zburaţi în înaltul cerului

Nu îi venea să creadă că fugise de acasă. Kilometrii se înmulţeau şi orizontul era mereu nou.

Şi mai erau şi alte lucruri care nu-i prea veneau la îndemână.

Nu îi venea să creadă că Knopf îşi trimisese acoliţii să o... să-i facă rău.

O mulţime de gânduri i se învălmăşeau în cap. Poate că luase decizia asta prea repede, prea uşor. În fond, nu ştia prea multe despre circumstanţele care o învăluiau. Maică-sa, copilul... Şcoala!

Îşi lăsase toate lucrurile esenţiale în poşetă. Iar poşeta o uitase în club. Mă rog, nu e chiar corect să spun că o uitase. Nu e ca şi cum îşi propusese să plece cu ea. Nu îşi propusese să plece deloc.

Albert, tipul ăla, o luase pe sus şi cine ştie ce dracu' voise să-i facă. Şi Robert, bietul Robert, fusese un băiat atât de cumsecade, iar din cauza asta se alesese cu genunchiul rupt. Din cauza ei. Prietenul lui o păţise chiar mai rău. Poate era chiar mort. Asta făceau oamenii, unii mureau pentru a le da altora şansă să mai trăiască. Iar apoi apăruse tipul ăsta, pe care nici nu ştia cum îl cheamă, şi o smulsese din toată situaţia aia de coşmar.

Venise el şi resetase totul. Ştersese toate lucrurile rele.

Sofia se pricepea să citească oamenii. Se uita la un bărbat, de exemplu, şi îşi putea da seama ce fel de penis avea, după felul în care se apuca de bara din tramvai sau după cum ţinea în mână un pahar sau după cum arăta gestul acela brutal cu degetul din mijloc. Se uita la o femeie şi îşi putea da seama de ce anume îi era cel mai frică după felul

în care își băga mâinile în buzunar sau după felul în care își dădea părul după urechi.

Se uita la bărbatul de lângă ea și vedea în el un om măcinat de regrete, dar puternic și calm. Un bărbat trist și complicat.

Conduceau deja de opt ore. Era seară.

Trecuseră prin orașe și prin păduri, pe sub soare și pe sub lună. Ignoraseră mai mulți autostopiști decât văzuse Sofia în viața ei.

Fata se gândi iarăși la Albert. Se gândi la palmele ei lipite de asfaltul aleii și la pistolul acela cu gura lui neagră și rotundă.

Un cerc perfect.

Să iei viața unui om. Ce însemna asta? Cum te-ar schimba un asemenea act? Era ceva ireversibil, iar oamenilor nu le plăcea să comită acte ireversibile. Oamenii erau nehotărâți, în general, și, chiar dacă Sofia făcea excepție de la regulă în multe cazuri, acesta nu era unul dintre ele. Nici ei nu îi plăceau lucrurile ireversibile. Aveau o greutate aparte, o greutate care stânjenea spiritul. Ca și trecerea timpului.

Nici cuvintele ireversibile nu îi cădeau bine, te urăsc, te iubesc, nu mai vreau să te văd niciodată. Dar să ucizi pe cineva? Asta era stâlcirea supremă.

Ea fusese pe punctul de a deveni ceva ireversibil. Un om mort. Ireversibilitatea finală. Ireversibilitatea care le înglobează pe toate celelalte. Moartea unui om putea însemna moartea unui univers întreg.

Gura pistolului.

Un cerc perfect. Nașterea deschidea cercul, iar moartea îl închidea. Albert voise să închidă cercul ei. Să închidă cercul pruncului ei înainte ca acesta să se deschidă. Palmele îi erau umede. Le șterse de rochia murdară, apoi, fără să-și dea seama, întrebă:

— Ai ucis pe cineva vreodată?

Bărbatul icni imperceptibil, dar se prefăcu a nu o lua în seamă.

— Deci? insistă ea.

— Hm?

— Ai ucis pe cineva vreodată?

El se întoarse spre ea cu o privire arctică și murmură:

— De ce întrebi?

Apoi continuă să privească drumul.

Sofia nu știa ce să spună ca să spargă tăcerea aceea care brusc devenise apăsătoare.

Acesta era momentul pe care filmele nu ți-l arătau. Cum se plictisesc eroii dintr-un film după ce demarează în trombă înspre apus, la finalul filmului. Cum tot ce a fost de spus s-a spus, iar acum conduc la infinit, în tăcere dureroasă.

Sofia spuse totuși cu glas răgușit:

— Îmi place mașina.

Bărbatul se întoarse spre ea.

— Și mie, rosti el pe un ton care făcea ca vorbele să sune a vid.

— Nu e cam... prea bătătoare la ochi?

— Adică?

— Adică... e un Pontiac.

— Nu-ți face griji. Nu are zahăr, spuse el serios.

Sofia îl privi cu o figură imobilă. Pentru o clipă i se păru că nu înțelese bine cuvintele lui. Își întoarse privirea înainte.

Apoi bărbatul zâmbi calm și spuse:

— Mereu mi-am dorit să spun asta! E o replică dintr-o reclamă foarte veche. Una de dinainte de a te naște tu. De dinainte să mă nasc eu.

Sofia făcu o grimasă în semn de înțelegere, apoi zâmbi și ea ușor stânjenită. Deci auzise bine. El continuă:

— Voiam să spun că nu trebuie să-ți faci griji. Nu e *fierbinte*.

— Cum?

— Nu e furată, spuse el apăsat, întorcându-și privirea spre ea. Și culoarea e perfectă pentru cei care nu vor să atragă atenția.

— Ah, am înțeles. A cui e? A ta?

— Da.

— Frumos. Îmi place, repetă ea.

— Da, ai mai spus asta, observă el, apoi se lăsă iarăşi tăcerea.

Fata îşi roti privirea prin maşină. Avea un iz de obiect vechi, folosit de mult, apoi pus la păstrare.

— De unde ai maşina asta?

— Am moştenit-o, răspunse bărbatul.

— Serios?

El îşi întoarse privirea spre ea.

— Da.

— Cine naiba îţi lasă o maşină ca asta? se miră fata, mângâind pielea scaunului.

— Taică-meu.

— Pun pariu că te-a iubit.

Bărbatul schimbă viteza şi Sofia fu smucită în scaun. Zâmbi în colţul gurii, dar ochii lui rămaseră trişti:

— Crezi că iubirea face asemenea daruri?

Fata ridică din umeri, ferită de privirea lui. O mişcare defensivă, ca şi cum s-ar fi scuturat de răspuns.

Drumul gonea sub roţile lor.

Sofia se dojeni că făcea conversaţie de umplutură. Ea *nu* făcea niciodată conversaţie de umplutură. Dacă nu avea nimic de spus, pur şi simplu tăcea. Asta îi făcea pe alţii să înnebunească.

Dar acum bărbatul de lângă ea era cel care tăcea, iar ea era cea care îşi pierdea minţile.

Se gândi pentru o clipă că poate îi era frică de el, dar alungă acest gând. Frica trebuia să fie acolo, prezentă şi apăsătoare. Lângă el simţea că avea un ţel.

Spuse:

— Nu eşti prea vorbăreţ.

Replica întârzie preţ de câteva bătăi de inimă:

— Îţi plac oamenii aceia? Oamenii vorbăreţi?

Nu, nu îi plăceau. De obicei o înnebuneau. Spărgeau mereu liniştea cu vorbele lor nesolicitate.

— Nu, nu prea, recunoscu ea.

Bărbatul se mulţumi să zâmbească. Fata întrebă:

— Cum te cheamă?

Se întoarse spre ea pentru o clipă.

— Uite, știu că nu voiai să-mi spui, dar, dacă suntem împreună acum... eu zic că nu e moarte de om. Lasă drama și spune-mi care e numele tău.

Paul râse scurt, apoi aprobă din cap. Nu, nu era moarte de om. Nu încă.

— OK. Mă cheamă Paul, zâmbi el.

— OK. Paul. Eu sunt Sofia, zâmbi și ea, apoi îi întinse mâna.

El i-o strânse ușor.

— Îmi pare bine să te cunosc, Sofia, spuse el, dar părea că gândurile îi erau în altă parte.

— Și mie, zâmbi ea. Deci încotro mergem?

— Mă gândeam s-o luăm spre vest. Deocamdată.

— De ce spre vest? se miră Sofia.

— Ți-am spus că am un drum de făcut. Merg spre vest.

Sofia contemplă câteva clipe ideea de a merge spre vest. Ca un pionier jerpelit, ca un deschizător de drumuri. Ei erau cei ce mergeau mereu spre vest, pentru că vestul era locul acela imposibil de cunoscut. Zâmbi.

— Perfect. Îmi place. Spre vest!

Paul aprobă cu o mișcare a capului, apoi se întinse spre radio. Găsi un post obscur pe care mergea o melodie rock lentă. Sofia își lăsă pe spate scaunul și se tolăni în el. Soarele îi mângâia ușor fața.

Adormi.

Era trecut de miezul nopții.

Paul conducea și Sofia adormise pe scaunul de lângă el. Murmura în somn și umerii îi zvâcneau din când în când, iar Paul deduse că avea un coșmar.

Își aprinse o țigară și lăsă geamul jos, ca să iasă fumul și să intre puțin aer curat.

Sofia tresări și deschise ochii. Se ridică repede în capul oaselor. Pentru câteva clipe nu își putu aminti unde se afla.

Apoi, bordul mașinii și șoseaua deveniră familiare, iar ea se calmă.

Auzi vocea de bas a lui Paul:

— Voiam să te trezesc. Oriunde erai, e clar că nu te distrai.

Sofia era obosită. Nu dormise bine pe scaunul din față și era morocănoasă din cauza asta. Nu avea chef de nimic, dar spiritul ei liber și fraged își cerea tributul în râsete și bătăi de inimă. Își cerea senzația de *feel good*. Iar dacă spiritul este puternic, carnea trebuie să se supună.

Privea linia continuă a șoselei, apoi își muta privirea la peisajul care se mișca repede pe lângă mașină, dar încet în depărtare. Număra stâlpii, atunci când îi observa.

Se întinse și porni radioul.

Rula o melodie behăită de o anume Little Miss GaGa, a treia generație dintr-o linie de soliste considerate nonconformiste și revoluționare în industria populului, care, de fapt, nu făceau altceva decât să se copieze una pe cealaltă și dădeau calitatea pe aspect. Bunica ei fusese o *trendsetter*-iță, dar vremurile acelea apuseseră de mult. Noile încarnări ale lui Lady GaGa nu făceau decât să dea la schimb inovația pe pornografie ieftină și să reinventeze inutil stilul minimalist.

Versurile dădeau buzna în mașină, făcând geamurile să zăngănească și transpirația să pară insuportabilă. Muzica de proastă calitate avea puterea asta, de a face viața insuportabilă.

Iar Sofia, fiind o ființă de a cărei făptură muzica bună era legată în mod intrinsec, se sătură repede de versurile ieftine cu pretenții de comentariu social.

Se aplecă și schimbă postul de radio.

Pe următoarea frecvență era tot Little Miss GaGa. Cu aceeași melodie. Se părea că *Monster Love* era hitul verii. Zăngănitul cimbalelor era categoric cea mai proastă alegere pentru acea melodie, iar *riff*-urile lipsite de personalitate și de vitalitate veneau doar să sublinieze încă o dată caracterul sintetic al melodiei. Nimeni nu mai avea timp de scris versuri

adevărate. Și poate tocmai de aceea nu se mai găseau nici soliști adevărați.

Vocea lui Little Miss GaGa suna ca scheunatul victimei unui viol anal.

Și povestea suna așa:

C'mon baby, we're all freaks down here,
Put those fuckin' glasses on!
C'mon baby, have no fear,
Let Miss GaGa take you on!

'Cause light is not what we are made of
And, baby, t'bed's still cold tonight,
So take those fuckin' trousers off
And let GaGa hold you tight!

'Till the morning sun comes up
Let's make monster-monster love inside!
Oh, baby, it's just you and me down here,
Or just fuck me if you like...

Sofia oftă și schimbă pentru a doua oară postul de radio, și nu îi veni să-și creadă urechilor. DJ-ul anunța finalul topului 10 pe ziua respectivă. Prima melodie în clasament era – surpriză! – *Monster Love*.

Paul nu părea să fie prea atent la ce se dădea la radio. El conducea complet izolat de lumea din jurul lui, de muzica aia atroce și chiar și de Sofia.

La un moment dat, fata crezu că el intrase într-o transă a autostrăzii. Transa autostrăzii, sau *febra liniei albe*, este – cică – o stare mentală în care o persoană poate conduce o mașină pe distanțe lungi, răspunzând și reacționând la evenimentele externe în manieră obișnuită, însă fără a avea amintirea acestor fapte. În această stare, partea conștientă a minții șoferului ar fi complet concentrată în altă parte, în timp ce partea subconștientului se ocupă de procesarea informațiilor necesare pentru a conduce în condiții de siguranță. Și cică așa ar fi doar una dintre multele situații des

întâlnite în care cele două părți ale minții – conștientul și subconștientul – se concentrează pe lucruri complet diferite.

Sofia își trecu degetele prin fața ochilor lui.

Paul nu păru să observe asta și se căută de țigări. Își aprinse una, apoi se întoarse spre Sofia:

— Da. Ce-i?

Sofia își aduse aminte de melodia de la radio și dădu cu pumnul în butonul de oprire. Muzica se întrerupse, dar fata își zdreli pielea de pe falange.

— Hei, ce faci? întrebă Paul. Nu așa te porți cu mașina asta!

Sofia își dusese deja pumnul la gură. Sânge pe limbă.

— Care-i problema? întrebă Paul.

— Trage pe dreapta! îl somă Sofia cu jumătate de gură.

Cu cealaltă jumătate își sugea rana.

— Uite, aici.

— De ce? se miră Paul.

— Ți-am spus: trage pe dreapta!

— De ce? insistă bărbatul.

— Fiindcă trebuie să facem rost de niște muzică adevărată! decretă Sofia cu sprâncenele împreunate. Suntem fugari, avem mașină și trebuie să o facem ca la carte. Dacă tu crezi că străbat continentul ascultând mizeriile astea de la radio, te înșeli! Mă termină cu nervii porcăriile astea! Little Miss GaGa! Little Miss GaGa pe dracu'! M-am săturat de Little Miss GaGa și de melodiile ei de căcat, reciclate de la bunică-sa! Asta e aventura *mea* și ascult ce muzică vreau eu!

Paul o privi pe sub gene, gândindu-se că fata asta de lângă el fusese în pericol de moarte în urmă cu nici 24 de ore, iar acum părea să fi uitat toate relele din jurul ei. Acum îi păsa doar de muzică.

O întrebă:

— Tu nu iei în serios prea multe lucruri, ha?

Sofia spuse:

— Doar pe cele care nu merită.

Paul începu să râdă. Nu știa de ce, dar nu se putea opri. Furia ei îl amuza.

— Trage pe dreapta și nu mai râde! strigă Sofia.

Paul hohotea de-acum și abia se putu stăpâni.

Opri în final Pontiacul și Sofia coborî din mașină. Se întoarse câțiva zeci de metri pe trotuarul fierbinte, ocolind biciclete legate de stâlpi, hidranți cu vopseaua cojită și mese de cofetării și ajunse unde voia să ajungă: la un magazin de muzică.

Intră și în jurul ei se făcu răcoare și întuneric. Magazinul mirosea a carton vechi și a gumă de mestecat turcească. Acest din urmă detaliu o duse cu gândul la zilele adevăratei sale copilării. La zilele de dinainte să fie mamă.

Magazinul era plin de rafturi. Era mai degrabă un anticariat, fiindcă discurile erau învelite în coperți uzate sau în cutii de plastic zgâriate. Dar totul era bine organizat, pe genuri muzicale și în ordine alfabetică. Un cunoscător al muzicii nu ar fi avut niciun fel de probleme în a găsi ceea ce căuta.

În magazin nu erau decât vreo patru persoane, împrăștiate printre rafturi, răsfoind cataloagele sau verificând listele de discuri.

Sofia începu să se plimbe printre mesele pline, mângâind cu buricele degetelor marginile prăfuite ale carcaselor. Își plimba privirea avidă peste fățuțele multicolore ale CD-urilor și se bucură când recunoscu câteva.

Auzi o voce răgușită în spatele ei:

— Ce facem aici?

Era Paul, care nu se grăbise să o urmeze.

— Ți-am spus, avem nevoie de niște muzică bună pentru drum. Refuz să mai ascult porcăriile alea de la radio. Am impresia că avem un drum lung înaintea noastră și observ că tu nu ești prea vorbăreț, dar chiar și așa, nu pot sta în liniște.

Paul puse mâna pe un disc:

— La Roux...

Sofia își lungi gâtul și observă desenul de pe carcasă. Apoi își mută privirea spre altceva. Paul ridică alte discuri:

— Supermode, Massive Attack, 2:54... cine dracu-s oamenii ăştia? Nu am auzit în viaţa mea de ei.

— Nici eu, murmură Sofia, dar partea bună e că am găsit ceea ce căutam! se întoarse spre el rânjind.

Ţinea în mână un disc ce părea a fi o compilaţie Best Of. Paul i-l luă din mână şi se uită pe verso. Toate erau *cover*-uri după hituri ale lui Bob Dylan.

Pe listă erau următoarele:

The Passenger – Iggy Pop
Born to be Wild – Steppenwolf
Ballad of a Thin Man – Stephen Malkmus & The Million Dollar Bashers
Have Love, Will Travel – The Sonics
Mustang Sally – Wilson Pickett
Scar Tissue – Red Hot Chili Peppers
King of the Road – Roger Miller
Graceland – Paul Simon
If 6 Was 9 – The Jimi Hendrix Experience
Jack & Diane – John Cougar Mellencamp
The Golden Age – Beck
Fast Car – Tracy Chapman
Don't Bogart Me – Fraternity of Man
Fade Into You – Mazzy Star
Two of Us – The Beatles
Running on Empty – Jackson Browne
The Way – Fastball
Life Is a Highway – Tom Cochrane
Interstate Love Song – Stone Temple Pilots
Don't Stop Believin' – Journey
Ramblin' Man – The Allman Brothers Band
Love Shack – The B-52's
I'm Gonna Be (500 Miles) – The Proclaimers
Kyrie Eleison – The Electric Prunes
Feeling Good – Muse
Mr. Blue Sky – Electric Light Orchestra
I've Been Everywhere – Johnny Cash

Route 66 – Chuck Berry
Home – Edward Sharpe and the Magnetic Zeros
Take It Easy – The Eagles
Road to Nowhere – Talking Heads
Truckin' – Grateful Dead
Keep the Car Running – Arcade Fire
Where the Streets Have No Name – U2
Ballad of Easy Rider – Roger McGuinn
Here I Go Again – Whitesnake
Born to Run – Bruce Springsteen
The Pusher – Steppenwolf
Wasn't Born to Follow – The Byrds
It's Alright Ma (I'm Only Bleeding) – Roger McGuinn
etc.

Paul ridică din sprâncene și spuse:

— Păi, de câțiva dintre ăștia am auzit, dar nu i-am mai ascultat de când eram copil. De fapt, nu îi ascultam eu, ci maică-mea. Cultură involuntară, ai putea zice. Nu știam că cei de vârsta ta sunt conștienți că există muzica asta. Hristoase, unele melodii de pe discul ăsta au aproape 100 de ani... De ce îți place muzica *asta?* întrebă el, ridicându-și privirea spre ea.

— Fiindcă e muzică bună. Mai bună, mult mai bună decât ce se cântă acum. Muzica modernă e un căcat cu frișcă.

Cineva de după un raft auzi comentariul și pufni în râs.

— De ce crezi asta? întrebă Paul, intrigat.

Fata asta nu contenea să-l surprindă. Nu că ar fi știut el prea multe despre cultura pop a vremurilor. Nu îl interesa prea mult consumerismul ce plutea, nor otrăvitor, în jurul său, în jurul tuturor, dar fata era o contradicție ambulantă.

— Fiindcă așa e, insistă ea. TV-ul a stricat muzica. Înainte de TV, radioul făcea legea și muzica era muzică. Muzica nu se mai ascultă, muzica *se vede.* Acum nimeni nu mai ascultă o melodie dacă nu are și un videoclip populat cu pizde și găoaze și țâțe bronzate.

— Așa?

— Da. Sexul e peste tot. Vrei să cumperi un tablou? Sexul e desenat pe pânză. De fiecare dată când deschizi o doză de Cola, auzi sunetul orgasmului.

— Păi, adevărul e că sexul vinde, şi chiar se vinde.

— Adevărat. Dar şi ce e prea mult strică. Marketingul injectează sex şi în reclama pentru laxative. Sau în alte reclame. Atunci când tipele alea cu buze perfecte şi ten perfect bagă în gură o linguriţă cu iaurt, ai impresia că mănâncă spermă. Nu cred că reclamele se pot face la fel pentru orice produs. Există nişte reguli, trebuie să existe nişte reguli! Şi ce e prea mult strică. Aşa au stricat muzica. Trebuia să fie multă, dar nu există talent destul pentru atât de multă muzică bună, aşa că au făcut-o sintetică. Îmi place muzica veche pentru că cei care o cântau ştiau ce făceau. Ştiau ce era acela un acord. Oamenii ăia ştiau să ţină în mână o chitară, ştiau să cânte la instrumente şi aveau voci. Voci reale, în pizda mă-sii!

Sofia se înroşise toată la faţă şi aproape gâfâia. Încheie:

— Dar partea cea mai bună legată de muzica veche era că la radio nu se vedeau ţâţele.

Paul zâmbi. Fata avea dreptatea ei.

— Şi tu vrei să salvezi sufletul artistic al lumii cumpărând muzică veche, concluzionă el.

— Nu contează.

— Ai observat că sunt *cover*-uri, nu?

— Păi, da. Dacă ar fi toate de Bob Dylan, ar trebui să vindem maşina aia a ta ca să le putem cumpăra. Oricum, dacă nu îl poţi avea pe Bob, măcar să primeşti următorul lucru bun. Îl cumpărăm! decretă Sofia, smulgându-i discul din mână şi trecând pe lângă el spre tejgheaua de lângă intrare, fluturându-şi părul fără griji.

Îl trânti pe blatul de plastic şi, zâmbind, îi spuse vânzătorului sceptic:

— Astea sunt selecţiile mele pentru ziua de azi! apoi râse.

Vânzătorul spuse:

— Costă 9,99.

Sofia se întoarse spre Paul:

— Plătește-l pe om!

Paul se apropie agale, oftând. Scoase din buzunar câteva dintre bancnotele pe care le furase din buzunarul lui Albert și plăti.

Sofia abia avu răbdare până vânzătorul puse discul într-o pungă, apoi i-l smulse din mâini și dădu buzna spre ieșire. Se opri o clipă, se întoarse și îl sărută pe Paul pe obraz. Chicoti, apoi țâșni afară pe ușă.

Paul o urmă până la mașină. Voia să se îndepărteze cât mai repede de orașul acela. Autoritățile îi, pardon, *îl* căutau și, dacă stătea prea mult timp într-un loc, aveau să-l prindă. Iar fata asta bezmetică îi cheltuia banii și îi pierdea timpul. Îl expunea și se expunea și pe ea. Niciunul nu era în siguranță.

Ajunse la mașină și o găsi pe Sofia cu capul pe brațe și cu brațele pe marginea portierei.

— Mi-e foame. Hai să mâncăm ceva!

— Mai târziu.

— Nu mai târziu. Acum! strigă ea. Vrei să fac ca toți dracii?!

— Dumnezeule, nu vrem asta! spuse Paul, ridicându-și plin de evlavie mâinile spre cer.

Oftă.

— Ce și unde vrei să mâncăm?

— Uite, acolo e un restaurant bun, arătă ea peste umăr spre un local aflat de cealaltă parte a bulevardului.

— Știi, bugetul nostru nu e nelimitat.

— Știu, dar trebuie să mai și mâncăm, nu?

— Bine, spuse Paul într-un târziu.

Comandară micul dejun. Sofia își luă clătite cu ciocolată și scorțișoară, apoi un pahar mare de Coca-Cola. Paul nu putu să nu observe ironia în toată scena asta.

Până le veni mâncarea, Sofia se duse la toaletă ca să-și inspecteze corpul.

În timp ce mâncau, ea oftă de plăcere și spuse cu gura plină:

— Devine din ce în ce mai bine. Scade dorința de a-ți sparge capul cu sticla.

— De ce vrei să-mi spargi capul cu sticla? întrebă Paul serios.

— Fiindcă sunt nervoasă.

— Ce te enervează?

— Multe.

— Cum ar fi? insistă el.

— Cum ar fi... întrebările prosteşti. Cum ar fi dormitul în maşină, spuse ea privindu-l în ochi.

Paul oftă şi ridică tonul aproape imperceptibil. Rosti apăsat şi vocea lui răguşită făcea totul să sune a ameninţare:

— Ţi-am spus: am văzut poliţia învârtindu-se pe acolo şi nu am vrut să risc să ne ia la întrebări.

— Mda, bine.

Mai mâncară în tăcere câteva clipe, apoi Sofia reveni, după ce privirea îi căzu pe meniul de pe masă:

— Preţurile care se termină cu 99.

— Ce-i cu ele?

— Mă enervează şi preţurile care se termină cu 99.

— Majoritatea se termină cu 99.

— Exact! Şi acuma taci şi lasă-mă să mănânc.

Paul îşi coborî ochii în farfurie şi începu să se joace cu furculiţa, apoi îşi sorbi cafeaua.

După ce terminară de mâncat, Sofia privi în jur. Localul era destul de plin la ora aceea a dimineţii. Oamenii stăteau la tejghea sau la mesele de lângă ferestre.

Sofia se aplecă spre Paul:

— Hai să plecăm fără să plătim.

— Ce prostii vorbeşti?

— Ai spus că stăm rău cu banii. Fac eu cinste de data asta.

— Cu ce?

— Exact! Tu ieşi primul, eu rămân în urmă. Merg la baie şi ne vedem apoi la maşină.

— Fără să plătim.

— Da. O să ies prin spate. Când am fost mai devreme la baie, am observat că există un coridor lăturalnic care dă în stradă, la vreo 10 metri de ieşirea principală. Mă aştepţi acolo şi apoi o tulim. O să fie ca în *Bonnie şi Clyde*! chicoti ea şi se scutură, plină de surescitare.

— Și dacă ne prind? O să ajungem pe mâna poliției pentru o nimica toată, observă Paul.

Sofia se întunecă la față:

— Care dracu' e faza cu poliția, omule? E poliția, și ce? Doar nu am furat milioane. E vorba de un mic dejun. Trăiește și tu un pic, ce dracu'?

Exclus. O asemenea mișcare ar fi atras atenția în mod inutil asupra lor.

Paul trase aer în piept, apoi spuse:

— Bine. Vrei să plecăm fără să plătim?

— Îhî! se înfierbântă Sofia.

— Ca în *Bonnie și Clyde.*

— Ca în *Bonnie și Clyde*, aprobă ea.

Paul strânse din fălci, apoi spuse:

— OK, te aștept în față. Tu te prefaci că mergi la baie și mă aștepți în mașină. Eu ies la un minut după tine și plecăm.

Sofia aprobă din cap, apoi se întoarse și făcu semn chelneriței să le aducă nota.

— Ești rea, observă Paul cu calmul lui obișnuit.

Calmul acela care spunea că el avea răspunsurile pentru toate întrebările din lume. Trebuia doar ca cineva să le rostească.

— Iar tu ești ușor de asuprit, răspunse fata zâmbind malițios. Ne vedem afară în două minute. O să țin motorul pornit! Mereu mi-am dorit să spun asta! râse ea și se îndreptă spre baie.

Paul scoase câteva bancnote din buzunar. Privi nota de plată: să plătească sau să nu plătească?

Gândurile haotice și ieșirile nechibzuite ale Sofiei îi făceau sufletul să tresalte, și făcea eforturi să nu intre în jocurile ei. Era plăcut și revigorant să stai alături de ea, chiar dacă ideea ei de *carpe diem* era puțin strâmbă.

Ieșind din restaurant, o văzu pe Sofia agățată de tetiera scaunului, cu ochii măriți. Pe măsură ce se apropia de Pontiac, zâmbetul ei se transforma într-un rânjet. Intră în mașină și își căută cheile tacticos. Sofia îl privea cu răsuflarea tăiată. Din secundă în secundă își întorcea capul spre intrarea restaurantului.

Paul o privi şi îi zâmbi, apoi îşi puse centura.

Sofia respira greu şi repede. Un grăsan ieşi din restaurant şi aruncă o privire ameninţătoare în direcţia lor. Sofia îngheţă.

— Hai odată, scrâşni ea cu jumătate de gură.

Grăsanul se uita spre ei în continuare. Era clar. Fuseseră prinşi.

Paul era în continuare calm. Îi spuse:

— Nu-ţi pui centura?

Fata se întoarse spre el, groaza era cioplită în trăsăturile ei:

— Glumeşti?

— Nu. Pune-ţi centura. Va fi o cursă dură! îi făcu el cu ochiul.

Sofia mai aruncă o privire spre gras, care continua să privească insistent maşina, apoi se aşeză corect pe scaun şi îşi puse centura.

— Gata, sunt gata, dă-i bătaie! strigă ea şi îşi mai întoarse o dată capul spre restaurant.

Grasul nu mai era acolo.

Paul porni maşina şi demară în trombă.

Sofia se apucă de mânerul interior al portierei şi începu să ţipe pe măsură ce maşina prindea viteză tot mai mare.

Conduseră aşa aproape până la ieşirea din oraş, când Paul o lăsă mai moale.

— Uau! exclamă fata. Nu-mi vine să cred că am făcut-o!

— Da, senzaţii tari, nu glumă! murmură Paul şi zâmbi pentru sine.

— Hai, mă, a fost tare!

— A fost micul dejun, observă Paul.

— Exact, se dezumflă ea, dar găsi imediat o justificare pentru a-şi uşura sufletul: Nici nu am făcut pagubă prea mare şi ne-am şi distrat, chicoti Sofia. Probabil chelneriţa o să recupereze din bacşişuri ce a pierdut de la noi. Nu?

— Mă întrebi pe mine? se miră Paul. Să nu îmi spui că îţi faci sânge rău acum!

— Nu, nu chiar.

Paul râse şi hotărî să exploateze situaţia:

— Probabil că tipa o să plătească din salariul ei costul micului dejun.

Se întoarse spre Sofia, ca să prindă reacția. Fata strânse buzele ușor, apoi se afundă în scaun. Merseseră așa aproape un sfert de oră. Ieșiseră de mult din oraș, iar acum goneau prin deșert. Brusc, Sofia își aduse aminte de discurile cumpărate.

— Hai să ascultăm niște muzică. E așa o vreme frumoasă afară și noi pierdem toată distracția tăcând ca doi popândăi. Ce zici? întrebă ea, întinzându-se spre bancheta din spate.

— Ce vrei să asculți? mormăi Paul.

— O să vezi tu, spuse ea și scotoci și mai aprig în pungă. Aha, am găsit! se auzi glasul ei triumfător.

Paul nu întrebă nimic. Sofia băgă discul în fantă și apăsă pe butonul *play*. Imediat începu melodia și Paul o recunoscu. Făcu o grimasă. Sofia observă figura lui și spuse:

— *Oh, c'mon, baby*, e clasică! Nici nu are rost să te urci în mașină și să pornești la drum dacă nu ai melodia asta de ascultat! spuse ea zâmbind, apoi începu să râdă.

— De ce râzi?

— Mi-am adus aminte de ora de gramatică și de modul supin.

— Modul supin?

— Da, modul supin. E unul dintre cele nepersonale și nepredicative.

— Sofia, stau cam prost cu gramatica zilele astea. Ce-i cu el?

— Nimic. Tocmai l-am folosit.

— Când?

— Mai înainte, când am spus „de ascultat". Asta e forma de supin a verbului „a asculta".

— Hm...

— Ce-i cu tine? Te-ai trezit cu fața la pernă sau ce? întrebă ea, încruntată. Îmi strici *feng shui*-ul și nu îmi place de tine astăzi.

Paul păstră tăcerea și pur și simplu conduse câteva clipe, până când Sofia îi dădu un ghiont în coaste care îl făcu să râdă involuntar.

— Hai, cântă cu mine melodia asta. Distrează-te şi tu un pic! îl îndemnă ea cu un zâmbet larg pe buze.

Era frumoasă şi lipsită de greutate, iar zâmbetul ei apărea ca o zi de vară în mijlocul unui lan de rapiţă.

Fata se aplecă înainte şi începu să bată darabana cu degetele pe bordul încălzit.

— *I like smoke and lightning!* începu ea şi îi făcu cu ochiul lui Paul. Hai, continuă!

Paul nu spuse nimic, aşa că ea preluă în locul lui:

— *Heavy metal thunder, racin' with the wind...*

Făcu un gest de lehamite înspre Paul şi vru să continue cu următorul vers, când el intră pe fir cu vocea lui răguşită:

— *And the feelin' that I'm under...*

Fata îl privi cu figura luminată. El rămase în continuare cu privirea aţintită înainte, dar pe buzele lui se ghicea începutul unui zâmbet.

Continuară la unison:

— *Yeah, darlin', go make it happen...*

Sofia ţipă şi apoi începu să-şi scuture capul pe ritmul melodiei. Părul i se zbătea în aer, emanând căldură şi reflexii castanii-roşietice. Apoi reveniră amândoi:

— *Like a true nature's child...*

Sofia se opri din cântat şi continuă să simuleze cântatul la chitară, în timp ce Paul fredona:

— *We were born, born to be wild...*

Sofia începu să râdă iarăşi, apoi i se alătură pentru ultima parte.

— *We can climb so high...*

Sofia arătă cu degetul spre Paul şi strigă cât putu de tare:

— *I never wanna die!*

Râseră împreună, apoi încheiară cu voci care se pierdură în aerul cald al după-amiezii şi în deşertul din jurul lor:

— *Born to be wiiiiild... born to be wiiiiiiiiild!*

Sofia avea ochii umezi şi nu se mai putea opri din râs. Cerul era albastru şi limpede. Absolut niciun nor nu se putea vedea pe el. Paul zâmbea mulţumit. Fata îi aruncă o privire galeşă şi fugară, apoi îşi puse palma mică pe umărul lui cald.

— Uite, așa îmi place de tine! Viața e prea scurtă ca să nu ți-o petreci cântând și făcând ceea ce vrei. Mai băgăm o dată? ceru ea.

— Nu, spuse Paul.

— Ba da, îl ignoră ea și se aplecă înainte.

Apăsă pe *play*.

Get your motor runnin'...

Sofia se lăsă pe spate.

Trase aer în piept și ochii i se umeziră. Își simțea sufletul ridicat în înălțimi.

Ar fi vrut să cânte și să plângă în același timp. Dar nu erau lacrimi de durere cele ce așteptau să curgă. Era liberă și se simțea liberă. Simțea că lumea era doar un vis, că nimic nu o putea limita.

Avea destule lacrimi cât să înece lumea în ele și destulă forță încât să îmbrățișeze fiecare om. Destulă iubire cât să șteargă din istorie amintirea oricărui război.

Era genul de fată care nu putea refuza o clipă de plăcere. Dacă mergea la un chef și auzea o melodie, nu conta că mai dansase sau se zbenguise pe ea de un milion de ori. Trebuia s-o mai facă o dată.

Pentru Sofia, niciodată nu era prea târziu pentru rock'n'roll sau încă un pahar de vodcă.

Muse – *Feeling Good*

***

Trebuiau găsiți. Și era treaba ta să-i găsești, Albert.

Domnul Knopf s-a exprimat foarte clar, deși nu în atât de multe cuvinte, că voia problema rezolvată. Voia ca fata să fie scoasă din peisaj. Repede și în liniște.

Tu ai pierdut-o, tu trebuia s-o găsești.

Toate lucrurile măreț au începuturi umile. Dar asta era valabil și pentru eșecuri. Domnul Knopf nu voia, pardon, tu *credeai* că el nu voia să-și asume riscuri. Dar nu din cauza riscurilor neînsemnate pe care și le asumase era acum în situația aceasta întortocheată și periculoasă?

Nu erai tu cel care să facă pe judecătorul în faţa domnului Knopf, dar totuşi...

Totuşi, nimic!

Trebuiau găsiţi.

Tipul care a luat-o – nu ştiai cine era. Nimeni nu ştia. Poate domnul Knopf... Nu, de unde să ştie el aşa ceva? Domnul Knopf avea probleme mai importante de rezolvat decât să ştie cine te-a lovit pe tine în ţeastă şi ţi-a luat prada din cioc, ca unuia căruia îi atârnă mucii la bărbie.

Asta trebuie s-o rezolvi tu, Albert.

A fi acolitul domnului Knopf îşi are şi părţile bune. Dispui de resurse nelimitate. Tot de aceea poţi face investigaţii pe cont propriu, mult mai eficient, fără să fie nevoie să implici organele oficiale.

Aşa că ai început. Nu ştiai de unde, dar ai luat-o logic.

Ţi-ai căutat maşina. Avea montat un dispozitiv de urmărire. Asta ai şi făcut, şi ai găsit-o abandonată, parcată nevinovat lângă un trotuar din apropierea portului.

Era goală şi nici nu te-ai fi aşteptat să fie altfel. Era la mintea oricui că cei doi nu se aflau în apropiere. Nimeni nu era atât de prost, ai presupus tu. Era o chestiune de bun-simţ să nu-ţi parchezi maşina furată sub fereastră. Tot aşa cum nu aduceai capul victimei acasă, şi nici nu îl lăsai în congelator, să-l găsească maică-ta. Ai presupus atâta lucru. Apoi ţi-ai adus aminte de vorbele domnului Knopf. Presupunerile erau rudele retardate ale informaţiei adevărate. Şi, dacă lucrai cu informaţii strâmbe, la fel aveau să fie şi rezultatele.

Inacceptabil! Ai încercat să te pui în locul domnului Knopf. I-ai simţit privirea sfredelitoare, plină de acuzaţii şi de dispreţ, i-ai simţit ochii privind din spatele ochilor tăi, supraveghind ceea ce făceai. Nu ţi-a plăcut senzaţia şi nu ţi-a plăcut nici ceea ce ai văzut, aşa cum nici lui nu îi plăceau oamenii proşti şi incompetenţi.

Te-ai străduit mai tare. Ai mai făcut un pas.

Ai verificat cardul de credit. Ţi l-au furat direct din buzunar, în timp ce tu erai inconştient. Şi l-au folosit,

aproape imediat. Nu știai cum și nici nu îți puteai da seama cum au găsit PIN-ul, dar au luat cardul de credit, s-au dus la un bancomat și l-au golit. Apoi au plecat în vacanță pe banii tăi.

Ai luat legătura cu cineva, un prieten, mai degrabă un asociat, acolit al domnului Knopf, și acesta a făcut rost de acces la înregistrarea camerei de filmat a bancomatului de unde au fost retrași banii de pe cardul tău.

Era o imagine *fish-eye* cu un bărbat blond. Ți-ai adus aminte de clipa în care te-ai întors și l-ai văzut, apoi totul s-a întunecat.

Era puternic, fără dubiu. Nimeni nu reușise vreodată să te pună la pământ dintr-o lovitură. Ai suportat multe la viața ta.

Ai privit chipul bărbatului. Era liniștit, de parcă ar fi golit propriul cont bancar. Calm, de un calm neobișnuit, de parcă nu era un evadat căutat de poliție. Ai aflat astea după ce i-ați făcut o verificare a antecedentelor, i-ați căutat dosarul și ați găsit toate secretele lui meschine. Avea o istorie lungă și anevoioasă, legături dubioase cu niște personaje și mai dubioase. Atunci ți-ai amintit că drumurile voastre s-au mai intersectat... oarecum, în trecut. Doar o dată. Și brusc l-ai înțeles și ți s-a părut corect ca el să-ți ia femeia, fiindcă și tu ai luat ceva ce îi aparținea, mai demult, iar el nu a mai putut redobândi acel ceva și nici nu avea să o facă vreodată.

Evadase exact în ziua dinainte să-l întâlnești tu, chiar de sub nasul înfundat al polițiștilor.

Poliția, ce adunătură de ratați!

Erau puțini, lipsiți de experiență și de o intuiție sănătoasă. Nu făceau decât să încurce lucrurile. Ai sperat să nu te intersectezi cu ei în căutarea ta.

Înregistrarea a surprins și botul unei mașini de culoare gri, chiar în spatele bărbatului. Din unghiul acela nu ai putut să-ți dai seama ce fel de mașină era. Dar prietenul tău, asociatul, acolitul domnului Knopf, era un vrăjitor și imediat a făcut rost de înregistrările camerelor de filmat ale semafoarelor de la colțul străzii. Ai văzut că era un Pontiac

Tempest şi ai văzut şi numărul de înmatriculare. L-ai văzut şi pe bărbatul blond, din spate de data aceasta, retrăgându-se de la bancomat şi lăsând cardul pe tastatură. Apoi l-ai văzut urcându-se în maşină şi luând-o spre capătul bulevardului, cotind la stânga şi luând-o spre sud. Acolo unde ţi-ai găsit maşina.

Ţi-ai spus că avea să fie uşor să-l găseşti. Trebuia doar să urmăreşti pe camere direcţiile în care acesta o luase şi, din aproape în aproape, din înregistrare în înregistrare, aveai să ştii exact unde se oprea.

Apoi ai început să ai dubii.

Dacă la un moment dat renunţa la maşină? Străzile, în marea lor majoritate, erau supravegheate electronic, dar aleile, străduţele... dacă ieşea din câmpul de înregistrare al sistemului de supraveghere metropolitan, practic nu aveai de unde să ştii unde avea să iasă iarăşi la suprafaţă. Ai fi avut nevoie de o armată de tehnicieni ca să supraveghezi tot sistemul.

Şi mai grav, dacă fata nu era cu el? Dacă drumurile li se despărţiseră imediat după ce te lăsaseră lat pe aleea aceea? Ea nu mai era cu el atunci când vizitase bancomatul. O lăsase undeva şi avea să se întoarcă după ea? O trimisese într-un alt loc? Aveau să se mai întâlnească vreodată sau îi sărise în ajutor fiindcă se întâmplase să treacă pe acolo?

Era incitant, Albert, ca pentru o perioadă să fii doar detectiv, nu ucigaş. Aveai să ucizi, clar, dar momentul era încă departe. Şi, după cum spunea expresia, urmărirea era mult mai plăcută decât captura. Adrenalina, respiraţia rapidă, ţiuitul acela din urechi...

Totuşi, aţi mai stat aplecaţi deasupra monitoarelor vreo două ore şi aţi urmărit pe camere virajele bărbatului blond şi în final l-ai văzut, Albert, cum îşi parca Pontiacul în curtea unui motel. Până în acel moment, nici urmă de fată. Ai început să te gândeşti că poate toate eforturile tale şi toată inventivitatea ta au fost în van, Albert. Fata era probabil la un milion de kilometri depărtare, într-un loc în care nimeni nu

putea ajunge la ea. Nu știai de ce te gândeai la asta, dar aveai o presimțire sumbră. Foarte sumbră.

Bărbatul blond a intrat în una dintre camerele de motel. Asta se întâmpla în jurul orei 9 dimineața, conform înregistrării. Erai deja cu o jumătate de oră în urma lui.

În cel mai rău caz îl puteai urmări și ai fi aflat, în vreun fel sau altul, ce se întâmplase cu fata. Sperai că va trebui să scoți cu cleștele de la el aceste informații. Cu cleștele, la propriu.

Țineai brațele încrucișate la piept și ai atins cu degetele, prin stofa hainei, pistolul negru. Era un M1911 nou, l-ai luat în dimineața aceea din rastel, fiindcă bărbatul blond ți-l luase pe cel vechi chiar dintre degete.

Ai folosit multe arme de-a lungul timpului, dar M1911 era preferatul tău. Era negru, cu plăcuțe de santal de-o parte și de alta a patului. Greutatea lui îți conferea siguranță, iar zgomotul produs era atât de familiar, încât te liniștea. De aceea nu foloseai niciodată amortizor.

Timpul era împotriva ta. Cu fiecare minut, cu fiecare oră, cei doi se îndepărtau de tine, iar riscurile creșteau pentru domnul Knopf. Se măreau exponențial. Dacă dădeai greș, primeai un glonț în ceafă. Dar dacă el ar fi dat greș, lucruri mult mai mărețe s-ar fi năruit, da, Albert. Uneori te gândeai că expresia „glonț în ceafă" era folosită prea ușor, dar nu era nimic complicat în spatele cuvintelor. Era vorba de echilibrarea unei simple ecuații, ceva ce universul din jurul tău făcea în mod automat.

Aruncai o piatră spre cer, universul o arunca înapoi spre pământ.

Făceai o greșeală de neiertat, primeai un glonț în ceafă.

Acțiune și reacțiune.

Priveai monitorul pe care rulau imaginile furate de pe serverele municipalității și te întrebai cât va mai trebui să stai acolo, în camera aceea întunecată, lângă tehnicianul, acolitul, ochelaristul acela soios. Avea părul plin de mătreață și transpirația lui mirosea a ceapă prăjită de te îngrozea. Peste tot erau aparate cu multe butoane și întrerupătoare,

cu monitoare subțiri pe care se derulau grafice și rapoarte monocrome din care nu înțelegeai nimic. Cifre minuscule, verzi și roșii și albe, se schimbă între ele, gândesc autonom și se modifică de la sine. Învață și te învață și pe tine, dacă vrei. Bărbatul care stătea pe scaun în fața ta era un informatician priceput. Inventase în urmă cu câțiva ani un algoritm distributiv care fusese folosit pe un computer revoluționar ce funcționa cu procesoare interconectate. Era tehnologie emergentă, despre care nu știai prea multe, Albert, și, sincer, nici nu te prea interesa. Erau doar cuvinte mari și nimic altceva. Problemele tale erau actuale și trebuiau rezolvate. Iar dacă procesoarele astea în patru dimensiuni grupate în cerc sau în cub sau cum mama dracu' erau grupate, nu te puteau ajuta, atunci nu te interesau deloc.

Ochelaristul puțind a ceapă prăjită se lăudase că poate face mai multă pagubă cu tastatura, într-o jumătate de oră, în timp ce-și mânca sandviciul cu șuncă, decât ai fi putut face tu cu pistolul și cu toate gloanțele din lume într-un an.

Ai râs scurt, fiindcă nu aveai chef să-ți măsori scula cu a lui, dar ți-ai spus că, dacă scoți pistolul cel nou din tocul de la piept și îi înfigi un glonț în frunte, toate tastaturile lui și toți algoritmii din lume nu vor face nici cât o ceapă degerată. Sau prăjită.

Sunetul glonțului este țipătul cel de pe urmă.

L-ai întrebat dacă monitorizează și apelurile către numărul tău. Cartela aflată în mobilul pe care Paul ți l-a luat în seara aceea. Dacă suna de pe ea sau primea apeluri, indiferent de la cine, îl puteați găsi.

Și atunci ai văzut cum pe monitorul din fața ta a apărut silueta subțire a fetei. Era încă îmbrăcată în rochia ei albă și părul roșiatic îi atârna pe umeri. S-a apropiat de mașina gri și a deschis portiera.

Ai strâns din fălci, Albert. Era acolo. Pe monitor. Puteai întinde mâna, ca să atingi imaginea ei cu degetele. În urmă cu zece ore ai ținut-o strâns lângă tine, ai vorbit cu ea. Ai

îndreptat pistolul spre ea și erai cât pe ce să-i zbori capul de pe umeri. Dar nu îți făceai griji. Aveai să te apropii iarăși de ea. Aveai să o atingi iarăși și aveai să-i închizi ochii.

Ai dus iarăși mâna la tocul de la piept și greutatea metalului te-a făcut să zâmbești. Ai luat adresa motelului și i-ai spus ochelaristului, tehnicianului, acolitului domnului Knopf, să continue urmărirea de la o înregistrare la alta și să te țină la curent cu localizarea lor în timp real. Așa cum tu erai servitorul umil și devotat al domnului Knopf, tot așa tehnicianul acela soios era servitorul tău umil și devotat.

Ai ieșit și te-ai urcat în mașina ta neagră și ai pornit spre motel.

Ei erau deja plecați de mult, dar tu erai chiar în spatele lor.

Puteai să ceri ajutorul altor *majordomi*, dar nu voiai asta. Succesul și iertarea se împărțeau între cei care duceau la bun sfârșit treaba. De aceea voiai să fii singur în fața provocării.

Numărând florile de pe perete

Se întâlnește cu prietenele, ca să-și mute grijile în plan secund. Problemele lor meschine și încrucișarea insuportabilă de cuvinte care o asaltează atunci când se vede cu ele o amorțesc. Singurul lucru care îi poate lua durerea este spectacolul durerii altora.

Este aproape plăcut.

Maria execută același job de mizerie care nu o duce nicăieri, de când a terminat liceul. Încearcă diferite combinații cu o mulțime de bărbați, sperând că vreunul va reuși să o scape, măcar din greșeală, de soarta aceea plată. Bărbații o muiesc, la propriu și la figurat, dar niciunul nu pare interesat să îmbrace armura cavalerului de pe calul alb.

Mona este o tipă cu mâini osoase și o carieră obscură care îi înfulecă aproape tot timpul. Este foarte frumoasă, cu nasul ei ca un năsturel și obrajii bine definiți, deși are un mic defect la un ochi, care o face să clipească desincronizat.

Carmen s-a căsătorit de curând cu un tip care și-a lepădat urgent forma atletică, iar acest lucru pare să-i dea un nou sens vieții. Dacă până în acea clipă a fost o tipă insipidă, acum este o tipă care dă impresia că viața de femeie căsătorită a transformat-o într-o creatură lipsită de trăsături și de emoții. Faptul că a făcut alegerea finală a orientat-o deja înspre punctul terminus al vieții. Nu își dorește copii și este pregătită să moară. Dar vrea să mai fie nefericită vreo treizeci de ani.

Stau de vorbă, bolborosesc despre lucruri triviale, discută articole stupide despre teme stupide citite pe rețele sociale,

în niciun caz nu vorbesc despre idei măreţe sau despre evenimente curente ale teatrului politic sau despre războiul perpetuu pe care dumnezeu l-a promis omenirii pentru a o învăţa că războiul într-adevăr însemna pace. Nu vorbesc despre cea mai nouă ediţie a masivului tratat de sociologie intitulat *Efectele degradante ale muncii fizice în viaţa omului secolului al XIX-lea.*

Nu vorbesc despre noile legi care restricţionează...

Ce contează?

Sorb din paharele cu vin roşu la suprapreţ şi îşi aranjează cămăşile şi mărgelele de la gât, ca nu cumva să apară încreţituri, sau au grijă să le stea părul exact aşa cum trebuie.

De la o altă masă, trei bărbaţi îşi lasă ocazional privirile să întârzie pe ele. Sunt gălăgioase şi atrag atenţia în modul acela plictisitor şi evident, aşa cum altele, la rândul lor, au făcut-o dintotdeauna. Iar ele observă, desigur, felul în care sunt privite, cu lăcomie, cu poftă şi nesimţire. Se simt încălecate chiar acolo, în văzul tuturor, fără ca vreo persoană să arunce măcar o privire dezaprobatoare.

Nimeni nu mai cere permisiunea în aceste zile.

Fiecare merge şi ia ce doreşte.

Şi ce dacă lucrul acela aparţine deja altcuiva?

Asta nu mai înseamnă de mult nimic. Nu mai opreşte pe nimeni. Proprietatea, apartenenţa sunt doar cuvinte lipsite de substanţă, cuvinte de umplutură.

Vreau. Asta este tot ce contează. *Vreau* se transformă în realitate doar dacă întinzi mâna. *Vreau* face ca visurile să se împlinească mult mai repede.

Niciuna dintre ele nu o ascultă pe niciuna dintre ele.

Întrebările rămân fără răspuns, iar răspunsurile nu au nicio legătură cu întrebarea.

Totul este abstract, teoretic, ca o construcţie dezasamblată. Fiecare piesă aliniată lângă celelalte, în soare.

Sau sunt femeile prea obosite ca să urmărească cele mai simple conversaţii.

Isabela se tunde cu o zi înainte să se întâlnească cu ele. Îşi taie părul lung chiar în dreptul bărbiei, iar fetele sunt

înnebunite. Îi remarcă noua tunsoare din cinci în cinci minute, iar la un moment dat Isabelei i se pare că încep să se poarte cu ea ca și cu un copil sau că o iau peste picior.

— Vai, ce îmi place cum te-ai tuns! Nu îmi revin! izbucnește Maria într-un moment de tăcere care amenință să se prelungească dincolo de limita suportabilului, iar celelalte sar la tava complimentelor.

Isabela ridică din sprâncene și spune:

— E doar o tunsoare. Nu trebuie să faceți atacuri de apoplexie de fiecare dată când dau cu mâna prin păr...

— Da, dar nu știu... te prinde așa de bine! Și nu ai mai făcut o schimbare de genul ăsta de nici nu mai știu când.

Mona se întoarce spre Isabela:

— Voiam să te întreb ceva...

— Întreabă-mă, zâmbește Isabela.

— Nu mai știu ce voiam să te întreb, murmură ea în timp ce își aranjează ceasul la încheietură.

A fost ziua ei cu o săptămână înainte să se întâlnească cu ele. A primit un Certina de la tipul cu care își pierdea vremea în perioada aceea. Este un ceas frumos și scump, dar Isabelei nu îi place, din cauză că are brățară de metal. Probabil nicio altă persoană din lume nu își pune probleme legate de brățara pe care o are ceasul său, atât timp cât este un ceas bun, dar Isabela este atentă și la acest detaliu.

Curelele de cauciuc sau de rășină sunt pentru copii. I se par prostești. Să ai un ceas frumos și să aibă curea de cauciuc este ca și cum te-ai prezenta la bal îmbrăcată în cea mai frumoasă rochie și purtând bocanci în picioare.

Metalul este rece, fie el aur, argint, platină sau oțel. Sugerează lux, fără suflet.

Pielea este preferata ei. Pielea este oferită de natură, luată prin măcel. Și arată cel mai bine. Îi arată omului ce fel de ființă este el cu adevărat.

Pauză, apoi Mona, parcă încercând să facă o parabolă, întreabă:

— Ce zici de târâtura aia de Cristina?

— Miiiiiau! face Isabela, punând accentul pe prima silabă. Este deranjată de apelativ. Nu e o târâtură! râde ea.

— Mă rog... Ce zici de combinația aia?

— Cristina și Raul, adică?

— Mhm, confirmă Mona.

Cei doi ies de curând din ascunzătoare. Se țin de mână. Toți prietenii și cunoștințele lor au fost șocați la aflarea veștii că cei doi sunt împreună. Formează un cuplu foarte puțin fezabil, după părerea tuturor. Este vorba de tot felul de parametri nealiniați între cei doi, de atitudini, staturi, grad de simetrie al trăsăturilor, situație financiară... tot felul de *chestii* stabilite de alții din jurul lor ca fiind extrem de importante. Cei doi par să nu prea ia în seamă părerea celorlalți.

Noua uniune dintre Cristina și Raul este ca un baros în capul celor care îi judecă.

— Nu știu, ridică din umeri. Presupun că niciodată nu poți să știi cine cu cine ajunge în pat, râde Isabela.

Ca și cum acesta este semnalul pe care îl așteaptă, Mona atacă nu foarte subtil problema care îi măcina gândurile:

— Presupun că nu. Vreau să te întreb: e ceva între tine și Eugen?

O senzație puternică de déjà-vu o face pe Isabela să se înfioare. Este ceva legat de un deget și...

Locul în care a ajuns este suma tuturor alegerilor sale. Nu este nimic inevitabil în situația în care se află. Toate astea puteau fi evitate. Dacă și-ar fi dorit cu adevărat.

— Nu, spune Isabela, luată ca din oală.

Își rotește repede privirea în jur, ca să vadă dacă celelalte au prins întrebarea. Niciuna nu este atentă la ele și zgomotul din local acoperă șoapta Monei.

— Ce să fie?

—- Știu eu...?

Isabela încearcă să se redreseze:

— De ce m-ai întreba așa ceva?

— Păi, am sesizat... o chestie... care m-a pus pe gânduri, acum vreo lună.

— Şi anume?

— Eram toţi trei în maşină, eu, tu şi el. Mi s-a părut ciudat că aţi stat amândoi pe bancheta din spate, deşi eram doar trei în maşină. Puteai să stai în faţă, lângă mine.

— Am stat amândoi în spate? se întreabă Isabela.

Pare sincer preocupată de răspuns.

— Da, insistă Mona cu răceală.

— Poate. Nu mai ţin minte...

— Eu ţin minte.

— Păi, nu ştiu, poate aveam chef să stau tolănită. Îmi place să stau tolănită şi nu pot face asta pe scaunul de lângă tine. Ai o maşină cu scaune groaznice. Iar lui Eugen... cred că nu prea îi place să stea în faţă.

Mona ridică o sprânceană, nesatisfăcută de răspuns.

— Asta te duce cu gândul că ar fi ceva între noi? râde Isabela.

Se simte stăpână pe situaţie. Mona zâmbeşte calm:

— Păi, da. Asta, plus faptul că îi sugeai degetul de parcă era cel mai gustos lucru din lume.

Inima Isabelei scapă o bătaie. Începe să respire greu. Îşi roteşte iarăşi privirea, ca să se asigure că nimeni nu este atent la conversaţie, apoi o priveşte pe Mona pe sub sprâncene.

— Nu pricep ce spui.

— Termină cu teatrul. Ştiu ce am văzut. Eram la volan şi voi doi vă mângâiaţi pe bancheta din spate. Ţi-ai pus capul în poala lui şi el te mângâia pe păr. Îi sugeai degetul cu aşa poftă, că toată m-am făcut fleaşcă.

***

Pe bulevardul principal, soarele străpungea cu greu coroanele bogate ale teilor.

Gazonul verde era crescut neuniform, firele de iarbă aşteptau tăişul motocoaselor, ca să poată creşte mai falnice în anul ce urma.

Trunchiurile copacilor erau pline de pete ruginii acolo unde razele soarelui le arseseră după ce fuseseră stropite de ţâşnitoarele care ţineau în viaţă iarba.

Peretele alb al unei clădiri lungi era plin de graffiti multicolor. Doi cai făcuți din fum, un copil dintr-un stat totalitar african, vopsit în culori de război. Fantome, pisici și păsări, fete îmbrăcate în salopete de deținuți, ochi și iluzii optice. Dar ce îi atrase în special atenția Sofiei era un câmp de maci atât de bine desenați, încât privirea i se pierdu în veridicitatea scenei.

Trecură pe lângă o gașcă de huligani care ieșeau din parcarea stadionului. Înjurau și scuipau, se împingeau și aruncau cu sticle pe jos.

Opriră la un semafor și așteptară să se facă verde.

Grupul de băieți trecu pe lângă mașina lor și unul dintre ei se aplecă, bătu cu mâna în portieră și făcu o mutră amenințătoare ce o făcu pe Sofia să se afunde în scaunul ei. Apoi tânărul dădu cu ochii de Paul și atitudinea acestuia de bombă calmă îl făcu să se retragă pe nesimțite, tăcut și cu privirea pierdută, de parcă văzuse ceva ce nu ar fi trebuit să vadă.

Sofia urmări grupul îndepărtându-se, apoi se făcu verde la semafor.

Paul demară și, după ce începu să se simtă în siguranță, Sofia scuipă:

— Îi urăsc pe *skinheads*-ii ăștia nenorociți! De ce trebuie să fie toți niște rasiști împuțiți?

— Ești albă.

— Și ce-i cu asta?

— Mi se pare forțată nota. *Skinheads*-ii nu au niciodată treabă cu albii. Decât dacă sunt homosexuali.

— Sunt albă doar pe jumătate, spuse Sofia.

— Vorbești serios?

— Da. Taică-meu era negru.

— Așa? Credeam că mergi des la plajă.

— Păi, uite că nu merg prea des.

Paul strânse din buze o clipă:

— A fi *skinhead* e doar o scuză, doar un costum pe care îl îmbracă, ca să-și poată masca ura față de alții. Ca să mascheze faptul că sunt niște animale, niște inculți fără maniere.

Sofia îl privea. Paul continuă:

— Ironia face că în primele zile ale subculturii ***skinhead*** majoritatea erau de fapt negri, zâmbi Paul întinzându-se peste bord după o ţigară. Iar acum propria cultură s-a întors împotriva lor. E numai vina omului alb.

Şi-o aprinse folosind bricheta electrică, apoi dădu drumul la radio. Căutând printre posturi, dădu peste melodia *Rudie Can't Fail* a lui Bob Dylan.

Ieşiră din oraş şi fură nevoiţi să o ia spre sud câteva zeci de kilometri, fiindcă segmentul de şosea din faţa lor era în lucru. Triunghiuri mari cu lumini pâlpâitoare formau un scut portocaliu. Dincolo de acest scut, şoseaua era pustie, asfaltul smuls lăsase o rană lungă şi întunecată care se pierdea spre asfinţit.

— Trebuie să ocolim.

— Cât? întrebă Sofia.

— Nu ştiu. Vedem noi, răspunse Paul, apoi vră la stânga.

O luară pe şoseaua B40.

Aerul devenise respirabil, aşa că Sofia îşi lăsă geamul jos. Scosese capul afară şi îşi ţinea o mână atârnată în afara maşinii. Se aplecă peste portieră fiindcă observase ceva. Fata îşi roti capul înapoi.

— Ce e? întrebă Paul.

Un popândău *dormea* pe marginea drumului, întins pe spate. Era întreg.

Fata zâmbi pentru ea. Spuse:

— Nimic.

Ridică din umeri şi se lăsă iarăşi pe spate. Mâna îi atârna peste marginea portierei.

Drumul se întindea înaintea lor, curat şi misterios, îngustându-se în depărtare ca un vârf de suliţă.

Muzica – *Paradise Circus* – ce zumzăia în jurul lor îi dădea fetei un sentiment de cald-dar-totuşi-rece şi viitorul îi şoptea în urechile mici că erau singuri pe lume, doar ea şi Paul. Şi pruncul ei nenăscut. Doar ei trei, mişcându-se înainte, departe de toate, rostogolindu-se spre necunoscut,

îmbrățișând darul nenorocitei de Fortuna, niște câștigători ignoranți care au ratat festivitatea de premiere și au pornit la drum cu buzunarele goale și minciuna speranței în suflet.

The Statler Brothers – ***Flowers on the Wall***

***

Era ziua lui.

Gândul fusese ca o revelație în dimineața acelei zile de marți.

Rătăcise întreaga zi, făcând autostopul, până când reușise să se apropie de Sofia destul de mult încât să-și permită să se gândească la odihnă. Picioarele îi erau umflate. Tenișii nu erau cele mai potrivite încălțări pentru a face drumuri lungi.

Prima mașină care îl luase fusese o rablă cu niște banchete proiectate de experți în tortură, în care mirosea a varză și a fum de țigară. Iar șoferul trăncănise încontinuu vreme de două ore. Anton presupusese că motivul pentru care fusese luat era fiindcă omul văzuse în el un potențial partener de conversație. Dar era ora 4 dimineața și Anton nu voia decât să atipească câteva clipe, doar câteva clipe, în tăcere. Bărbatul de la volan purta o șapcă și avea mâinile pline de tatuaje ilizibile. Punea întrebări și trăgea concluzii pripite, se răzgândea cu voce tare și râdea la propriile glume. Și el îi puse lui Anton acea întrebare care părea să se rotească mereu deasupra capului său și pe care toți o puteau vedea: „Unde mergi?".

Anton nu răspunse.

Când soarele răsărise, băiatul anunță că voia să coboare. Ajunseseră la o răscruce și trebuia să o ia într-o direcție diferită față de cea în care o lua mașina în care se afla. Îi mulțumi omului, apoi se îndepărtă de mașină.

Rămas singur pe marginea șoselei, se întoarse spre orizont. Soarele răsărea încet, speriind norii. Anton se lăsă la pământ și își dădu jos de pe umeri rucsacul. Găsi o piatră mare și înșiră pe ea câteva lucruri cu care începea mereu

ziua. O țigară, câțiva biscuiți sărați, un pachet de chibrituri, carnețelul său învelit în piele și creionul. Se lăsă în genunchi lângă piatra cea mare și privi obiectele. Soarele era încă jos și umbrele lor erau lungi. Își puse picioarele sub el, apoi luă țigara și o privi. Era puțin strâmbă, fiindcă stătuse pe fundul rucsacului. O îndreptă ușor cu degetele sale subțiri, apoi o trecu pe sub nas. O puse între buze și se întinse după chibrituri. Își aprinse țigara și inhală tacticos fumul, apoi așeză chibritul încă arzând pe piatră. Se întinse după biscuiți și îi luă în mână. Îi răsfiră ca pe cărțile de joc. Alese unul și îl apropie de buze. Linse cele câteva cristale de sare de pe el, apoi mușcă și începu să mestece. Micul dejun, cea mai importantă masă a zilei. Pentru Anton, acesta era format dintr-o mână de biscuiți vechi, o țigară și o gură de apă.

Nu cerea mai mult, nu voia mai mult.

Nu primea mai mult.

Mai mâncă din biscuiți și mai trase câteva fumuri din țigară, apoi luă carnețelul. Îi răsfoi filele din hârtie fină, ca de biblie, reciti câteva dintre pasajele scrise, apoi luă creionul și scrise: *Sînt cum totul mă lasă în urmă. Sînt cum lumina se îndepărtează de mine. Vreau să*

Se opri. Nu știa ce voia. Uneori se mai întâmpla să nu știe.

Își ridică privirea spre soare. Umbra lui se scurtase acum. Curând avea să fie doar o pată sub tălpile sale. Era pustiu peste tot în jurul său. Cerul se deschidea și albastrul acela era insuportabil. Dar măcar avea liniște.

Puse înapoi pe piatră creionul și carnețelul. Termină de fumat țigara și o zdrobi de piatră. Un fir de fum se ridică spre cer, sufletul țigării în drum spre Rai. Bagă în gură și ultimul biscuit, îngândurat.

Sofia.

O mașină trecu pe lângă el și postura lui probabil atrase atenția șoferului, fiindcă acesta frână și îi strigă:

— Încotro mergi?

Iarăși întrebarea aceea supărătoare. Dar, dacă răspunsul te duce din punctul A în punctul B...

Anton își mătură cu o mișcare toate lucrurile de pe piatră în rucsac, aruncă rucsacul pe umeri, apoi se ridică în picioare și se apropie de mașină.

Mașina asta era o rablă în care temperatura se apropia de cea din Iad. Petele de transpirație de sub brațele șoferului se lărgeau văzând cu ochii. Iar privirea bărbatului era lacomă după conversație neinvitată. Anton trânti portiera după el și închise ochii.

O a treia mașină îl luă în acea după-masă. Se plimbase de-a lungul șoselei pustii vreme de trei ore bune, fără să se mai obosească să-și ridice degetul, crucea autostopiștilor în fața dumnezeului călătoriilor.

Și totuși, o mașină opri la câțiva metri în fața lui. Era o mașină mare, dar veche. Ajunse în dreptul ei și se aplecă să vadă înăuntru. La volan stătea o femeie tânără, aproape o fată, dacă ar fi să judecăm după părul ei blond și drept, atitudinea ușor ironică din sprâncene sau hainele ce trădau spiritul crud al vieții neprihănite: pantaloni scurți, o cămașă albă de in cu mânecile suflecate, tenișI și o pereche de ochelari de soare de aviator.

Anton se aștepta ca femeia să-l întrebe...

„Încotro mergi?"

...dar această făptură din mașina ei mare și veche rămase tăcută. Îi zâmbi și se întinse să deblocheze portiera. Anton rămase uimit în fața deschizăturii din mașină, dar hotărî că nu avea ce să strice. Se așeză pe scaun și trânti ușa după el.

Probabil femeia era mai precoce decât majoritatea celor de dinaintea ei. Adică să pui o întrebare de genul „încotro mergi" într-un loc în care nu puteai merge decât într-o direcție era categoric ceva inutil. Poate trăgea concluzii corecte din informații foarte puține.

Sau, poate, pur și simplu nu o interesa.

În mașină nu se auzea niciun sunet. Nu mergea muzica la radio, femeia era mai tăcută decât liniștea, doar fluieratul

vântului mângâia maşina pe interior. Îşi întinse mâna dreaptă în spatele scaunului şi reveni cu o sticlă de apă pe care i-o oferi lui Anton.

— Bea, sigur eşti deshidratat! fură primele ei cuvinte, iar Anton descoperi că avea o voce joasă, de bas, foarte plăcută şi liniştitoare.

Luă sticla reticent. Niciodată nu ceruse nimic de la altcineva şi niciodată nu primise nimic fără să ceară. Iar acum primea de toate. Apoi îşi dădu seama că hainele de pe el erau fleaşcă de transpiraţie şi de aici concluzia ei. Nu protestă, ci duse la buze sticla şi bău în linişte, lăsând apa să curgă într-un fir subţire în josul gâtlejului.

Bău aproape jumătate de sticlă, apoi se opri. Îi puse capacul şi rămase cu ea în poală.

— Pune-o în spate, am un *cooler* acolo, spuse ea.

Anton se conformă.

Apoi femeia conduse în tăcere. Nu avea niciun tic care să scoată zgomote enervante, nu bătea darabana pe volan sau pe marginea portierei, nu îşi clătina capul pe ritmurile vreunei melodii doar de ea ştiută şi nici nu îl studia pe furiş.

Era calmă şi complet desprinsă de lumea asta. La fel ca Anton.

Kilometrii treceau pe sub ei, soarele trecea peste ei, direcţia în care se îndreptau era cea corectă şi liniştea era regina lor. Anton avea timp să reflecteze asupra următorilor săi paşi. Văzu pe bordul maşinii un abţibild pe care scria *Deus Ex Machina*.

Din când în când îşi mai întorcea privirea spre partenera lui de drum, iar ea îşi întorcea privirea spre el, zâmbindu-i strengăreşte din colţul gurii. Iar Anton înţelegea. Erau suflete-pereche, dacă aşa ceva exista cu adevărat. Erau însăşi definiţia credinţei că nu trebuie să baţi din gură încontinuu şi aiurea ca să te simţi bine alături de cineva. Se cunoşteau dintotdeauna şi îşi recunoşteau nevoile esenţiale: de a respira, de a bea, de a mânca şi de a tăcea alături de cineva, fără să-ţi justifici motivele sau lipsa de timp.

— Poţi să mai bei apă, dacă vrei. Este destulă, îl încurajă femeia.

Anton se întinse după sticla pe jumătate goală și mai bău. Apa era bună.

— Mulțumesc, spuse el într-un târziu.

— N-ai de ce, zâmbi ea cu privirea înainte.

— Vreau să spun că nu prea mai vezi oameni care să se ajute între ei. Cu atât mai puțin să ajute străini.

Femeia mai conduse un timp, apoi spuse:

— Nu e un ajutor. Caut să mă întregesc.

Anton nu pricepu pe de-a-ntregul și fata simți asta, așa că opri mașina și elaboră:

— Străinule, eu și cu tine... noi suntem la fel.

El putu să înțeleagă asta și nu își mai spuseră niciun cuvânt. Cel puțin, nu prin viu grai. Apoi femeia îl lăsă în urmă și porni mai departe.

Se lăsă seara și trebuia să se odihnească, indiferent dacă a doua zi ar fi pierdut avantajul pe care îl câștigase.

Era târziu, iar mijloacele de transport public nu mai circulau. Era trecut de miezul nopții. Nu avea nici bani, ca să ia un taxi.

Trebuia să doarmă.

Era mort de somn. Voia să se pună pe o bancă dintr-un parc și să doarmă până dimineața. Ajunse la gura unui pasaj. Treptele de beton coborau într-un întuneric întrerupt din când în când de pâlpâirea de un alb murdar a unui bec lungit de-a lungul peretelui.

Păși pe trepte cu grijă și ținea în mână carnețelul său îmbrăcat în piele și creionul ascuțit.

Simt cum totul mă lasă în urmă. Simt cum lumina se îndepărtează de mine. Vreau să

Voia să termine acel gând.

După câțiva pași se opri, fiindcă își dădu seama că nimerise chiar în mijlocul a ceea ce părea a fi o ceartă conjugală un pic scăpată de sub control.

Individul stătea într-o poziție agresivă, cu picioarele bine înfipte, față în față cu o femeie, la care striga și scrâșnea și pe care o amenința fără oprire. Apoi, între două răsuflări, o plesni cu putere, prăvălind-o pe perete.

Anton se gândi pentru o clipă să se întoarcă din drum şi să o ia în direcţia opusă. Nu era problema lui, deşi bărbaţii care loveau femeile – şi mai ales cei care făceau asta în public – îi provocau o greaţă şi o ură pe care cu greu şi le putea reprima. Vru să se întoarcă, dar femeia dădu cu ochii de el. Ceva în privirea ei îl ţintui pe băiat, cu răsuflarea tăiată. Femeia nu scoase absolut niciun cuvânt, dar ochii ei ţipau după ajutor.

Pe Anton îl străfulgeră un sentiment profund de frică, de neputinţă gâtuită, şi avu o viziune în care multe femei stăteau tăcute şi îl acuzau pe el pentru nedreptăţile îndurate.

Sofia!

Da, şi pe ea cineva o împinsese spre un perete. Şi pe ea cineva o lovise ca să o supună. Şi ea îşi căutase salvatorul din priviri. Fratele ei îşi spuse că, poate dacă ar fi fost cineva ca el acolo, în seara aceea, când o luaseră pe sora lui, cineva care să pună piciorul în prag, cineva care să ia atitudine, atunci ea ar fi fost în siguranţă acum.

Cu creionul într-o mână şi cu carneţelul în cealaltă, mai făcu un pas şi spuse cu voce tremurândă:

— Hei... las-o în pace!

Bărbatul îşi întoarse capul peste umăr, stupefiat de îndrăzneala nepământeană a băiatului, îl măsură dintr-o privire, apoi îl expedie cu jumătate de gură:

— Cară-te de aici, copile, până nu-ţi crăp capul.

Avea o voce hârâită şi neplăcută, de beţivan proaspăt trezit din somn. Anton mai făcu un pas. Acum nu mai putea da înapoi. Mai luase el bătaie, uneori pentru lucruri mai puţin importante. Dacă nenorocitul avea să se arunce pe el, avea de gând să-i strige femeii să fugă şi apoi voia să încerce şi el, la rândul său, să scape. Strigă:

— N-auzi s-o laşi în pace?

— Ce pizda mă-tii?! se auzi iarăşi vocea aceea tărăgănată şi bărbatul se întoarse de-a binelea spre el, iar Anton ştia că venise momentul să se ţină tare şi să se folosească de propriile forţe.

Vremea cuvintelor se sfârşise.

Venise vremea pumnului.

Ceea ce nu ştia Anton era că bărbatul din faţa lui era un om pentru care viaţa nu însemna prea mult.

O mică biografie a monstrului ar suna cam aşa:

Se născuse în urmă cu 45 de ani, sub un nume comun, la un centru pentru mame nemăritate. Numele adevărat al tatălui său nu a putut fi aflat niciodată, aşa că certificatul de naştere al copilului îl lista pe un anume L.M. ca tată, deşi maică-sa, pe nume Elena, pretindea că fusese sedusă de un marinar al cărui nume nu se găsea în niciuna din arhivele Marinei comerciale sau militare. Unii membri ai familiei sale şi-au exprimat credinţa că adevăratul tată ar fi fost chiar bunicul său, tatăl violent şi abuziv al Elenei, dar până în prezent nu existau dovezi concrete care să susţină aceste afirmaţii.

Primii ani din viaţă şi i-a petrecut în casa bunicilor, unde a fost crescut crezând că ei erau adevăraţii săi părinţi, iar maică-sa era sora lui. Unii spun că bătrânii au făcut asta pentru a o scuti pe mama lui de stigmatul social care însoţea o naştere în afara căsătoriei la vremea respectivă. În final, băiatul şi-a găsit certificatul de naştere într-un sertar şi a aflat adevărul. Din acea clipă a început să aibă un puternic resentiment împotriva mamei sale, pentru păcatul acesteia de a-i fi ţinut secret acest fapt.

Băiatul îşi respecta bunicii şi ţinea foarte mult la ei, deşi mulţi spuneau despre bătrân că era un tiran şi un rasist care îi ura pe negri şi pe evrei, îşi bătea soţia şi pe cele două fiice şi era crud cu animalele din jurul casei lor.

Bunica lui era o femeie ştearsă şi docilă. care urma în mod regulat şedinţe de terapie electroconvulsivă pentru a contracara efectele depresiilor şi care evita să iasă din casă spre sfârşitul vieţii.

Băiatul avusese încă de mic un comportament ciudat, manifestând o atracţie obscură pentru obiecte tăioase.

La vârsta de patru ani, maică-sa s-a mutat brusc în alt oraş, unde s-a căsătorit cu un bucătar, care l-a adoptat pe băiat în mod formal. Deşi cuplul a mai avut patru copii şi

noul tată a încercat să-l coopteze pe fiul său adoptiv în numeroasele activităţi familiale, băiatul s-a ţinut mereu la distanţă, motivându-şi atitudinea prin faptul că bărbatul nu era tatăl lui adevărat, că era prost şi nu făcea prea mulţi bani.

În adolescenţă, băiatul îşi petrecea timpul consumând mari cantităţi de alcool, străbătând cartierele oraşului şi căutând prin tomberoane după reviste cu femei goale sau uitându-se după ferestre lipsite de draperii pentru a putea urmări femei dezbrăcându-se, sau orice altceva era de văzut.

Se ţinea departe de oameni, crezând că nu avea acel simţ natural prezent la cei mai mulţi, care îi făcea pe oameni să-şi poată găsi prieteni. Nu ştia cum să relaţioneze cu alţii şi îşi orienta toate eforturile înspre schiat, un sport pe care îl făcea cu entuziasm, utilizând echipament furat.

Deşi a mai fost arestat de câteva ori sub suspiciunea că ar fi spart şi furat automobile, la împlinirea majoratului dosarul i-a fost curăţat, după obicei. Păcatele prosteşti ale copilăriei trebuiau să facă loc păcatelor serioase ale vieţii de adult.

S-a înscris la mai multe facultăţi, neterminând niciuna şi, deşi avea note mediocre, a reuşit să se catapulteze pe o nouă treaptă profesională, pe baza aportului său la campania pentru alegerile prezidenţiale a unui om puternic. Profesorii săi îl priveau ca pe un student serios, iar una dintre prietenele sale pe care nu o mai văzuse de mult, la reîntâlnirea cu el, a rămas stupefiată şi plăcut impresionată de omul din faţa ei, care părea să aibă un potenţial nelimitat, spre deosebire de băiatul timid şi neserios de care se despărţise în urmă cu câţiva ani. Era frumos, carismatic, plin de încredere şi de succes.

După o relaţie intensă cu acea prietenă, care a durat aproape doi ani, tânărul a rupt definitiv orice legătură cu femeia.

Cam în aceeaşi perioadă au început să dispară alte femei. Într-o seară de toamnă ploioasă, un bărbat cu semnalmentele lui a intrat în subsolul casei unei studente de 18 ani, pe care a bătut-o până când a adus-o în stare de inconştienţă.

Apoi a îmbrăcat-o în blugi, tenișI și o geacă neagră și a transportat-o într-un loc îndepărtat.

Două luni mai târziu, același bărbat a intrat pe geam în apartamentul unei alte tinere de 22 de ani, pe care a lovit-o în timp ce dormea cu o bară de metal, până când i-a crăpat craniul. Apoi a violat-o cu un *speculum*. Violul i-a produs femeii răni interne grave. Deși a fost inconștientă vreme de aproape două săptămâni, tânăra a supraviețuit, deși cu leziuni permanente ale creierului.

Alte tinere, asemenea celei care stătea în fața lui Anton în acest pasaj subteran, au început să dispară. O tânără de 20 de ani a dispărut în timp ce se întorcea la cămin, venind dintr-o vizită la prietenul său.

O lună mai târziu, o femeie de 23 de ani a plecat de acasă ca să-și întâlnească prietenii la un concert de muzică folk, dar nu a mai ajuns la întâlnire.

În vara aceluiași an, încă trei femei cu vârste variind între 16 și 29 de ani au dispărut de pe plaja dens populată a orașului în care locuia bărbatul din fața lui Anton.

Puținele mărturii din partea unor oameni i-au adus pe polițiști la concluzia că toate disparițiile și evenimentele de mai sus erau legate între ele.

Totuși, deși bărbatul a fost dus în fața poliției, nimeni nu s-a gândit în mod serios că unul ca el, cu un dosar impecabil, ar fi putut comite actele acelea.

Dacă cineva ar fi avut timp să stea de vorbă cu el, să-i analizeze gândurile și sufletul, ar fi spus că era un sociopat autentic, lipsit de remușcări și sentimente de vină, că putea să facă distincția dintre bine și rău, dar că acest fapt nu avea nici cel mai mic efect asupra comportamentului său. Că putea să te privească direct în ochi și să te ucidă fără a clipi.

Bărbatul acela era un animal de pradă, care putea vedea vulnerabilitatea din ochii tăi, care putea mirosi frica din trupul tău, de parcă era izul unei transpirații. Știa că îți era teamă de el și nu avea nicio problemă să-ți arate de ce se întâmpla asta.

Iar în acea seară venise vremea tinerei să-şi primească pedeapsa pentru faptul că se afla în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit, alături de bărbatul nepotrivit.

Se cunoşteau de ceva vreme şi umblau împreună. El fusese tandru şi carismatic şi părea prea bun pentru a fi adevărat. Dar masca normalităţii îi aluneca tot mai des şi îi era tot mai greu să o ţină în dreptul feţei sale.

Iar acolo, în acel pasaj subteran, femeia se împiedicase în timp ce mergeau spre un restaurant pentru a lua cina. Îşi rupsese tocul unui pantof, iar acest incident nevinovat fusese catalizatorul care îl făcuse pe bărbat să sfâşie aparenţa aceea care îl făcea să pară normal şi să-i dezvăluie femeii cine sau ce era el cu adevărat.

Începu să arunce în ea cu vorbe de ocară ce păreau scoase de nicăieri. Nu, nu el, bărbatul tandru şi atent nu cunoştea vorbe de acest fel, *curvo*, *proasto*, şi în niciun caz nu le-ar fi folosit de faţă cu ea, *târâtură ce eşti*, şi scrâşnea cu lăcomie, cu balele curgându-i pe bărbie.

Ceea ce nu ştia femeia era că bărbatul, în mintea lui distorsionată, găsise în final pretextul pentru a se dezlănţui asupra ei şi profita din plin de acest lucru. Prea mult timp se abţinuse de la comportamentul său normal şi, pentru o vreme, chiar crezuse că era vindecat. Dar totul fusese doar o iluzie. Se prefăcuse a fi normal atât de mult timp, era atât de însetat de sânge, încât ar fi ucis-o acolo şi atunci, fără alte pregătiri şi precauţii.

Un test IQ pe care bărbatul îl dăduse în vremea liceului îi atribuia un coeficient de 125, deci o inteligenţă cu mult peste medie.

Totuşi, în momentele în care furia şi nevoia de a ucide deveneau incontrolabile şi puneau stăpânire pe el, părea să ignore toate câte se întâmplau sau câte s-ar fi putut întâmpla în jurul său şi nu aveau legătură cu potolirea acestor instincte. Cât timp ele îl dominau, nu exista libertate de alegere. Era sclavul impulsurilor şi i se părea logic şi normal să ucidă fără remuşcare, tot aşa cum însetatului i se pare normal să bea apă pentru a scăpa de sete.

Asemenea celorlalte personaje din această poveste, nu putea scăpa de ceea ce era cu adevărat. Instinctul era greu de ignorat. Răul din el fusese plantat de mult, iar acum fructele trebuiau culese.

Bărbatul o lipi pe femeie de perete, cu un sfat mut de a nu se mișca de acolo, poruncă pe care ea oricum nu ar fi putut s-o încalce, fiindcă abia putea respira de frică. Era o femeie slabă și asta nu era vina ei.

Bărbatul se apropie de Anton, iar băiatul, sfidător, făcu și el un pas spre acesta.

— Băiete, știi cum uneori te pui cu cineva, iar apoi îți dai seama că nu trebuia să te pui cu persoana respectivă?

Anton vru să aprobe din cap, involuntar, răspunsul la această întrebare, dar nu apucă, fiindcă un pumn în figură îl dădu pe spate. Trupul lui tânăr îngheță. Nu era obișnuit cu violența fizică. El era un individ care își domina adversarii din privire. Adversarul din fața lui nu era prea interesat de privirea lui Anton. Așa că îl mai lovi o dată și apoi îl apucă de gât. Dădu cu Anton de perete și își încleștă degetele în jurul gâtului său.

— Ei bine, *eu* sunt persoana aceea! scrâșni bărbatul.

Femeia era stană de piatră, cu ochii căscați. Unicul șobolan mic din lume trecu neobservat printre picioarele ei ușor depărtate.

Anton simțea degetele bărbatului strângându-se în jurul beregatei sale. Imaginea dinaintea ochilor începea să se tulbure. Apucă mâinile bărbatului, încercând să se elibereze din strânsoare. Între degete încă mai ținea creionul. Carnețelul îi scăpase din mână.

Urechile îi țiuiau și simțea cum degetele sale slăbeau strânsoarea din jurul brațelor bărbatului care voia să-i facă rău.

Închise ochii, auzind un pârâit ușor, probabil traheea era pe cale să cedeze. I se făcea rău, tot mai rău, și lacrimile începură să-i curgă lent pe obraji. Privirea bărbatului era calmă, ca a unui animal care mai făcuse asta de o mie de ori și știa exact care urma să fie rezultatul. Îl auzi susurând:

— O să te omor...

Trupul lui Anton era prea greu. Se simțea de fier. Rece și mort. Gata de pus în groapă. Alunecă ușor, împăcat. Pace, în sfârșit!

Sofia!

Brațul drept îi zvâcni și strânsoarea din jurul gâtului său se relaxă. Apoi brațul îi mai zvâcni de câteva ori, lovind în întunericul care pâlpâia. Bărbatul se retrase de lângă el, făcând un pas înapoi, apoi încă unul, și îl privi cu ochii bulbucați, îngrozit de fapta lui Anton. Își duse una dintre palmele ucigașe la propriul gât și apoi și-o privi. Era roșie. Jumătate din trupul său era plin de sânge. Începu să se clatine, cu ochii pierduți, mirați, cu sufletul luat prin surprindere. Era un prost, dar, ca orice ființă, avea acel instinct primar care îi spunea că-i venise sfârșitul. Nu știa cum se întâmplase. Băiatul acela, slab ca un biscuit privit în dungă, într-o clipă se afla în mâinile sale, sub el, cu ochii gata să plesnească, pregătit de moarte, iar acum el însuși era cel îngenuncheat. Degetele sale butucănoase încercau cu brutalitate să potolească șuvoiul de sânge. Dar sângele, nenorocitul, gâlgâia grotesc, aluneca printre ele, nu se lăsa prins. Viața lui scăpându-i printre degete.

Se simțea slăbit și mâinile îi alunecară pe lângă trup. Le ridică iarăși cu greutate, de parcă aveau atârnate de ele cărămizi de ciment. Auzea numele său strigat de femeia lui, cea care uitase de cuvintele și privirea lui, ca și de palma aceea zgomotoasă pe care i-o trăsese. Îl vedea ca prin vis pe băiat ridicându-se în picioare, strângând în pumn ceva, un... un creion. Avea degetele osoase și dosul palmei pătate de sângele lui. Sângele...

Se prăbuși pe o parte. Femeia țipa și sunetele erau ca un cântec, o odă care să-l însoțească pe ultimul drum. Se simțea de fier.

Muri uitând să închidă ochii.

Băiatul căuta ceva cu privirea. Avea gura uscată și trebuia să-și ierte fapta.

Bărbatul nu o mai putea face, femeia nu părea pregătită de așa ceva, iar Anton... Anton trecuse de punctul din care se mai putea întoarce. Nu o mai putea face nici dacă ar fi vrut. Să se întoarcă, adică.

Femeia se năpusti asupra trupului și începu să-l strige pe nume, cu lacrimi tot mai mari adunându-se în colțurile ochilor. Sângele încă mai curgea din rana pe care Anton i-o făcuse bărbatului cu creionul.

Femeia nu părea să realizeze că fusese la un pas de a fi ucisă, la un pas de a se transforma dintr-o femeie iubită într-un trup abandonat pe dalele reci și pline de mizerie ale pasajului subteran, într-o statistică anonimă, un alt caz nerezolvat.

Ca și Sofia.

Din când în când îi arunca lui Anton priviri acide, pline de ură. Oamenii aveau memorii foarte scurte.

Anton se dădu un pas în spate, sprijinindu-se de perete și tușind ca să-și recapete respirația. Se șterse cu dosul palmei de sângele care îi curgea din nas și din gură, apoi își duse mâna la crucea de lemn de la gât și spuse cu voce joasă, ca și cum ar fi recunoscut un adevăr rușinos:

— Iartă-mă, doamne, și iartă-mi și păcatele. Sunt om și sunt plin de greșeli...

Făcu o pauză, privind la femeia care încerca să-l readucă pe bărbat la viață, apoi adăugă:

— Dar nu uita că și tu ești un nenorocit de doi bani! Eu te iert pe tine și îți iert greșelile. Iartă-mă și tu pe mine! Vreau să mă ierți și tu pe mine!

Arătă cu bărbia în jos, cu ochii plini de lacrimi:

— Și, doamne, te rog să accepți în grădina ta sufletul biciuit al acestui ticălos degenerat. Nu merită asta, dar câți din cei care stau la dreapta ta au meritat-o cu adevărat?

Femeia îl văzu că se îndepărta cu pași nesiguri și scoase telefonul mobil din poșetă. Sună la poliție și anunță că avusese loc o crimă, iar făptașul era încă acolo. Fiind o

zonă centrală, Anton auzi aproape imediat sunetul unei sirene vuind, apropiindu-se amenințător.

Femeia îl privea cu ură triumfătoare. Anton clătină din cap, neînțelegând gestul ei de a chema poliția. Nu îi salvase viața? Dar ea nu știa asta... în afară de Anton și de bărbatul care se răcea în balta de sânge, nimeni nu știa asta.

Pentru o clipă, îi trecu prin minte că poate ar fi trebuit să se întoarcă nepăsător pe călcâie și să-și vadă de treaba lui, așa cum îl sfătuise primul său instinct. Unii oameni se simt bine sub biciul asupritor al semenilor. O mai privi o dată cum îmbrățișa strâns trupul bărbatului care îi făgăduise lui că îl va ucide și își spuse că era mai bine să lase șobolanii printre gunoaie. Trebuia să meargă mai departe pe drumul său.

Făcu câțiva pași în spate și își dădu seama că ceva lipsea. Văzu pe jos, la câțiva metri depărtare, carnețelul învelit în piele. Îl culese de pe jos și o luă la fugă, din ce în ce mai repede.

Avu norocul să iasă la suprafață în capătul opus celui în care pătrunsese poliția. Văzu luminile roșii și albastre ale ordinii sclipind strident și rapid în noapte, dar le ignoră și se strecură printre două clădiri înalte și întunecate.

Alergă fără oprire aproape un sfert de oră, apoi intră pe o poartă de fier forjat cu gardul presărat cu flori de oțel, apoi trecu de o ușă din lemn masiv. Scăpă ușa grea din mână, fiindcă era obosit și transpirat și sunetul izbiturii se propagă prin spațiul imens din spatele său.

Cu umerii strânși, se întoarse pe călcâie.

Constată că era în nartexul unei catedrale.

Păși în lumina difuză din nava imensă și izul de ceară și de tămâie îi pătrunse în nări. Voia să-și tragă sufletul, dar fără să fie văzut, așa că se îndreptă spre unul din cele patru confesionale aliniate la dreapta sa.

Trase ușa scârțâitoare după el și se lăsă pe bancheta de lemn. Mâinile îi tremurau și respirația lui era haotică. Avea degetele pline de sânge. Încă strângea creionul acela ascuțit în pumn.

Deodată tresări, fiindcă o plansă de lemn se dădu la o parte, iar de cealaltă parte a deschizăturii în perete auzi o voce moale de bărbat adresându-i-se:

— Bună seara. Dorești să te spovedești?

— Nu știu.

Bărbatul oftă și spuse plin de înțelegere:

— Spui așa: „Binecuvântează-mă, părinte, căci am păcătuit".

— Și apoi?

— Apoi îmi spui păcatele care vrei să-ți fie iertate.

— Am făcut lucruri... rele. Foarte rele.

— Nu există faptă pe care Domnul să nu o înțeleagă.

— Și dacă e vorba de ceva pentru care aș merge la închisoare?

Preotul făcu o pauză. Apoi spuse ferm:

— Nici fapta aceea nu e dincolo de iertare. Nu te voi denunța.

— Vorbești serios?

— Da. Biserica nu îmi dă voie să dezvălui informațiile pe care oamenii mi le dau în timpul confesiunii, decât dacă privesc fapte viitoare ce ar pune în pericol viața oamenilor.

— Așa...

— Da.

— Atunci, binecuvântează-mă, părinte. Cred că am păcătuit.

— Povestește-mi, ceru preotul.

— În seara asta am făcut ceva ce am jurat să nu mai fac niciodată.

Da, o mai făcuse în urmă cu aproape un an. Era fum în jurul lui și zgomot mult. Oamenii îi dădeau coate și cineva vărsă niște bere pe blugii și pe tenișii lui. Era vară și o căuta pe sora lui. Cineva îi spusese că Sofia era în barul acela cu niște prieteni. Când Anton intră pe ușă, își dădu seama dintr-o privire că seara avea să se termine rău. Sofia juca biliard cu încă o tipă, o prietenă a ei, o blondă subțire și vulgară, ca majoritatea fetelor fără răbdare. Erau deja amețite de băutură și râdeau, dădeau cu tacurile pe lângă bile și se clătinau grețos. Niște tipi își plimbau privirile

cu nerușinare peste trupurile lor, iar la un moment dat chiar intrară în vorbă cu ele.

Anton își croi drum prin mulțime și prin fum și prin zgomot și ajunse la Sofia. Îi spuse că trebuiau să plece, dar fata era dornică de distracție prelungită și declară:

— Nu plec nicăieri! Mai stau. Ia și tu o bere, ceva, jucăm o bilă... Hai să mai stăm!

Anton simțea cum ceilalți îl priveau acid, fiindcă Sofia era sufletul petrecerii, iar el voia să ia sufletul și să plece.

— Sofia, ești beată. Plecăm acum! spuse el și o apucă de un braț.

În clipa următoare, cineva îl înghionti în umăr.

— Dacă fata vrea să mai stea, atunci stă! Cară-te de-aici, uscatule, cât mai ai picioare care să te ducă!

Anton se întoarse să protesteze, dar un alt bărbat mai vânjos îl apucă de umeri și îl întoarse spre ieșire. Se formă repede un zid între el și Sofia și se trezi afară, sub cerul liber. Bărbatul îl împinse din spate, iar Anton se prăbuși pe burtă. Creionul i se rostogoli din buzunarul de la pieptul cămășii, unde îl ținea alături de carnețel.

— Să nu te mai prind pe aici! strigă bărbatul râzând. Am treabă cu soră-ta și mă deranjezi! îi aruncă el vorbele, pline de sugestii îngrozitoare.

Anton și-o închipui pe soră-sa...

Scuturâ capul, apoi apucă creionul. Se ridică în picioare și bărbatul din fața lui căzu în genunchi. Intră apoi în bar și o luă pe Sofia, iar aceasta nu se împotrivi, ca și cum știa ce făcuse Anton și știa că toate acestea puteau fi evitate dacă ea l-ar fi ascultat la momentul potrivit. Băiatul își iubea sora și poate că era ceva adevăr în aceste presupuneri, dar mai adevărat era că făcuse ceea ce făcuse pentru că...

— Nu simt nimic pentru oamenii din lume. Nu mă interesează să-i cunosc sau să-i salvez. Nu vreau să le știu poveștile. Mă deranjează existența lor, zgomotul pe care îl fac atunci când respiră și felul în care mă privesc. Urăsc prostia lor și răsfățul lor grotesc. Nu îi înțeleg, nu îi pot

înțelege și nici nu cred că vreau asta. Și acum îl urăsc și pe dumnezeu.

— De ce?

— Nu știu. Pur și simplu nu pot să nu-l urăsc. Văd toate lucrurile pe care le-a făcut și pe care le-a inspirat, toată mizeria asta grandioasă, balta asta infectă în care suntem înfipți până la brâu, și îmi vine să urlu!

Simt cum totul mă lasă în urmă. Simt cum lumina se îndepărtează de mine. Vreau să

Voia să plece din locul acela. Nu din catedrală.

Marți

— Azi e ziua mea de naștere, constată Sofia cu uimire.

— Serios? întrebă Paul, întorcându-și privirea de la drum.

— Da, confirmă ea, apoi se întoarse spre el cu un rânjet pe buze: Mă lași să conduc?

Paul se întoarse amuzat:

— Vorbești serios?

— Da. Mă lași? Cadou de ziua mea.

— Nu, rosti el cuvântul pe un ton care sugera că nici nu se punea problema.

Sofia se lăsă înapoi în scaunul ei.

Se gândi că era și ziua lui Anton. Ar fi vrut să-l sune, să-i audă vocea. Asta ar fi liniștit-o. Băiatul era o prezență constantă în viața ei. Ascuns în umbră, dar mereu acolo. Îi era dor de el și i se părea că nu mai apăsase pe tastele unui telefon mobil de un milion de ani.

Oftă. Își uitase telefonul în club, în seara aceea, și nu îi știa numărul pe dinafară. Nu știa niciun număr pe dinafară, de fapt. Oricum, probabil că Paul nu i-ar fi permis să ia legătura cu el, așa cum îi interzisese să ia legătura cu oricine. Urmăritorii lor erau periculoși și inventivi, așa că nu își permiteau să facă greșeli.

Paul golise cardul de credit din portofelul lui Albert în acea seară, în timp ce ea dormea. Până când omul în costum gri apucase să blocheze contul, acesta era deja gol.

„Asta este!", murmură Sofia în gândul ei. „Oamenii răi pățesc lucruri rele."

Paul avea un act de identitate cu nume fals, care părea OK doar la prima vedere.

Dacă vreun polițist i-ar fi oprit și ar fi verificat informațiile de pe permisul său de conducere, i-ar fi prins imediat. Sofia nu avea niciun act asupra ei. Tot ce era ea, tot ce dovedea existența ei pe pământ, totul fusese uitat în club, în seara aceea: telefonul mobil, contul de rețea socială, buletinul...

De aceea conduceau pe drumuri lăturalnice și autostrăzi prăfuite și pustii. De aceea ocoleau larg și nu depășeau limita de viteză. Nu foloseau bulevardele și străzile principale decât în timpul zilei, ca să se amestece cu ceilalți, să atragă cât mai puțin atenția.

Dar făceau asta într-un mod interesant.

— Nu o să atragem atenția în mașina asta? întrebase ea la un moment dat.

Răspunsul o puse pe gânduri și o liniști în același timp.

— Nu-ți face griji, îi spuse Paul. Nimănui nu o să-i dea prin cap că doi oameni care se ascund călătoresc cu un Pontiac gri. Tu, dacă ne-ai căuta, te-ai gândi să te uiți după o asemenea mașină?

Sofia tăcu. Paul continuă:

— După ce fel de mașină te-ai uita?

— După o mașină care pare că vrea să treacă pe lângă mine neobservată, spuse ea.

— Exact. Ce facem noi se numește „a te ascunde la vedere".

— Dar nu atragem atenția involuntar?

— O atragem doar atât cât să nu părem dubioși.

Mai departe îi spuse că trebuiau să circule exclusiv pe timp de zi. Îi explicase că era perfect normal să călătorească pe timp de zi, fiindcă majoritatea oamenilor călătoreau pe timp de zi. Iar ei trebuiau să facă cât mai multe lucruri normale. Când conduceai pe timp de noapte, polițiștii îți băgau lanternele în ochi. Atunci voiau să știe încotro mergi, atunci îți cereau actele la verificat și atunci se întâmplau măgăriile. Pe timp de zi, cu soarele deasupra umărului, o

mașină între mașini era ceva obișnuit. Un bărbat și o tânără erau o apariție banală. Pe timp de zi, nimeni nu te bătea la cap inutil.

— Nu ar trebui să ne vopsim părul sau să ne tundem și să purtăm ochelari?

Paul se întoarse spre ea:

— Vrei să-ți tai părul? Sau să ți-l vopsești?

Fata își apucă instinctiv una dintre șuvițe între degete, un gest protector care spunea destule. Paul zâmbi. Sofia știuse aproape imediat ce îl întâlnise că și Paul era căutat. El era căutat de poliție. În contextul dat, a fi căutat de poliție părea ceva mai puțin serios decât a fi căutat de Albert. Oare de ce? Ce făcuse? Nu știa, dar nu părea a fi un om rău.

Ea avea încredere în el.

Afară era cald și plictisitor. Din difuzoare se auzea *Gimme One Reason* și apoi urmă *Fast Car*. Pe drum vedeau oameni de toate felurile. Oameni care zâmbeau și oameni care nu zâmbeau. Oameni preocupați și oameni arși de soare. Oameni fără dinți în gură și oameni care munceau în benzinării. Treceau cu mașina pe lângă cimitire pline cu morminte, iar deasupra acelor morminte se aflau pietre pe care scria *Aici odihnește Iosif*.

Paul își aprinse o țigară. Sofia tresări la auzul sunetului scos de chibrit atunci când apăru flacăra. Fără să-și dea seama, își linse buzele. Privi fumul țâșnind din nările lui Paul și ar fi vrut să bage și ea un cui de coșciug în gură. Dorința era atât de puternică, încât înghiți în sec, un om străin de mâncare ce pășește într-o brutărie. Ceru cu sfială:

— Îmi dai și mie o țigară?

Paul îi întinse pachetul fără să-și ia ochii de la drum. Fata scoase o țigară și o puse în gură. Îi aprinse vârful și trase un fum. Era dur și îi zgârie gâtlejul. Mai încercă o dată, apoi își aduse aminte de promisiunea făcută. Coborî geamul și aruncă țigara, fără vreun cuvânt.

Paul o întrebă:

— Ce naiba faci?

— M-am lăsat de fumat, șopti ea, apoi adăugă hotărâtă: Mă las de fumat!

— Nu puteai să te lași de fumat înainte să faci risipă de țigări? Dacă știam că te porți așa cu ele, nu îți dădeam.

— M-am lăsat acum câteva zile, dar am uitat. Așa vorbești despre țigări de parcă ești îndrăgostit de ele! râse fata.

Bărbatul o privi lung, apoi oftă. Mai trase câteva fumuri, apoi întrebă îngândurat:

— Ce vrei de ziua ta?

— Senzații tari, spuse ea gânditoare.

— La mulți ani, murmură el, apăsând puternic pe accelerație.

Sofia începu să râdă și să-și ridice brațele în aer, iar vântul le sufla prin păr. Stomacul i se ridică în sus și se simți ca și cum plutea. Ca și cum era beată.

Sofia oftă:

— M-am săturat de hainele mele, dar trebuie să le mai iubesc un pic, până o să am bani ca să-mi cumpăr altele.

Paul privea înainte, buzele îi fremătau ușor.

— Nu îmi place să depind de lucruri.

— Cu toții depindem de lucruri. Muritorii, cel puțin, observă Paul.

— Hai să mergem la shopping, sugeră fata.

Nu avea chef de *Graceland*, așa că mai apăsă pe un buton până când ajunse la o melodie care o satisfăcea: ***Ballad of a Thin Man***.

Dădu volumul mai tare.

Paul strâmbă din buze și dădu volumul mai încet.

— Nu te mulțumești cu puțin, murmură el.

Sofia se încruntă și îl dădu mai tare.

— E ziua mea și, dacă vreau să ascult muzică tare, o ascult tare! Și nu vreau puținul. Vreau multul. Îl vreau pe tot!

— De ce?

— Pentru că puținul e puțin și multul e mult.

— Hm, cică nu e puținul acela care să nu ajungă și nici multul care să nu se termine.

— Vorbești ca maică-mea.

— Maică-ta pare o femeie înțeleaptă, își dădu bărbatul cu părerea.

— Să ne înțelegem! Unul se termină mai repede, iar celălalt se termină mult mai târziu. Sau niciodată. Asta îți garantez! bravă fata cu bărbia spre cer.

— Vorbim de cantități absolute sau suntem rezonabili? Nu spun că cineva o să sature patru mii de oameni cu cinci pâini și doi pești.

Sofia se gândi puțin la cuvintele lui, apoi murmură:

— Mă rog...

Paul zâmbi. Privirile îi căzură pe picioarele goale ale fetei. Spuse:

— Cred că putem aloca câteva bancnote pentru o pereche de încălțări noi. Fiind un eveniment mai important, vreau să spun. Trebuie să drămuim banii. Doar pentru lucruri esențiale.

Sofia întoarse capul spre el. Ridică din sprâncene.

— OK. Dar vreau Converși.

Paul plescăi din buze.

— Converși? Ce-s ăia?

— TenișI de pânză nerezonabil de scumpi.

— Am spus „esențiale" acum câteva clipe.

— Știi ceva, dacă faci o ofertă, fă bine și ține-te de ea! Am nevoie de niște pantofi. Uită-te la ăștia cum arată! spuse ea, ridicând papucii de plajă în aer.

Arătau atroce: erau vechi, murdari și turtiți.

— Știu că nu prea am bani, dar există standarde sub care nu mă cobor. Poate că nu am decât rochia asta, dar, dacă trebuie să fac foamea pentru Converși, o fac. Aveam o pereche, dar i-am lăsat în urmă, iar acum mi-e dor de ei. Deci primesc tenișI noi sau nu?

— TenișI înseamnă „haine" la tine?

— Păi, mna, aș avea nevoie și de o pereche de blugi. Nici un tricou nu ar fi rău, spuse Sofia, fără să-i pese dacă toate acestea aveau să se materializeze.

Nu costa nimic să ai visuri și cele mai gustoase dorințe erau cele incerte. Singurul lucru mai rău decât să nu ți se

împlinească visurile era să ți se împlinească. Atunci când se împlineau, te părăseau și luau cu ele o bucată din tine, iar tu rămâneai în urmă, gol și trist, cu carnea rigidă.

Paul se simțea și el bine, era cuprins de o euforie inexplicabilă, muzica ajuta, și spuse:

— Bine, le luăm și pe acelea.

Se opriră la un centru comercial în următorul oraș și pierdură pe acolo o jumătate de oră. Cumpărară tricouri albe pentru amândoi, blugi gri, mulați, pentru Sofia și o pereche de Converse All Star, mărimea 37. Paul își mai cumpără o cămașă albă, de bumbac.

Sofia era toată un zâmbet. În timp ce puneau cumpărăturile în portbagajul mașinii, ea observă:

— Dacă știam că viața de fugar vagabond e așa de *cool*, fugeam de acasă la 8 ani.

Paul râse, dar nu spuse nimic.

Mai merseră un pic și se opriră la un târg în aer liber. Era amiază și tarabele se întindeau rânduri-rânduri, pe jumătate de hectar, asemenea butucilor de vie din podgorii. Soarele ardea puternic. Cromul mașinilor strălucea în lumina soarelui.

— Ce facem aici? se miră Sofia.

— Căscăm un pic gura.

— Sunt doar vechituri.

— Și încă din cele mai bune, spuse el încrezător și ieși din mașină.

— Tot vechituri se numesc, insistă ea.

— Nu știi nimic, Sofia. Pentru tine, toate-s la fel.

Plătiră taxa de intrare și începură să se amestece prin mulțimea bronzată și transpirată. Sofia își puse ochelarii pe nas și își cumpără o doză rece de Coca-Cola. Se plimba în urma lui Paul, privind absentă și cu detașare marfa de pe tarabele înghesuite.

Vânzătorii își promovau marfa cățărați pe platforme, strigând tot felul de poezii semiobscene și promițând reduceri substanțiale pentru cumpărături semnificative.

Încetul cu încetul, Sofia observă că vânzătorii aveau și altceva de oferit în afară de marfa obișnuită și plicticoasă pe care te-ai aștepta să o găsești într-o piață deschisă.

Dădu cu ochii de o lupă mică, încastrată într-o ramă de fildeș, lucrată cu ceea ce ei i se părea a fi multă măiestrie. Încercă lentila și observă că era foarte bine focalizată. Hârtia se aprinse aproape instantaneu.

— Uau, pe asta o vreau! strigă ea și își întoarse capul în căutarea lui Paul.

— Credeam că sunt doar vechituri, murmură el, zâmbindu-i complice vânzătoarei.

— Păi, sunt, dar asta e o vechitură interesantă.

— Sunt sigur, spuse el.

Apoi i se adresă femeii:

— Cât face?

Femeia îi spuse un preț care i se păru destul de rezonabil. Merseră mai departe.

Paul alese o pereche de cizme de piele maro, marca Il Passo, cu bombeuri perforate. Vârful uneia era cam scâlciat, dar asta nu părea să-l deranjeze. În rest, arătau destul de bine, iar prețul era aproape simbolic.

— Eu le cumpăr pe astea, decretă el nepăsător, întorcându-le de pe o parte pe alta.

Sofia aruncă o privire peste umărul lui și strâmbă din nas:

— Arată uzate.

— Păi, da. Suntem într-un târg de vechituri. Dacă vrei chestii noi, mergi la mall.

— Mda. Cine știe ce bășinos antic a murit în ele. Eu zic că mai bine nu.

Paul trase aer în piept:

— Nu mă deranjează să port încălțările mortului.

Sofia aprobă din cap:

— *Dead man's shoes*...

Plătiră fără să se târguiască cu vânzătorul și, în timp ce se îndreptau spre mașină, Paul spuse:

— Știi, mă gândeam să nu mergem mai departe astăzi.

Asta era foarte neobișnuit.

— Cum așa? se miră fata.

— Păi, da, să luăm o cameră cu două paturi, facem un duș, apoi mergem să mâncăm ceva. Sărbătorim. E ziua ta.

Sofia aprobă din cap. Avea spatele înțepenit de la statul în mașină.

— Sună bine. Dar mă surprinde alegerea asta. Crezi că am luat-o prea înaintea... lor?

Paul zâmbi, dar nu mai spuse nimic.

Luară o cameră la o vilă retrasă și modestă. Paul lipsi puțin, cât Sofia se spălă. Bărbatul traversă strada și făcu o plimbare până la un magazin de electronice, de unde cumpără două telefoane mobile ieftine, din acelea cu clapetă. Pe al lui Albert îl aruncase în seara aceea. Introduse cartela lui Albert într-unul din telefoane.

La întoarcere făcu și el un duș. Apoi se schimbară și ieșiră.

Sofia se îmbrăcă în rochia albă de mătase pe care o purtase în club. O dăduse la o curățătorie rapidă. Își luă tenișii noi de culoarea vaniliei în picioare. Paul se îmbrăcă în blugi, cizmele „noi" și cămașa cumpărată mai devreme.

Conduse pe bulevarde până ajunseră la un local ce părea a fi italian. Clădirea avea un etaj, iar peretele fațadei era înclinat la vreo 30 de grade, de la trotuar până sus. Ferestrele erau înalte și largi și erau prinse de rame la mijloc.

— Hai să mergem la etaj! spuse Sofia și îl luă pe Paul de mână.

Interiorul restaurantului era foarte simplu. Pereți albi, podele de lemn întunecat.

Mobilier simplu, din lemn, și pânză multicoloră. Unele mese aveau canapele și pe ele se găseau perne mici și pătrate. Iluminatul se făcea în mare parte prin intermediul ferestrelor imense, dar existau și globuri albe atârnate de tavan. Ghivece mari cu flori pe fiecare masă. Ficuși și bonsai uriași se găseau lângă fiecare stâlp de susținere.

Urcară la etaj pe o scară fără balustradă și se așezară lângă o fereastră.

Comandară *cannelloni* cu carne de pui, anghinare *alla Romana* și *antipasti* cu *bresaola* și *mozzarella*. Lângă ele, Paul ceru un pahar de Chianti, iar Sofia un Bellini.

— Tu tocmai ai comandat un Bellini? râse Paul.

— Da. Ce? Îmi place! spuse ea și își ridică bărbia spre tavan, sfidător.

— OK, OK, zâmbi el.

La desert luară câte o *panna cotta* cu cafea.

— Câți ani faci? întrebă Paul.

Sofia băgă în gură o lingură plină de *panna cotta*, apoi spuse, cu gura plină, râzând:

— Ăăă... 18.

— La mulți ani! îi ură el, apoi ciocniră.

Paul o privea pe fata din fața lui. Îi privea pistruii de pe nas. Îi privea fruntea înaltă. Îi privea părul ondulat, împletit neglijent. Îi privea pielea bronzată și netedă.

Fata asta era o contradicție ambulantă. Știa să comande un Bellini, dar nu se sinchisea să vorbească sau să râdă cu gura plină într-un restaurant. Purta rochii de mătase și Converse. Era foarte tânără, dar știa o mulțime de lucruri pe care mulți din cei de vârsta lui nu le visau.

Paul își întoarse privirea spre fereastră.

Își aducea aminte de o altă fată pe care o cunoscuse. O fată la fel de vie ca Sofia. Fiecare mușchi din trupul lui obosit și înfrânt îi spunea să o ia din loc. Să o lase pe fată acolo și să o ia din loc, cât timp ea era încă vie și în siguranță. Acesta era lucrul cel mai bun de făcut. Sofia îi zâmbea și era acolo, lângă el, iar asta spunea multe pentru sufletul lui măcinat. Dar instinctul acela îi șoptea încontinuu să facă ce *trebuia* să facă.

Încrede-te în instinct.

Viața era plină de alegeri bazate pe instinct.

Alegeri bune. Sau nu. Dar cum faci diferența?

Se înserase și soarele devenise roșu. Începea să se scufunde în orizont. Pe pervaz se găseau trei lămâi mici, plantați în trei stropitori miniaturale. Una era verde, una era galbenă, iar a treia era roz. Vântul plăcut care începuse să adie le scutura ușor frunzele și crengile subțiri. Ultimele raze ale soarelui cădeau cu blândețe peste lămâi.

Sofia observă că un bărbat care stătea la masa de lângă ei avea vârfurile degetelor umflate. Arătau ca niște...

Pufni în râs, apoi căută privirea lui Paul.

— Ce?

— Uită-te la degetele tipului de la masa de lângă. Discret, adăugă ea.

Paul își duse o mână la ureche și începu să se scarpine, în timp ce își rotea privirea spre mâinile omului.

Fără să aștepte ca el să confirme, Sofia murmură:

— *Edward Penishands*... și făcu o mișcare cu degetele întinse.

Apoi pufni în râs. Paul încercă să se abțină, dar cuvintele ei stârniră în mintea sa o imagine prea amuzantă pentru a fi ignorată. Pufni ușor, apoi se calmă repede.

— Gata, nu mai râde! o mustră el, deși continua să zâmbească.

— Păi, și tu râzi, observă ea.

— Nu mai râd, spuse el și își luă o mină serioasă.

Sofia deveni și ea serioasă. Se priveau direct în ochi, apoi Sofia își puse palmele pe fața de masă și își răsfiră degetele spre el. Cu gura mimă cuvântul „penishands" și amândoi pufniră iarăși în râs.

Sofia îi privea obrajii încrețiți și își spuse că îi stătea bine când zâmbea. Se mândrea în sinea ei că îl făcuse să zâmbească pe acest om în care sentimentele păreau veșnic nehotărâte.

Paul ceru repede nota și Sofia îl urmă, râzând tot drumul spre mașină.

Ținându-se de burtă, Sofia spuse:

— Cum naiba să ai degetele așa?

— Nu știu. Cred că e ceva de la o boală.

— Dacă e o boală, e una dintre cele mai amuzante.

— Nicio boală nu e amuzantă, spuse Paul sobru.

— Hm, probabil că ai dreptate. Hai să mergem la un club sau ceva. E frumos afară și nu vreau să mă întorc la vilă.

— OK, aprobă Paul.

— Stai! strigă Sofia, amintindu-și ceva foarte important.

— Ce?

— Trebuie să merg la baie.

Fata se întoarse și intră în toaleta restaurantului, cu tapet în dungi galbene și verzi și cu lambriuri din lemn întunecat.

Își studie chipul în oglindă. Era proaspătă ca o floare. Se așeză pe vasul de toaletă după ce își lăsă chiloții până la glezne și își ridică rochia, își puse ochelarii Persol pe nas și ascultă cum muzica violoncelului se așternea peste ea.

Merseră la o grădină de vară. Era plin de lume acolo. Se așezară pe o canapea, sub un baldachin, și, când veni chelnerița să-i întrebe ce vor, Sofia spuse:

— Două beri.

Paul o privi mirat. Sofia tresări și îl întrebă:

— Tu ce vrei?

— Păi, o bere, zâmbi el.

Sofia se întoarse spre chelneriță:

— Trei beri.

Paul începu să râdă. Umerii îi săltau. Cu ochii aproape închiși de hohote, îi făcu semn chelneriței nedumerite că poate să aducă cele trei beri. Apoi își aprinse o țigară și se lăsă pe spate. Ducea din când în când mâna la gură și apuca țigara. O ținea cu tandrețe, de parcă era iubita lui acolo, între degete.

Paul își roti capul în jur. Murmură, ușor amuzat, mai mult pentru sine, ca și cum gândul îi scăpase printre buze din greșeală:

— Sunt prea multe carouri aici.

— Poftim?

— Prea multe carouri. Prea multe cămăși în carouri, explică el.

Fata își roti și ea capul. Într-adevăr, trei din patru bărbați din cei care se aflau acolo, tolăniți pe canapele sau pe fotolii, purtau cămăși în carouri gingham.

— Capete pătrate? se trezi ea întrebând.

Paul o privi și un zâmbet calm își făcu apariția pe figura lui. Sofia îi urmărea gesturile delicate. Era ceva sexy în felul acela al lui de a ține țigara aprinsă între degete. Era nebărbierit și pielea îi era ușor arsă de soare.

Își lăsă capul pe o parte, pe speteaza canapelei.

Cine era bărbatul acesta de lângă ea? Avea impresia că nu îl cunoștea deloc în acel moment. Cine era bărbatul

acesta care nu se putea hotărî dacă să zâmbească sau să fie abătut, care nu se putea hotărî în legătură cu dispoziția lui, ca și cum un mecanism simplu și natural se defectase în interiorul lui? Cine era Paul, care o mângâia, iar apoi era brutal? Mâinile lui erau puternice, dar puteau fi și delicate. Era distant și rece, ca și cum stătuse departe de oameni foarte mult timp, iar acum încerca să învețe sau să-și aducă aminte cum trebuia să trăiască printre ei.

Ar fi vrut să-l întrebe la ce se gândea. Ar fi vrut să-l întrebe dacă se gândea la altceva decât la ce se gândea de obicei. Dar asta ar fi însemnat că ea știa care erau gândurile lui obișnuite.

Sofia îl privea uneori când conducea și avea impresia că el era cu gândul într-o cu totul altă parte. Mișcările cu care schimba vitezele, cu care semnaliza erau mecanice și îndepărtate. Impersonale. Nu erau făcute de cel numit Paul. Se făceau singure. Paul doar le mima. Privirea lui era opacă. Era orb de multe ori. Uneori se uita la cerul din fața lui de parcă nu mai era nimeni pe lume în afară de el și gândurile lui. Ce vedea el acolo? Ar fi vrut să știe, ar fi dat orice ca să știe.

— Uneori te privesc, se trezi ea spunând.

Paul se întoarse spre ea, surprins.

Sofia se înroși toată, dar continuă. Ar fi părut și mai ciudat dacă ar fi tăcut.

— Pari preocupat de ceva, ceva străin și îndepărtat. Ca și cum, pur și simplu, nu ești acolo.

— Poate nu sunt, murmură el și scutură țigara în scrumieră.

Fata își îngustă ochii. Spuse:

— Aș vrea să știu ce gândești. Mergem atât de repede și atât de departe. Simt că rămân în urmă, chiar dacă sunt acolo, lângă tine.

Paul își coborî privirea în poală, unde ținea sticla de bere. Fata îi atinse brațul:

— Vreau să știu lucruri despre tine.

Bărbatul o privi pieziș. Luase o hotărâre de mult, dar încă încerca să se împace cu ea. Spuse simplu, fără să ridice din umeri:

— Întreabă-mă. Orice.

Sofia zâmbi și își mută privirea peste umărul lui. Nu se așteptase la asta. Disponibilitatea lui de a fi sincer o dezamăgise. Se trase aproape de el pe canapea și își puse fruntea pe umărul lui. Paul rămase tăcut. Inspira aroma părului ei cald.

Sofia întrebă:

— Trebuie să fugim? *Mai* trebuie să fugim?

— Da.

— Crezi că vin după noi? După mine, adică?

— Da. Vin, șopti el liniștit.

Încrede-te în instinct, apoi alege calea opusă.

***

Este duminica paștelui, acea sărbătoare desuetă pe care oamenii nici nu se mai obosesc să și-o marcheze în calendare. Mașina ei rulează lin pe bulevard, fiindcă nu este aglomerație și nici nu se grăbește nicăieri. Are întâlnire cu gașca la clubul acela nou din clădirea fostului cazinou. Vrea să-și lase mașina în parcarea etajată de peste drum.

Mâinile ei fine abia ating volanul. Se trezește admirându-și manichiura impecabilă.

Poartă o rochie mulată, crem, cu flori în culori pastelate. Pantofii cu toc nu o stânjenesc la condus. Este obișnuită să conducă cu astfel de pantofi în picioare.

Eugen este acolo, împreună cu logodnica lui. Și Marcel este acolo. S-a întors în țară și a ajuns acasă cât timp ea era plecată. A sunat-o și i-a spus că se vor întâlni direct în oraș, împreună cu ceilalți. Toți sunt o familie mare, fericită și incestuoasă. Plină de secrete murdare.

Da, toată lumea are secrete – și cunoscuții, și străinii.

Conduce în susul spiralei, până la etajul al patrulea al parcării. Găsește cu greu un loc de parcare, fiindcă este duminică și vremea e frumoasă. Este primăvară și toți vor să iasă la aer.

Parchează și își verifică machiajul în oglindă. Arată impecabil.

Să te privești în oglindă. De ce? Ce înseamnă asta?

Se privește des în oglindă, dar nu în ochi. Își privește conturul buzelor sau bărbia. Rotunjimea pometilor sau aluniţele de pe obraji.

Își dă buzele cu un ruj de culoarea somonului și apoi își aranjează părul.

Își aprinde o țigară și trage din ea fără să o simtă cu adevărat.

Se sperie și tresare violent când cineva ciocănește scurt în geam. Inima îi bate cu putere. Silueta se îndoaie de la mijloc și figura dură a lui Eugen apare în rama ferestrei.

Vorba lui Fowles: ca să-și facă mendrele, păcatul pândește întâlnirile între patru ochi. Sau ceva de genul acesta. Sau Wolfe spune asta? Nu mai știu...

Pentru o clipă. Isabela nu îl recunoaște, ca și cum șocul i-a șters memoria. Ochii lui scânteiază. Îi zâmbește din colțul gurii. Ameţită, femeia se întinde și apasă pe un buton. Geamul alunecă în portieră. Eugen se apleacă și își sprijină coatele de portieră:

— Doamnă, arăți ca și cum ai fi văzut o fantomă.

Isabela rămâne tăcută, potolindu-și bătăile inimii.

— M-ai speriat.

Eugen întinde mâna și îi ia țigara dintre degete. Se îndreaptă de spate și, în timp ce Isabela îl privește cu gura întredeschisă, trage din țigară cu capul dat ușor pe spate. Scoate un geamăt tremurat, de parcă ar fi băut cea mai bună șampanie din lume, apoi spune:

— Ahhh... asta a fost foarte bună!

— Ce cauți aici?

— Avem o întâlnire în seara asta.

— Nu aici, șoptește ea, nehotărâtă.

— Deschide, cere el.

Isabela deblochează portierele cu întârziere, iar Eugen ocolește mașina și se strecoară pe locul mortului. Ea zâmbește gatuit, se gândește că, dacă Marcel este destul de inspirat

încât să parcheze pe același etaj și îi vede împreună, îl va ucide pe Eugen chiar acolo.

Eugen trage portiera și se face comod.

— Ce plăcut și intim e aici. Nu ți se pare? rânjește el.

— Ești nebun, șoptește ea.

— De ce?

— Știi că și ceilalți își parchează mașinile pe aici. Dacă ne vede cineva?

— Sunt destul de sigur că ceilalți au ajuns la cazinou deja. Oricum, putem vedea pe oricine trece pe aici. E beznă și liniște.

Se apleacă spre ea. Isabela îi pune palma pe piept:

— Nu. Ne poate vedea cineva.

— Taci, șoptește Eugen și o apucă de ceafă.

Isabela încearcă să se împotrivească, dar gura lui este deja lipită de a ei. Răul este deja făcut. Oricine îi vede va fi destul de greu de convins că totul este ceva nevinovat. În plus, își dorește să-l sărute. Mirosul lui o înnebunește. Căldura trupului său o face să transpire. Își descleștează gura și începe să-i maseze limba cu buzele.

Simte cum mâna lui dreaptă îi mângâie o coapsă, apoi degetele lui alunecă încet pe sub marginea fustei. Isabela începe să se zbată, dar el o ține aproape. Își strecoară degetele pe sub chiloții ei de dantelă neagră și trage de ei ușor. E ceva umil în mișcarea aceea pe care o face el, degetele lui sunt lente, nesigure, ca și cum cerșește de la ea ceea ce orice femeie îi poate da. Dar el o vrea de la ea, iar asta este diferența dintre ceva bun și ceva indiferent.

Pentru o clipă, ea își aduce aminte că se află în parcarea aceea pe unde se preumblă oamenii din când în când și i se face teamă că el îi va cere să o facă acolo, în mașină. Să se fută. Dar Eugen se mulțumește să-i ruleze chiloții pe picioare în jos. Degetele lui sunt umezite când reușește să-și scoată mâna dintre picioarele ei.

— Ăștia îi păstrez eu! hotărăște el și îi face cu ochiul, strecurându-și chiloții în buzunarul hainei.

Isabela vrea să protesteze, dar știe că este inutil. Eugen își linge degetele și spune vesel:

— Hai să bem ceva.

Apoi iese din mașină.

Isabela vrea să iasă și ea, când observă că rujul îi este întins în jurul buzelor. Răsuflă adânc. Genul acesta de detalii, precum și faptul că chiloții ei sunt în buzunarul lui... detaliile astea îi vor face să fie descoperiți. Se gândește că acceptă comportamentul acesta dintr-o dorință nebună și inexplicabilă de a fi prinsă. De a fi prinși.

Ochii lor o privesc.

Întreabă:

— Ce ai făcut?

Ochii ei răspund, involuntar:

— Dacă v-aș spune, nu m-ați crede.

— De ce?

— Pentru că în mare parte din timp, nici eu nu cred.

Secrete. Știu că ai secrete. Toată lumea are secrete.

Și, ca lucrurile să fie și mai complicate, are ochi și gură. Ochii sunt ca să se vadă în ei secretele, iar gura ca să fie tentată să le dezvăluie.

Propriul ei trup o trădează de cele mai multe ori, complet dezinteresat și lipsit de orice vină. Asta face trupul: spune adevărul, oricui pune întrebarea. Dar întrebarea este greu de pus. Greu de formulat. Trupul ei are propriul limbaj, unul subtil. Ca un mecanism fin, care se blochează sau se strică dacă este forțat. Trupul nu răspunde la cuvinte. El răspunde la situații.

Ce ai fi făcut dacă...?

Ce ar fi făcut dacă Eugen ar fi bătut la ușa ei, într-o seară în care Marcel era plecat peste mări și țări?

Ce ar fi făcut dacă Eugen ar fi mângâiat-o ușor, trecându-și degetele peste coapsele ei?

Acela este adevărul incontestabil. Indiferent ce spunem și ce gândim, toate acestea sunt doar iluzii spulberate în vânt. Nimănui nu îi plac politicienii, fiindcă aceștia spun un lucru, dar, până când cuvintele ajung să se metamorfozeze în fapte, ideea pare că a suferit o serie de modificări radicale.

Tăcerea este de aur, iar faptele sunt adevăratele fortărețe ale realității. Cuvintele pot fi numite minciuni sau păreri sau întrebări, dar un fapt, o acțiune, așa brutală cum e ea, nu suportă interpretări.

Se joacă cu focul fiindcă amândoi vor să fie prinși.

Ca atunci, în urmă cu câteva luni, când au fost cu toții în barul acela nou, The Clover. Ea se ridică de la masă și se scuză, apoi își face loc printre mesele înalte sprijinite de pereți, trece prin lumina anemică, pe sub tavanul ornat cu zgârie-nori de lemn răsturnați, își face loc spre toaleta femeilor. Intră și, imediat după ea, apare Eugen. Ea vrea să-i spună să iasă, să strige la el, dar se mulțumește să gesticuleze în tăcere, violent. Îi face semn să iasă afară, ochii ei căscați de groază îl împung, dar el o apucă de coapse și o ridică pe platforma de ceramică. Începe să o sărute, răsuflă greu pe nări, apoi îi ridică fusta mult deasupra genunchilor. Ea scapă un icnet, dar îl absoarbe înapoi în piept când aude pași de cealaltă parte a ușii. O privește fix, cu ochii aceia sălbatici. Îi aude scrâșnetul fermoarului și apoi își lipesc frunțile. Își lipesc buzele. El alunecă între coapsele ei. Îi frământă carnea atât de tare, curul și țâțele, cu atâta lăcomie, încât ea se teme că Marcel va vedea urmele, vânătăile, și o va întreba de unde dracu' le are. Eugen se împinge în interiorul ei, picioarele ei îl îmbrățișează. Totul se termină repede. El se retrage și își încheie fermoarul. Ea îl love peste obraz o dată și vrea să repete mișcarea. Eugen îi prinde brațul și i-l dă la o parte, apoi îi sărută coapsele înroșite și iese afară. Rămâne câteva minute singură. Uită de ce se află acolo. Inima îi bate cu putere, e tulburată. Vrea să se șteargă, să șteargă urmele, dar nu există deloc hârtie. Intră în panică. Adună cu degetele ce poate. Își spală mâinile în chiuveta adâncă. Își aranjează părul cât poate de bine, apoi fusta. Abia când ajunge la masă își dă seama că o parte din sperma lui i se prelinge abia acum pe picioare. El zâmbește din cealaltă parte a mesei. Se chinuie să-și îndepărteze rictusul de pe față în timp ce îi face semn unui chelner să-i aducă niște șervețele

cu care se șterge cât poate de discret pe picioare. Între picioare.

Nu este de ajuns să faci lucruri groaznice. Ceilalți trebuie să știe asta.

Își retușează rujul și se gândește la o scuză pe care să o servească la masă.

— Ne-am întâlnit în fața cazinoului.

Picioarele îi tremură ușor și își simte vulva umedă, un frison nebun o face să închidă ochii și să strângă din fălci. Răsuflă adânc. Se gândește la o altă explicație.

— Ne-am întâlnit la ieșirea din parcare.

Ce vrea de fapt să spună este:

— Acum două minute, Eugen și-a băgat degetele în mine. Sau...

Ce mai contează?

Nimeni nu suspectează absolut nimic. Doar gândul că ei doi... este pură nebunie. Ca și gândul că Raul și Cristina...

Își aranjează rochia și își spune că trebuie să aibă mare grijă să nu-și desfacă picioarele. Lounge-ul de la cazinou are canapele joase și moi. Dacă cineva i-ar vedea vulva rasă, lipicioasă în toată splendoarea ei, probabil că s-ar amuza.

Îl privește pe Eugen din spate și înlemnește.

Dar, dacă cineva ar vedea chiloții (ei?) negri ieșind din buzunarul hainei lui Eugen, altfel s-ar pune problema. Cu totul altfel.

Se apropie de el la semafor și își trece brațul în jurul lui. Un gest riscant. Apoi se îndepărtează ușor. Eugen îi zâmbește cu subînțeles, iar ea strânge în pumn chiloții pe care i-a smuls din buzunarul lui. Îi aruncă în primul coș de gunoi. Nimeni nu observă nimic.

Apoi urcă la cazinou. Împreună.

***

Mirosea urât și avea ochii rătăciți. Tricoul de pe el era rupt și murdar și își rotea capul neîncetat, speriat, dar nu căuta să se ferească de un pericol ascuns, ci căuta pe cineva,

și încetul cu încetul își dădea seama că persoana aceea nu era de găsit.

Puteai vedea în ochii lui că era obosit și furios. Puteai vedea, dacă erai atent, că nu își dorea să rămână în lumea aceasta plină de regrete și lacrimi și putregaiuri.

Țigara din mâna lui atârna, era atât de ușoară, încât părea că levitează de una singură. Mâna lui subțire și fibroasă, degetele lui împuținate abia atingeau hârtia, iar arsura se apropia pe nesimțite de pielea lui.

Privea în zare, undeva chiar lângă soare, fără să clipească. Ochii săi sticloși erau imobili. Nu voia să privească nimic din cele ce se aflau în jurul său. Avea o zgârietură lungă și subțire pe obrazul stâng, iar blugii de pe el erau soioși și jerpeliți. Când își scotea puținii bani din buzunare – câteva bancnote mototolite și un pumn de monede atât de lipsite de valoare, că ar fi luat mai mulți bani pe ele vânzându-le la fier vechi decât cât valorau ca monede – se vedea că nu punea mare preț pe ei. Îi atingea cât mai rar și cât mai puțin posibil, ca și cum erau murdari și îi provocau greață. Erau infecți și toată lumea se îmbolnăvea de la ei.

Asfaltul pe care călca era încins de la soare. Îl străbătea din oraș în oraș, căutând mereu ceva, cu ochii aceia ai lui injectați, cu degetele strânse pe bretelele rucsacului uzat.

Cerul se întuneca și stelele îi vegheau pașii, tenișii lui târșâind pietrișul și praful de pe marginea șoselelor. Lumea era un mausoleu zgomotos și băiatul îi ignora ecourile. Tot ce făcea, tot ce știa că trebuie să facă era să înainteze. Nimic nu îl oprea. Nici atunci când trei băieți îl opriră și îl întrebară cât era ceasul nu se opri. Chiar dacă ei îl amenințară cu niște cuțite cu arc și cu rozete de plumb și îl loviră în coaste și în picioare, nici atunci nu se opri. Sângele curgea din rănile lui, dar nu îl lua în seamă. El vedea imaginea de ansamblu și știa că asta nu însemna nimic. Strângea din dinți mai tare, strângea bretelele rucsacului mai tare pe umeri și pășea mai apăsat și mai repede.

Trecea pe lângă terenurile de sport împrejmuite cu garduri de sârmă și auzea larma copiilor care se jucau cu

mingea. Le privea fețișoarele murdare și asudate, zâmbetele mirate și nu voia să înțeleagă. Nu îl interesa nimic.

Mergea mai departe.

Sofia!

Îi era dor de casă.

Nicăieri nu era ca acolo, dar trebuia să pleci departe ca să afli asta.

Îi era dor de vremurile mai complicate, când problemele reușeau cumva să-i distragă atenția de la ceea ce simțea. Simplitatea situației sale îl îngrozea.

Traversa podurile luminate obscur și simțea apa curgându-i pe sub picioarele obosite. Privea șuvoiul acela murdar și i se părea ciudat că nimeni nu vedea cum viața se prelingea dintre oameni și se îndrepta spre locuri mai bune. Când prea multă milă și scârbă se adunau în sufletul său, își ridica privirea spre luna albă și o sorbea, o inspira în piept și o lăsa să-l sature. Luna îl făcea să uite.

Și, pentru o vreme, totul era iarăși bine.

Se trezea din când în când și vedea că lumea era culcată pe o parte. Apoi se ridica și lumea stătea și ea în picioare. Cuvântul era scris pe obrazul lui. Mai multe cuvinte erau scrise pe obrazul lui.

Lângă el vedea un ziar și își simțea capul zdrobit fiindcă dormise cu fața pe un articol despre demolări din zona de sud a orașului. Dezvoltatorii imobiliari făceau ravagii pe piață, iar sufletele gonite de peste tot, de prin toate colțurile, își puteau găsi în sfârșit un loc al lor în care să se odihnească.

Iar băiatul, mai slab, mai obosit și mai singur, mergea tot înainte.

Nu își găsea pacea promisă tuturor.

Era un *perpetuum mobile* care se hrănea din ritmul lumii, infinitul înmulțit cu 2, trebuia doar să-i strigi numele ca să te însuflețească și pe tine și să te lase apoi în urmă.

Trecea pe lângă aceiași stâlpi de telegraf ca și ea, și nu se gândea decât la cât de întunecați erau.

Ajunse într-o zi și la ușa Raiului și nu îi plăcură intarsiile și incrustațiile de mahon. Mirosea a ghimbir și a vodcă.

Generații întregi înecate într-un ocean de vodcă. Raiul era odihnă pentru cretini. Băiatul trecu mai departe.

Trezește-te în fiecare dimineață și plimbă-te prin lume fără țel, apoi întoarce-te acasă obosit. Fii o victimă! Băiatul nu voia să aibă nimic în comun cu tine. Buzele lui arse de sete inspirau aerul și mergeau într-o singură direcție. Se oprea din când în când ca să bea un pahar cu apă, dacă găsea așa ceva în drumul lui. Să mănânce ceva, dacă se găsea ceva de mâncat.

Pâinea era mucegăită, măslinele lăsaseră o zeamă neagră pe fundul cutiei, roșiile erau moi și pline de pete întunecate, iar șunca prinsese un miros greu de la căldură. Dar băiatului îi era foame. Privi cele înșirate în fața lui. I se făcu și mai foame, îi era și greață. Voia să fie liber, să scape de dorințele, nu, nu dorințe, să scape de necesitățile acelea grotești și inutile. Mâncai astăzi, trebuia să mănânci și mâine. Beai astăzi, mâine trebuia să repeți figura. Voia să fie liber și împăcat, să nu se mai zbată atât de tare pentru nimic. Toate astea erau un mare nimic. Toate cuvintele din lume adunate dădeau un mare gol și golul acela, nepăsarea aceea, își făcuse culcuș în pieptul băiatului, iar el se aplecă și începu să mănânce, fiindcă avea de mâncat.

Sau să rabde, dacă nu era nimic altceva de făcut.

El știa exact ce avea de făcut și știa exact încotro se îndrepta. Era un învingător.

Mergea mai departe și nu se uita înapoi la cei care închideau ochii în urma lui. Vântul le usca lacrimile pe obraji.

Când trecea pe lângă oameni, ei îl priveau și se simțeau norocoși. Împărțeau între ei roadele trudei lor și transformau noaptea în ziuă.

Băiatul murdar și slab îi ocolea, iar dacă nu putea face asta, atunci își croia drum printre ei. Nu avea nevoie de ajutor. Știa exact încotro se îndrepta. Știa și drumul. Vedea la lumina lunii ca și cum ar fi fost ziua în amiaza mare. Bătrânele își făceau cruce și scuipau în sân când trecea pe lângă ele, cu părul lor sârmos și alb, cu ochii lor mici și plini de amărăciune și sfaturi inutile.

El era câinele pierdut de turmă.

Nu avea nevoie de iubire. Scrisese asta în carnețelul lui: ***Iubirea este un alt mod de a spune că tot ce contează în viață e cine pe cine învață o lecție mai dură!***

El știa puține lecții, dar știa să audă lucrurile importante. Vedea bine, fuma mult și asculta des sunetul pe care îl scoteau motoarele eșecului. Totul se dezmembra în jurul lui. Războiul era depășit fiindcă nimănui nu îi păsa de el. Dumnezeu avea dreptate.

Pielea lui era lucioasă și neagră ca noaptea din jurul său. Buzele lui erau crăpate de sete, iar zâmbetul lui nu avea o versiune alternativă. Lumea exista doar în imaginația lui. Oamenii vorbeau folosind doar cuvintele pe care le știa și el. În clipa în care uita ceva, acel lucru înceta să mai existe.

Nu avea coșmaruri în care era iubit pentru ceea ce era și nu rata ocazia de a deveni un om mai bun.

Nu privea înapoi și mergea mereu mai departe.

Frumusețea incidentală a lumii din jurul său nu-l întârzia. Absolut deloc.

Bob Dylan – *Subterranean Homesick Blues*

Brațele timpului

— Mă lași să conduc? întrebă fata cu glas monoton.

Paul se prefăcu că n-o aude. Într-un final întrebă și el:

— Ai carnet?

— Nu am nevoie.

— S-o crezi tu.

Se lăsă iarăși tăcerea. Sofia își țuguie buzele pline și începu să scoată diferite sunete. Se plictisea.

— Mă lași să conduc?

— Nu...

— Hai, mă! Cine o să știe? Conduc în linie dreaptă. Opresc la o intersecție, două și gata.

— Mă mai gândesc.

Dar Sofia știa că el nu avea să se mai gândească. Gândul era deja departe de el.

Mai făcură câțiva kilometri și dădu cu ochii de o reclamă la Coca-Cola, ștearsă de vreme, ridicându-se deasupra deșertului.

— Aici, oprește! Acum!

— Ce vrei să iei de aici? Imediat ajungem în următorul oraș, protestă Paul.

— Pe dracu'! Mai avem trei ore bune până în următorul oraș. Vreau să iau niște covrigi. Și un *six-pack* de Coca-Cola.

Paul oftă și își suflă părul de pe frunte. Opri Pontiacul pe marginea drumului și trase frâna de mână. Își scoase pachetul de țigări de la piept și constată că mai avea doar una. Oftă și și-o aprinse. Ar fi avut două dacă fata nu ar fi făcut risipă.

— Apropo, ai niște ață dentară în mașina asta?

Paul ridică din sprâncene:

— Aţă dentară? Nu.

— Sigur? întrebă ea, deschizând torpedoul şi răscolind prin el.

— Sigur.

— Păi, atunci trebuie să facem rost şi de aşa ceva. Am *nevoie* de aţă dentară. Mereu am avut dinţi ciudaţi. Vezi? îşi apropie ea chipul de al lui şi îşi dezveli dinţii. Nu au distanţă între ei, dar, după ce dau cu aţă dentară, să te ferească Hristos ce scot de acolo! râse ea. Făceam asta în oglinda de la baie şi, atunci când scoţi aţa dintre dinţi, sar şi resturile, ca din arc! Maică-mea mă ameninţa că mă bate de mă cac pe mine dacă mai vede meniul înşirat pe oglindă!

Paul râse scurt, surprins de imaginile evocate, apoi privi orizontul întunecat. Deasupra lor, cerul era perfect albastru, iar soarele încingea totul în jur. Miji ochii:

— Va fi furtună.

— Ştiu, murmură Sofia.

— Îmi plac covrigii pe furtună.

Paul se întoarse spre ea:

— Mda, cui nu-i plac?

Suflă fumul afară şi adăugă, dând drumul mai tare la muzică:

— Grăbeşte-te.

Sofia trânti portiera maşinii în urma ei şi se apropie de local. La fereastra unde se serveau covrigii stătea o femeie la vreo 50 de ani, cu părul prins într-un coc neglijent. Lângă fereastră, pe un scaun de lemn ce părea a fi pentru copii, stătea un bătrân atât de bronzat, încât pielea îi era maro. Privea în zare, fără să o bage în seamă. Pielea lui era incredibil de şifonată şi pe cap avea o pălărie de pai foarte murdară.

— Patru covrigi, vă rog. Şi şase doze de Cola. Foarte reci. Dacă aveţi.

Femeia o măsură din cap până în picioare, apoi dispăru în spatele tejghelei.

Sofia se întoarse spre mașină și observă că un alt bărbat se apropia de ea.

Îi zâmbi și se întoarse spre fereastră. Bărbatul se opri lângă ea și i se adresă bătrânului:

— Ce mai faci, meștere? Cum o duci?

Bătrânul își roti ușor capul spre el și zâmbi cu amărăciune:

— Uite, pe aici, cu sărăcia.

Sofia își roti privirea spre bătrân. Acesta stătea nemișcat, cu ochii îngustați din pricina luminii puternice a soarelui. Apoi întrebă, făcând referire la versurile melodiei *Back in Black*, care se auzeau vuind din Pontiacul cu care venise fata:

— Asta e muzica voastră?

Brian Johnson țipa „baa-haa-haa-haack... baa-haa-haa-haack... baa-haa-haa-haack, cause I'm back in black...".

Sofia privi spre el cu întârziere, nefiind sigură dacă i se adresa ei. Probabil că i se adresa ei, fiindcă nu se mai auzea altă muzică decât cea pe care o adusese cu ea.

Bătrânul se întoarse spre ea încet și repetă întrebarea, privind-o cu ochi vii:

— Asta e muzica voastră? arătă el cu bărbia spre mașină.

— Da, confirmă ea. De ce întrebați?

— Muzică de oi, meditä bătrânul înfășurat în pielea maro și, deși Sofia ascultase melodia aceea de cel puțin câteva sute de ori în viața ei, abia atunci îi căzu fisa că Brian Johnson suna ca o oaie behăitoare, recitând la nesfârșit versurile acelea istorice.

Muzică de amorțit masele, muzică de ascultat atunci când erai dus la tăiere. O grămadă de oi, conduse spre cuțit. Muzică de sacrificiu.

— Hmpf, pufni fata.

Bătrânul avea dreptate. Sau poate că se referea doar la onomatopeea involuntar inclusă în versuri. Un televizor din interiorul localului era pornit pe un canal de știri. Sofia văzu figura lui Paul. Nu putu auzi despre ce era știrea, iar banda de subsol era prea îngustă ca să poată citi textul de

la distanța aceea. Își întoarse capul spre mașina lor. Paul fuma liniștit. Muzica era calmă. Știrea fu înlocuită de altceva când își întoarse capul. Fata plăti covrigii și dozele de Coca-Cola, apoi se întoarse la mașină. Ținu doar pentru ea comentariile bătrânului și știrea de la televizor.

O tăcere grea se lăsă între ei, ca și cum Paul știa ce văzuse fata și aștepta întrebarea. Sofia hotărî să-l surprindă:

— Vrei? îl întrebă pe Paul, îmbiindu-l cu niște Cola și covrigi, simultan.

— Nu, spuse el, cu țigara între buze, în timp ce cu o mână ținea volanul și cu cealaltă băga mașina în viteză.

— Niciodată nu vrei nimic, se bosumflă Sofia. Nu vrei să mă lași să conduc, nu vrei covrigi...

— Eh, nu chiar niciodată, zâmbi el, apoi apăsă accelerația.

Stropi grei de ploaie începură să lovească parbrizul.

„Pășește fără ritm și nu vei atrage viermele", gândi Sofia.

Ploaia lovea fără ritm în parbriz.

Iubește fără ritm și nu vei atrage durerea.

Se gândea la dans. La mișcările ei fluide, la felul în care coapsele îi zvâcneau ritmic. Îi plăcea să se privească în oglinzile mari din sala de repetiții, să-și privească trupul executând mișcări și mai armonioase. Fandări și piruete. Ar fi avut chef să iasă din mașina aceea, care îi încovoia coloana încetul cu încetul. Ar fi vrut să-și întindă mâinile și picioarele. Oare sarcina avea să pună capăt carierei sale de dansatoare?

Mai demult, când fusese mică, era cât pe ce să rămână surdă. Își aducea aminte de ziua aceea strălucitoare de vară care se întunecase brusc. Se juca împreună cu Anton, cățărați într-o căsuță rudimentară pe care fratele ei o încropise la înălțime, între trunchiurile a patru brazi tineri, undeva lângă o poiană din pădurea de la marginea cartierului în care locuiau. Anton și Sofia își petrecură mai mult de o săptămână strecurând pe sub gardul de sârmă al fabricii de

mobilă, acum de mult închisă, grinzi subțiri și scânduri de lemn de brad nefinisat. Aceste grinzi aveau să fie baza pe care băiatul urma să ridice casa lor de la înălțime. Scândurile aveau să formeze pereții.

Așchiile de lemn fuseseră agenții durerii în zilele acelea de vară. Lemnul nefinisat era murdar și spinos. Copiii furau grinzile și scândurile dintr-o stivă aflată în cel mai îndepărtat colț al curții fabricii. Era o zonă prin care paznicii nu prea dădeau, așa că riscul de a fi prinși era mult mai redus.

Anton tăiase o gaură cu un clește – ce mult se mai chinuise și cât de tare fuseseră rănite degetele sale firave și delicate de sârma ruginită și nemiloasă – în partea de jos a gardului, chiar deasupra pământului, și apoi începuseră să se strecoare prin ea. Unul dintre ei, de obicei Anton, ținea ușor ridicat gardul de sârmă – din cauza tensiunii din împletitura gardului, urmele zigzagate lăsate de sârmă în pielea degetelor persistau cu zilele –, iar celălalt, de obicei Sofia, se strecura pe burtă în curtea fabricii.

Văzând rănile de pe mâinile fratelui ei, Sofia se simți vinovată și îl întrebă de ce nu făcea gaura mai mare, ca să se poată strecura fără probleme. Anton răspunse prevăzător că nu voia să facă o gaură mai mare pentru a nu atrage atenția. Într-adevăr, tăietura din gard era foarte bine ascunsă de buruienile care creșteau nesupravegheate în acea zonă. Doar firele de iarbă ușor zdrobite de trecerea trupurilor și a lemnelor indicau că o anumită activitate clandestină și oarecum ilegală avea loc în acea zonă.

Odată ajunsă de cealaltă parte a gardului, Sofia, la indicațiile fratelui său, marele constructor și inginer la uimitoarea vârstă de doar 10 ani, dădea la o parte folia de plastic care acoperea stiva de grinzi pentru a o proteja de ploile acelea de vară imprevizibile și începea să extragă, după puteri, cele mai bune bucăți de lemn și să i le dea fratelui său prin tăietura din gard.

Odată a trecut un paznic pe acolo și fu cât pe ce să-i vadă. Din acea zi, Anton hotărî că trebuia să schimbe locul cu sora lui. Dacă el era prins furând lemne, avea să se

descurce. Nu știa cum, dar soluții se puteau găsi. Pe când sora lui... pe ea nu voia să o expună unui asemenea risc. De fiecare dată, înainte de a trece pe sub gard, îi făcea instructajul: dacă cineva îl prindea, ea trebuia să fugă, iar dacă el nu se întorcea acasă până la lăsarea serii, atunci trebuia să meargă și să-i spună mamei lor că fusese prins. Alte soluții nu prea aveau la vârsta aceea fragedă. Credibilitatea le era redusă, iar umbra părinților încă plana asupra lor.

Sofia rezolvase problema gardului. Ea nu avea nici forța și nici toleranța la durere necesare pentru a ține buza gardului ridicată suficient timp ca el să se strecoare pe acolo, deși se mișca mult mai repede decât ea. Așa că îi propusese fratelui său să pună două proptele înalte de doar 30 de centimetri sub marginea gardului. Se strecura printre ele, lua lemnele, apoi se retrăgeau și continuau construcția.

Amândoi erau foarte inventivi și își trăgeau inspirația din cele mai obscure surse.

După ce casa dintre copaci fu gata, Anton confecționă o scară rulabilă folosind niște cozi de mătură și un sul de sfoară găsit într-o boxă din subsolul blocului în care locuiau.

Un vecin întrebase la un moment dat unde îi dispăruseră cozile de mătură și sfoara, dar nimeni nu acorda prea multă atenție unor astfel de chestiuni.

Apoi făcură rost de lemn elastic și Anton se puse pe treabă, cu gândul la două arcuri și o tolbă cu săgeți. Pentru arcuri folosi fir de nailon, pe care Sofia îl ajută să-l împletească, pentru rezistență, și apoi confecționă două duzini de săgeți pe care le crestă în vârf, în formă de cruce. Introduse cuie șlefuite în crestături și bobină vârfurile despicate cu sârmă de plumb, pentru ca săgețile să aibă greutate și să se poată înfige în trunchiurile copacilor. După câteva probe, Sofia îi spuse că trebuiau să adauge încă un mic detaliu și apoi armele erau gata.

Urcară pe acoperișul blocului în care locuiau și culeseră pene de porumbei, pe care le inserară în cozile săgeților, pentru stabilizare aerodinamică. Nu că ar fi știut ei prea

multe despre asta, dar undeva, în fundul minţilor lor tinere şi lacome, deduseră că toate lucrurile îşi aveau rostul lor pe lumea asta. După ce totul fu gata, începură să se joace în pădure, prefăcându-se că erau indieni, în luptă cu alte triburi, căutând hrană, apărându-şi teritoriul şi explorând altele noi. Îşi camuflaseră casa dintre copaci cu frunze de stejar. Petrecură o după-masă întreagă culegând frunze căzute, până când hotărâră că rezultatul nu avea să fie unul satisfăcător, aşa că se orientară către crengi cu frunze verzi.

Aveau o imaginaţie foarte bogată, pe care, aşa cum doar copiii pot, şi-o întreţineau reciproc, încurajându-se unul pe altul să vină cu idei din ce în ce mai îndrăzneţe, să imagineze aventuri din ce în ce mai vaste şi mai complicate.

Zilele începeau să devină prea scurte pentru visurile lor.

Într-o zi, stând pe podea în căsuţa lor de lemn, la aproape patru metri de pământ, şi mâncând nişte mere pe care le capturaseră dintr-o livadă aflată pe un teritoriu străin, Sofia se sprijini de o balustradă, iar aceasta cedă şi se rupse. Fata căzu la pământ şi se lovi cu capul de un butuc. Anton o duse până acasă în spinare. Acolo, transpirat şi aproape fără suflare, abia reuşi să îngaime că Sofia se rănise căzând din copac. Fata fu dusă la spital, unde medicii concluzionară că suferise o contuzie care o lăsase aproape surdă. Mai târziu îşi dăduse seama că acest accident îi cauza probleme de echilibru, fapt care puse pe pauză devreme cariera sa, de altfel destul de promiţătoare, de dansatoare.

Nu s-au mai întors la casa dintre copaci în vara aceea.

Nici în vreo altă vară de atunci.

Şi probabil că nu aveau să se mai ducă niciodată.

Se făcuse amiază şi Paul o întrebă dacă voia să se oprească şi să ia ceva de mâncare.

Nu avea nimic împotrivă. Ar fi putut mânca şi voia să fumeze o ţigară. Era moartă după o ţigară. Se opriră deci la o benzinărie ca să alimenteze, să cumpere nişte apă şi sandviciuri şi un pachet de ţigări Silk Cut.

Străbăteau întinderile monocrome, ce păreau lipsite de margini. Pustiu galben-ocru, ars de soare, și așezările omenești rarisime erau atât de îndepărtate de marginea șoselei, încât Sofiei i se păreau a fi doar niște decoruri intangibile, pictate deasupra orizontului cu rămășițe de vopsea, de cineva care nu avea nici chef și nici timp de așa ceva.

Dar era extraordinar. După cum spusese cineva, orice bărbat, femeie și copil ar trebui să vadă deșertul măcar o dată înainte de moarte.

Sofiei nu îi plăceau munții și nici dealurile și nici pădurile. Nu atât de mult ca întinderea deșertului, pământul galben și crăpat sau lanurile de grâu ori rapiță care păreau că se împrăștie de-o parte și de alta a șoselei sale, până la marginile lumii. Treceau pe lângă o mulțime de oameni cu rucsacuri în spinare, cu pumnii strânși și cu degetele mari ridicate spre cer, o rugăciune pentru dumnezeul șoselelor. Treceau mereu pe lângă felurite leșuri, animale mici, zdrobite și împrăștiate pe asfaltul încins. Sofia făcea eforturi să facă abstracție de destinele îngemănate ale tuturor acelor animăluțe. Își spunea:

— Nu înțeleg care e faza cu animalele astea. Ce e așa de interesant la dormitul pe mijlocul șoselei?

Fata întorcea capul după fiecare în parte și, la un moment dat, își cumpărase de la una dintre zecile de benzinării în care opriseră până atunci un carnețel în care documenta fiecare apariție.

Autostrada 3. Kilometrul 129. Câine alb maidanez pe linia continuă. Mațele la 4 metri mai departe.

Șoseaua 129. Kilometrul 84. Vulpe tânără, probabil pui. Stare bună.

Drumul zonal K-9. Kilometrul 51. Iepure șur. Cap lipsă. Probabil rămas în grilajul mașinii.

Și așa mai departe.

Opreau pe la benzinării destul de des, după părerea ei.

— Nu înțeleg de ce oprim așa des, se plânse ea, fără să fie atentă cu adevărat la întrebările pe care le punea.

Paul trăgea frâna de mână şi ofta:

— Oprim des fiindcă dumnezeu e în rezervor. Dumnezeul *nostru* e în rezervor.

Sofiei i se păru că explicaţia era suficientă şi rezonabilă.

Se lansa în discuţii – mai degrabă monologuri – despre felurite subiecte, iar atunci când tăcerea lui Paul o apăsa prea tare, îşi punea ochelarii Persol pe nas, se lăsa pe spate şi dădea drumul la muzică. Ascultau discul acela deja a patra sau a cincea oară de când îl cumpăraseră. Toate melodiile – *cover*-uri după melodii de Bob Dylan.

Low Rider, cântat de War.

Born on the Bayou, de Creedence.

Nutbush City Limits, de Ike şi Tina.

Şi aşa mai departe.

***

— La ce distanţă sunt de ei?

— Ultima înregistrare e din dimineaţa asta.

— Deci sunt încă în oraş.

— Posibil. Am scanat aproape toate înregistrările. Nu i-am văzut părăsind perimetrul metropolitan.

— Căcat. Asta nu înseamnă mare lucru.

— Păi, asta este. Nu pot monitoriza un sistem de supraveghere al unui oraş întreg de unul singur, în timp real. Există un timp de întârziere. Au ieşit din raza de supraveghere la intersecţia dintre Figueroa şi Strada 10.

— Nu au apărut de atunci pe camere?

— Nu.

— Eşti sigur?

— Nu.

Pauză.

— De ce dracu' nu o poţi găsi?! scrâşni Albert.

— Fiindcă sunt singur. Am nevoie de resurse, de oameni. Omule, tu ştii ce lăţime de bandă folosesc ca să o găsesc pe tipa asta? Procesoarele bazelor de date guvernamentale ar plesni ca nişte ouă băgate la microunde dacă aş trece

prin ele. Am nevoie de mai multe informații despre tipa asta. Informații specifice, ca să pot ținti acolo unde trebuie, ca să nu mai bâjbâi prin întuneric.

— Nu am alte informații. Tu ești cel care îmi dă mie informații, nu invers! Trebuie să ne descurcăm cu ce avem, i-o tăie Albert.

— Știi, ai putea lua legătura cu un *majordom*, să-i localizeze pentru tine. Să nu te bazezi exclusiv pe înregistrările din sistemul de supraveghere rutieră...

— Nu. Tipul e periculos. Și oricum, eu sunt cel care trebuie să se ocupe de asta.

— Ai câștiga niște timp. Nu ai mai fi mereu cu câteva ore în urma lor, insistă tehnicianul.

— Aș câștiga niște timp dacă mi-ai spune în timp real unde îi găsesc. Tu spune-mi unde dracu' sunt și lasă deciziile astea în seama mea!

— Am înțeles.

După o oră de căutare, tehnicianul, acolitul, ochelaristul tău te-a sunat și ți-a spus că de pe numărul tău de telefon, cel pe care îl aveai în mobilul pe care ți l-a luat bărbatul blond, s-a efectuat un apel către un telefon public.

Tehnicienii ăștia... nu puteai trăi fără ei, ți-ai spus tu. Ochelaristul a localizat apelul. Fusese efectuat chiar de lângă telefonul public *către care* fusese făcut apelul, lucru care ți s-a părut ciudat. De ce ar suna cineva la un număr aflat în exact același loc din care se face apelul? Ai primit adresa unui motel prăfuit, undeva spre marginea orașului. În afara rețelei de supraveghere. Normal. Paul ăsta știa care era protocolul de urmărire, altfel nu îți puteai explica cum dracu' reușea să vă evite pe tine și cele 130.000 de camere de filmat pe lângă care ar fi putut să treacă, dar nu o făcuse.

Ai intrat la recepția motelului și ai întrebat de cei doi. Recepționerul a strâmbat din nas și a trebuit să faci uz de o legitimație de agent al guvernului ca să-i dezlegi limba.

Da, trecuseră pe acolo.

Nu, nu era nimic în neregulă cu ei. De ce, făcuseră ceva rău?

Te-ai mulţumit să taci şi ai ieşit în soare. Ai făcut câţiva paşi şi ai observat un telefon public. Sub aparat, pe trotuar, ai recunoscut rămăşiţele unui telefon mobil antic. Era făcut praf. Te-ai aplecat şi l-ai cules, după care ţi-ai rotit privirea în jur. În afară de un bătrân care purta o pălărie şi se prăjea la soare, nu ai văzut pe nimeni. Ai recuperat cartela dinăuntru şi ai văzut că era cartela ta.

De ce sunase de pe un mobil, folosind numărul tău, la un telefon public, aflat la trei metri distanţă?

Ca să-ţi spună unde se află.

În mod sigur ştia că numărul era monitorizat. Un om care putea sparge un cod PIN şi care putea evita un sistem de urmărire atât de vast ar fi trebuit să ştie că tu, Albert, ai fi ajuns acolo în cel mai scurt timp posibil.

Sau poate că apelul fusese efectuat de altcineva? Cineva care... colabora cu Paul? Cineva care încerca să te distragă de la calea corectă?

Prea extravagant. Ai ales concluzia iniţială, fiindcă era cea mai simplă: Paul se juca cu tine. Nu avea prea multă substanţă, dar nu aveai de ales. Vânătorul trebuie să urmărească prada. Nu există scurtături când urmăreşti un om care nu are nimic de pierdut.

L-ai sunat pe tehnicianul ăla cu ochelari-fund-de-borcan şi i-ai spus să ia legătura cu o companie de telefonie şi să îţi aloce pe o altă cartelă numărul vechi de pe telefonul pe care tocmai l-ai recuperat în bucăţi. Apoi să îţi spună de unde poţi ridica acea cartelă, din oraşul în care te aflai. Aveai o presimţire că asta era o măsură de precauţie necesară, ca şi cea de a-ţi urmări propriul număr.

Ai băgat resturile de plastic în buzunar, apoi te-ai apropiat de bătrânul cu pălărie. Te privea intens, cu ochi mici şi plini de vase roşii. Avea nasul borcănat şi purta o cămaşă în carouri. Pielea lui era ca de hârtie.

Te-ai aplecat spre el şi ai întrebat:

— Moşule, ai văzut un bărbat şi o fată roşcată trecând pe ..ici?

Bătrânul a rămas tăcut. A continuat să te privească, înfricoșat, dar totuși sfidător.

L-ai măsurat din cap până în picioare, așa cum stătea așezat. Nu îți plăcea pălăria lui de țăran, așa că i-ai scos-o de pe cap și ai repetat întrebarea. El a mijit ochii, făcându-și-i chiar mai mici, dar tot tăcut a rămas. Urmărea pălăria din mâna ta și parcă nu existai pentru el.

Atunci ai dat ușor la o parte haina ta. Nu mult, dar atât cât să poată vedea patul pistolului tău. M1911, încă pur, încă nevinovat.

Și apoi ai repetat întrebarea. Bătrânul te-a privit fără să se clintească și ai văzut adevărul în ochii lui mici, încadrați de riduri și tiviți cu cele mai ridicol de stufoase sprâncene din câte au existat vreodată.

Nu se temea de tine sau pur și simplu nu-i păsa.

L-ai mai privit o dată, cu pielea lui solzoasă, cu ochii lui mici și cu părul alb, rărit. I-ai aruncat pălăria în praf și te-ai urcat în mașina ta neagră. Tehnicianul, acolitul, ochelaristul tău te-a sunat să-ți spună că blondul și fata tocmai părăseau orașul.

Mergeau spre vest.

„Mereu spre vest", ți-ai spus și ai apăsat pe accelerație.

***

Trenul gonea.

Anton încercă, fără succes, să se facă puțin comod în compartimentul acela dotat cu aer condiționat și, pe măsură ce inspira vaporii răcoroși, i se făcu ciudă pe suma uriașă cheltuită pe biletul de tren. Dar nu avusese de ales. Sofia se îndepărta de el în linie dreaptă, cel mai rapid și mai eficient mod de a te îndepărta de cineva, iar unica modalitate de a o ajunge din urmă era să ia acel tren. Era singurul care se deplasa rapid și în direcția în care voia el să meargă. Ar fi putut aștepta câteva ore, să fi luat un alt tren, unul mai ieftin, fără aer condiționat și compartimente de câte șase locuri, dar asta ar fi însemnat să piardă cele câteva

ore prețioase, iar trenul ieftin făcea și mai multe opriri decât acesta.

Asta însemna puterea banilor.

Banii nu erau totul, dar te puteau duce din punctul A în punctul B mai repede decât autostopul sau picioarele. Banii aveau puterea de a cumpăra timpul. Gândindu-se la asta, gustul amar cauzat de cheltuiala nesăbuită îi dispăru din gură. Nu era echipat pentru a ieși în lume. Nu era mai pregătit decât puiul de pasăre care tocmai a căzut peste marginea cuibului, dar călca cu nepăsare peste cioburile eșecului, presărate peste tot în jurul său, fiindcă a da greș nu era o opțiune de care să fie conștient.

Indiferent cât l-ar fi costat, indiferent cât ar fi durat, aceasta era ocazia să facă ceva semnificativ și, în același timp, să se rupă de tot ce era în jurul său. Voia să dispară după ce toată afacerea asta era rezolvată. Acesta era un gând care îi dădea târcoale din dimineața acelei zile.

Dacă ar fi urcat în trenul mai ieftin, ar fi nimerit fără doar și poate între oameni, între mulți oameni. Trenurile scumpe erau pentru cei puțini, iar trenurile ieftine pentru cei mulți. Oamenii aceia mulți i-ar fi strivit umerii cu trupurile lor înghesuite, iar limbile lor ar fi încercat să-l tragă și pe el de limbă. Gălăgia lor i-ar fi tulburat concentrarea și i-ar fi speriat gândurile.

L-ar fi deviat de la țelul său, iar Anton nu dorea așa ceva.

Nu era făcut pentru viața în societate. Era complet detașat de tot ce se întâmpla în jurul său. Nu se uita la televizor și nu citea presa. Nu călcase vreodată într-un club. Munca îl plictisea. Program de la 9 la 5 și bonusuri semestriale. Căcat. Nu avea bani, nu avea credit la bancă și nu îi păsa de alegeri, de corectitudine politică sau de opinia socială.

Oricât de liber ar fi fost, printre semenii săi se simțea prizonier.

Nu ar fi spus despre sine că era un cinic. Nu știa foarte bine ce însemna asta. Era mai degrabă solipsist, dar starea lui era complet lipsită de egoism. Nu îl interesau destinele altora, dar nu îl interesa nici propriul destin.

Avea un stil propriu de a iubi lumea. Iar stilul acela se numea minimalist.

Toată iubirea lui – nici nu era sigur că era vorba de iubire, dar, din lipsă de alt termen, o numea astfel – era comprimată în mărgeluța aceea pe care o pusese în palma Sofiei demult. Sora lui era singura pentru care ar fi făcut orice. Simțea că, atât timp cât ea era pe lângă el, totul durea mai puțin și, da, lucrurile păreau în ordine. Ea era giroscopul care îl ținea orientat în direcția corectă.

Voia să fie singur, iar dacă nu singur, atunci cel mult cu sora lui.

Își închipuia că taică-său, bărbatul acela pe care nu îl cunoscuse niciodată, despre care maică-sa vorbea cu o nostalgie ciudată în glas, i-ar fi spus să nu se lase fraierit și dus în sclavie de sistem – ce dracu' va fi vrut să însemne asta?

Pentru prima dată voia ceva. Voia să fie liber de orice. Își dorea să nu trebuiască să facă alegeri care l-ar fi dus, în final, într-un loc închis, de unde nu s-ar mai fi putut întoarce.

Era sătul de oameni și de ideile lor, de mofturile și de alegerile lor.

I se părea ciudat și interesant felul în care oamenii se lepădau de responsabilitate. Ziceau despre un lucru că „s-a stricat" și îl aruncau. Dar lucrul acela nu „s-a stricat" de unul singur, ci omul îl stricase. Ce putea spune lucrul? Cum putea protesta împotriva sorții nedrepte pe care omul i-o hărăzea atunci când îl arunca la gunoi?

Nimic, nicicum. Trebuia să suporte, fiindcă *se stricase*. Acesta era destinul său.

Își aduse aminte că îi era foame, așa că scoase din rucsacul jerpelit unul dintre cele două sandviciuri pe care le cumpărase de la un chioșc din gară.

Mușcă cu lăcomie, ignorând privirea plină de dispreț a femeii în vârstă care îl scruta pe sub ochelari, prefăcându-se că citește o revistă de modă și, în timp ce mesteca, își aduse aminte de Mâțuță. Unde era pisica? Ce făcea? Găsise oare mâncarea pe care el i-o lăsase în garsonieră? Era bine sau se umplusе iarăși de răni și zgârieturi, bătându-se cu alte pisici pentru dreptul de a împărți borta unei femele?

O altă pasageră care stătea față în față cu el încercă să-l descoasă.

— Cum te cheamă?

Anton își murmură numele, stânjenit.

Femeia se prezentă entuziasmată, apoi își continuă interogatoriul:

— Câți ani ai?

— De unde ești?

— Cu ce te ocupi?

— Ce scrii în carnețelul acela?

Și, cea mai importantă întrebare, întrebarea pe care niciun om pe lângă care trecea nu uita să o pună:

— Unde mergi?

În fond, era prerogativa călătorilor să se întrebe unii pe alții încotro se îndreaptă. Era un fel de ierarhizare. Cel care călătorea mai departe se bucura de respectul celor care se opreau mai devreme. În cele din urmă, femeia părăsi compartimentul și Anton rămase singur, cu bătrâna cea suspicioasă și tăcută. Măcar era tăcută.

Termină sandviciul și apoi își sprijini capul de fereastra murdară.

Încetul cu încetul, alunecă între visele sale lipsite de sens.

Se făcea că era într-un luminiș, într-o poiană dintr-o pădure deasă. Frunzele erau verzi, copacii tineri. Era o zi de vară și soarele strălucea pe cer, aruncând raze printre frunzele pădurii. Era un drum. De-o parte și de alta, iarba înaltă și deasă foșnea încet. Apoi începu să se întunece. Cerul se înnegri. Erau mii de păsări negre. Nu știa ce erau. Ciori? Corbi? Fâlfâitul aripilor lor stârnea o furtună, iar trupurile lor acopereau lumina soarelui. Era noapte în mijlocul amiezii.

În capătul drumului văzu o siluetă. Era neagră. Ca un iris vertical. Se apropia de el și putu să-și dea seama că era silueta unui om. Un bărbat.

Se smuci din somn cum se smucește din apa adâncă un om care nu știe să înoate și dădu cu ochii de întuneric. Spatele îi era înțepenit și o peliculă de sudoare îi acoperea

brațele. I se făcu brusc frig și își ridică ochii spre ceasul digital de deasupra intrării în compartiment. Arăta ora 2 și 17 minute, dimineața. Era lună plină și tocmai această imagine îl făcea să simtă frigul mai puternic. Începu să-și frece brațele cu repeziciune și abia atunci când ceva se mișcă în întuneric își aduse aminte de bătrâna care era cu el în compartiment. Femeia se trezise și îl privea îngrozită prin ochelari. Anton îi întoarse privirea, neștiind ce să spună sau să facă. Aerul condiționat îi răcise încheieturile, așa că băiatul continua să-și maseze mușchii, dar o făcea acum cu mai puțină frenezie. Femeia îl țintui cu privirea câteva minute lungi, parcă la fel de surprinsă și de speriată de prezența lui cum era și el de prezența ei.

În final reuși să ignore frigul și se ridică în picioare. Întinse mâna spre tavan, deasupra capului, și recuperă rucsacul jerpelit. Îl deschise și se uită înăuntru. Toate lucrurile erau la locul lor.

Sofia era aproape.

Mirosea a migdale în jurul său și îi trebuiră câteva minute chinuitoare ca să-și dea seama că era vorba de propria transpirație.

Deschise o fereastră și își aprinse o țigară.

Ce i-ar fi spus taică-său dacă ar fi trăit?

Fii un om mai bun, mai înțelept și mai fericit?

Părinții înghit dezamăgiri și cacă visuri, pentru cei mici. Majoritatea copiilor se hrănesc cu visurile părinților. Lui Anton asta i se părea normal, chiar dacă nu aproba așa ceva. Totuși, era ceva obișnuit să calci pe urmele tatălui tău, mai ales dacă a fost un om de succes. Din câte putea să-și dea seama, taică-său fusese un ratat fără visuri sau carieră, așa că Anton era liber să-și aleagă singur drumul.

Totuși, ce i-ar fi spus el, dacă ar fi trăit?

Să aibă grijă de sora lui.

Mai trase un fum de țigară, apoi o aruncă în întunericul care alerga cu viteză pe lângă el.

Creedence Clearwater Revival – *Born on the Bayou*

erludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiu
interludiuinterludiuinterludiuteurăscinterludiuinterludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiu
interludiuinterludiuinterludiueştifrumoasăinterludiuinterludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiumiarplăceasătefut
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiucurvă
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiu**INTERLUDIU**
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuspunemi
cevreidelamineinterludiuinterludiuinterludiuinterludiu
interludiuinterludiu

CÂŞTIGĂ 10.000 ŞI, DUPĂ CE ÎŞI PLĂTEŞTE DATORIILE, RĂMÂNE CU EXACT 1,5.

E găsită moartă, asfixiată împreună cu cei trei copii, după ce s-a spart conducta cu gaz din apartamentul lor.

Canada câştigă campionatul mondial de baschet în scaunul cu rotile.

BĂNCILE RUSEŞTI PROPUN LUAREA ÎN CONSIDERARE A REZERVELOR LOR DE AUR LA CALCULUL RATEI REZERVELOR DE NUMERAR.
Directorul RBI a declarat, în cadrul unui consiliu public, că nevoia de a lichida depozitele de aur a crescut deoarece importul de aur pune mari presiuni pe deficitul bugetar al ţării.

RĂZBUNARE S.R.L.
Dacă o vrei, la noi se serveşte rece!

După sechestrul pus pe bunurile în valoare de 1,5 miliarde ale fostului prim-ministru belgian, acesta se plânge de faptul că i-au fost îngheţate conturile bancare elveţiene.
Ambasada elveţiană a declarat că nu s-au luat asemenea măsuri, ele fiind rezervate doar în cazul unei condamnări definitive.

TURNUL EIFFEL VA FI VOPSIT ÎN ALBASTRU LA ANIVERSAREA A 150 DE ANI DE EXISTENŢĂ

Un avion de pasageri e forțat să aterizeze la Rio de Janeiro, imediat după decolare.
Tehnicienii depistează probleme la sistemul hidraulic.

Un bărbat călătorește zilnic cu trenul, de dimineața până seara.
Nimeni nu îl întreabă vreodată dacă are bilet sau încotro merge.

În cartierul vintage Kensington Market din Toronto, profesorul Andy Payne spune că stilul său a fost influențat de punk rock, dandysmul secolului al XIX-lea și David Bowie.

JAPONIA REFUZĂ SĂ PUNĂ MÂNA PE ARME.
Vom rămâne în continuare pacifiști.

TWITTER ÎȘI NUMEȘTE NOUL C.F.O. ÎN PERSCANA LUI ANTHONY NOTO.

Europa a fost dintotdeauna un loc atractiv pentru turiști, însă destinațiile tradiționale au început să se scumpească și multe persoane caută alternative mai ieftine.
Lonely Planet, cel mai mare ghid turistic din lume, a alcătuit un top al celor mai frumoase destinații din Europa. Multe dintre locurile cuprinse în clasament au fost deseori trecute cu vederea de marile ghiduri turistice. Printre ele sunt menționate Ljubljana, sud-vestul Angliei și Plzeň, Cehia.

FACEBOOK ÎȘI CERE IERTARE PENTRU STUDIUL REFERITOR LA FELUL ÎN CARE SENTIMENTELE OAMENILOR SUNT AFECTATE DE UTILIZAREA REȚELELOR DE SOCIALIZARE.

Câștigă 2.500 pe zi stând acasă în fața laptopului.

Lasă-ţi copilul să asculte muzică.
Va fi mult mai cooperant, zice un studiu efectuat de Gallup.

KYLE BECKERMAN DEZVĂLUIE SECRETUL ŞUTULUI SĂU INFAILIBIL: TREBUIE SĂ AI ÎNCREDERE ÎN TINE. PORTARUL NICK RIMANDO ZICE CĂ PREFERĂ SĂ REACŢIONEZE, ÎN LOC SĂ GHICEASCĂ.

Ungaria majorează tarifele la încălzire, apă caldă şi electricitate, dar le reduce
pe cele la gaze.

NICK CAVE MOARE LA VÂRSTA DE 87 DE ANI. ÎNMORMÂNTAREA E PRIVATĂ, DAR LUMEA SE ADUNĂ ORICUM.
Fanii îndureraţi spun că merita să trăiască o mie de ani.

Se simte deprimată fiindcă el spune că nu o mai iubeşte, dar cu toate astea participă la festivalul de film şi se distrează copios.

Băiatul e întrebat ce ar alege între miliardele lui Bill Gates şi pacea mondială.
Răspunde că ar vrea ca Bugattiul lui să aibă culoarea roşie.

Pregătiţi-vă pentru cea mai călduroasă zi din an, cu temperaturi de până la 40 de grade Celsius.

PERRIE EDWARDS ARATĂ RĂVĂŞITOR PĂRĂSIND STUDIOUL.

Mamă a cinci copii omorâtă de logodnic
cu un singur pumn în timp ce se certau dacă
să ia autobuzul sau un taxi.

Problema în țara asta este că sunt mulți care spun „problema în țara asta este că...".

Tânăr de 28 de ani din Gloucester își schimbă numele în Han Solo.
Autoritățile refuză să-i elibereze un pașaport, fiindcă numele său e bazat pe un
personaj fictiv.

ACTRIȚĂ DE 28 DE ANI ÎȘI ÎNGROAPĂ
AL 5-LEA SOȚ.

Epidemie de Ebola în sudul Africii. 702 morți.

Christie's vinde la licitație versurile melodiei *Like a Rolling Stone* pentru trei milioane.

UN BĂRBAT ÎNCEARCĂ SĂ SE SINUCIDĂ DUPĂ CE ÎȘI PETRECE 10 ORE ÎNCERCÂND SĂ REALIZEZE CEEA CE, DUPĂ EL, AR FI UN „SELFIE PERFECT".

O femeie îl surprinde pe ucigașul căutat de autorități și reușește să-l prindă, lovindu-l în cap cu o bară de metal.
Întrebată de unde știa că el era criminalul, ea răspunde: „S-a dat drept instalator și, când s-a aplecat sub chiuvetă, mi-am dat seama că mințea. Nu i se vedea crăpătura fundului deasupra blugilor".

Ecoteroriști dezlipesc etichetele de preț de pe toate produsele dintr-un supermarket.

LAUREAT AL PREMIULUI NOBEL PENTRU LITERATURĂ
MOARE ÎN MIZERIE
ȘI SINGURĂTATE.

Ca o soluție pentru a menține în viață afacerile cu mirese prin poștă, guvernul sud-coreean propune școli de mirese.
„În ultimii 15 ani numărul căsătoriilor cu mirese prin poștă a explodat. Dar ele se destramă la scurt timp. Trebuie făcut ceva", spune premierul Coreei de Sud.

Prostituate irakiene sunt măcelărite.
Pe ușa bordelului este găsită atârnată o pancartă pe care scrie:
„Acesta este destinul celor ce trăiesc în mizerie trupească și sufletească".

Joko Widodo este ales președinte al Indoneziei.

Militarii atacă puncte-cheie din munții Chaambi din Tunisia. Paisprezece soldați morți.

Gogo Yubari.

Cui nu îi e dor de vremurile bune, de vremurile simple? Când nu aveai grija jobului prost plătit și pe care îl urai. Când nu îți făceai griji că nu ai un acoperiș deasupra capului sau că ai un credit la bancă. Când nu îți era frică că îmbătrânești sau că nu ai cu cine să-ți împarți grijile și patul.
Vremurile bune erau vremurile simple.
Noi, cei de la R.TARD, înțelegem asta și vrem să te ajutăm.
Vino la noi și vremurile bune se pot întoarce cât ai clipi.

Ascensiunea lui G4 aduce aminte de gigantul Facebook, prăbușit în 2031, în urma scandalului Hendricks. Totuși, analiștii prevăd un viitor strălucit pentru rețeaua virtuală.

Acțiunile Facebook se prăbușesc ca efect al unui decret emis de dumnezeu în anul 2030, care le interzice oamenilor să-și mai facă poze.
Ori de câte ori își fac fotografii, oamenii pierd o parte din suflet. Cum sufletul nu este al lor, ci e doar împrumutat, când mor nu mai au ce returna, iar dumnezeu este cel păgubit.

Trilogia neagră este cea mai bine vândută carte a ultimilor 30 de ani.
Autoarea sihastră a cărții-cult *Sticlă: O biografie în viu grai a Clarei Munro* revine cu un nou roman după aproape 20 de ani de absență.
Află despre ce e vorba în *Chibul Laptelui*.

Partea a II-a

Don't twitch
Your skin is hard as stone
You are the god of all that's bone

(...)

Cold mist lingers in the day
It's getting darker by the minute
All the coke-whores laugh an' say
This strange feeling that I get
When I look towards the west
Makes me feel that
God is busy somewhere else
That is it.
Life fades away.

Joi

Chestia asta cu dormitul în motel şi şofatul până când îl durea spatele devenise extrem de obositoare, cugetă Paul.

Dar mai aveau puţin de mers.

De dimineaţă, înainte de a părăsi motelul la care înnoptaseră, Paul se opri la un telefon public ataşat de un perete, lângă intrarea la recepţie.

— Hei, ce faci? întrebă Sofia şi se apropie de el repede. Ai spus că nu folosim telefoanele! Tu de ce ai voie şi eu nu? Vreau să o sun pe mama!

Paul ridică receptorul din furcă.

— Folosesc telefonul public. Nu au cum să ştie că eu sun de pe acest număr.

— Bine... dar dacă urmăresc numărul la care suni? Nu asta vrem să evităm?

— Evităm să sunăm la numere la care ei s-ar aştepta să sunăm.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi numerele părinţilor. Sau ale fraţilor. Iubita, colegul de apartament. Persoane apropiate, pricepi?

— Şi tu pe cine suni?

— Nu pe cineva apropiat, îţi promit. O să avem nevoie de un pic de ajutor, spuse el, apoi îi întoarse spatele.

Sofia se încruntă. Simţea că ceva nu era în regulă, dar cum să nu aibă încredere în el? Viaţa ei fusese în mâinile lui şi probabil că încă era. Dar fata avea vaga şi supărătoarea senzaţie că Paul se juca de-a şoarecele şi pisica. Se întoarse pe călcâie şi se îndreptă spre maşina care se prăjea în soare.

Paul formă un număr din memorie și lăsă telefonul să sune. De cealaltă parte a firului răspunse o voce moale și jovială:

— Alo.

— Alo. Sunt eu.

— Care „eu"?

— Nu mă recunoști?

Pauză.

— Paul? întrebă vocea.

— Am nevoie de ajutor.

— Ce fel de ajutor?

Îi spuse.

— Ai fost plecat prea mult timp, omule. Aș vrea să te ajut, dar nu mai am legături pe acolo de ceva vreme.

Paul pufni pe nas:

— Mai cunoaștem pe cineva acolo care ne poate ajuta?

— Nu. Nu mai e nimeni dintre ai noștri acolo.

— La dracu', urăsc să îmbătrânesc, murmură Paul.

— Despre ce e vorba? Poate...

— OK, mersi de ajutor, întrerupse Paul, apoi trânti receptorul în furcă. Mersi pentru nimic.

Așteptă câteva secunde lungi, frământându-și mintea în căutarea unei soluții. Se întoarse, privind în depărtare. O văzu pe Sofia sprijinită de mașină. Părul ei lucea în soare. Scoase din buzunar telefonul mobil cu clapetă și formă numărul pe care telefonul public îl afișa intermitent.

Pe *display*-ul telefonului public apăru numărul mobilului. Paul scoase al doilea telefon cu clapetă și memoră numărul afișat, apoi închise clapeta și îl băgă înapoi în buzunar. Așeză telefonul de pe care sunase pe marginea bordurii de la picioarele sale și călcă pe el, rupându-l în bucăți. Strânse din fălci, apoi privi în jur. Un bătrân care se prăjea la soare îl urmărea de sub borurile largi ale pălăriei de pai.

Se întoarse la mașină.

— Cu cine ai vorbit?

— Cu nimeni.

— Cu cine ai vorbit? insistă fata.

— Taci, murmură el cu o voce cavernoasă şi Sofia uită să respire câteva clipe.

Rămase tăcută multă vreme. Îl ura.

Merseseră aproape 700 de kilometri în acea zi, într-o liniştе desăvârşită. Sofia nu pornise nici măcar muzica de care era dependentă. Paul era cufundat în tăcerea lui de oţel. Trecuseră prin trei oraşe mari şi Sofia observase că toate străzile cu care se intersectase calea lor se numeau după martiri, după eşecuri sau după lucruri moarte: strada Speranţei, Victoriei, Libertăţii etc. În ultimul oraş văzu pe linia de tramvai adâncită în asfalt un porumbel terciuit. În jurul său se vedea ce mâncase la prânz: era plin de boabe de porumb.

Mâncară la un mic local de la marginea şoselei. Sofia comandase peşte prăjit cu sos alb de usturoi, ţelină şi cartofi natur. Paul înfuleca fără prea mare chef un hamburger gros de o palmă.

— Ascultă... începu Paul.

Sofia ridică din sprâncene.

— Nu am vrut să mă port aşa cu tine. Sunt obosit şi tensionat.

Sofia voia să-i spună că înţelegea, că nu era nimic, chiar înţelegea situaţia. Dar nu scoase niciun sunet.

Paul încheie cu glas spart, privind peste umărul ei:

— Am să te rog să mă ierţi.

Nu ştia dacă formularea sugera că ar fi fost bine să-l ierte sau dacă liniştea ultimilor 700 de kilometri o durea mai tare decât vorbele lui sau dacă pur şi simplu voia să-l simtă iarăşi alături de ea, să ştie că erau iarăşi prieteni, împreună la drumul lung şi pustiu.

Dar îi zâmbi bărbatului, îi spuse că era OK.

Apoi Sofia îşi roti capul şi privi pe fereastră. Afară bătea un soare orbitor şi în depărtare, într-o pădurice, ceva îi atrase atenţia fetei. Îşi lungi gâtul şi încercă să-şi dea seama ce vedea.

— Ce-i acolo? întrebă, într-un final, lipindu-şi un deget de fereastră.

Paul își șterse sosul de pe mustață și se întoarse în direcția arătată. Zâmbi, apoi mai mușcă de câteva ori din hamburger. Sofia aștepta, mutându-și privirea de la el la imaginea din zare și invers.

— E un ***drive-in kino***, spuse el, continuând să mănânce.

Pofta îi revenise.

— *Drive-in kino*, repetă fata, fascinată. Ce-i aia?

— Păi, e un cinematograf în aer liber. Acum câteva zeci de ani erau foarte populare. Rulau pe timp de vară.

Sofia chibzui puțin, apoi spuse:

— Și dacă începea ploaia în timpul filmului?

Paul râse:

— Sunt cinematografe fără locuri, fără scaune.

— Fără scaune? repetă Sofia.

— Exact. Lumea mergea cu mașinile acolo. De la asta vine ***drive-in***. Practic sunt niște parcări cu un panou de proiecție în capăt. Mergeai cu mașina, parcai într-un loc care să-ți convină și așteptai să înceapă filmul. Dacă ploua, nicio problemă. Ridicai capota mașinii și rămâneai uscată. În principiu.

Panoul de proiecție strălucea în soarele amurgului. Ochii fetei începură să strălucească și ei:

— Hai să mergem la un film. Așa, de împăcare. Nu am fost niciodată la un film în aer liber cu mașina.

Paul își întoarse privirea spre panou. Își supse un dinte, zgomotos. Lăsă restul de hamburger să cadă în farfurie și căută un șervețel ca să-și șteargă mâinile. Se opri și spuse:

— Știi că suntem fugari, nu?

— Hai, nu fi așa! se pisici fata.

El o privi, nemișcat. Sofia oftă și spuse:

— Paul, am obosit!

— Poți să te odihnești după ce mori, spuse el sec.

O gaură neagră. În fruntea ei.

— Ha, ha! Ești foarte amuzant! îl maimuțări ea.

— Doar o spun așa cum e, mormăi Paul și se lăsă pe spătarul scaunului.

Fata îl sfredeli cu privirea și gura ei mare descinse asupra lui:

— Uite, e seară. M-am săturat de motelurile astea îmbâcsite în care stăm. Mă plictiseşte drumul deja. Nu facem nimic altceva decât să mergem cu maşina, decât să fugim! M-am săturat de fugă! Vreau să stau locului, măcar câteva ore. Ai spus că trebuie să ne purtăm ca oamenii normali, nu ca fugarii. Ei bine, oamenii normali ies la cinematograf vara. Hai să mergem! Cine dracu' s-ar gândi să ne caute într-un *drive-in*? Fugarii nu merg la cinematograf.

Paul ridică din sprâncene. Fata avea dreptate. În afară de Dillinger, niciun alt infractor nu fusese ucis ieşind dintr-un cinematograf.

— Cu maşina... da, ar fi interesant. Nici eu nu am fost vreodată într-un *drive-in*. De obicei mergi într-un loc din ăsta cu iubitul sau cu iubita.

— De ce?

Râse:

— Am uitat să-ţi spun: nimeni nu merge într-un *drive-in* ca să vadă un film.

— Păi, atunci ce dracu' face lumea acolo?

În loc de răspuns, Paul zâmbi în colţul gurii. Sofia făcu o grimasă:

— Cred că eşti prea conservator, observă ea, prefăcându-se a nu şti că bătălia fusese câştigată. Noi vom merge împotriva curentului. Hai să vedem ce rulează.

— După ce mâncăm, bine?

— OK.

Paul bău apa pe care o avea în faţă, în timp ce Sofia, cu bărbia sprijinită în pumni, contemplă proaspăta informaţie:

— Hm, ce oameni ciudaţi. De ce ai da bani pe bilet la film ca să ţi-o tragi?

Terminară de mâncat şi apoi conduseră până la grădina de vară. Era un festival de filme art-house. Rulau doar filme clasice. *Raging Bull*, *Eraserhead*, *8½*, *Rashômon*, *Antichrist*, *Mulholland Drive* şi *Kill Bill*.

— Hai să vedem *Mulholland Drive*.

„Foarte potrivit!", gândi Paul.

— L-ai mai văzut?

— Nu, minți el. Dar sună bine.

— Ce facem până la ora 9? întrebă Paul.

— Ne cazăm la un motel, spuse Sofia fără inflexiune.

Se întoarseră la ora 9 fără un sfert. Cumpărară două bilete și o cutie de pop-corn mare. Pe bancheta din spate aveau un *six-pack* de Jenny Cream, proaspăt scos de la frigider.

Începu să cânte o melodie rock și Sofia se entuziasmă peste măsură:

— O, ador melodia asta! se întinse ea să dea volumul mai tare.

— Cine cântă? întrebă Paul.

Tobele se auzeau apăsat și basul era și el fioros.

— *Pete, Paul, Pam, Joe & Cam!* recită fata, imitând bătaia tobelor.

Paul se încruntă și își căută țigările:

— Cine dracu' sunt Pete, Paul...

— Pete, Paul, Pam, Joe & Cam? se miră fata.

— Nu am auzit în viața mea de ei.

Muzica era energizantă, brută. *Riff*-urile de chitară erau necizelate și sălbatice, iar bătăile de tobe sincopate. Fata explică:

— Pete, Paul, Pam, Joe & Cam sunt o trupă foarte tare, după cum se aude! Știi că la un moment dat Mick Jagger aproape că a părăsit Rolling Stones ca să li se alăture și atunci ar fi fost Pete, Paul, Pam, Joe, Cam & Mick?

Paul ridică din sprâncene:

— Nu știam asta.

Sofia continuă:

— Da, așa a fost. Și, dacă mă întrebi pe mine, ar fi trebuit să o facă!

— De unde știi toate astea?

Fata se mulțumi să dea din umeri.

Filmul începu, dar fata nu era în stare să fie atentă la el. Era complicat, plin de simboluri şi parcă filmat invers, ca şi cum regizorul se aştepta să ştii despre ce era vorba în el de la început, iar pe măsură ce înainta în poveste, să uiţi tot mai multe. Avea o logică a viselor. Apoi una dintre actriţele principale îşi schimbă culoarea părului şi se întrebă cine era ea.

Sofia se întrebă la rândul ei: cine sunt eu?

Cine era ea, cine era Sofia? Ce voia ea? Nu multe. Să asculte muzică şi să stea la soare. Să-şi vadă burta crescând. Să facă o călătorie care să însemne ceva. Să zâmbească la amintirea unor momente prosteşti. Lucruri inutile şi nesemnificative, care nu aveau să se împlinească. Acesta era unul dintre acele momente în care nimic nu părea posibil şi era foarte uşor să renunţe la tot.

Simţea că era de ajuns să-şi desfacă degetele şi lumea i-ar fi scăpat din strânsoare.

Era obosită şi nehotărâtă.

Paul îşi puse braţul, instinctiv, pe spătarul scaunului Sofiei. Ea nu observă asta decât după un timp. Îi adulmecă mirosul trupului, mirosul de bărbat. Probabil tânjea după un trup de femeie. Dar el urmărea filmul şi nu îi dădea nicio atenţie fetei. Atunci Sofia se lăsă puţin pe spate şi îşi lipi ceafa de braţul lui. Dădu peste cap ultima sticlă de bere şi o lăsă la picioare. Paul tresări, dar nu îşi retrase braţul. O privi cu coada ochiului drept, apoi aşteptă ca ea să-şi ridice iarăşi capul, ca să poată să-şi retragă braţul pe nesimţite.

Mai trecură vreo zece minute, apoi Sofia se întinse în faţa lui şi lăsă în jos viziera din dreptul şoferului, blocându-i vederea.

Paul se întinse s-o ridice, apoi se întoarse spre ea.

— N-o să mă laşi să o sun pe mama, nu-i aşa? N-o s-o mai aud şi n-o s-o mai văd niciodată, oftă fata.

El trase aer în piept şi îşi ţinu respiraţia. Vidul creat între ei era un răspuns bun. Îi văzu ochii arzând şi muşchii feţei încordându-se şi relaxându-se ritmic pe sub obraji.

— Cred că ai băut prea mult, observă el.

Sofia respira apăsat și corpul ei emana aburi. Pielea ei îl atingea și îl frigea. Se apropie de Paul:

— De ce fugi?

— Cum?

— Ai spus că suntem fugari, dar, din câte îmi dau seama, doar eu fug. Dacă și tu fugi, vreau să știu: de ce fugi?

Paul o privi fără să clipească, apoi își întoarse capul înainte. Fata își lipi pieptul de unul dintre umerii lui. Cu gura aproape lipită de urechea lui, șopti:

— Ai de gând să mă săruți odată?

În glasul ei era nervozitate euforică, pulsând de anticipație.

— Nu, spuse Paul sec.

— De ce nu?

— Știi cât ești de frumoasă?

— Da.

— De asta nu.

Mulholland Drive se termină și o luară înapoi spre motel. Se culcară fără să-și spună vreun cuvânt.

Iubirea adevărată așteaptă

Seara de iulie este extraordinar de fierbinte. Nu mai poate răbda căldura și nici singurătatea asta apăsătoare. Sau poate nu mai e capabilă să rabde gândul că el își petrece noaptea cu... iubita în loc să o petreacă cu ea. Își înghite mândria ca pe o doctorie amară.

Marcel este iarăși plecat, trei săptămâni. Un atol din Pacific.

Oare îi este infidel pe durata acestor călătorii? E prima dată când își pune această întrebare și asta i se pare ciudat.

Pune mâna pe telefon și îl sună pe Eugen. După ce sună de trei ori, închide, bucuroasă că el nu răspunde. Dar dacă l-ar suna din nou, dacă ar răspunde și ar refuza-o? Nu ar fi deloc plăcut. Ce motiv ar putea invoca? Că este ocupat. Sau că se întâlnește cu altcineva.

Că nu are chef.

Că nu are chef de ea?

Că stă acasă sau iese în oraș cu iubita. Posibilitățile sunt aproape infinite și toate dor aproape la fel de tare. Pe undeva, Isabela simte că l-a pierdut, că legătura dintre ei a fost retezată definitiv, fără putință de a fi refăcută.

Hotărăște totuși că vrea să-l vadă. Îi scrie un mesaj.

„ce mai faci zilele astea? am chef de o bere rece. ne întâlnim în KF peste o oră?"

Privește textul și i se pare disperat și incomplet. Îl trimite așa. Pornește muzica și dă volumul tare, fără să țină cont de faptul că este aproape ora nouă seara. Ascultă un *cover*

al celor de la Jefferson Airplane sau The Mamas and the Papas, după o melodie de Bob Dylan. Nu contează cine o cântă, fiindcă nu o ascultă cu adevărat. Muzica bubuie în cameră, făcând geamurile și ușile să zăngăne, dar nimic nu ar mișca-o pe Isabela mai tare ca melodia de apel de pe telefon. Să audă aparatul acela anunțând-o că el voia să vorbească cu ea în această seară.

Încearcă să-și facă de lucru, dar nu reușește să-și ia ochii de la telefonul care stă pe măsuța din fața fotoliului.

Încearcă să-și spună că este ridicolă, apoi se ridică și se îndreaptă spre fereastră. Este cald înăuntru, este cald și afară. Cerul e greu de nori, dar nu va ploua decât mult după miezul nopții. Copiii se joacă gălăgioși sub fereastra ei. Tot cartierul este animat, așteptând seara cu furtuna ei răcoroasă. Oftează și își lasă brațele pe pervaz. Fruntea și-o pune pe brațe. Ar da orice să-i funcționeze aerul condiționat. Stând așa, sprijinită de pervaz, este pe punctul de a adormi, când mobilul începe să cânte. A uitat de el pentru o clipă.

Se năpustește spre fotoliu și privește telefonul. Un mesaj.

„sunt încă pe drumuri spre casă dar ne putem vedea în KF în seara asta. și eu am nevoie să mă răcoresc. ieșim doar noi doi? marcel nu vine? te-am pupat:*"

Isabela simte cum inima i se ridică în sus, tot mai sus, și îi ia și trupul cu ea. A devenit ușoară. O peliculă de sudoare rece și plăcută îi acoperă brusc pielea.

De ce să-l fi menționat pe Marcel? Doar știe că este plecat. O tachinează?

Ar vrea să-i trimită un mesaj înapoi, dar renunță. Lasă-l să aștepte. În timp ce se îndreaptă spre baia îmbrăcată exclusiv în faianță și travertin alb, începe să se dezbrace, lăsându-și hainele grămadă pe podea. Le va strânge mai târziu.

Face un duș fierbinte, apoi se spală pe dinți. În tot acest timp nu se gândește la altceva decât la acel mesaj. Poate

că, netrimițându-i-l, îi dă de înțeles că nu mai este interesată de întâlnire sau că o supără menționarea soțului ei. Ar alerga spre telefon, dar din nou i se pare ridicolă situația. Așa că se apropie cu pași măsurați de măsuța din camera de zi și ia telefonul în mână. Scrie repede un mesaj și îl trimite.

„doar noi doi. ne vedem la 10. te pup"

După un minut, primește răspuns.

„ok"

Cam sec, dar ce ar fi de elaborat?

Îmbracă o cămașă de in, foarte vaporoasă, și își suflecă mânecile în chip neglijent. Își trage o pereche de blugi mulați și în picioare i se materializează niște sandale de piele maro, cu talpă de bambus. În scobitura gâtului său lung și subțire stropește discret cu parfum. Își rotește privirea prin apartament, apoi trage ușa după ea și o ia spre centrul orașului.

KF-ul este un local dintre cele cu pretenții boeme. Pe timp de iarnă se mută într-un gang larg, cu tavan arcuit, care se prelungește la nesfârșit printr-o serie de camere și cămăruțe întunecate, presărate cu fotolii, canapele și scaune din cele mai felurite. Pereții stau tapetați cu tot felul de postere de filme independente, reclame vechi și obscure, artă abstractă modernă și afișe ale tuturor evenimentelor (și nu sunt puține) care au avut loc la un moment dat în KF.

Luminile sunt de obicei slabe, fumul e gros și muzica foarte bună. Un client „de-al casei" trebuie neapărat să aibă cercei prin locuri intime, părul vopsit sau tuns în vreun fel neobișnuit, tenișI în picioare și un câine mare, dar nu mai puțin adorabil, care îl urmărește peste tot.

Pe timp de vară, barul este amenajat în curtea unui imobil vechi, de trei etaje și complet nelocuit. La balcoanele care străbat ca niște coridoare pereții interiori ai curții stau atârnate drapele multicolore cu sigla (marcă înregistrată)

localului. De asemenea, lampioane din hârtie ecologică plutesc deasupra meselor, ca niște aștri în întuneric. La barul din colț aștepți uneori și douăzeci de minute ca să primești un pahar de vin, iar de la bucătăria improvizată recent poți comanda pâine cu untură și boia. Afară, muzica este la fel de bună ca înăuntru, fumul mai puțin pregnant și gălăgia este subțiată. O poți auzi, dar e ceva îndepărtat, ceva ce nu te poate afecta, ceva ce nu poți înțelege sau spera să descifrezi. Un înveliș confortabil care te face să te simți ca acasă. Pe pereți îți poți atârna bicicleta cu care ai venit.

Isabela ajunge în curtea KF-ului puțin încălzită de la drumul făcut pe jos. Și-a lăsat mașina în parcul de lângă catedrală și a bătut restul distanței la picior.

Localul este ca un furnicar. Muzică, lume multă, fum, gălăgie, râsete, un labrador face tumbe, răstoarnă niște pahare și latră, apoi este aplaudat de un mic grup de studenți. O seară obișnuită în KF.

Oare el a ajuns deja?

Își face loc printre bicicletele sprijinite de peretele colorat cu vopsele fosforescente și se amestecă prin mulțime. Îl caută din priviri, la început calmă, apoi din ce în ce mai neliniștită, pe măsură ce se apropie de capătul curții. Mai dă o tură, ca să fie sigură că nu l-a ratat, dar în spatele minții ei știe că el nu este acolo. Încă. Cineva de la o masă lipită de un perete verde îi face semn cu mâna. Este o fostă colegă de gimnaziu și de liceu... și de facultate. O cheamă Tina. Mai este acolo o tipă, stau amândouă tolănite pe o bancă rudimentară, cu picioarele încălțate în tenișii sprijinite de marginea unei măsuțe extraordinar de joase.

Tina arată foarte îmbătrânită, dar pare entuziasmată că o vede:

— Salutare, dragă, ce mai faci? *Long time no see*, râde, dezvelindu-și dantura perfectă, albită recent.

Își întinde brațele spre ea și se sărută reciproc pe obraji. Isabela este prezentată și celeilalte tipe, o fată arsă de solar care își petrece fiecare timp mort holbându-se într-un iPhone alb.

— Salutare şi vouă, răspunde Isabela. Nu fac nimic extraordinar, sinceră să fiu. Mă întâlnesc cu cineva care a depăşit deja sfertul academic, observă ea, privindu-şi Orientul de la încheietură.

— Dacă vrei, poţi să stai cu noi până îţi apare întârziatul, spune Tina.

— Sigur, de ce nu? aprobă Isabela, apoi adaugă: Dar prima dată trebuie să-mi iau ceva de băut. Voi vreţi ceva?

Tina clatină din cap, iar tipa de lângă nici nu se sinchiseşte să-şi ridice privirea din telefon.

— OK, mă întorc imediat.

Imediat ce se îndepărtează de masă, îşi întoarce privirea şi surprinde un schimb de replici între cele două, al cărui subiect este, indubitabil, ea. Tina îi observă privirea şi zâmbeşte strâmb, apoi se preface a căuta din ochi pe cineva.

La bar aşteaptă aproape zece minute ca să o întrebe cineva ce doreşte. Cere o bere şi se întoarce la masă. Prietena Tinei strigă în telefon, cu un deget adânc înfipt în cealaltă ureche:

— Da, suntem în KF! KF! KaFe, KaeF, ce contează cum îi zice? Hai în pula mea aici! Nu, acolo nu am mai ajuns! Poate mai târziu...

Apoi mai spune ceva ce Isabela nu înţelege şi în final închide. Se întoarce spre Tina:

— Cum e corect: KaeF sau KaFe?

Tina ridică din umeri:

— Nu ştiu. Eu mereu am spus KaFe.

Amândouă se întorc spre Isabela. Aceasta ridică din umeri şi rămâne tăcută. După câteva clipe râde:

— Nu ştiu cum e corect, dar ştiu de ce nu prea vin pe aici.

— De ce? se interesează Tina.

— Fiindcă durează un sfert de oră să primeşti o bere.

— Corect, meditează Tina.

Tipa de lângă ea se întoarce, ca şi cum şi-a adus aminte de ceva:

— De ce nu ne-am dus la Boeme? Acolo era mai frumos. Şi ne-am fi putut înţelege om cu persoană.

— Fiindcă aici am stabilit că ne vedem cu fetele. Nu vreau să mai aud comentarii!

Tipa se bosumflă și își înfige iarăși nasul în telefon.

Isabela își rotește iar privirea în jur, ca să vadă dacă nu cumva Eugen și-a făcut apariția, apoi se întoarce spre Tina. A fost la nunta ei în urmă cu vreo patru ani, chiar la finalul facultății. S-a căsătorit cu un tip scund, în ciuda aversiunii sale declarate față de tipii scunzi și mai ales tipii mai scunzi decât ea. Prietenele ei au glumit în privat, spuneau că, dacă el are bani, Tina poate să treacă cu vederea peste creștetul lui. În urmă cu doi ani i s-a născut și un băiat.

— Ce mai face soțul? Și băiatul cu nomenclatură niponă? râde Isabela.

Tina râde și ea și spune că amândoi sunt bine. Băiatul este acasă fiindcă a doua zi merge la școală, iar această informație i se pare puțin ciudată Isabelei. Băiețelul se numește Keiko și a fost botezat astfel (este unicul său prenume) într-un acces de excentricitate care probabil se va prelungi mult timp în viitor.

— Unde e soțul?

Tina o privește stânjenită și plictisită, ca și cum îi explică pentru a mia oară cum stau lucrurile:

— Am divorțat.

Isabelei îi cade fața:

— Serios? Păi, parcă doar ieri v-ați căsătorit.

— Hm, râde Tina. Da, parcă. Am divorțat acum vreo... cinci ani.

Isabela se încruntă:

— Ești sigură?

Tipa de lângă ele își ridică ochii din telefon.

— Am auzit că... începe Tina și Isabela vede în ochii ei un licăr ce pare a fi... milă.

— Ce ai auzit? întreabă Isabela, ridicând din sprâncene.

Tina bate în retragere, se preface că nu e ceva important.

La masă își mai fac apariția două tipe, chipurile cele cu care trebuie să se întâlnească. Acestea nu o bagă în seamă pe Isabela, iar Tina dă dovadă de nepoliteță crasă, omițând să o prezinte.

Încep să vorbească despre carierele lor obscure, iar una dintre ele aduce vorba despre o prietenă a lor care se află într-un impas.

— Sincer, nu știu ce era în capul ei. Adică tipii de la firma la care lucra i-au spus clar că voiau să-i prelungească pe termen nedeterminat contractul. Dar ea le zice „nu" și pleacă, fără să aibă unde să se ducă. Au trecut deja trei luni și tot nu are un job ca lumea.

Restul audienței dă din cap grav, cu subînțeles. Tipa reia cu voce joasă:

— Știu că nu-i plăcea să lucreze acolo, dar ar fi trebuit să stea măcar până își găsea ceva nou. Trebuie să mănânci, nu? Știu că lumea e mare și e rea, dar are dreptate când zice că femeile sunt ca maimuțele: nu se lasă de o creangă până nu s-au apucat de următoarea.

Celelalte tipe râd și chiar și Isabelei îi scapă un surâs.

— Sau măcar să încerce.

— Cred că ea nu a auzit de zicala asta, comentează Tina și Isabela scapă al doilea surâs.

Tina și soțul său au devenit un cuplu stabil în urma unei infidelități. Isabela se întreabă cum poate un bărbat să aibă încredere într-o femeie care se lasă furată din curtea altuia. Ce o împiedică să-și ia zborul din nou și să-l lase cu ochii în soare?

Se pare că, infideli sau nu, lucrurile nu s-au terminat bine între ei.

Divorțați de cinci ani, dar căsătoriți abia de patru.

Ce dracu' înseamnă asta?

Isabela este sigură că a auzit ceva greșit, dar i se pare de prost-gust să ceară clarificări.

Apoi femeile încep să discute despre alte subiecte pentru înțelegerea cărora este nevoie să cunoști întreaga poveste de fond, așa că Isabela renunță să le mai asculte. Își aduce aminte de Eugen și profită de lipsa lor de interes față de persoana ei ca să-l sune. Cum acesta nu răspunde, îi trimite un mesaj.

„unde dracu' ești? stau aici cu niște tipe și cred că o să mă sinucid de plictiseală. sună-mă!"

Apoi își pune telefonul pe măsuța joasă din fața ei, ca să-l poată supraveghea. Observă că numărul de sticle și picioare încălțate în tenișii de pe masă se înmulțesc rapid. În KF toată lumea stă cu picioarele pe masă.

Este deja ora zece și douăzeci de minute. Tipele se lansează într-o discuție al cărei început Isabela l-a ratat, iar acum încearcă să-și dea seama despre ce se vorbește.

— Deci nu-mi vine să cred că chiar ai de gând să faci asta... spune Tina și îi aruncă uneia dintre tipele nou-venite o privire plină de dispreț.

— Da, nici mie, dar o s-o fac.

— Totuși, nu-mi vine să cred, reiterează Tina. Îți dau eu bani, dacă vrei. Hai și tu cu noi.

Tipa își pleacă privirea și refuză.

— Căcat, șoptește cealaltă nou-venită. Nu vezi că nu vrea?

— Și ce-o să faci? întreabă prietena Tinei, fără să-și ridice ochii din telefon.

— Nu știu, văd eu, găsesc eu ceva... nu e capăt de lume.

— Nu, nu e, dar... mna... opinează una dintre nou-venite.

După asta revin la dilema KaeF-KaFe și, după ce tranșează problema, încep să povestească pe unde au fost sau pe unde au de gând să meargă în concedii. Una dintre nou-venite, o tipă ce poartă ochelari cu lentile foarte groase și nu are deloc bărbie, se laudă că tocmai s-a întors din Italia, pe care a vizitat-o pentru a șasea oară. Pe de o parte, este o țară frumoasă, pe de alta, s-a săturat să o tot vadă. La anul hotărăște o nouă destinație: Maroc.

Cealaltă nou-venită, o tipă despre care celelalte nu contenesc să se minuneze de cât de mult a slăbit, are dinți rotunjiți și părul foarte negru și sârmos. Anul acesta nu merge nicăieri.

Tina și prietena ei sunt foarte entuziasmate de un festival de muzică care se ține la malul oceanului și pe care nu vor să-l rateze sub nicio formă.

Isabela închide ochii. O ard, aşa că începe să şi-i maseze uşor peste pleoape. Îşi presează şi tâmplele, apoi îşi astupă urechile uşor.

Îi este dor de Eugen. Şi lângă el lumea este banală şi plictisitoare. Nu fac mare lucru împreună. Nici măcar nu vorbesc atât de mult unul cu altul, dar prezenţa lui, combinaţia el-ea, face ca lumea să pară nesfârşită. Sunt aproape două săptămâni de când nu l-a mai văzut. Iar el probabil că îi trage clapa în seara asta.

Îşi priveşte ceasul. Este deja zece şi treizeci şi şapte de minute.

Speră încă să-l vadă, dar limbile subţiri şi elegante ale Orientului îi confirmă ceea ce ea deja ştie. Hotărăşte să-l mai aştepte un pic.

Femeile astea de lângă ea vorbesc încontinuu, tare şi repede, înşiră cuvinte doar pentru a nu tăcea. Începe literalmente să o doară capul din cauza banalităţilor lor. La un moment dat aude aceste cuvinte:

— Oricine are jumătate de creier îşi poate face rost de armă! spune una dintre tipele de la masă.

Alta contracarează:

— Da, şi apoi se împuşcă pe străzi, ca animalele.

— Păi, mna, oamenii mai trebuie să şi moară, vine răspunsul dintr-o altă gură.

...iar atunci Isabela închide ochii şi gândeşte:

„Aş da orice pentru o pastilă mică de Halcyon...".

O pastilă mică şi roz, cu H-ul elegant săpat în centrul ei... să o ducă departe, să o facă să uite că este în concediu de studiu şi nu face decât să piardă timpul visând la trecut.

Aşteptarea asta după Eugen sau după eliberarea de el se transformă într-o lungă noapte fără somn, dar totuşi o noapte cu vise şi stele leneşe, o lună care arăta ca o pată de spermă pe cracul pantalonului de stofă neagră.

Scoate telefonul și scrie un mesaj.

„ești un nenorocit! mi-ai promis că vii să stai cu mine și m-ai lăsat aici singură. te aștept de aproape o oră. stau la masă cu niște femei atât de plictisitoare, că îmi vine să-mi rod piciorul ca să mă mai distrez puțin. sper că ai o scuză bună pentru faza asta."

Ceasul arată deja unsprezece fără cinci. Se ridică de la masă, aproape neobservată. Nici măcar Tina nu o salută de plecare. Nu o interesează. Dacă el nu este acolo, nu prea mai are rost să se comporte civilizat. Poate că ăsta chiar este finalul. Poate că a venit vremea să-și înece visurile de a-i mai purta copii în pântec.

„Nu, unde dracu' ți-e capul!?", se îngrozește ea de aceste gânduri și își trage cea mai fioroasă palmă mentală de care este capabilă.

Dar este la fel de adevărat că, din când în când, revizitează în mintea ei seara aceea friguroasă de octombrie.

S-au plimbat împreună prin tot orașul până la ora cinci dimineața, iar apoi au aburit geamurile mașinii cu căldura lor.

Da, ca în *Titanic*.

După trei săptămâni nu i-a venit ciclul și a început să se întrebe dacă nu cumva el a făcut-o intenționat.

Nu se protejează tot timpul. Nu au cum, din moment ce prea puține dintre contactele lor intime sunt planificate. În seara aceea au început să se sărute peste schimbătorul de viteze, până când el a declarat că i-a amorțit cotul, sprijinindu-se de mânerul dintre ei. Apoi el iese din mașină și se repoziționează cuminte pe bancheta din spate, așteptând-o să-și dea singură seama că acela este lucrul pe care ea îl vrea cu adevărat. Isabela oftează, apoi iese și ea, își aranjează inutil puloverul și ia loc lângă el. Muzica se aude în surdină, este Bob Dylan și cântă *The Seed 2.0*. Continuă să se mângâie și să-și soarbă buzele, apoi el o lasă să alunece de-a lungul banchetei foarte inconfortabile și îi desface

pantalonii. Isabela protestează vag, este o actriță foarte neconvingătoare când el își bagă mâna în sufletul ei și o strânge cu putere, iar Eugen și-ar fi dorit mereu să știe cum se poartă ea când este cu Marcel sau cu oricare alt tip care a fost vreodată în locul lui.

În frigul zorilor, ascunși de siluetele mohorâte ale garajelor dintre blocuri, consumă cu abandon reînnoit acel fapt trivial căruia mulți îi acordă prea mult credit.

Până la capăt.

Bob Dylan a cântat *The Seed 2.0* și Isabela s-a gândit că poate versurile acelea au descris cel mai bine motivele lui Eugen. Și poate că și pe ale ei.

Femeia stă aplecată printre spătarele scaunelor din față ale mașinii, scotocind în poșetă după un pachet de șervețele. Este goală de la mijloc în jos, dar nu își face prea mari griji că cineva care mergea la muncă la ora aceea ar putea să o vadă.

După ce reușește să-și șteargă coapsele, se trântește pe banchetă și îl privește pe Eugen.

El stă calm, cu pantalonii trași neglijent pe el, cureaua desfăcută atârnând ca un șarpe mutilat, și părul în dezordine. Fumează cu capul dat pe spate, vârful încins al țigării aproape atinge tapițeria plafonului. Mărul lui Adam împunge aerul mai amenințător ca oricând și, când repetă cuvintele, vârful acela de pumnal taie aerul în sus și în jos cu o viteză rece, de parcă totul este sub un control perfect:

— Să știi că îmi pare rău... Pentru partea de final, adică.

Mai trage un fum din țigara aceea interminabilă, apoi își întoarce privirea spre ea, ca o confirmare întârziată a vorbelor sale. Ca un adevăr care a început prin a fi o minciună și a sfârșit apoi prin a deveni un adevăr adevărat doar datorită faptului că era filtrat prin doi ochi.

— Nu-i nimic, îl asigură ea zâmbind. Se mai întâmplă, e OK. Trebuie doar să găsesc o farmacie deschisă la ora asta.

— Nu, nu e OK, dar îmi pare rău! spune el și adevărul uită acum că a fost vreodată o minciună.

Isabela se preface că își șterge urmele rămase. Da, este o greșeală, dar nu una ireparabilă. El ține cu tot dinadinsul să sublinieze cuvântul ***greșeală*** în mintea ei, iar ea se simte foarte departe de el în acest moment. Uită că îl cunoaște. Gândul este absurd, dar faptul că el își cere iertare pentru ce a făcut – un răspuns firesc la un stimul la fel de firesc – o face să se simtă josnic, ca și cum nu este destul de bună pentru asta. Ca și cum, la nivel primar, nu acesta este adevăratul ei scop, ci l-a împrumutat sau l-a furat de la cineva superior ei. Darul acela se transformă într-o ***greșeală*** în mâinile ei.

Între picioarele ei.

Apoi, ca să nu mai trebuiască să-i suporte privirea, Isabela se apleacă spre el și îl sărută prelung. Gura lui are gust de cenușă. Ochii lui rămân deschiși.

Isabela se retrage după câteva secunde și atunci observă urma pe care palma lui a lăsat-o pe sticla ușii.

Da, ca în *Titanic*.

Bine, nu exact ca în *Titanic*. De fapt, este doar o mâzgălitură brutală, din care nu poți să distingi cu adevărat forma degetelor sau măcar a podului palmei, dar Isabela știe că este urma palmei lui, fiindcă l-a surprins făcând-o atunci când s-a împins, cu un zvâcnet sălbatic, ultima oară în ea, chiar înainte de a o umple de sămânță și de a o goli de sens.

Îi place să-l privească atunci când atinge climaxul, fiindcă bărbatul acesta de deasupra ei are o figură aproape împăcată, este sleit de puteri și recunoaște printr-un icnet surd și uscat că femeia l-a înfrânt încă o dată.

Este al ei și, privindu-l, aceste cuvinte dobândesc valoare de adevăr absolut. Nu durabil, dar absolut pentru câteva clipe infinite.

— Hai încoace, străine, am impresia că noi doi suntem la fel, șoptește ea, zâmbind strengărește, cu un colț al gurii mai ridicat.

Eugen își strecoară mâna în jurul ei și o trage mai aproape de el, odihnindu-și palma pe șoldul ei gol. O sărută prelung,

neavând habar de gândurile ei, apoi își dezlipesc buzele și își lipesc frunțile una de alta. Rămân așa câteva clipe.

— Trebuie să plec, anunță el.

— Și eu, adaugă ea încet.

El este cel care *trebuie* să plece în acest moment. Ea pleacă doar fiindcă nu mai e nimic de făcut.

S-au mai sărutat o dată. Apoi ea a găsit o farmacie și a rezolvat problema.

Încearcă să se strecoare printre oameni și un cot primit din greșeală o readuce la realitate.

În clipele în care se îndreaptă spre ieșire, are dispoziția de a renunța complet la el. Este sătulă de jocul ăsta. Este sătulă să fie cea din umbră. S-a săturat de priviri și șoapte și atingeri pasionale, iar apoi să fie lepădată, ca el să se poată întoarce la iubita lui. S-a săturat de spectrul acestei iubiri.

Afară este răcoare. Nu vrea să meargă acasă, la apartamentul gol, în care nu va mai sta niciodată împreună cu el. Locul acela reține prea multe amintiri, prea multe contradicții zgomotoase. Dar uneori Isabela nu crede în mutatul în alt loc ca modalitate de a rezolva problemele. Nu locul este problema. Ea este problema.

Primește un mesaj și pentru prima dată în nu știu cât timp nu se grăbește să-l citească. Zice așa:

„îmi pare rău că nu am mai venit. am ajuns acasă și Paula mă aștepta cu chef de sex din ăla pe care nu îl refuzi J) chiar voiam să vin, să ne vedem. îmi pare rău că te-am făcut să aștepți. o lăsăm pe mâine? noapte bună"

Isabela simte un gust amar în gură. Se întristează la gândul că ea nu îi lipsește lui atât cât el îi lipsește ei. Ea este singura care mai joacă jocul așteptării.

Pe de altă parte, el încă pare să o dorească. Cine dracu' mai știe ce se frământă acolo? Poate asta este dragoste adevărată. Să stai și să accepți lovituri din partea cuiva care știe că le poți suporta și tocmai de aceea ți le dă. Să aștepți

la nesfârșit ceva ce nu mai vine. Să te mulțumești cu visul, fiindcă realitatea este prea... falsă.

Nu este proastă și nu se minte singură. Dacă trecerea timpului a învățat-o ceva, acel lucru este că vremea socotelii se apropie, iar ea, Isabela, este cap de afiș.

Se plimbă prin parc cu inima amorțită și apoi se apropie de mașina parcată lângă bordura din fața catedralei. Conduce până acasă, urcă până la ultimul etaj și intră în apartament. Fără să aprindă luminile, se îndreaptă spre dormitor. Străbate coridorul lung în liniște. Trece pe lângă camera de zi de pe partea stângă, pe lângă bucătăria de pe partea dreaptă și se oprește în capăt, în ușa băii. Aude zgomot în dormitor, dar nu îl ia în seamă. Este singură. Se spală pe față, apoi intră în camera de zi. Se trântește pe canapea și pentru o clipă are sentimentul acela plăcut că s-a întors acasă după un drum foarte lung.

Nicăieri nu este ca acasă.

Răsuflă adânc, apoi își dă seama că face ceea ce a făcut mereu.

Așteaptă.

Radiohead – *True Love Waits*

Acum toți criminalii în hainele lor

Opriseră într-o altă benzinărie, fiindcă radiatorul scotea un sunet ciudat.

Paul ridică încet capota și începu să-și facă de lucru. Doi tineri, probabil un cuplu, priveau mașina cu lăcomie și Sofiei i se părea că își făceau curaj să vină să întrebe dacă ar putea să fie luați pe bancheta din spate cale de câțiva kilometri. Fata aşteptă un timp în mașină, apoi ieși. Își cumpără câteva doze de Cola de la un aparat cu fise și se apropie de mașină.

— Ce faci? întrebă ea pe un ton copilăresc.

Paul nu răspunse. Sofia desfăcu una dintre doze și sorbi din ea, apoi se mai roti în jurul lui câteva minute și repetă întrebarea.

— Mi-e cald, răspunse Paul.

Fata îi întinse o doză rece. El refuză.

— Am crezut că ești deprimat. Eu tac atunci când sunt deprimată.

Paul stătea aplecat peste motor și își întoarse capul spre ea. O privea cu ochii mijiți din cauza luminii puternice a soarelui.

Sofia sorbi cu zgomot din doza ei, apoi spuse repede:

— Știi că tipul ăla de acolo – arătă ea cu bărbia într-o parte – vinde pepeni verzi? Foarte ciudat.

Paul întrebă fără să se întoarcă:

— De ce e ciudat că vinde pepeni verzi?

— Uită-te ce scrie pe cartonul lui, îl îndemnă fata.

... Paul se opri din ce făcea. Își îndreptă spatele și aruncă o privire.

Era un bărbat în haine prăfuite, care stătea ghemuit pe un scaun mic de lemn, în fața unei movile de pepeni verzi. În stânga lui, sprijinită pe doi pepeni mari, era o bucată de carton pe care scria următoarele:

1 pepene – 3

3 pepeni – 10

Paul zâmbi plictisit, apoi se lăsă pe marginea mașinii.

Un tip se apropie de movila de pepeni și cumpără unul. Plăti, apoi se duse la mașina lui și lăsă acolo pepenele. Repetă mișcarea de două ori, apoi schimbă câteva vorbe cu tipul de pe scaunul de lemn și plecă ușor iritat, lovind cu piciorul pietrele din calea sa.

Sofia îi dădu un cot lui Paul:

— Nu se poate să nu își dea seama de chestia asta! Eu merg să-l întreb care-i faza.

Paul întrebă cu jumătate de gură:

— Ce zici?

— Nimic.

Sofia își mai roti privirea în jur. Cuplul fără curaj ieșise din benzinărie, cei doi erau încărcați cu sticle de apă și reviste lucioase.

— Uită-te la tipul ăla, spuse Sofia, în timp ce sorbea din doza de Cola.

Paul se ridică de pe motorul uleios al mașinii și își mîji ochii din nou.

— Care tip?

— Ăla de acolo. Ăla care arată bine.

Paul îl privi. Avea părul de un blond murdar și era într-adevăr foarte bine făcut.

— Ce-i cu el?

— Arată bine, reiteră Sofia cu dezinteres. E foarte bine definit.

— Mda. Probabil merge la sală.

Sofia aprobă în liniște, apoi își smuci capul spre Paul:

— Câți ani ai spus că ai?

— Nu mai ții minte?

— Nu. Îmi spui sau te mai întreb o dată?

— Întreabă.

— Câți ani ai?

Paul își îndreptă spatele și își șterse sudoarea de pe frunte. Spuse:

— Am 36 de ani.

— Nu arăți a 36 de ani.

— Atâția am.

— Arăți mai tânăr. Dar ai ochii bătrâni.

— Cum vine asta?

— Arăți bine. Ești practic... antic. Ai putea să-mi fii tată lejer, dar arăți foarte bine.

— Doar că am ochii bătrâni, completă el.

— Da. Adică vreau să spun că nu râzi cu ei. Par mereu triști, de aceea cred că arăți mai bătrân. Oamenii bătrâni au tot mai puține motive de râs.

Paul se aplecă iarăși peste motor.

— Tu mergi la sală? continuă Sofia.

Paul răspunse fără să se întoarcă spre ea:

— Nu.

— De ce nu?

— Nu-i văd rostul.

— De ce crezi că merg oamenii să tragă de fiare?

— Probabil au timp liber. Și stau prost cu încrederea în sine.

— Eu cred că e OK să mergi să faci un pic de sport din când în când. E sănătos și nu strică să arăți bine.

Paul nu răspunse și Sofia se simți obligată să adauge:

— Nu ți se pare?

— Ce să mi se pară?

— Că e OK să mergi la sală?

Paul se ridică iarăși și își sprijini șoldul de marginea mașinii:

— Nu mă prea interesează. Dar, dacă vrei neapărat să știi ce cred, atunci cred că e o pierdere de vreme. Nu are nicio legătură cu sportul sau cu sănătatea. E doar o chestie de mândrie, murmură el nepăsător, fără să o privească.

— Nu sunt de acord.

— Treaba ta, ridică el din umeri.

— Argumentează, ceru Sofia.

Paul își drese glasul și murmură:

— Prima dată vrei să arăți bine și apoi să fii sănătos. Astea îți sunt prioritățile atunci când te apuci de aparate.

Sofia își strânse buzele, dar rămase tăcută.

Paul se întinse în sus și apucă marginea capotei cu ambele mâini. Sofia își plimbă supărată privirea de sus până jos pe corpul lui și-i observă abdominalii oblici ieșind din jeanși. Se surprinse făcând ochii mari, dar rămase tăcută.

Nu menționă cât de tare îi puse sângele în mișcare vederea striațiilor și vinișoarelor acelora verzui care îi străbăteau abdomenul. Când își ridică privirea spre el, roși și își întoarse capul.

Paul zâmbi.

Sofia mai luă o sorbitură din doza de Cola. El trânti capota mașinii și anunță:

— Gata, plecăm!

Fata goli doza, apoi o aruncă la piciorul unui coș de gunoi atât de plin, încât dădea pe dinafară. Își aranjă bustiera de sub tricou și își supse zgomotos un dinte. Îl urmărea din priviri pe Paul. Acesta deschise portiera și se trânti în scaun. Apucă volanul în mâini și apăsă ambreiajul. Motorul torcea cu sunetul acela care îi face pe bărbați să se umezească și totuși nu le spune nimic femeilor.

— Sunet dulce, murmură el.

Apoi se întoarse spre direcția din care veniseră.

— Mă rog, spuse Sofia placid, apoi închise portiera din dreptul ei. Să purcedem, șoferule!

— Am înțeles, căpitane! făcu el, ducându-și două degete la un chipiu imaginar.

După câteva sute de metri, Sofia întrebă, doar ca să-l șicaneze:

— Deci mă lași să conduc?

— Da, spuse Paul fără să clipească.

Sofia făcu o pauză și îl privi atentă.

— Da?

— Da, încuviinţă el.

— Acum?

— Da, acum, râse el.

Sofia îi sări de gât, dar el o îndepărtă uşor, cu blândeţe.

— Regula numărul unu: nu sari la gâtul şoferului când conduce.

Sofia se retrase prompt şi confirmă:

— Am înţeles.

Paul trase pe dreapta şi o privi amuzat.

— Eşti gata?

— Îhî! spuse ea şi se aplecă spre el.

Depuse un sărut pe obrazul lui, apoi se retrase repede.

Paul nu mai spuse nimic. Schimbară locurile şi Sofia luă în primire volanul. Paul o avertiză că el nu avea să o susţină în niciun fel. Dacă voia să conducă, trebuia să o facă de una singură. Erau o mare responsabilitate şi un mare risc.

— Risc, pe dracu'! pufni ea. Suntem în mijlocul pustietăţii. Cine o să ne prindă? Şi dacă ne prind, ce ne fac? Spunem că am venit aici ca să-mi dai nişte lecţii de şofat, aşa, pe neve!

— Hai să vedem ce ştii, o îndemnă el.

Sofia porni motorul şi, în ciuda aşteptărilor lui Paul, maşina nu zvâcni înainte, aşa cum o făcea de obicei în mâinile celor lipsiţi de antrenament, ci porni lin şi prinse viteză repede.

O sfătui pe fată să ţină indicatorul de viteză sub 80.

Sofia acceleră încet, dar sigur şi vru să schimbe într-a patra, când se auzi un scrâşnet prelung, ca şi cum maşina se tânguia de moarte. Paul îşi puse mâna peste a ei, ca să o ghideze. Nimeri în viteza dorită şi continuară aşa. Paul se întinse pe spate, fiindcă picioarele îi erau amorţite, şi oricât de bine s-ar fi odihnit în timpul nopţii, la scurt timp după ce îşi relua poziţia în faţa volanului trupul începea să-l doară.

Soarele se lăsă spre orizont, încet.

Fata încercă să schimbe iarăşi viteza şi se auzi din nou tusea aceea supărătoare a cutiei de viteze.

— Trebuie să simți schimbătorul de viteze. Când apuci de el, trebuie să fie ca și cum ai apuca de...

Sofia se întoarse spre el și Paul amuți.

O vulpe sură le ieși în cale și Sofia strânse volanul în mâini. Paul observă gestul și șopti, atingându-i degetele de la mâna dreaptă:

— Frână dulce...

Fata atinse ușor pedala de frână, dând suficient timp animalului să traverseze. Amândoi petrecură vulpea din priviri, apoi fata se aplecă din nou peste schimbătorul de viteze.

Conduse așa, în linie dreaptă, fără să treacă pe lângă vreo așezare, timp de jumătate de oră. Apoi se apropiară de o intersecție, în mijlocul unui orășel.

Paul se ridică în scaun și o atenționă:

— Ai grijă la semafor.

— L-am văzut, îi spuse Sofia pe un ton plictisit.

Nu avea nevoie de sfaturi. Știa *exact* ce avea de făcut.

Culoarea verde era aprinsă. Se îndreptau cu viteză constantă spre intersecție, dar instinctele lui Paul îi spuneau că, dacă nu opreau sau nu accelerau, probabil aveau să treacă pe galben, dacă nu chiar pe roșu.

Fără vreun cuvânt, se întoarse spre Sofia și o văzu zâmbind. Apoi fata își coborî mâna dreaptă spre schimbător și Paul crezu că avea să încetinească. Aruncă o jumătate de privire spre semaforul încă îndepărtat și inima începu să-i bată cu putere atunci când își simți trupul înfundat în spătarul scaunului.

Sofia apăsă pe ambreiaj și schimbă într-a patra.

Semaforul își schimbase culoarea, din verde în galben.

Paul și-o schimbase și el pe-a lui, în verde.

Sofia nu părea preocupată. Văzuse și ea schimbarea în galben. Paul observă două mașini de pe drumul perpendicular care se pregăteau să treacă prin fața lor. Dar Sofia nu părea preocupată. Să tragă de volan? Exclus. Aveau peste 100 la oră. Să strige la ea? S-ar fi panicat și lucrurile ar fi ieșit mai rău...

Toate astea îi treceau prin minte cu viteza cu care rulau ei pe şosea. Apucă instinctiv mânerul de deasupra capului şi cu mâna stângă îşi trase centura peste mijloc. Trecură prin faţa unei maşini care frână pentru a nu-i lovi. Altul care forţa culorile semafoarelor. În urma lor, galbenul se înroşi.

Paul încremeni. Îşi recăpătă răsuflarea şi îi ceru cu voce neutră:

— Trage pe dreapta. Acum.

Sofia se conformă zâmbind.

Paul se întinse şi opri motorul, apoi scoase cheia din contact şi o strânse în pumn, ca nu cumva fata să pună iarăşi mâna pe ea.

Asta era. Puteau să se lovească sau să fie loviţi de alte maşini. La viteza aceea, metalul era foarte pliabil. Paul vedea deja braţe sfârtecate şi mandibule rupte. Picături de sânge prelingându-se pe muchiile cromate ale maşinii, iar parbrizul făcut ţăndări. Iar dacă ar fi făcut accident şi poliţia ar fi fost pe capul lor, acesta ar fi fost ultimul lucru de care aveau nevoie. Şi el o lăsase pe Sofia să-i pună în pericolul acesta. Ba nu, *el* era cel care îi pusese pe amândoi în pericol. Îşi simţi temperatura corpului crescând, aducându-şi aminte cât de aproape fuseseră de dezastru.

Sofia îl privea nedumerită. Paul izbucni:

— Ce dracu', mă fată, credeam că ştii să conduci! Era să ne omori!

Sofia căscă ochii:

— Păi... cum... te-am urmărit pe tine la volan. Cunosc regulile...

— A, da!? Să le aud! ceru el.

Şi atunci Sofia spuse ceva ce îl făcu pe Paul să râdă:

— Păi, la roşu te opreşti, la verde conduci şi la galben conduci mai repede.

Se înserase.

Se opriră într-un bar, chiar la mijlocul distanţei dintre zona de afaceri a oraşului şi Arcul de Triumf din centru.

Paul își roti capul încet, scrutând încăperea. Pereții erau lambrisați cu lemn negru până la înălțimea umărului, iar deasupra erau zugrăviți într-un verde sobru, elegant. Vitrine din lemn masiv ornau din loc în loc barul și un tonomat Wurlitzer împrăștia muzică soul dintr-un colț întunecat, luminat doar de o reclamă Colt 45. Din tavan atârnau felinare simple, cu lumină caldă, până deasupra fiecărei mese, luminând doar fețele celor așezați și oferind o atmosferă intimă.

— Merg până la baie, murmură Sofia, strângându-l încet de mână.

— Bine. Te aștept la bar.

Fata îl ocoli și se îndreptă spre toaletă. Avusese un mic accident de natură feminină și trebuia să-și schimbe lenjeria.

Paul își făcu loc prin mulțimea care murmura și fuma în exces, se așeză la bar și ceru un pahar de Laphroaig.

Sofia ieși după aproape 20 de minute de la toaletă și fumul din local o făcu să clipească des. Suflă în față, apoi își roti privirea spre bar. Printre cămăși și haine și tricouri și rochii, îl observă pe Paul. Stătea cățărat pe un scaun înalt, cu un picior îndoit și cu celălalt pivotând în podea, ușor aplecat spre o brunetă îmbrăcată într-o rochie bleumarin, cu părul bogat căzându-i pe umeri. Bruneta își apropiase obrazul foarte mult de al lui Paul, probabil din cauza zgomotului, își spuse Sofia, și părea că ascultă cu interes ce îi spunea el. Era multă lume și trecură câteva secunde bune până când Sofia reuși să se apropie de ei. Lângă cei doi, o tipă fără bărbie, cu pulpe groase și niște cizme albastre care arătau atroce fuma și vorbea tare în timp ce sorbea dintr-un pahar mare de Jägermeister cu suc de merișoare.

Paul și bruneta nu o observară și abia când ajunse lângă ei Sofia văzu că mâna lui Paul era strecurată printre falduri rochiei, chiar între picioarele femeii.

Sofia nu schiță niciun gest. Paul o văzu cu coada ochiului și își retrase repede mâna. Privirea lui semăna cu a unui băiat care fusese prins de maică-sa uitându-se la filme porno.

— Ăăă... ești gata? întrebă el. Ai terminat treaba pe care o aveai de făcut?

Bruneta o măsură repede din cap până în picioare, apoi afișă un zâmbet șifonat. Purta o pereche de cercei din ceramică, ce imaginau câte două petale lipite una de alta, cu o mică deschizătură roz.

Fiindcă Sofia îl privea cu ochii în flăcări, Paul ridică paharul cu whisky și arătă spre brunetă:

— Sofia, ea este Nadja. Nadja, ea este Sofia.

Nadja zâmbi cu subînțeles, apoi se scuză și plecă.

Sofia îi luă locul la bar.

— Cine dracu' era aia?

— Nu știu, o tipă oarecare, murmură Paul și dădu pe gât ce mai rămăsese în pahar. Ai terminat?

— Nu, dar ea cred că da! scrâșni Sofia, apoi îi întoarse spatele și se îndreptă spre ieșire.

Paul ridică din sprâncene, apoi ceru nota. Plăti și se întoarse la mașina din parcare.

Sofia stătea pe locul de lângă șofer. Avea centura de siguranță pusă și brațele încrucișate peste piept. Privea direct înainte.

— Plecăm?

— Dacă vrei să mai stai cu Nadja, poți rămâne. Eu te aștept aici.

Paul îi aruncă o privire amară. Sofia continuă:

— Îmi plac cerceii ei. Foarte vaginali! Crezi că încearcă să-ți spună ceva? Ție sau oricui de aici.

— Termină, murmură Paul stins.

— Nu, vorbesc serios. Chiar îmi plac.

— Dacă nu aș ști, aș crede că ești geloasă, murmură el fără să o privească.

Sofia se întoarse spre el, cu sprâncenele împreunate deasupra nasului:

— Nu știi nimic, spuse ea pentru sine.

Deși în mod normal ea era cea care trebuia să reziste presiunii dorințelor masculine – și nu puține fuseseră momentele în care chicotise în mintea ei la gândul că

nepăsarea sa îi făcea pe bărbați să înnebunească de frustrare, gâfâind ca niște lupi flămânzi deasupra prăzii de care nu se puteau atinge –, acum Sofia încerca o nouă perspectivă. Ea era cea care se afla pe scaunul fierbinte. Ea era cea cu obsesia, ea era cea flămândă și curioasă. Indiferența lui Paul inversase rolurile pe care natura le scrijelise ferm în trupurile lor.

Fără să vrea, Paul spuse:

— A trecut multă vreme.

Nici nu știa ce să adauge. Să se scuze? De ce ar fi făcut așa ceva? Totuși, simțea nevoia să se debaraseze de vină și de jenă. Nu mai spuse nimic. Porni mașina și demară. Nu își vorbiră până a doua zi dimineață.

Stând față în față, privindu-și farfuriile cu pâine prăjită și omletă, Sofia întrebă:

— A trecut multă vreme de când ce?

— Poftim?

— Aseară ai spus că a trecut multă vreme. Multă vreme de când... ce?

Paul rumegă întrebarea, apoi spuse:

— Sunt fugar. Evadat. Am fost în închisoare timp de cinci ani. Majoritatea timpului l-am petrecut într-o cameră de doi pe doi. Singurele momente în care vedeam lumina erau când se deschidea ușa ca să-mi primesc mâncarea. Întuneric total. Izolare totală. La început nu pare mare lucru, nu te afectează. Dar după un timp... Nu știi cum e. E ca și cum ai fi în comă. Nu simți nemișcarea și amorțeala. Singura voce pe care o auzeam era cea din capul meu.

Sofia își descreți fruntea. Își aduse aminte de gândurile pe care le avusese cu o seară înainte și pe care le împrăștiase, nerecunoscându-le, fiindcă erau gânduri îngemănate cu beția. Haotice și complet lipsite de realism. Complet lipsite de amprenta ei.

Totuși, dorința era acolo.

Imaginea lui Paul stând la bar, printre toate trupurile acelea, în gălăgia aia plină de fum și de izuri de alcool, cu mâna sub fusta Nadjei. I se părea foarte aţâţător faptul că bărbatul acela avea, sau părea să aibă, standarde atât de dubioase la femei. Ar fi vrut să simtă degetele lui pe gât, mângâindu-i trupul cu sete și stângăcie.

Paul o putea avea, dar nu o voia.

Răspunsul la întrebarea următoare îl primise cu o seară mai devreme. Sinceritatea și implicaţiile răspunsului o amuţiseră multă vreme.

Sofia nu înlocuia frecvent prezervativul din poşetă, dar asta nu trebuie să dea de înţeles că nu cunoştea și nu aprecia poftele carnale. Își alegea atentă partenerii cu care copula. Selecţia o făcea după criterii doar de ea ştiute, un amestec de spontaneitate și un canon de cerinţe minime care includea unghii curate, buze arcuite și abilitatea bărbatului care cerea acces la vulva sa de a rosti câteva cuvinte coerente și măcar vag interesante. Nu folosea mereu prezervativul acela din poşetă și nici nu atingea mereu orgasmul. Uneori se abţinea în mod voit, își refuza plăcerea, ca un reproș automat la adresa celui de deasupra ei sau de sub ea.

Simţea o dorinţă apăsătoare de a-l întreba pe Paul: „De ce nu te culci cu mine?".

În schimb întrebă:

— Pentru ce ai fost închis?

— Nu e o poveste pentru copii.

— Nu sunt copil.

Paul zâmbi amar.

— Totuși.

— Spune-mi. Vreau să știu.

— Am făcut ceva rău.

— Aș fi fost mirată să aflu că te-au închis de nevinovat ce erai!

— Se mai întâmplă, opină Paul.

Apoi se lăsă liniștea, pe care Sofia o sparse după câteva minute:

— Deci? Ce ai făcut?

Mai trecură câteva clipe, apoi adăugă:

— Nu pari a fi genul care face lucruri rele. Ai furat? Ai violat? Ai înșelat?

— Nu.

— Ai ucis?

Paul strânse ușor din fălci.

Se opriră ca să facă plinul și ca să se ducă la toaletă. Sofia dispăru după o ușă cu mâner ruginit, de care atârna un semn cu o siluetă de femeie. Apoi roțile scrâșniră și porniră iar la drum.

Autostrada 23. Kilometrul 38. Șopârlă imensă stropșită pe marcajul rezonator.

Sofia urmărea asfințitul și toate cele din jurul ei cu capul sprijinit pe brațe și cu brațele sprijinite pe marginea portierei.

Șoseaua A.L. Hubn. Kilometrul 19. Coiot cu capul aproape smuls din trunchi. Uscat, probabil era acolo de ceva vreme.

Soarele devenise purpuriu, se înfășura cu norii rari și se pregătea să stingă lumina.

Drumul sectorial BW 23. Kilometrul 80. Câine... Cine știe ce naiba mai pățise și acela, fiindcă arăta groaznic.

Animalele astea chiar ar trebui să învețe să traverseze șoseaua.

Damon Albarn cânta *Feel Good Inc.*

— Melodia asta mă face să mă simt melancolică, șopti Sofia în aerul întunecat din jurul lor.

— Poftim? întrebă Paul.

— Nimic, oftă ea.

Alunecară pe lângă un bărbat care închina o rugăciune către dumnezeul șoselelor. Sofia îl urmări cu privirea până când mașina trecu fulgerător pe lângă el și apoi îl lăsă în urmă, iar întunericul îl înghiți.

— De ce nu luăm niciodată pe nimeni? Aș vrea să-i luăm uneori. Măcar pe unii din ei, se lamentă fata.

Afară, în pustiu, vântul începuse să sufle cu putere.

— Nu putem lua pe nimeni.

Sofiei îi era ruşine când treceau cu maşina pe jumătate goală pe lângă oamenii de pe marginea şoselelor. Le citea privirile pline de reproş. Ai o maşină pe jumătate goală şi nu are de ce să-ţi fie frică. De ce nu ne iei cu tine? Dar fata nu avea un răspuns simplu, aşa că îşi întorcea privirea de la ei ori de câte ori putea.

— Mda. Ai făcut vreodată autostopul?

— Nu.

— Atunci nu ai cum să ştii ce e în sufletul autostopiştilor.

— Şi ce e în sufletul lor, te rog, spune-mi? se amuză Paul, ridicând o sprânceană. Sunt oameni fără maşini sau bani, care încearcă să ajungă de aici până acolo.

— Exact. E o luptă continuă, pe care o porţi fără armele potrivite şi pe care o pierzi de cele mai multe ori. Ori asta, ori victoria vine prea târziu.

— Oricum ar fi, nu luăm pe nimeni.

— Ştiu. Nu putem.

— Exact.

Ajunseră în camera de motel.

Paul era transpirat şi murea după un duş, dar o îndemnă pe Sofia să meargă înaintea lui la baie. Fata intră în baie şi închise uşa după ea. El auzi apa curgând şi se lăsă pe marginea unuia dintre cele două paturi de câte o persoană.

Scoase telefonul mobil. Scrise un mesaj pe care îl trimise unicului număr de telefon pe care îl avea salvat în memorie, numărul lui Albert. Apoi rupse mobilul şi îl aruncă în coşul de gunoi de sub masa din cameră.

Îşi aprinse o ţigară.

Stătu aşa o vreme, gândindu-se la ce avea de făcut. Apoi se ridică în picioare şi începu să se dezbrace. Îşi dădu jos tricoul. Îl mototoli şi îl aruncă pe jos. Căută din priviri geanta cu haine, când uşa de la baie se deschise şi Sofia păşi în cameră. Avea un prosop rulat ca un turban în jurul capului şi o periuţă de dinţi în gură.

Îi privea trupul cu ochi măriți. Era prima oară când îl vedea dezbrăcat de tricou. Paul se întoarse brusc cu spatele la ea. Sofia îi căută privirea în oglinda de pe perete și ochii îi coborâră instinctiv în jos.

Își scoase încet periuța din gură. Avea pastă de dinți pe buze și în jurul gurii.

— Cred că chestia aia are o poveste care merită auzită. Cine ți-a făcut asta? făcu ea, arătând cu bărbia spre reflexia lui în oglindă.

Paul coborî ochii spre dunga albăstruie care îi brăzda partea dreaptă a abdomenului. Era subțire și ușor curbată.

— Niște oameni răi, murmură el și se aplecă după tricoul murdar.

Îl desfăcu și îl trase la loc pe el. Sofia se apropie de bărbat. Apucă marginea tricoului și o ridică. Privea cicatricea hipnotizată și își trecu două degete peste ea. Paul se retrase.

— De ce? întrebă fata.

— Diferențe de opinie.

— Legat de ce?

— Nu contează.

— Nu cred. Spune-mi.

— Nu.

— E secret?

— Da.

— Cu toții avem secrete, aprobă Sofia. Totuși, aș vrea să mi-l spui pe al tău. S-a întâmplat la închisoare?

Paul se prefăcu că nu o aude și intră în baie. Se băgă sub duș. Apa începu să curgă prin părul lui blond, peste umerii săi obosiți, pe piept, pe abdomenul cu cicatrice, pe picioare.

Închise ochii și își aduse aminte.

Era toamnă și multă lume îl voia mort.

Ieși de la duș și se așeză pe pat. Avea sufletul greu. Își adusese aminte de *ele*. Trebuia să spună niște lucruri. Oricui. Începu să vorbească, fără să i se adreseze Sofiei. Își spunea

povestea chiar lui însuşi, ca să nu o uite. Ca să reţină detaliile. Fata îl asculta.

— Înainte să merg la închisoare, eram un tip oarecare. Locuiam într-un apartament cu două camere, la etajul al treilea. Aveam o iubită, o chema Beatrice. Ne chinuiam să facem ca lucrurile să fie bine. Ne plăteam taxele. Eu făceam parte din patrula cartierului, pe timp de noapte. O ajutam pe vecina noastră să-şi scoată gunoiul la stradă marţea. Vinerea comandam pizza şi stăteam amândoi pe canapea, ne uitam la televizor. Ea adormea mereu pe la mijlocul filmului. Un tip obişnuit, cu o viaţă obişnuită.

Făcu o pauză.

— Dar, înainte să fiu un tip oarecare, am fost un om foarte rău, care a făcut lucruri foarte rele. Am lăsat în urmă vremurile acelea. Am reuşit să nu fiu prins şi am avut ocazia să mă retrag, în linişte, fără să fiu remarcat. Am profitat de ea. M-am lepădat de trecut. M-am mutat în altă parte a ţării şi am luat-o de la capăt. Renăscusem. Toate păcatele mele au fost măturate sub preş. Aşa am crezut, dar am greşit. Odată ce ai fost rău, nu te vor lăsa niciodată să uiţi asta. Nu te vor mai lăsa niciodată să fii bun. Odată ce te-ai băgat în ceva cu ei, nu îţi vor mai da voie niciodată să ieşi.

— Cine?

— Foştii mei asociaţi, murmură Paul.

Făcu o altă pauză, apoi oftă şi continuă povestea.

— Am încercat să scap de ei şi de zilele acelea. M-au găsit şi, ca să nu-mi distrugă viaţa din nou, mi-au propus un târg. Să-i ajut să dea o ultimă lovitură. Una grea de tot. Eram omul lor de bază. Şi chiar aşa şi era. Doar că nu în sensul în care credeam eu. Mi-au promis că după aceea aveau să mă lase în pace. Că era ultima oară când mă căutau. Ştiam că nu avea să fie aşa, nu eram prost. Dar trebuia să câştig ceva timp, ca să pot planifica o scăpare pentru mine şi pentru Beatrice. Beatrice a mea, oftă el melancolic.

Sofia se încruntă. Paul continuă:

— Trebuia să atacăm un transport de bani. Era o sumă enormă și probabil că mie nu mi-au spus câți bani urma să furăm cu adevărat. Transportul avea protecție minimă. Doi tipi, ex-dracu' știe ce forțe speciale, trecuți în domeniul privat. O mașină blindată. După toate detaliile pe care mi le-au dat, mi se părea că era prea frumos ca să fie adevărat. O treabă de rezolvat într-o duminică după-masa, înainte de o plimbare în parc.

— Și nu era așa?

— Nu. Exista o șmecherie. Mereu există o șmecherie. Șmecheria era că banii aparțineau unui om foarte puternic. Unui om foarte periculos. Unui om care nu avea nevoie să își escorteze banii cu o armată, fiindcă nimeni nu era destul de prost ca să fure de la el.

Se întoarse spre Sofia:

— Banii aparțineau lui Knopf.

Sofia căscă ochii, dar rămase tăcută.

— Eu nu știam asta atunci. Nu știam că îi aparțineau lui Knopf și nu știam nici cine mă-sa era Knopf. Am aflat abia mai târziu. Am dat lovitura, totul a mers ca uns. Apoi cineva a făcut o greșeală și am fost prins. Banii au dispărut. La închisoare știam că trebuia să-mi țin gura. Nu eram prost. Am primit patru ani. Aș fi ieșit în optișpe luni dacă eram cuminte și țineam capul jos. Dar Knopf a aflat că eu furasem banii. Știa că nu am fost singur și voia să ne dea drept exemplu pe toți. Pe mine mă avea între patru pereți, așa că am fost abordat repede și subtil de un polițist. L-am refuzat fără să crâcnesc. Mare greșeală.

Își aprinse o țigară și continuă:

— După două săptămâni, Beatrice m-a vizitat la închisoare. Avea ochii roșii de plâns și de nesomn. Mi-a spus două lucruri. În dimineața aceea s-a trezit și a găsit pe noptieră un glonț de calibrul 22, înfășurat într-un bilet. Pe bilet era scris un singur cuvânt: „Șșșt". Al doilea lucru pe care mi l-a spus era că rămăsese însărcinată. Luna a doua. Brusc, toate opțiunile mele au devenit îndepărtate și nerealiste.

Prosteşti. Mă gândeam tot timpul... hm, aveam în cap imaginea unui bărbat, stând lângă patul ei în miez de noapte, cu un pistol în mână. Privind-o pe Beatrice cum dormea liniştită. Gândindu-se dacă s-o împuşte atunci sau mai târziu.

Făcu o pauză lungă şi trase din ţigară cu nerv.

— Nu cred că îţi poţi închipui ce înseamnă să stai închis, să nu poţi face nimic, doar să stai şi să aştepţi să i se întâmple ceva rău cuiva la care ţii. Cât de tare te poate lovi aşa ceva. Neputinţa te înnebuneşte!

— Cine a lăsat glonţul pe noptieră?

— Ei. Voiau să ştiu că mă urmăresc. Voiau să nu fac vreo prostie. Şi, mai important decât toate astea, ştiam că voiau să taie legăturile lor cu mine. Eram disperat.

— Ce înseamnă asta?

Paul mai trase un fum din ţigară. Îşi masă fruntea, cu ochii pierduţi în trecut:

— După câteva zile, un tip a sărit pe mine la duşuri. Presupun că au hotărât că nu trebuiau să rişte cu mine şi că era mai bine să mă scoată din ecuaţie. Deocamdată tăceam, dar, dacă cumva Knopf reuşea să ajungă la mine, şi era doar o chestiune de timp până să se întâmple asta, ei toţi erau morţi. Mai devreme sau mai târziu, încrederea e inevitabil înlocuită cu necesitatea certitudinii. Aşa că au hotărât că eu eram dispensabil. Au trimis un tip mare şi rău după mine. A aşteptat până m-a prins singur la duşuri. A apucat să mă taie – îşi privi abdomenul – înainte să-i iau lama. L-am făcut să-mi dea numele celui care l-a trimis înainte să-i tai beregata. Atunci s-a terminat totul. Am fost condamnat la încă cinşpe ani şi am fost trimis la maximă siguranţă. Oamenii ştiau că acum aveam mai multe motive să vorbesc. Ştiam că mă voiau mort, trebuia să scap. Logica lor a fost tipică. Dacă nu îl ucideam pe tipul ăla la duşuri, aş fi avut o şansă. Beatrice şi fata ar fi avut o şansă.

Râse scurt, apoi oftă:

— Ironic, nu?

— Nu, nu prea înţeleg, murmură Sofia.

— Eram în viață. Eram, în continuare, o bombă care stătea să explodeze și să-i zboare pe toți în ceruri. Le era mai frică de mine ca oricând. Iar asta ar fi ținut-o pe Beatrice în viață.

— Și ce au făcut?

— Ei? Nimic. Knopf a preluat ștafeta.

— Knopf? întrebă ea neîncrezătoare.

— Da. A schimbat tactica. Știa că tăceam ca să protejez pe cineva. Era logic. A aflat pe cine protejam.

— Pe Beatrice.

Paul confirmă.

— Knopf a trimis pe cineva. Mă gândesc că a sperat ca astfel să mă determine să-i dau pe cei care l-au jefuit. Credea că, în furia mea, din dorința mea de a mă răzbuna, îi voi da informațiile de care avea nevoie.

Sofia îl privea cu ochii măriți.

— Nu i-am spus nimic, așa că a ucis-o pe Beatrice.

Fata își duse mâna la gură. Nu îi venea să creadă că auzea asta. Lucrurile astea păreau rupte din filme. Knopf nu era cel mai iubitor om din lume, dar... crimă? Chiar și faptul că Albert voia să o ucidă cumva nu se potrivea cu toată imaginea asta.

Cuvintele lui Paul îi întrerupseră gândurile:

— Nici măcar nu am putut merge la înmormântare. Eram la carceră, când cineva a deschis o trapă îngustă și a aruncat înăuntru o tavă cu mâncare și apă. Apoi, înainte să o închidă, mi-a spus că Beatrice fusese ucisă. Probabil nimeni nu știa că era însărcinată. Nu știu dacă a implorat milă pentru copilul din pântecul ei.

Sofia își duse instinctiv palma la abdomen. Se gândi că ei nu îi trecuse prin minte să-i ceară lui Albert cruțare pentru copilul ei nenăscut. Asta o făcu să se rușineze. Poate că era prea egoistă ca să merite să fie mamă. Apoi se gândi că poate tot Albert fusese cel care o ucisese pe Beatrice.

— Mă gândesc la ce a simțit ea. La frica ei. Știu cum te simți când moartea e atât de aproape, încât o poți mirosi. Trupul ți se zbate de frică. Frica aceea de o moarte violentă.

Nevoia pe care trupul îți spune că o ai, nevoia de a supraviețui. Trebuie să fie groaznic atunci când frica e mai mare decât nevoia. Când realizezi că vei muri, că mai ai câteva guri de aer de tras și apoi vei dispărea. Și Beatrice... Era atât de frumoasă și de fragilă. O forță mult prea mare i-a luat viața. Am primit de la ei vestea. Mai târziu, ca un semn de bună credință, mi-au trimis și o fotografie cu cel care o ucisese.

— Cine a făcut-o? întrebă Sofia cu glas gâtuit.

Dar Paul nu o luă în seamă. Spuse:

— Trebuia să fi murit atunci, la dușuri. Dar am fost prea încăpățânat! Mereu încăpățânat, lua-m-ar dracu'! Și asta m-a costat foarte mult. M-a costat persoana pe care o iubeam cel mai mult. Și m-a costat viața fiicei mele.

Apoi se făcu liniște. Lacrimile lui curgeau în tăcere, lăsând dâre groase pe obraji. Ecourile lor erau mute.

— Au ucis-o. Le-au ucis! scrâșni el, apoi rectifică: Nu, nu ei, ci eu! Eu le-am ucis!

Paul se strâmbă și ochii săi mai stoarseră câteva lacrimi.

— Asta da poveste, șopti fata aproape inaudibil.

Sofia se apropie de el și își puse brațele în jurul lui.

— Îmi pare rău, murmură ea.

Paul aprobă, tăcut. Ochii îi erau umezi, dar nu mai scoase niciun cuvânt.

Sofia vru să-l întrebe dacă era sigur că Knopf fusese cel care le ucisese. I se păru nepotrivit, așa că renunță, pentru moment. Povestea îi lăsase un gust amar. Se părea că nu era pregătită să afle secretele altora.

Ploaia lor cea de toate zilele dă-le-o, doamne, în acest moment.

Stropi grei de apă începură să lovească ferestrele.

Paul stinse lumina și se întinse pe patul său. Adormi imediat, fără să se mai gândească la Sofia.

Tresări în toiul nopții, simțind un braț în jurul lui. Un trup fierbinte îi încălzea spatele și o respirație lentă i se izbea ușor de ceafă. Clipi des, fără să se miște.

Inima îi bătea cu putere. Nu își putea aduce aminte unde se afla. Pentru o clipă, pentru o jumătate de clipă, crezu că brațul care îl cuprindea în felul acela tandru era al iubitei sale. Își întoarse capul cu o smucitură.

Era Sofia.

Inima începu să-i bată și mai tare în pieptul asudat.

Nu. Își promisese să nu se atingă de ea. Instinctul îi șoptea interdicții. Nu era ceva de care ținea cu dinții, dar nu voia să complice și mai mult lucrurile.

Încrede-te în instinct.

Fata probabil se speriase de furtuna de afară și se cuibărise în patul lui. Sau cine știe?

Afară încă ploua. Paul aruncă o privire la ceasul electronic de pe noptieră. Era ora 3.

Încercă să desprindă brațul fetei de trupul său, dar, cu cât încerca să-l desprindă, cu atât mai tare se strângea în jurul coastelor sale. Renunță. O auzea pe Sofia respirând în întuneric, dormindu-și somnul zbuciumat. Era obosit. Închise ochii și adormi la loc. Va rezolva asta dimineață.

Bob Dylan – *Hurricane*

Mănâncă-te/Ce să facem acum?

Iese pe balcon ca să fumeze o ţigară.

Gâtul îi este uscat şi ar bea ceva care să o răcorească. Simte că oasele îi ard. Este abia ora şapte dimineaţa şi deja termometrul de pe marginea tocului uşii arată treizeci şi şase de grade.

Priveşte în jur la străzile uscate, la copacii cu frunzele lor de un verde viu, care strălucesc în soarele puternic.

Îşi lasă fruntea peste balustrada fierbinte. Are rău de înălţime, dar ceea ce se întâmplă în pieptul ei este mult mai grav decât imaginea betonului aflat la treizeci de metri sub ea.

Senzaţia de vertij acţionează ca un calmant pentru sentimentul de răscolire. Se simte ca şi cum nimic din cele ce se află în interiorul ei nu se mai află în locul potrivit. Ca şi cum un uragan i-a repoziţionat toate organele. O stânjenesc propriul trup şi forma lui. Poziţia inimii, a plămânilor, a stomacului.

Nimic nu mai este în regulă.

Îşi aprinde ţigara şi trage un fum. Fumează de zece ani, dar aceasta este prima ţigară cu gust amar pe care a pus-o vreodată în gură. Fumul este nisipos şi uscat, de parcă inhalează praf.

Îşi lasă iarăşi capul în jos. Fruntea îi arde.

Ce e de făcut?

Gânduri negre o macină.

Vina ce o apasă.

Este o apă neagră.

Este un frig interior.

Este lipsa totală a aerului sau o tonă de ciment care îi apasă pieptul.

Mereu i s-a părut că sentimentul acesta superficial, de neînchipuit era doar o explicație facilă, convenabilă și complet neverificabilă a reacției care rezolva o problemă veche. Iar după această explicație venea confesiunea.

Am ucis.

Am furat.

Am mințit.

Iar acum ea este cea de gâtul căreia atârna această piatră de moară. Nu a luat în serios problema, iar acum panica o ia pe ea prin surprindere. Se trezește brusc încolțită, prizoniera unor gânduri și sentimente pe care nu le-a anticipat niciodată.

Este doar sex. Doar îmbrățișări și atingeri de pelvisuri. Da, o face cu altul decât cel care îi este iubit. A avut oportunitatea, iar la momentul respectiv i s-a părut un gest care nu ar fi putut avea consecințe prea adânci. Și o vreme chiar așa a fost. Poate tocmai de aceea au continuat să se vadă. Poate de aceea a continuat să primească sămânța lui.

Nici măcar nu se întâlnesc pe ascuns. Nu în sensul de a face eforturi pentru a ascunde relația lor. Dacă au când și unde, își expun trupurile, se mângâie și se sărută. Încuie ușa în urma lor și se trântesc pe un pat sau pe o canapea. El o ia în brațe și își strecoară mâna sub rochia ei. Degetele lui... le simte îndepărtate. O furnică în mod plăcut și zvâcnirile lui îi spun că o dorește cu adevărat. Îi simte răsuflarea grea pe gât, în gură, pe spate atunci când o împinge în genunchi.

Îl simte întărindu-se atunci când dă la iveală sutienul *balconette* cu dantelă neagră sau atunci când își ridică marginea fustei ca să-l poată încăleca mai bine.

S-a băgat în pat cu *câțiva* bărbați la anii săi puțini, dar își amintește doar vag strălucirea din ochii lor la vederea mișcărilor sale. Dar Eugen... el are o scânteie pe care o poate vedea și o poate *simți*. Începe să-și lingă buzele fără reținere atunci când sunt singuri.

Şi după o vreme lucrurile încep să se schimbe. În mai rău şi în mai bine.

Sexul devine din ce în ce mai bun, dar remuşcările – la început au fost doar nişte umbre care dispăreau când aprindeau lumina – îşi desfac aripile cenuşii şi reci, acoperind trupurile care stau întinse, încercând să-ţi domolească răsuflarea şi să se bucure de dulcea oboseală de după păcat.

Fac sex neprotejat. Ei nu îi plac prezervativele. Dacă este cazul, poate recurge şi la alte mijloace contraceptive. El nu are nimic împotrivă. Nu îl deranjează să-şi risipească sămânţa. Nu ştie ce înseamnă toate astea. Nu îl interesează.

Într-una dintre serile petrecute împreună, după un orgasm perfect sincronizat, el cade pe spate epuizat şi, încă ejaculând în ea, spune printre gâfâituri:

— Asta... a fost cea mai... slabă partidă de până acum...

Isabela râde, apoi se apleacă şi îl sărută pe piept şi îşi lipeşte urechea de el. Eugen adaugă, cu ochii închişi:

— Vorbesc serios. Asta a fost cu adevărat nasoală.

Îşi întinde apoi mâna şi o apucă de păr. Ea îl plesneşte peste mână, fiindcă nu îi place să fie trasă de păr, iar el o apucă de umeri, o trage spre el şi o sărută prelung. Isabela alunecă lângă el şi rămân aşa amândoi. Ea realizează abia după câteva minute că lichidul rece care îi umezeşte coapsele este sperma lui, curgând din interiorul ei. Implicaţiile sunt minore.

Tot în seara aceea, frica de a simţi vina pentru actele sale devine o prezenţă constantă. Un invitat nedorit care nu mai vrea să plece.

Niciodată nu a crezut în confesiunile făcute pentru a scăpa de greutatea vinii. Vina este ceva ce poate fi sufocat şi uitat. Nu este o problemă reală. Adevărul poate fi ascuns la nesfârşit.

Dar frica de a se considera vinovată se transformă în vină propriu-zisă.

Niciodată nu a crezut în vină. Acum însă lucrurile stau altfel. Vina nu mai este ceva îndepărtat. Vina nu este o problemă a unei ţări din Lumea a Treia, nu este vreun

război dintr-un alt colț de lume, despre care afli la știrile de seară. Vina i-a bătut la ușă, a intrat în apartament, iar acum stă lângă ea, sprijinită de balustrada aceea încinsă, fumează și admiră priveliștea bulevardului.

Vina este reală.

Dacă i-ar spune soțului său că îi este infidelă?

În ultima vreme se gândește tot mai des la asta. Îl întreabă și pe Eugen ce părere crede el că ar avea logodnica lui, Paula, dacă ar afla că el calcă strâmb?

El îi spune sec, transformându-se pe loc într-un străin, că ce fac ei doi nu are nicio legătură cu soțul ei sau cu logodnica lui, pare încruntat, deși nu este, și îi spune că el este capabil să se dedubleze și că ea ar face bine să înceapă să exerseze acest truc. Îi spune că el face asta pentru a-și proteja relația cu Paula, pentru a o feri de umbra unui asemenea gest.

— Ce înseamnă asta? întreabă Isabela năucită.

— Înseamnă că cel cu care te culci tu nu e cel cu care se culcă Paula. Sunt două persoane diferite, fiindcă sunt cu două persoane diferite.

— Ești un ipocrit, șoptește ea, lăsându-se pe spate.

— Deloc, susține el fără să-și schimbe expresia. Ce fac cu ea nu fac cu tine. Ce fac cu tine nu fac cu ea. Ție nu îți repet niciun cuvânt pe care i l-am spus ei în clipele noastre de pasiune, așa cum ei nu îi repet nimic din cele pe care ți le spun ție atunci când stau deasupra ta. Voi două nu vă intersectați deloc, nici măcar în persoana mea. Ce facem noi doi nu schimbă nimic între mine și ea. Țin la ea la fel de mult și o iubesc la fel de mult. Da, poate că unele dintre tipele pe care le cunosc sunt în stare să facă unele lucruri mai bine decât Paula. Dar ea este mai mult decât suma părților din care e făcută și nu aș schimba-o cu nimeni alta. Nu înțelegi? O iubesc în întregime. Pe tine te iubesc doar în parte... și asta nu e de ajuns.

Isabela se gândește câteva clipe la cuvintele lui. Logic, au sens. Practic... sunt de neînchipuit.

Deschide gura şi buzele mimează sufocarea unui peşte pe uscat. Este furioasă, foarte furioasă, şi ar vrea să-l întrebe:

— Când eşti cu ea, când o fuţi, ea ştie că tu ar trebui să fii cu mine?

Dar nu spune nimic, desigur. În dragoste şi în război orice este posibil, dar şi strategia îşi are locul ei de cinste. Nu trebuie să dezvălui adversarului poziţia ta.

Uneori are impresia că el este cel care se lasă dus de val, sălbaticul, dar se pare că în relaţia aceasta ea e cea lipsită de muşchi şi de formă, care se mulează pe forma lui, cea care se implică mai mult. Poate de aceea se simte vinovată, pentru că ştie că face trafic cu sentimente reale. Sau poate că se simte vinovată tocmai pentru că şi-a permis să se răsfeţe.

Dacă i-ar spune lui Marcel că îi este infidelă?

Uneori, tot mai des în ultima vreme, visează cu ochii deschişi. Visează coşmaruri în care ea i se confesează iubitului. Visează că el face o remarcă, poate nevinovată, poate în glumă, sau că îi aruncă o privire uşor... diferită, iar ea, Isabela, cedează şi se rupe foarte uşor, măcinată de vină ca o treaptă mâncată de carii.

Se şi vede făcând asta. Nu îi dă lui Marcel un motiv anume. Îi spune doar că nu este vina lui. Că e doar vina ei.

— Spune-mi sincer, cine primeşte ce e mai bun din tine? Fiindcă simt că nu sunt eu acela, o întreabă Marcel.

— Ce altceva mai simţi?

— Simt că eşti uzată, că nu mai ai energie de consumat cu mine. Energia ta s-a dus pe altul.

Şi atunci armura ei crapă în două şi nu mai este nimic de făcut şi îi spune:

— Eu sunt de vină. Eu am făcut ceva... ceva rău. Cred că am omorât dragostea mea pentru tine...

Nu ştie dacă acesta este adevărul.

Are o inimă de vânzare. O inimă defectă, pe care nu o mai poate folosi. Pe etichetă scrie cu litere mici: *caveat emptor.*

Vrea să plângă şi să strige:

— Da, am făcut-o! Am făcut-o!

Vrea să cadă în genunchi și să se apuce de picioarele lui, să-i ceară iertare pentru că a sufocat ceva la care el ține atât de mult, ceva la care ea însăși ține atât de mult... dar se pare că nu atât de mult pe cât credea. Nu e vina nimănui, decât a ei. A ei și a lui Eugen. Dar nu face nimic. Minciuna este deja atât de veche și de solidă, încât pentru câteva clipe se îndoiește că este o minciună. Timpul vindecă orice și transformă chiar și minciuna în adevăr.

Doresc să-i spun că am călcat strâmb, fiindcă îmi stă ca un elefant pe piept chestia asta, este o povară atât de mare și de grea, deși am crezut că nu va fi. Când o faci, crezi că apoi o poți uita sau o poți da la o parte cu dosul palmei, dar nu este așa. Îți stă în cârcă mereu și ajunge să te doară și spatele de la ideea asta, de la greutatea amintirii. A trecut mult timp până să-i pot spune ce am făcut. Iar când am făcut-o, nu a fost nici ușor și nici plăcut.

Nu știe cum ar reacționa el la cuvintele ei. Uneori cochetează cu ideea de a-l întreba ce părere ar avea, cum ar reacționa dacă ea i-ar spune că îi este infidelă. Teoretic, desigur.

Răspunsul nu o satisface. Teoria este teorie, practica te pune în genunchi. Are nevoie de o examinare practică a problemei.

Nu își poate da seama care ar fi reacția lui dacă i-ar spune că în timpul cât au fost împreună ea și-a desfăcut picioarele și pentru altul.

Uneori, în mintea ei, îl vede nervos. Cu pumnii strânși tot mai tare, cu degetele albe. Țipă, cu ochii umezi, plini de dezamăgire.

O plesnește peste obraz cu setea celui plin de dreptate, iar loviturile lui sunt dulci mângâieri care o curăță de păcate.

Sau este calm, detașat și neinteresat, se plimbă apatic prin fața ei, cu mâinile fine înfipte barbar în buzunarele unei superbe haine de tweed englezesc, pe care ea i-a cumpărat-o de ziua lui. Aceasta este cea mai credibilă dintre variante, aceasta se potrivește cel mai bine cu locul în care se află ei acum. Zile, săptămâni întregi pline de absență și lipsite de cuvinte. Priviri goale și oftaturi înăbușite.

Este dornică să-i vadă expresia când aude cuvintele acelea, să-l vadă transformându-se într-o fiară rece și egoistă. Așa se comportă oamenii normali. Și este normal.

Alteori îl vede stupefiat. Ochii lui se lărgesc și devin obosiți. Greutatea cuvintelor și gustul lor urât, amar o fac să-și încrețească buzele. Marcel privește în gol, pe măsură ce cuvintele ies din gura ei, dezvăluind adevărul imposibil, crud și prozaic. Oamenii sunt capabili de lucruri mizerabile.

Minciunile îi fac să pară mai umani.

Toate aceste variante, parcă le trăiește cu adevărat. Dar cum poate să le trăiască pe toate? Cum poate să-i recunoască lui Marcel același adevăr de mai multe ori, iar el să reacționeze diferit de fiecare dată? Amintirea acestor momente este atât de intensă... de parcă trăiește simultan mai multe realități ce nu pot fi conciliate.

Care este adevărul?

Adevărul.

Ce înseamnă asta?

Adevăr.

Sună a ceva...

Este o vară plină de luni pline.

Întunericul ascunde cel mai bine păcatele, dar luna aceea este acolo în mod constant, ca un observator nestingherit, nerușinat, care nu își întoarce privirea, luminându-le trupurile în timp ce stau încleștați și îmbrățișați în actele acelea clandestine. Bărbia ei pe creștetul lui. Limba lui în scobitura gâtului ei. Unghii mângâind pielea spatelui și mușchi implicați în mișcări de fricțiune. Picioarele ei îndoite sub ea și degetele lui mișcându-se de pe coapse spre spate, căutându-i despicătura bucilor, pe unde se strecoară apoi, ca să-i mângâie perineul umed.

Sudoarea rece zdrobită între trupurile lor încinse.

A fi cu Eugen este ca un drog. Îi consumă energia și voința, este legată de un pat, posedată și așteptând în agonie să-și primească exorcizarea. Știe că este ceva greșit și la un moment dat, în trecut, s-a gândit că va veni probabil vremea când va trebui să dea socoteală. Dar acum nu vrea decât să mai petreacă o oră cu el.

Relația ei cu Marcel este o luptă. O luptă continuă pentru a-l asedia și pentru a-l schimba pe celălalt. Pentru a-l adapta la propriile nevoi. Asta se întâmplă fiindcă sunt complet diferiți, din aproape toate punctele de vedere. Rezistența este foarte mare, din ambele părți, dar acum scripeții de susținere se frâng pe partea ei. Vina este prea mare, prea grea și, ca să o poată lepăda, trebuie să facă un compromis.

Așa că îi spune lui Marcel, într-una din realitățile acelea simultane:

— O să-ți spun ce mă frământă. Dar numai dacă promiți să nu-mi pui întrebări. Am făcut ceva ce nu poate fi desfăcut. Sunt vinovată și mă simt vinovată. Transformă-mă în ceea ce vrei să fiu. Îți dau voie, fiindcă ceea ce sunt nu îmi mai place. Ascute-ți cuțitul în timp ce eu îmi fac curaj.

Are un coșmar recurent în care este iubită pentru felul ei de a fi.

Și, în general, asta îi face plăcere.

Schimbarea nu este prietena ei cea mai bună.

Goldfrapp – *Eat Yourself*

***

Capitalismul este boala de care nimeni nu scapă vreodată. O respiri, o mănânci, o bei, o atingi, ți se strecoară pe sub piele și îți stă în păr. O miroși pe străzi și o vezi peste tot. Îți acoperă mintea, o dorești și acesta este geniul conceptului.

Neoliberalismul se extinde ca o ciumă, privatizând tot ce îi stă în cale, sub pretextul că încearcă să reducă din povara răspunderii financiare pe care o are statul sau, mai subtil formulat, că se dorește mutarea acestei poveri de pe umerii statului pe cei ai sectorului privat.

Sectorul privat devine un actor principal în jocul cu banii.

Ideea malefică a noii ordini sociale.

Întrebare: cum faci o boală indestructibilă?

Răspuns: îl faci pe om să nu-și dorească să scape de ea.

Capitalismul şi imperialismul sunt umbre de necontestat care întunecă cerul lumii libere. Fiindcă nimeni nu este cu adevărat liber, nu într-o lume în care există branduri mai cunoscute decât legenda lui Isus Hristos.

Nimeni nu este liber într-o lume în care un copil cu ochii oblici din Indonezia munceşte 12 ore pe zi în aşa-numitele *sweatshops*, iar salariul său lunar este mai mic decât câştigă un gunoier dintr-o ţară dezvoltată într-o singură zi. Nimeni nu este liber într-o lume în care, de ziua ei, o fetiţă de 4 ani primeşte cadou, în loc de păpuşi, un card de credit.

Nimeni nu este liber într-o lume în care oamenii au înfiinţat o religie numită – fără batjocură şi poate acesta este cel mai înfiorător aspect – „Consumatori pentru Hristos".

Acesta este capitalismul.

Capitalismul nu vinde bunuri şi stiluri de viaţă.

Capitalismul vinde minciuni.

Neoliberalismul se poate baza pe *laissez-faire*, în teorie, dar de fapt este o formă infinit mai brutală a capitalismului, determinat să vândă şi sufletul (nu al său, se înţelege) pentru a putea cumpăra – în mod ironic – nemurirea.

Publicitatea s-a născut atunci când brandurile au fost ataşate unor produse pentru a le identifica. Mai târziu, când producătorii s-au extins şi au devenit megacorporaţii multinaţionale, acestea s-au orientat spre tineretul necunoscător şi avid de acel stil de viaţă pe care produsele îl promovau, iar brandurile au început să apară sau să fie asociate şi cu alte produse, în ideea de a acapara cât mai mult din piaţă, pentru ca aceia care le urmăreau să fie conştienţi de omniprezenţa lor.

De aceea vedem vedete de film bând Coca-Cola sau Pepsi. De aceea vedem fotbalişti şutând la poartă pe un fundal HP. De aceea vedem concerte Pink Floyd sponsorizate de Nokia. Pentru ca aceia cărora li se adresează brandul să ştie că produsul respectiv este aprobat din punct de vedere social.

Produsele vândute sunt de fapt chiar mai puţin importante decât promovarea produsului. Forma este mai importantă decât fondul. Dar, dacă forma este indestructibilă şi ubicuă,

nimeni nu își mai pune asemenea întrebări. Consumatorii spre care se orientează megacorporațiile devin din ce în ce mai tineri. În curând o să fie posibilă publicitatea intrauterină. Reclame pe prezervative.

Nu mai există loc asupra căruia să-ți poți odihni ochii, fiindcă doar cerul a rămas nepopulat cu reclame și nimeni nu își mai ridică astăzi ochii spre cer. Marile corporații au înlăturat chiar și cele mai elementare forme de concurență de piață. Au deschis lanțuri de magazine pe rafturile cărora nu poți găsi decât marfa lor. Dacă singurele alegeri sunt Apple sau Apple, ce alegi?

Scopul fiecărui jucător nu este de a fi cel mai bun de pe piață, ci de a fi *unicul* de pe piață.

Pentru asta trebuie să faci cât mai mulți bani, cât mai repede și cu investiții cât mai mici.

Megacorporațiile au închis fabricile din țările lor și apoi și-au angajat armate de muncitori în țările din Lumea a Treia, în zone de comerț liber. Au făcut asta fiindcă era oportun. Zonele de comerț liber sunt organizate de obicei în jurul marilor porturi sau aeroporturi internaționale sau pe lângă frontiere. Sună cunoscut?

Toată Asia de Est și de Sud-Est este un mare port, separat doar de mulțimile de linii de demarcare a frontierelor. Acolo, bunurile pot fi aduse, produse, modificate și apoi trimise înapoi la sursă fără ca autoritățile vamale să intervină. Bunurile vor fi taxate doar atunci când sunt trimise spre consumatori nepăsători. Și de ce le-ar păsa, în fond? Când comanzi un burger, nu vrei să cunoști vaca.

Politicile statelor în curs de dezvoltare de a permite existența acestor zone de comerț liber pentru a promova exporturile comerciale și industriale nu ajută deloc situația. Sigur, se creează locuri de muncă, dar care sunt de fapt adevăratele efecte?

Guvernele contribuie la costurile inițiale implicate de construcția unor asemenea situri de producție, trec cu vederea multe abateri și neconcordanțe legate de autorizații de mediu și sănătate, precum și pe cele privind tratamentul muncitorilor, și suspendă taxele pentru primii câțiva ani.

Atunci când perioada de amnistie fiscală expiră, megacorporaţiile în cauză aleg să-şi mute sediile de producţie în alte state, contra unor costuri mai reduse decât taxele pe care le-ar avea de plătit statului pe teritoriul căruia îşi desfăşoară în mod curent activitatea. Lucrurile se complică şi adevăraţii vinovaţi sunt rareori traşi la răspundere.

Condiţiile grele de muncă în aceste zone în care operează sute de mii de oameni sunt cauzate de faptul că ele nu sunt reglementate din punct de vedere legal. Angajatorul are mână liberă la abuzuri şi nu e sfios. El este şeful pe plantaţie şi dacă îi place sunetul biciului o să vrea să-l audă cât mai des.

Înapoi în ţările dezvoltate.

Lipsa de locuri de muncă din domeniul manufacturier a determinat o creştere în oferta de mână de lucru din domeniul serviciilor. Acolo, toţi factorii sunt reglaţi în aşa fel încât pentru muncitorul de rând plata este minimă, iar alte beneficii sunt practic inexistente. Se lucrează mult, pe bani puţini şi stres din belşug, iar adevăratele profituri sunt acumulate de sectorul corporatist.

Toate aceste elemente, împreună cu rata mereu în creştere a şomajului şi abuzurile în domeniul muncii au creat o nouă rasă de angajaţi care îşi ascut dinţii pentru a muşca mâna ce îi hrăneşte.

În inimile lor fermentează o nouă ură pentru corporaţii.

La nivel global, lucrurile stau şi mai rău.

Conducători lipsiţi de scrupule, ţinuţi în lesă de marii moguli ai corporaţiilor şi ai conglomeratelor, pun în aplicare politici economice indezirabile, profitând de anumite elemente ale unor dezastre globale, fie ele naturale, militare, economice sau sociale.

Fiecare mişcare din natură generează un răspuns din partea banului.

În momentele de după asemenea dezastre, când toată lumea aşteaptă cu sufletul la gură o acţiune decisivă şi rapidă din

partea guvernului, pentru a readuce situația la un nivel de plutire, pe ușa din față sunt invitate soluțiile superficiale, iar pe cea din dos sunt strecurate politicile economice care în niciun caz nu ar fi fost acceptate într-o situație obișnuită.

Situațiile speciale cer măsuri speciale. Iar oamenii care au nevoie de ajutor merită să fie trași pe sfoară. Cine știe când vei mai avea altă ocazie să o faci?

Concluzia inevitabilă la care ajung asemenea premise este: dacă cei care fac asta și-au dat seama că șocul pe care dezastrele le produc în starea de spirit colectivă le este benefic, atunci oare câte din dezastrele despre care vorbim sunt, de fapt, naturale?

Categoric, foamea omului de bani trebuie stârpită, o dată pentru totdeauna.

S-a transformat dintr-un moft într-o necesitate naturală, asemenea respiratului sau somnului. Până și dumnezeu a fost posedat de spiritul capitalismului și imperialismului, dar încearcă să se lepede de el.

Acest stil de viață trebuie sugrumat, iar trupul său urât aruncat pe fundul abisului. Iar Knopf este cel care trebuie să făurească sfârșitul vremurilor. Lumea îl va urî pe Knopf pentru asta, dar pe el probabil că nu îl deranjează. Cineva trebuie să ia asupra sa povara. Din negurile istoriei, cei mai măreți oameni au fost răi. Asta nu este o păruială de sâmbătă seara. Asta nu este o fereastră spartă. Ăsta este un război pentru sufletul omenirii. Iar Knopf nu are niciun chef să piardă.

Totul are un sens în lumea asta. Un sens dictat de o logică bolnavă. Sex și zahăr și violență. Biletele de adio ale sinucigașilor sunt scrise pe bancnote de 1.000. Banii fac ca violența să se răspândească asemenea unei ciume. Numai dumnezeu știe încotro se îndreaptă lumea asta.

Dumnezeu și Knopf.

***

Ai stat și te-ai gândit că poate făceai asta din cele mai nepotrivite motive, Albert.

Singura vină a fetei era că urma să devină mamă. În lumea domnului Knopf, asta părea să fie de ajuns pentru o pedeapsă asemănătoare cu cea la care fusese osândită în acea dimineață, înaintea ceaiului de la ora 10.

Domnul Knopf era... avea alte planuri măreţe, care urmau să scoată lumea din vremurile astea. Dar era ceva în privirea lui... Nu ştiai ce anume. Nimeni nu ar fi putut spune. Din cauza acelei priviri erai pe urmele Sofiei şi aveai să-ţi murdăreşti mâinile cu sângele ei. Nu că pe tine te-ar fi interesat prea mult. Mâinile tale erau deja murdare, iar ţie îţi mergea bine, Albert. Erai un ucigaş, şi încă unul foarte bine integrat între rotiţele societăţii.

Dacă ar fi trebuit să treci în CV doar trei cuvinte, în locul celor câteva zeci (sau sute?) de cadavre pe care le-ai lăsat în urmă de-a lungul timpului, acestea te-ar fi descris cel mai bine: *un rău necesar.*

Dumnezeu nu avea să te ierte pentru păcatele tale, iar acum, Albert, poate că era vremea să te retragi din meseria asta.

Şi cel mai bun îmbătrâneşte la un moment dat. Oboseşte şi se satură. Dinţii i se tocesc şi devine penibil.

Se zice că oamenii tind să trăiască mai mult dacă au o treabă de făcut. Asta era una dintre puţinele expresii pe care le cunoşteai, dar era de ajuns. Totuşi, nu puteai să nu îţi spui că poate era cazul să îngropi armele în curtea din spatele casei şi să...

Şi să ce?

Să te apuci de grădinărit?

Să începi să iei la rând marile oraşe ale lumii, cu un aparat foto atârnat de gât şi cupoanele de pensie în buzunarul de la spate?

Nu, ţie îţi plăcea munca ta şi erai *foarte* priceput.

Obişnuiai să fii atât de organizat şi de eficient. Atât de detaşat.

Mai ţii minte când lucrai pentru cartelul chinezesc? Dimineaţa primeai o adresă şi un nume. O oră la care cineva trebuia să moară. Şi era treaba ta să te ocupi de problemă.

Şi ai trăit atât de mult ca să-ţi poţi face treaba. Ai trăit ca alţii să poată muri.

Nu aveai ecuson, nu aveai uniformă. Nu stăteai pe scaun, la birou, în fața unui monitor, cu spinarea încovoiată de plictiseală. Nu îți petreceai timpul în așteptarea concediului de vară sau a celui de iarnă ori întrebându-te dacă aveai să primești o primă de sărbători.

Aveai o armă și niște gloanțe și asta era tot ce îți trebuia ca să rezolvi problema.

Da, cum să nu ții minte vremurile acelea de glorie când lucrai pentru cartelul chinezesc.

Apăsai pe trăgaci sau înfigeai cuțitul în carne, la adăpostul întunericului. Foloseai garoul de sârmă dacă trebuia trimis și un mesaj celor de pe margine. Aveai un comportament ireproșabil și toate păreau să se îmbine perfect.

Acum ai început să faci greșeli. Prima ta greșeală a fost să gândești, în loc să urmezi ordine. Ai amânat uciderea fetei, iar asta a complicat lucrurile. Trebuia – îți spuneai asta ori de câte ori mândria ta de ucigaș își aducea aminte că fusese rănită – să o îneci în toaletă sau să-i frângi gâtul și să-i lași pe alții să-și bată capul cu trupul ei.

Dar ai deviat de la procesul normal. Ai privit-o ca pe un om, nu ca pe o țintă. Te-ai înmuiat ca unul dintre ei, ca un om obișnuit.

Privind înapoi, oamenii ar putea spune că a existat o legătură între noi, între mine și fată. Ca între orice călău și victima lui. Una sexuală, sunt, ești sigur că asta vor spune. Dar adevărul este că eu, tu ești doar o unealtă. Legătura sexuală există doar între ea și Knopf. El este adevăratul ei călău. Eu, tu ești doar brațul de care sunt atașate degete ce închid ochii. Legătura dintre mine, tine și fată nu are nimic sexual în ea. Legătura dintre noi, voi este pur funcțională, mecanică. Atingerile noastre, voastre sunt suficiente și necesare, dar nu e nimic profund în ele.

Pink Floyd – *What Shall We Do Now?*

Duminică

Sofia intră agitată în camera de motel. Se învârti pe vârfuri, apoi închise repede uşa în urma ei. Depuse suportul cu cele două pahare de hârtie pe măsuţa de lângă fereastră. Trase la o parte perdeaua şi aruncă o privire afară. Se apropie tiptil de patul în care dormea Paul. Îşi puse o palmă fierbinte pe pieptul lui şi îl apăsă uşor:

— Paul, trezeşte-te! Trezeşte-te!

Paul se ridică într-un cot, apoi în capul oaselor, pe marginea patului.

— Pff... vorbeşte mai rar. Şi coboară tonul, murmură el cu voce joasă în timp ce îşi masa tâmplele.

Sofia se lăsă în genunchi la picioarele lui şi îi spuse răspicat:

— Albert. E aici.

Paul se trezi instantaneu. Mandibula i se încleştă. O privea cu ochi arzători:

— Eşti sigură?

— Mhm.

— Unde e acum?

— Îşi bea cafeaua peste drum. Era să dau nas în nas cu el când am ieşit cu cafeaua.

Paul o privi câteva clipe nemişcat.

— Te-a văzut.

Nu era o întrebare.

— Nu, nu m-a văzut, se apără ea.

— Ba da. Ne-a găsit şi ştie asta, de aia nu se agită. E calmul dinaintea uciderii.

Paul se ridică în picioare şi începu să se îmbrace.

— Crezi că o să ne ucidă? se alarmă Sofia.

Nu părea să fi luat în calcul opțiunea aceea până atunci.

— O să încerce. Oamenii ăștia nu se joacă și nu umblă cu jumătăți de măsură. Nu știi nimic, Sofia, glumi el, mângâindu-i obrazul speriat.

Se apropie de fereastră.

— Nu mai e acolo. Hai, trebuie să plecăm.

Se îndreptau spre mașina parcată la marginea trotuarului. Trecură pe lângă un câine maidanez care își arătă colții spre Sofia. Fata se dădu în lături, dar Paul trecu nepăsător pe lângă animal. Câinele se retrase din calea lui, cu coada între picioare.

Paul observă faza și îi spuse Sofiei:

— Un animal simte două lucruri: dacă ți-e frică de el sau dacă ești mai rău decât el.

— Poftim?

Porni mașina și demarară, lăsând în urmă scrâșnet de cauciuc și praf.

— Te-am văzut când te-ai ferit de câinele acela.

— Cred că voia să mă muște, se justifică ea.

— De ce să vrea așa ceva?

— Dracu' știe, e un câine! Cine știe ce îi trece prin cap?

Sofia se întoarse și privi în spate. Nu îi urmărea nimeni.

— Tipul ăsta e perseverent, nu glumă. Chiar crezi că pe noi ne caută? întrebă Sofia.

— Nu ne caută *pe noi*. Doar pe tine.

Sofia se întoarse spre el, cu ochii îngustați. Paul spuse:

— Nu cred în coincidențe când e vorba de Knopf și acoliții lui.

Sofia trase aer în piept.

— Niciodată nu mi-ai spus de unde îl știi pe Knopf, continuă Paul.

— Hm, da, cred că asta merită o explicație.

— Nu pari a fi genul de fată care urmărește știrile. Nici activistă politică nu cred că ești.

— Nu, nu sunt.

Paul o privea în tăcere.

— Knopf e tatăl copilului meu.

Pe Paul aceste cuvinte îl loviră direct în plex:

— Asta...

O privi în tăcere.

— Vorbeşti serios? întrebă el cu o voce cavernoasă.

— Da.

— Eşti însărcinată?

— Da.

— Şi tatăl e Knopf. Eşti sigură?

— Ca moartea şi impozitele.

Fruntea i se descreţi şi părea să fi avut parte de o revelaţie. Îi spuse fetei:

— Ştiu de ce te caută Albert.

— Eu nu. De ce?

— Sarcina ta. Copilul tău nenăscut. Lui Knopf îi e frică de el.

Sofia fu străpunsă de un fior.

— Nu ştie că sunt însărcinată.

— Ba ştie, spuse Paul resemnat.

— De unde ştii?

— Ştiu, spuse el categoric. Knopf nu e prostul nimănui. Dacă crezi că o adolescentă poate păstra un asemenea secret faţă de el, eşti naivă.

— Dar de ce i-ar fi frică de copil? Niciodată nu m-aş folosi de copilul meu pentru a face rău cuiva.

— Dacă tu ai fi în locul lui Knopf şi ai auzi cuvintele astea, le-ai crede? Gândeşte-te puţin la asta. Îţi garantez că el se gândeşte, fiindcă se află într-o poziţie care nu îi permite să nu o facă. Are foarte multă putere şi probabil că va ajunge să o aibă *pe toată*. Dar până ajunge acolo, încă e un ales şi opinia publică ar putea să-i fie nefavorabilă dacă se află că are un copil cu o minoră.

— Nu mai sunt minoră.

— Erai când ai rămas însărcinată. Nu asta e important. Knopf se află într-o poziţie nefavorabilă. Nu îi ţin partea, dar înţeleg punctul lui de vedere. Şi, când spun „nefavorabilă", folosesc un termen eufemistic. De fapt, chestia asta

l-ar distruge din toate punctele de vedere. Și când spun „l-ar distruge", iarăși folosesc un termen eufemistic. Dacă se află chestia asta, ar putea la fel de bine să-și șteargă toată existența cu buretele.

Sofia îl privi fix. Încetul cu încetul pricepea anvergura faptei sale.

— Când ești un om atât de ambițios precum Knopf, cât de greu crezi că îți vine să accepți așa ceva?

Sofia înghiți în sec.

Dorințele cărnii erau doar o șoaptă pe lângă tunetul puterii. Fructul pântecului ei nu era deloc important pentru omul pe nume Knopf. Religia lui era aceea a ideilor puse în practică, nu a speranțelor pentru lucruri nedefinite și improbabile.

Paul făcu o pauză. Se scărpină încet în spatele urechii drepte, apoi își aprinse o țigară.

O studie pe Sofia, îi studie și abdomenul, apoi spuse:

— Nu ești cam tânără să ai un copil?

— Nimănui nu-i plac ațâțătoarele de pule. Nici bărbaților, nici femeilor și cu atât mai puțin pulelor. Și oricum, viața e prea scurtă ca să nu ți-o tragi ori de câte ori ai ocazia.

Paul o privi ușor tulburat, iar ea își întoarse privirea în altă parte. Îl întrebă:

— Tu știi ceva despre femei?

— Cred că știu câteva lucruri. De ce întrebi?

— Fiindcă nu îmi place cum mă privești. Mă judeci fără cuvinte. Mă judeci într-un fel în care eu nu mă pot apăra.

— Nu te judec, spuse el calm, dar, și dacă aș face-o, ce contează pentru tine? Aveam impresia că nu te prea mișcă ceea ce cred alții despre tine.

— Mereu te mișcă ceea ce cred alții despre tine. Doar că unii te mișcă mai mult decât alții.

— Hm... murmură el și mai trase o dată din țigară.

Paul zâmbi. Pricepea unde bătea fata. Adăugă:

— Femeia e o poveste fără sfârșit. Când crezi că ai ajuns la o concluzie, observi că mai ai o mulțime de pagini de

răsfoit şi cineva îţi şopteşte enervant „mai vedem noi dacă-i aşa cum crezi!".

Sofia se întoarse spre el. Lumina licărea în ochii ei verzi.

Paul îşi întinse braţul drept şi o trase spre el, plin de compasiune. Ea se cuibări la pieptul lui şi răsuflă adânc. Acum era tandru, ceea ce însemna că urma să fie dur.

— Ştii de ce penticostalii nu fac sex în picioare? întrebă ea moale.

— Nu.

— Fiindcă ar putea duce la dans.

Paul râse calm.

Conduseră aşa o vreme.

Sofia gândi:

„Uneori, oamenii îşi complică vieţile inutil".

Fac alegeri prosteşti, din comoditate sau dintr-un simţ al aventurii prost orientat.

Şi atunci rezolvarea complicaţiilor devenea lungă, problematică şi dureroasă. De ce Knopf, un bărbat care ar fi putut avea orice femeie ar fi vrut, o alesese pe ea? De ce Sofia acceptase să se culce cu el? De ce se lăsase atrasă de el, atrasă în jocul acela pervers şi bizar, cu degete şi coapse şi mâini şi buze? De ce nu se protejaseră? De ce nu se protejase *ea*?

De ce nu făcea avort?

Avort.

A doua silabă din acest cuvânt suna sinistru în urechile Sofiei. Mai ales în urechile ei. Aglomerarea aceea de consoane tăioase, brutale, neşlefuite... parcă şi vedeai cuvântul acesta secerând tulpina în vârful căreia se afla fructul deopotrivă detestat şi iubit. Fructul născut din sămânţa otrăvită a copacului negru. Seva ţâşnind în jeturi scurte şi rapide, apoi calmându-se şi începând să se închege. Fructul căzut la pământ, coaja spartă, se ofilea, se usca şi devenea o masă flască ce intra rapid în putrefacţie, înecată în balta aceleiaşi seve care trebuia să-l ţină în viaţă.

Sofia nu adoptase o poziție fermă în legătură cu această soluție. Nu făcuse asta fiindcă niciodată nu se pusese problema să aleagă acea soluție.

Foametea, războiul, segregarea sexuală subtilă din societatea modernă... avortul... astea nu erau problemele Sofiei.

Un avort ar fi rezolvat multe, în mod sigur. I-ar fi rezolvat problema.

Avort.

O groază de contradicții îngropate sub același cuvânt. Să-i dai viață ca să ai ce ucide. Și-l închipuia pe Knopf stând în fața ei, cu mina aceea insondabilă și cu brațele ușor deschise. Dacă vrei copilul, va fi doar al tău. Dar, dacă vrei avortul, voi fi acolo și va fi avortul nostru. Chiar așa. Nu invers. Chiar așa. O contradicție în ființa ei, un blestem înnădit în ființa ei la fel de natural ca mușchii de pe oase sau ca bătaia inimii, dimineața devreme.

Avortul. O armă pe care putea să o scoată din teacă doar cu foarte mult curaj, și care trebuia neapărat înmuiată în sânge înainte de a fi băgată la loc.

Să se fi dus să-l fi făcut. Avortul, adică. Apoi i-ar fi putut trimite lui Knopf un mesaj.

Dragul meu domn Knopf,

Îți aduc la cunoștință că am întrerupt sarcina aceea care îți producea atâta neplăcere și stres (am atașat mai multe fotografii – una cu mine pe patul de operație, alta cu medicul ținând în palmă fetușul care ar fi putut fi fiica sau fiul tău). Așa că de acum încolo poți să dormi liniștit și să îți vezi de planurile tale de a domina lumea.
Ah, te rog să nu uiți să îți retragi gorilele de pe urmele mele. Prezența lor mă deranjează într-un hal...

La revedere.
Niciodată a ta,
Sofia

Totuşi, ea nici măcar nu cochetase cu ideea unei mici uciderи. Doar una mică. Stârpirea problemei era un gând înfricoşător.

Sexul neprotejat avea, ca orice altă activitate plăcută şi periculoasă, propriile efecte, de care Sofia era foarte conştientă, dar prezenţa şi prestanţa lui Knopf păreau să spună că nimic rău sau neprevăzut nu i se putea întâmpla fetei cât timp era cu el. Era invincibil, iar lângă el şi ea se simţea la fel. Copilul din pântecul ei nu era un motiv de alarmare. Era copilul ei, aşa cum ea era mama lui. Îl iubea şi îl dorea.

Knopf era cel care fusese luat prin surprindere.

Apoi ochii lui Paul căzură din nou pe pântecul ei încă plat şi o întrebă, rupându-i şirul gândurilor:

— Ce nume o să-i pui copilului?

— Robert.

— Şi dacă va fi fată?

— Va fi băiat.

— Pari foarte sigură. În ce lună eşti? A doua, a treia?

— Cam aşa, confirmă ea.

— Păi, încă nu se poate determina sexul. Din câte ştiu eu.

— Corect. Dar nu am nevoie de analize medicale. *Ştiu* că va fi băiat, zâmbi fata.

— Robert e un nume frumos. Aşa îl chema pe taică-meu.

— Serios?

— Arăt eu a mincinos?

— De unde să ştiu eu? ridică ea din umeri.

Paul zâmbi pentru sine.

— Unde e acuma? întrebă fata.

— Cine?

— Taică-tău.

— A murit acum ceva vreme.

Sofia vru să spună că îi părea rău, dar nu îi părea, şi asta nu fiindcă era o fată rea sau nepăsătoare la suferinţele altora, ci pur şi simplu fiindcă nu credea în cuvinte şi păreri de rău rostite doar pentru a umple câteva secunde de tăcere, aşa că tăcu şi lăsă golul să se prelungească.

Fata încerca să se transporte înapoi în timp, la momentul nașterii sale, la momentul în care își începuse existența. Trecu repede prin ani întregi de viață și amintiri, prin culori și haine care deveneau din ce în ce mai mici și mai copilărești. Urmărea în mintea sa derularea anilor înspre trecut. Era liniștitor. Era ca și cum s-ar fi îndepărtat de un pericol, ca și cum s-ar fi întors acasă. Apoi încercă să-și aducă aminte de vremurile de dinainte.

Nu putu și se înfioră.

A fi sau a nu fi.

Asta era alegerea.

Dacă maică-sa, tânără, cu doi copii pe cap, cu burta la gură și un soț lipsă, s-ar fi trezit într-o dimineață cu gândul că era de ajuns? Că Patric și Feodor erau de ajuns, iar Sofia și Anton nu mai erau necesari. Că lumea se putea lipsi de prezența lor, de spiritele lor, de numele și de fețele lor.

De ideile lor și de greșelile lor.

Auzi timpul rupându-i din trup, pe ea și pe Anton, și o duru.

Auzi neființa învăluindu-i pe amândoi și, dacă ar fi fost să o spună pe șleau, ar fi spus că nu era ceva plăcut.

Privi spre Paul, apoi își întoarse capul spre dreapta. Prima ei alegere fusese categoric cea corectă. Nu îi plăcea să se contrazică singură și nu o făcea.

Dumnezeu știa ce hotărâse tânăra și era de acord.

Mai merseră așa o vreme, ascultând muzică, apoi Sofia îi ceru să oprească la o mică piață amenajată la marginea drumului. Erau doar câteva standuri prăfuite, acoperite cu prelate albe.

— Ce vrei să iei?

— Mi-e poftă de niște fructe. Vrei ceva anume?

— Nu, nu vreau nimic.

— Niciodată nu vrei nimic, murmură fata și părăsi mașina.

Se preumblă printre tarabe vreme de câteva minute, iar când se întoarse îi puse lui Paul în brațe o pungă cu două kilograme de portocale.

Paul desfăcu punga și le studie, apoi i le împinse Sofiei:

— Portocalele alea arată ca dracu', observă Paul.

— Hai, nu fi rău! se încruntă ea. Cineva trebuie să le mănânce și pe ele. Nu e vina lor că sunt urâte, zâmbi ea și scoase una din pungă.

Paul își aprinse o țigară:

— Ți-e milă de portocalele lovite?

Sofia se întoarse spre el cu o mutriță nevinovată.

Paul râse, apoi porniră mai departe.

Muzica fu reluată și conduseră mult timp fără să rostească niciun cuvânt. Ei erau pasagerii și călătoreau cu mașina. Călătoreau departe și repede, fără ancoră și fără frâne. Sofia mâncă aproape jumătate din portocalele aflate în pungă.

Paul spuse:

— Povestește-mi despre ai tăi.

— Ce vrei să-ți povestesc?

— Știu că ai plecat de acolo din necesitate, dar nu te-am auzit vorbind despre ei deloc. Nu ți-e dor de ei? Nu ți-e dor de casă?

— Nicăieri nu e ca acasă, dar, dacă nu pleci de acolo, nu ajungi să afli asta.

Paul pufni ușor și apoi zâmbi. Fata avea dreptate și nu se sfia să arate asta. Avea un fel simplu de a cumpăni lucrurile. Spuse:

— Povestește-mi orice. Spune-mi ceva despre familia ta. Despre prietenii tăi. Nu ai lăsat pe nimeni în urmă, pe cineva la care ții mai mult decât la restul? Ai luat foarte repede și foarte ușor hotărârea de a pleca. Nimănui nu-i e dor de tine? Ție nu ți-e dor de cineva? Sigur ții la cineva mai mult decât la portocalele alea.

— Doar pentru că nu vorbesc despre ei nu înseamnă că nu mi-e dor de ei. Sunt sigură că mă caută, disperați. Iar tu nu mă lași să dau *un* telefon.

Nu mai pusese mâna pe un telefon din seara aceea, în club. Nu comunicau cu nimeni, niciunul. Nu foloseau carduri. Nu trimiteau e-mailuri, nu foloseau rețele de socializare sau telefoane mobile, absolut nimic care putea fi monitorizat.

Foloseau drumuri lăturalnice și circulau pe autostrăzile cele mai pustii.

Nu se opreau decât ca să mănânce, ca să doarmă sau la culoarea roșie a semaforului.

La *player*, Mick Jagger spunea „it's 3 in the afternoon", imitându-l pe Bob Dylan. Fata își aruncă instinctiv ochii la ceasul de pe bord. Chiar era ora 3 după-masa și Sofia se întrebă dacă maică-sa se plimba pe străzi, smulgându-și părul și întrebând în stânga și în dreapta dacă cineva îi văzuse copilul.

Trase aer în piept:

— Mi-e dor de mama. Și de frații mei.

— Câți frați ai?

— Trei. Doi mai mari. Sunt gemeni.

— Gemeni? întrebă Paul, cu un tremur ciudat în glas. Cum îi cheamă?

— Patric și Feodor.

— Și celălalt? Al treilea? E mai mic? Soră?

— Frate. Nu e mai mic. E geamănul meu.

Paul se întoarse spre ea cu sprâncenele ridicate:

— Două perechi de gemeni?

— Da. Care-i problema?

— Niciuna. Mă amuz.

— Ce e amuzant?

— Două perechi de gemeni. Universul și-a cheltuit toate șansele cu părinții tăi.

Sofia rămase tăcută. El continuă:

— Cred că maică-ta a avut de lucru cu voi. Taică-tău?

— Ca și al tău.

— Se pare că ne asemănăm mai mult decât credem.

— Adică?

— Tați morți, frați gemeni... Nu contează. Continuă. Povestește-mi despre geamănul tău.

— Îl cheamă Anton. Anton Cristian. De fapt, el e mai tânăr decât mine cu câteva ore. După ce m-a născut pe mine, maică-mea s-a mai chinuit cu el vreo două ore în travaliu. Unii ziceau că e semn rău. Că lumea asta nu l-a vrut, dar maică-mea s-a încăpățânat să-l nască.

— Crezi asta?

— Nu. E unul dintre cei mai buni oameni pe care îi cunosc. Totuşi, s-au întâmplat multe lucruri ciudate în anul în care ne-am născut eu şi fratele meu. Lucruri rele. Tatăl meu a fost ucis. Unchiul şi bunica mea au dispărut fără urmă. Bunicul a devenit un alcoolic singuratic. Maică-mea era tânără, singură şi avea patru copii mici pe cap. Acela a fost anul în care Maratonistul Mascat a distrus simbolul pe care-l crease în faţa lumii şi apoi a dispărut fără urmă.

Da, Paul îşi amintea de Maratonistul Mascat.

— Hm, ciudat, murmură el.

— Mda, ciudat.

Aşa deci, fratele ei geamăn, Anton.

Toată lumea îl striga Toni, în afară de ea. Ea îl alinta cu Anti. Mai erau şi cei care îi ziceau Cristi sau Cristian, dar ea era singura care îl striga Anti.

Era un singuratic, total neinteresat de aproape tot ce se întâmpla în jurul lui. Trăia în propriul univers, un loc în care foarte puţini aveau acces. Totuşi, solitudinea lui era bolnăvicioasă, esenţialmente diferită de a Sofiei. Avea ochii mari, unii ar spune chiar lărgiţi, parcă mereu pregătiţi să vadă inimaginabilul care se lăsa aşteptat. Vorbea puţin, dar apăsat şi gândurile i se scurgeau de pe limbă fără cenzură.

Ca şi ea, era uşor roşcat şi plin de pistrui.

Se îmbrăca simplu. Mereu scria câte ceva într-un carneţel.

Oare ce făcea pisica lui, bezmetica aia de Mâţuţă?

Sofia i-o dăruise nu fiindcă maică-sa îi ordonase să scape de ea, asta fusese doar ceva incidental şi aparent, ci fiindcă se gândise că lui Anton i-ar fi prins bine compania animalului. Pisica aceea era ca şi el: loială, dar nu ipocrită. Pisica nu se vindea şi nici nu făcea compromisuri. Îi povesti toate aceste lucruri lui Paul, iar bărbatul strângea tot mai tare volanul între degete.

— Da, mi-e dor de el. Mă întreb ce face acum. Mi-e dor de ei, de toţi. M-am certat cu mama înainte să plec de acasă.

— De ce v-aţi certat?

— O prostie.

Paul contemplă răspunsul ei. Fata continuă:

— Voia să-mi spună să am grijă ce fac, pe unde și cu cine umblu, că lumea e plină de oameni răi.

Paul pufni sugestiv.

— Eu nu am ascultat-o. Pericolul are un mod ciudat de a te lua prin surprindere. Sper să ajung să o mai văd, măcar o dată. Vreau să-i spun că îmi pare rău. Și că o iubesc.

Își șterse colțurile ochilor, apoi se întoarse spre Paul:

— Dar tu? Unde-s ai tăi?

— Ai mei nu mai sunt.

A fi sau a nu fi. Fata spuse:

— Știi că mătușa mea, Sonja, a fost iubita tipului care l-a intervievat pe dumnezeu, atunci, imediat după *incident*?

— Serios?

— Da.

Fata pipăi pielea scaunului, apoi își lipi fruntea din nou de sticla portierei.

— De ce ți-a dat taică-tău mașina asta, dacă nu te iubea?

Paul își aprinse o țigară. Da, el îi spusese asta. Suflă fumul afară, în tăcere, apoi o sparse:

— Pentru că... pentru că nu știa să fie tată. Credea că așa va îndrepta lucrurile. Credea că așa se umplu golurile.

— Ești gol pe dinăuntru? întrebă fata.

— Tu nu? răspunse el.

Sofia își lipi palmele de abdomenul plat și gândi că nu, nu sunt. Oftă și mai adăugă doar aceste cuvinte:

— Aș vrea ca viața să fie mai simplă.

Paul privi în zare, peste volan. Deșertul se dezvăluia încet. Spuse:

— E un drum drept. Ce poate fi mai simplu?

Conversația se stinse pe nesimțite.

Sofia încetă să mai vorbească, iar Paul încetă să mai asculte. Cuvintele lor exclamate și rele se îndepărtau tot mai tare. Nici măcar muzica nu se mai auzea. Tot ce se auzea era vuietul motorului. Scarele se calmase, nu mai

ardea de parcă intraseră zilele în sac. Stepa goală se transformase în dealuri împădurite.

Sofia își sprijinea brațele pe marginea portierei, iar capul și-l lăsa să atârne pe pielea arsă de soare. Se însera.

Fata era o fire nostalgică. Era atât de nostalgică și de înfometată de amintiri, încât suspina chiar și după lucruri pe care nu le cunoscuse vreodată, chiar și după vremuri pe care nu le trăise niciodată.

Pe partea dreaptă a drumului erau înșirați până la orizont stâlpi de telegraf mâncați de carii și înnegriți de zilele ce treceau implacabil. Fiecare stâlp era singur, desprins de ceilalți, pentru că firele de telegraf lipseau. Fuseseră convertite în cine știe ce cabluri superconductoare. Lumea veche dispărea încetul cu încetul, chiar din fața ochilor lor. Totul de pe acea șosea fusese schimbat, totul, mai puțin acei stâlpi de telegraf.

Sofia își închipuia... ba nu, nu era închipuire. Își amintea, ca și cum fusese acolo aievea. Făcea parte din trecerea vremurilor.

Erau câțiva oameni prăfuiți care călătoreau prin ținuturi prăfuite, înainte de telefoane mobile sau de rețele de socializare, înainte de mașini cu motoare V8 sau de supermall-uri, înainte de fotografii color sau filme mute. Înainte de Beatles sau Hiroshima.

Înainte de stâlpii de telegraf.

Călătoreau cu câte o desagă pe spinarea încovoiată de greutate și, la un moment dat, așa cum se întâmpla în momentele de cotitură din istorie, unul dintre ei s-a oprit, iar ceilalți i-au urmat exemplul. Au adunat ce au putut și au construit o casă, apoi mai multe. Una lângă alta, ca să nu se simtă singuri. Așa s-au născut străzile.

Au început să lucreze pământul și să întemeieze o comunitate mică. Au început să construiască biserici și să se roage în ele. Să se căsătorească în ele.

Femeile au născut copii, iar bărbații munceau de dimineața până seara ca să le pună haine pe spinare și mâncare în farfurii.

Înainte de stâlpii de telegraf.

O parte din oameni au îmbătrânit. Atunci au împrejmuit cu gard un loc de la marginea oraşelului şi au atârnat la intrare o placă pe care scria „CIMITIR". Apoi au început să moară şi să fie îngropaţi în locul acela.

Au apărut băncile şi şcolile. Armele şi hârtia. Minciuna şi lăcomia şi trenurile. Toate s-au adunat acolo, ca piese esenţiale dintr-un puzzle care era departe de a fi terminat.

Apoi au apărut şi stâlpii de telegraf.

Mai târziu, cărămizile au fost aliniate una lângă alta şi una deasupra celeilalte şi au format ziduri roşii. Zidurile au format încăperi, iar încăperile au fost acoperite de grinzi de lemn. Aceleaşi grinzi, din acelaşi lemn din care erau făcuţi stâlpii de telegraf.

Coşuri înalte, care atingeau cerul albastru, au fost înălţate, şi din ele a început să curgă fum spre nori. Fumul a înnegrit cerul şi hainele oamenilor. Bărbaţii au lepădat hamurile agriculturii şi au devenit industriaşi. Unii purtau salopete albastre. Alţii purtau salopete gri. Şepci şi ochelari de protecţie. Mănuşi pe mâini şi creioane după ureche. Au inventat liniile de producţie în serie şi au prosperat. Au fost şi accidente, nu se putea fără. Din când în când, unul dintre bărbaţi ajungea acasă fără un braţ sau fără un picior. Uneori, câte unul ajungea acasă fără suflare. Se mai întâmpla. Atunci era dus pe braţe în locul acela de la marginea oraşului. Cei care veneau în urma lui plângeau şi îşi ţineau şepcile în mâini, în semn de respect, şi lacrimi le curgeau pe obraji.

Iar stâlpii de telegraf vegheau şi asupra acestor lucruri.

Îi vedeau pe oameni întorcându-se acasă într-o seară de vineri, înghesuiţi în maşinile ieftine, cu scoarţa lor mâncată de rugina ascunsă sub vopseaua mată şi morocănoasă.

Radiourile bârâiau nervoase, ştiri monotone şi muzică melancolică. Maşinile circulau bară la bară şi cineva, o femeie tânără şi plictisită, la fel ca Sofia, stătea cu capul pe braţele ei obosite şi poate se gândea şi ea la stâlpii de telegraf pe lângă care maşinile treceau lent.

Toţi ajungeau acasă seara târziu, la nevestele lor singure şi la haitele de copii înfometaţi.

Cu toţii erau murdari, iar când îşi dădeau jos ochelarii de protecţie se vedeau inele de piele curată în jurul ochilor şi restul feţei era murdară de praf şi funingine. Erau obosiţi şi supăraţi şi de multe ori nu iubirea era cea care câştiga bătălia, dar asta era viaţa în vremea stâlpilor de telegraf. Uneori, oamenii îşi spuneau cuvinte grele unul altuia şi se răneau între ei.

Apoi a venit războiul şi bărbaţii au lăsat ciocanele şi presele şi au pus mâna pe arme. Femeile le-au luat locul în fabrici şi uzine, iar unele dintre ele nu s-au mai întors niciodată la viaţa de casnică. Iar asta s-a numit „emancipare", dar era de fapt doar permutarea logică a unor resurse limitate.

Bărbaţii au luptat. Cerurile s-au întunecat şi au rămas aşa ani la rând. Şi orizonturile au bubuit, şi sângele a curs din abundenţă, iar stâlpii de telegraf ştiau asta. Ei le spuneau oamenilor cât mai aveau de îndurat. Bărbaţii au luptat, iar o parte din ei au murit, dar o parte s-au întors şi au plâns de bucurie atunci când au trecut iarăşi pe lângă stâlpii aceia de telegraf, fiindcă ştiau că s-au întors acasă.

Stâlpii de telegraf au anunţat dinainte venirea lor. Femeile şi copiii lor, de-acum crescuţi, dar şi o parte care încă nu îşi văzuseră taţii i-au întâmpinat.

S-au îmbrăţişat şi pentru o vreme a fost bine.

Apoi a venit şomajul. Mulţi bărbaţi şi multe femei au fost trimişi acasă, cu păreri de rău în loc de plată cinstită pentru muncă la fel de cinstită.

Vremurile grele au întunecat iarăşi cerul. Au venit ploile şi frigul şi praful s-a ales de agoniseala oamenilor.

Păsările, ele singure, au putut zbura departe de toate acestea.

Păsările de pe stâlpii de telegraf.

Au plecat şi au luat cu ele cântecele, lăsând doar un cer pustiu şi gri în urma lor. Doar tăcerea.

Oamenii s-au descurcat cum au putut. Au strâns din dinți și i-au mai condus pe mulți dintre ei la locul acela de la capătul orașului. Au devenit mai deștepți și au îngenuncheat natura. Au stârpit războiul și l-au coborât pe dumnezeu pe pământ, lângă ei, să îndure și el în țărână.

Doi oameni, un bărbat și o femeie, se plimbau pe marginea drumului, iar el îi spunea ei că voia să o ia de acolo, să o ducă în alt loc, undeva unde nu era decât fericire, dar că trebuiau să plece repede. Exact așa cum îi spusese Paul Sofiei. Dar femeia îl săruta și îi spunea că locul lor era exact acolo unde stăteau. Nu exista nicăieri un loc mai bun pentru carnea și pentru sufletele lor. Vântul le sufla prin păr, iar ea își lăsa capul pe umărul lui.

Și stâlpii de telegraf erau tot acolo, veghind asupra lor.

Sofia scutură capul, ca și cum se trezea dintr-un somn lung și adânc.

Paul se întoarse spre ea câteva clipe și privirea lui era blândă, ca razele unui soare care se pregătește să meargă la culcare. Apoi bărbatul făcu ceva ce nu mai făcuse până atunci: întinse mâna și o atinse. Îi atinse fruntea și apoi dosul mâinii coborî pe obraz. Fata își întinse gâtul, urmărind mâna.

— Ești bine? întrebă el cu voce joasă.

Sofia înghiți în sec cu zgomot, apoi spuse:

— D-da.

Se lăsă tăcerea.

Sofia se lăsă spre el și își puse capul pe umărul lui.

— Știi, îmi placi.

Își ridică imediat privirea spre el, ca să-i vadă reacția. Paul rămase impasibil. Un zâmbet foarte grăbit îi străbătu buzele și se transformă repede în tristețe.

Sofia se îndreptă pe locul ei și întrebă, schimbând subiectul:

— Știi, conducem de aproape o săptămână și încă nu știu ce ai de gând. Știu că nu mi-ai spus încotro mergi, dar de când m-am urcat în mașina asta am avut impresia că

mă duci într-un loc bine definit. Știi cum zic? Nu că mergem într-o direcție oarecare, ci că mergem într-un loc *anume*, unde știu că o să găsim ceva, dar nu știu ce.

Paul aprobă tăcut, apoi spuse:

— Da, știu ce zici. La început nici eu nu știam unde aveam de gând să merg, dar pe parcurs mi-am dat seama unde voiam să ajung. Pe măsură ce înaintam, s-a făcut tot mai clar.

— Știi unde mergem?

— Da. Mergem la ea. Acolo vei fi în siguranță, o asigură el.

***

— M-ai sunat, sunt primele ei cuvinte.

Le rostește acompaniate de un oftat.

— De unde știi?

— Văd trecutul.

Eugen zâmbește prudent.

— Să dăm la o parte lucrurile evidente, insistă Isabela.

Mai are puțin și îl pocnește.

— Arăți foarte bine, spune el, măsurând-o din cap până în picioare.

— E greu să fie ceva mai evident de atâta, zâmbește ea.

— Isabela... noi doi, de cât timp ne știm? Să tot fie vreo câțiva ani, nu? Am trecut prin niște chestii împreună...

— Ăsta e sfârșitul unei prietenii frumoase sau ce? îl grăbește ea, cu un rictus ce ține loc de zâmbet.

Eugen se lasă pe spate, jefuit de elementul surprizei:

— Nu cred că ne mai putem vedea.

— Nu *crezi*? De ce? întreabă ea, ridicând o sprânceană.

— Știi de ce. Fiindcă tu ești cu cineva și fiindcă și eu sunt cu cineva. Și vreau să rămân cu persoana aceea. Și persoana aceea nu ești tu.

— De ce nu pot fi eu? întreabă ea, apoi își dă seama de stupiditatea întrebării.

Nici ea nu își dorește să fie ea, mai ales de când se tot privește în oglindă.

— De ce faci asta? Nu ți-am cerut niciodată ceva trainic. Nu am avut niciodată o înțelegere. De ce formalitatea asta?

Formalitatea o rănește. Îi spune că e o străină.

— Ăsta e prețul pe care-l plătesc. Renunț la tine, fiindcă asta trebuie să fac ca relația mea cu ea să poată înflori. Vreau... am nevoie ca lucrurile să revină la normal.

Pauză.

— Ai nevoie ca lucrurile să revină la normal... repetă Isabela cu ochii rătăciți.

— Da, se aude vocea lui Eugen din depărtare.

— Și cu mine cum rămâne? Și eu am făcut parte din chestia asta...

— Da, dar nu era ceva formal, după cum ai spus. Și ai făcut parte de bunăvoie. Ai fost acolo fiindcă, te citez, „am vrut să fiu acolo" și ai făcut lucrurile pe care le-ai făcut fiindcă ai vrut să le faci. Nimeni nu te-a forțat, nimeni nu ți-a forțat mâna. De fapt, îmi aduc aminte că tu erai cea care voia să pună capăt relației mai mult decât mine.

— Vorbești de parcă ai fost obligat, ca și cum nu ai avut de ales.

— Nu asta vreau să spun. Am vrut să fiu acolo, exact ca tine, și îmi asum responsabilitatea pentru ce am făcut. Dar acum nu mai vreau să fiu acolo.

— Dacă nu te-aș cunoaște, aș spune că te simți vinovat.

— Dar sunt vinovat. La fel și tu. Nu despre asta e vorba.

— Ah, nu?

— Nu. Ce i-am făcut lui Marcel și Paulei a fost...

Isabela își ține respirația. Urmează să vadă o bucată din sufletul lui.

— ...oribil. Asta e clar. Suntem niște gunoaie de oameni. Și cu asta mă pot împăca. Dar nu pot continua așa. Nu știu față de cine mă simt mai vinovat: față de ea sau față de el? Trebuie să înceteze chestia asta.

— Așa te-ai gândit tu? Marele bărbat s-a plictisit de iubita lui clandestină și vrea liniște și pace în casă.

Eugen își strânge fălcile:

— Știi că nu...

Dar ea i-o taie:

— Şi acum îmi dai lovitura de graţie. Ne dai lovitura de graţie. Ştii cum mă simt? Ieftină.

Bărbatul îşi îngustează ochii. Ştie că a ajuns pe teren minat. Fiecare pas se poate dovedi o catastrofă.

— E... aşa cum ai spus. Eşti prea abstractă pentru mine. Da, Paula e imperfectă, dar o pot atinge.

Îşi găseşte cuvintele, dar nu vrea să le rostească.

Deci asta este părerea lui despre timpul lor împreună.

— Nu te plac foarte mult în momentul ăsta, şopteşte ea.

Vede chipul Isabelei cum se schimbă ca o furtună, aşa că adaugă ceva lipsit de ingeniozitate:

— Îmi pare rău.

Femeia este puternică şi orgolioasă, poartă o armură de fier pe care o străpung doar cei pe care ea îi lasă să facă asta. Acum îi este ruşine de întrebarea pe care a pus-o mai devreme. Cu mine cum rămâne? Nu are nevoie de sprijinul lui. Nu are nevoie de el, nu are nevoie de nimeni. Este război.

Isabela trage aer în piept şi spune:

— Ştii ceva? Ai dreptate. Cred că ne-am implicat mai mult decât am vrut. Amândoi. Că am deviat de la curs şi că lucrurile între noi au început să se schimbe. Mai bine ne-am întoarce la ce am fost înainte.

— Nu ne putem întoarce la ce am fost înainte. Nu sută la sută cum a fost înainte. Dar putem încerca, spune el. Vreau să încercăm.

— Acum ai atins punctul nevralgic.

— Măcar tu să fii mai optimistă.

— Nu te mai înţeleg. Era planul tău.

— Să zicem că sunt realist.

— Ce înseamnă asta?

— Mă pot împăca cu gândul că nu mai putem să ne întoarcem la ce a fost. S-ar putea să eşuăm în încercarea asta a noastră.

— Clar. Orice contact fizic de genul ăla implică şi unul emoţional. De multe ori, cel fizic e doar o scuză pentru cel emoţional.

— Ce înseamnă „emoţional"? întreabă el, cu ochii aprinşi.

Isabela icnește imperceptibil. Iată-l, este pregătit să renunțe la tot, dacă i s-ar oferi șansa să privească un viitor mai clar. Spune:

— Ne definim termenii acum?

— Dacă e nevoie.

— Sex pot face cu oricine. Dar o legătură emoțională puternică nu se poate înnoda cu oricine. Nu contează.

Îi gâdilă orgoliul. Nu vrea să cerșească nimic de la el, dar l-ar răpune fără milă la primul pas greșit.

— Păi, pentru tine e doar sex. Sau ar trebui să fie... o iscodește el. De ce ar fi o problemă emoțională?

— Nu fi leneș.

— Insist. Ce înseamnă pentru tine? Vreau un răspuns la întrebarea asta.

— Știi și tu clișeul că o femeie nu se limitează la sex. Mi se aplică.

— Ești un clișeu ambulant, râde el. Asta îmi spui? Asta e scuza ta? Hai, mai încearcă. Amândoi știm că ești orice, numai neinteresantă nu.

Isabela îl străpunge cu privirea, semn că nu este momentul potrivit pentru glume.

— Păi, atunci contează, reia el. Și faptul că spui „nu contează" scoate în evidență asta.

— Nu-mi place să repet, și nici să vorbesc prea mult despre mine.

— Știu că te simți vulnerabilă.

— Sunt, când vreau asta.

— Și eu mă simt la fel, în situația de față. Asta spune ceva despre noi. Când doi oameni se simt expuși între ei înseamnă că lucrurile au fost date pe față, așa cum sunt ele de fapt. Înseamnă că nu mai este loc pentru interpretare. Ce vezi, aia primești.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. Nu te eschiva, îi atrage ea atenția.

— Ce întrebare?

— Ce înseamnă că ești realist?

— Ți-am răspuns.

— Nu sunt mulțumită. Mai încearcă o dată.

— Înseamnă că... Mi-e teamă să nu spun ceva ce ar escalada mândria pe care o ai. Pur și simplu nu vreau să trivializez ce este între noi.

— Dar ai renunța la ce avem, îl spintecă ea.

Eugen rămâne tăcut și Isabela îl mai înjunghie o dată:

— Ai grijă să nu te minți singur.

— Eu cred că e ceva între noi, ceva demn de a fi menționat în șoaptă, spune el cu gândurile zdrobite.

Acum este momentul să lovească, repede și fără milă:

— Acel ceva rămâne între noi și rămâne în șoaptă. Atât. Restul, toate sunt normale, spune ea.

— Nu știam în ce direcție o luăm. Era vorba că nu se va schimba nimic între noi.

Bate în retragere.

— Păi... întrerupe ea.

— Dar, indiferent ce ai spune, situația clar nu stă așa. Și cum adică mă mint singur?

— Da, lucrurile s-au schimbat. Poate ar trebui să uităm asta. Sau să ținem minte, dar să nu mai repetăm chestia asta. Și nici să nu mai vorbim despre ea.

— Păi, dacă devine tabu, e inevitabil. Îți spun să nu te gândești acum la umbrele. La ce te gândești?

Ea face o pauză, pentru a-i da dreptate.

— Nu e tabu, dar, dacă știm amândoi ce a însemnat pentru fiecare, nu avem ce să mai dezbatem.

— Nu vorbim despre ce s-a întâmplat atunci. De atâtea ori. Vorbim despre ce s-a întâmplat după aceea.

— Când după aceea?

— Nu contează, oftează el.

— Nu, spune-mi!

— Nu. Las-o așa. Să fim ce am fost.

— Da, am mai auzit asta. Îți dai seama că e a treia oară când ne luăm rămas-bun de la toată chestia asta? întreabă ea. Că e a treia oară când ne prefacem că vrem să-i punem capăt? Mă doare brațul de cât am fluturat batista aia nenorocită!

— Da, ai dreptate. Dar vremea prefăcătoriei a luat sfârșit.

Isabela nu îl ia în seamă:

— De când am vrut să o terminăm prima dată, de câte ori crezi că am, că ne-am...?

Eugen pricepe unde bate femeia din fața lui.

— Când ai devenit atât de modestă?

— Mereu am fost modestă. Face bine farmecului. Nu îți face griji, nu ai escaladat cu nimic mândria pe care o am.

— Cred că nivelul mândriei dintre noi e cu mult peste cel normal.

— Străinule, eu ți-am spus că noi doi suntem la fel, îi zâmbește ea complice.

Pur și simplu nu se poate rupe de el. Și nici el nu pare pregătit pentru așa ceva.

— Nu știu de mândria ta, dar a mea – mică sau mare – e născută din realitate.

— Mândria nu e niciodată născută din realitate.

— Bine, nu născută, dar hrănită cu realitate.

— Mă placi în momentul ăsta?

Da. Schisma este amânată din cauza ploii.

***

Rătăcea prin pădure de două zile. Sângele din răni i se coagulase în cruste maronii și hainele i se uscaseră de mult.

Cu trei seri înainte urcase în vagonul unui tren de marfă aflat în mers.

O urmărise pe Sofia destul timp cât să-și dea seama că se putea urca în acel tren fără riscul de a-i pierde urma surorii sale.

Se strecurase prin deschizătura îngustă a uneia dintre ușile glisante. Era întuneric și se lăsase frigul. Pe timpul zilei era foarte cald, dar seara, prin munți, se făcea rece, iar Anton era îmbrăcat subțire. Tremura și pășea moale cu tenișii pe podeaua de lemn a vagonului, când își dădu seama că nu era singur.

Era întuneric și singura lumină era cea a felinarelor de pe marginea căii ferate, o lumină care reușea să se strecoare printre scândurile care formau pereții vagonului. Scoase pachetul de chibrituri din buzunar și aprinse unul.

La lumina pâlpâitoare a chibritului văzu câteva siluete. Se apropie de ele şi mai aprinse un chibrit. Erau câţiva bărbaţi, unii tineri, alţii mai în vârstă. Nu putea deduce cu precizie vârstele lor, fiindcă toţi erau nebărbieriţi şi aveau figurile murdare. Ochii lor erau vii şi agresivi. El nimerise pe teritoriul lor şi nu ştia ce aveau să facă ei în legătură cu asta.

Oamenii ăştia erau vagabonzi. Se spunea că toţi vagabonzii se cred în misiune. Mereu se îndreaptă într-o direcţie, mereu trebuie să ajungă undeva. Anton îşi privi hainele. Erau la fel de murdare ca ale lor. Asta însemna că şi el era un vagabond?

Sofia!

Nu. El nu era un vagabond, şi chiar avea o misiune de îndeplinit.

Auzi nişte mormăieli, apoi bărbaţii îi întoarseră spatele. Unul dintre ei, care părea mai tânăr şi avea părul lung prins într-o coadă la spate, îl văzu că tremura de frig şi îi făcu semn să se apropie. Anton se lăsă pe vine, iar acesta îi făcu semn să se lipească de el. Avea o pătură de lână, urât mirositoare şi slinoasă, şi voia să o împartă cu Anton. El îl privea prin întuneric şi se chinuia să dezlege misterul care învăluia acest act de bunăvoinţă din partea unui străin. În cele din urmă se lăsă pe podeaua rece a vagonului şi mulţumi cu o uşoară mişcare a capului.

Îşi lipi trupul de cel al tânărului şi îşi trase pătura peste umeri. Mirosea a transpiraţie acră şi a bălegar, dar ţinea de cald.

Tânărul îşi aprinse o ţigară şi i-o întinse şi lui Anton, spunând:

— Mă cheamă Osamu. Pe tine?

— Anton.

Îşi dădură mâinile, Osamu cu interes, Anton cu precauţie. Apoi tânărul râse şi adăugă:

— Nu mă cheamă cu adevărat Osamu. Dar când... dacă ajungi ca mine, ca noi – mătură cu privirea vagonul gol şi dezolant –, poţi să te numeşti cum vrei. Iar eu vreau să mă numesc Osamu.

Anton îl privea și se gândea la cuvintele lui, la sinceritatea și curajul care le produseseră. Ambele erau de neînțeles pentru el.

— Unde mergi? Încotro? veni rândul lui Osamu să întrebe, la fel cum întrebau toți cei cu care se întâlnea.

— Spre vest, murmură Anton, luat prin surprindere.

— Doar „spre vest"?

— Da.

— Mai ai mult de mers până în vest, comentă Osamu. Vestul e mereu spre vest.

Anton încuviință, dar rămase tăcut. Tânărul de lângă el luă asta drept o aprobare pentru a continua să vorbească.

— Eu cobor mai aproape.

Anton nu schiță nicio mișcare.

Osamu îi spuse numele unui oraș de care Anton nu auzise.

— O să stau acolo până în toamnă, apoi mă mut iarăși, spuse Osamu preocupat. Mai spre sud, când vine frigul.

Mai traseră câte un fum, apoi Osamu întrebă:

— Nu faci asta de mult timp, ha?

— Nu, murmură Anton.

— Se vede. Nu ești echipat ca lumea. Pe aici, prin văile astea, e frig. Chiar și vara. Nu poți umbla în tricou și tenișii. Noi suntem de treabă, dar ai grijă să nu dai peste alții mai răi.

Anton își întoarse privirea spre el.

— Da, sunt o mulțime de grupuri care se plimbă dintr-un loc în altul, spuse Osamu, mulțumit că îi atrăsese atenția acestui pribeag singuratic. Vara ne plimbăm cel mai mult. Iarna ne găsim câte un loc cald și stăm acolo, dar vara ne putem mișca în voie. Trenurile nu sunt supravegheate atât de mult și mai putem fura câteva zeci de kilometri aici, câteva zeci de kilometri acolo...

În timp ce vorbea, Osamu luă o geantă de mușama roasă pe la margini și, desigur, murdară și, după ce scotoci prin ea pe întuneric, scoase un pachet de hârtie care emana un iz acrișor. Îl desfăcu și dădu la iveală un sandvici cu șuncă,

brânză şi murături. Rupse sandviciul în două şi îi întinse o jumătate lui Anton.

Anton îi auzea cuvintele, dar sensul lor îi scăpa. Tânărul de lângă el vorbea de parcă erau prieteni de când lumea. Împărţeau aceeaşi pătură murdară. A împărţi mizeria ta cu altul era un gest de profundă intimitate, se gândea Anton. Ar fi vrut să scoată carneţelul său învelit în piele şi să scrie asta acolo, dar prezenţa lui Osamu şi curiozitatea lui îl stânjeneau.

Osamu îşi dezvăluia secretele, pe care fără îndoială le învăţase cu greu, fără să stea pe gânduri. Anton era un străin, dar, pe undeva, tânărul nu părea interesat de asta. Vorbea mult şi îşi puncta concluziile cu câte un zâmbet sincer, ca să-l convingă pe Anton de bunele sale intenţii.

Iar acum asta...

Îşi împărţea bruma de hrană cu el, un oarecare pe care îl cunoştea de un sfert de oră. Dungi de lumină străbăteau figura murdară a tânărului. Anton privi bucata de sandvici, şi clătină din cap:

— Nu, mulţumesc, spuse el conform obiceiului.

— Te rog să iei, insistă Osamu, supunându-se aceloraşi reguli de etichetă.

Anton întinse mâna şi apucă jumătatea de sandvici, spunând:

— Mulţumesc.

Apoi începură să mănânce. Lui Anton îi era foarte foame. Fiind mereu pe fugă, abia apuca să se oprească pentru odihnă şi hrană. Banii erau pe terminate.

Osamu continua să vorbească, explicându-i lui Anton bunul mers al lucrurilor:

— Nu e mult, dar ce avem împărţim între noi. Mâncare, haine, pături, chestii din astea. Noi o să coborâm la staţia următoare, peste o oră.

— Toţi?

— Da. Omul acela – îi arătă prin întuneric un bărbat care purta un pulover roşu – ne-a făcut rost de un loc în care să stăm până la toamnă. Fratele lui are o casă pe strada

Crinilor, într-un cartier de lângă triaj, și zice că putem să locuim acolo o vreme. Nu știu sigur dacă chiar o să putem sta acolo atâta timp, dar deocamdată asta e tot ce avem. Cum ai ajuns așa?

Anton se opri din mâncat.

Osamu reformulă:

— Vreau să spun, de ce călătorești așa?

— Am o problemă de rezolvat, spuse Anton, apoi își strânse buzele.

Sinceritatea lui Osamu era contagioasă. Nu era treaba nimănui să știe ce făcea el. Rectifică:

— Am avut bani, dar s-au terminat.

— Mda, cam asta e problema tuturor. Cu toții am avut bani la un moment dat, dar s-au terminat. Asta fac banii: se termină.

Anton medită la acest truism venit de la cea mai improbabilă sursă. Bagă în gură ultima bucată de sandvici. Roțile trenului loveau șinele într-un ritm alert – *dum-dum-dum, dum-dum, dum-dum-dum!* – și lumina felinarelor se strecura repede printre scândurile pereților, scoțând din beznă chipurile celor care stăteau tolăniți în tăcere.

Unul dintre ceilalți bărbați se ridică la un moment dat în picioare și crăpă ușa glisantă. Își lungi gâtul și privi în noapte, apoi se întoarse și mormăi ceva către ceilalți.

Osamu se întoarse spre Anton:

— Noi trebuie să coborâm. Urmează stația noastră și trebuie să dispărem înainte să ajungă trenul în gară. Și tu trebuie să faci la fel. Altfel or să te prindă. Paznicii au lanterne și știu la ce să se aștepte.

Anton încuviință printr-o mișcare a capului. Sfaturile erau utile și gratuite, două lucruri pe care nu le prea întâlneai la fiecare colț de stradă.

Osamu se ridică în picioare și Anton îl imită. Își împachetă pătura și o îndesă în geanta de mușama din care scosese și sandviciul. Anton înțelese că nu i-o putea lăsa și se dojeni în sinea lui pentru că se așteptase la asta. Bunătatea altora te înmuia.

— Ai grijă să nu adormi, îl sfătui Osamu. Vorbesc serios. Dacă te prinde poliţia feroviară, or să te bată. Rău de tot. Eu am păţit-o odată şi nu-mi mai trebuie cât trăiesc. Nu ne pot amenda şi nici nu vor să-şi bată capul cu noi prin închisori. Trebuie completate rapoarte, se pun întrebări la care nimeni nu vrea să răspundă, aşa că, dacă te prind, preferă să te bată şi apoi să-ţi dea drumul. Uneori se lasă duşi de val. Pe mine m-au bătut atât de tare, încât era să îmi pierd un ochi. Uite...

Şi îşi împinse faţa spre Anton. Într-adevăr, avea o cicatrice urâtă pornind de la ochiul stâng spre ureche. Arcada îi era uşor căzută, semn că fusese fracturată şi nu se vindecase corect.

Trenul încetinea, se apropiau de gară şi bărbaţii săriră unul câte unul prin deschizătura uşii glisante. Osamu îi ură mult noroc lui Anton, apoi dispăru în noapte.

Anton rămase singur şi îşi dădu seama că ar fi trebuit să sară şi el, dar ceva îi spunea să nu o facă. Trenul nu oprea în gara aceea, ci doar la destinaţie, deci nu avea niciun motiv serios să se teamă că va fi prins la un control de rutină.

Totuşi, frica era acolo, îl ţinea de mâna îngheţată şi îşi sprijinea capul pe umărul lui. I se făcu şi mai frig şi i se părea că trenul încetinea. Scruta cu ochi sălbatici împrejurimile, forţându-se să străbată perdeaua de întuneric din jurul său, fără să reuşească cu adevărat să distingă mai mult decât nişte siluete grosolane şi întunecate ale unor clădiri sau vagoane trase pe linii moarte.

Îşi frecă palmele cu frenezie şi apoi începu să-şi îndoaie ritmic degetele, ca să pună sângele în mişcare în ele. Fără prea mare succes totuşi, fiindcă erau în continuare amorţite. Mereu avusese probleme cu circulaţia periferică, iar atunci când se făcea frig degetele de la mâini şi de la picioare erau primele care cedau. Osamu îi oferise un loc sub pătura lui cu un gest trivial, dar acum Anton înţelegea semnificaţia şi ponderea acelui gest. Acum îi lipsea pătura lui Osamu, cea murdară şi urât mirositoare.

În final, trenul depăși gara, iar Anton se tolăni pe jos într-un colț al vagonului pe unde nu răzbătea vântul, pentru că era căptușit cu linoleum, și adormi pe nesimțite, cu brațele în jurul trupului.

După câteva ore tresări. Cineva stătea în picioare în fața lui și îl lovea încet cu piciorul, încercând să-l trezească. Anton sări în picioare. Uită de frigul care îl cuprinsese și încerca să-și dea seama cine era cel care îl brusca în întuneric. Erau mai mulți. Aveau voci groase și râdeau batjocoritor. Cel care îl lovise cu piciorul stătea chiar în fața lui.

— Ce cauți aici? auzi el o voce. Nu știi că ăsta e locul meu?

Anton tăcu o vreme, apoi răspunse:

— Nu văd numele tău pe el.

Bărbatul se apropie de el și îl apucă de păr. Îl smuci cu putere și Anton icni, apoi, cu o mână îi apucă brațul, iar cu cealaltă îl apucă de gât. Bărbatul se smuci, surprins de îndrăzneala lui Anton, și îl împinse în peretele de lemn din capătul vagonului.

Anton pricepu că era în pericol. Era slăbit și singur și nu vedea nimic în întunericul din jur. Trenul era în plină viteză, deci nu se punea problema să sară din el. În jurul său erau vreo patru sau cinci bărbați. Avea rucsacul pe umeri fiindcă așa adormise și nu avea vreme să se caute de creion sau de pistol, așa că înaintă și începu să lovească în trupurile din jur.

Izbi pe cineva superficial cu pumnul într-o zonă oarecare a corpului, îl nimeri pe altul cu cotul în bărbie și izbuti să plaseze o lovitură de picior în rotula altcuiva. Apoi își pierdu echilibrul, din cauza întunericului și a mișcării și a faptului că cei din jurul său începură să se miște la rândul lor.

Se năpustiră spre el și asta fu tot.

Când scăpă din mâinile lor, reuși să deschidă ușa și sări – deși, în retrospectivă, ar fi spus că fusese mai mult o alunecare – de pe pragul vagonului. Aterizâ pe pietrișul rece și umed al terasamentului și rămase acolo.

Se trezi după aproape două ore, cu o durere care părea să se fi instalat în tot corpul. Îl dureau şoldurile, îl dureau umerii, îl dureau braţele şi picioarele. Îl durea un ochi. Reuşi să se pună în mişcare şi după câţiva paşi îşi aminti de Sofia.

Trânti pe pământ rucsacul şi încercă să scotocească prin el şi atunci realiză că ceva era în neregulă. Încercă să-şi mişte braţul stâng şi acesta nu vru să-l asculte. Degetele începură să-i tremure, zvâcneau, nişte spasme înfiorătoare îl cuprinseră şi începu să-l doară umărul.

Braţul stâng era rupt.

Apoi, o altă premoniţie îl lovi. Era blestemat, aşa că presupunea că... Înghiţi în sec şi apucă fermoarul cu dinţii, în timp ce ţinea rucsacul cu cealaltă mână. Scotoci prin el cu violenţă şi găsi ceea ce căuta.

Privi şi văzu că Sofia nu mai era acolo. Nu o mai putea vedea.

— Nu... nu... nu, nu, nu, nu, NUUUU, şopti el, tremurând.

Privi iarăşi cu energie sporită, şi tot nu o putea vedea.

Ochii săi erau acum vii şi fălcile încleştate. Degetele sale se ridicară instinctiv şi strângeau cu putere crucea de lemn de la gât. Privi din nou. Sofia dispăruse.

Asta era un soi de magie neagră, un blestem sau dracu' mai ştie ce făcătură, care i se punea mereu de-a curmezişul şi nu îl lăsa să facă progrese. Iar asta îl înnebunea. Gândul de a şti că, în ciuda a tot ceea ce întreprinsese, în ciuda tuturor sacrificiilor pe care le făcuse, avea să dea greş.

Oboseala îi năpădi iarăşi trupul şi începu să plângă. Se prăbuşi la pământ, cu picioarele îndoite, şi genunchii săi loviră frunzele moarte de sub el, vechi, rămase din toamna trecută.

Afară era acum soare şi aerul era plăcut, dar izul greu al eşecului plutea pe sub copaci. Se aplecă înainte până când fruntea sa se cufundă în pământul răcoros şi rămase acolo o vreme.

Deschise ochii. Unul dintre ei era roșu de la bătaia pe care o încasase cu o seară înainte și lăcrima abundent.

— OK, adună-te, murmură el, scrâșnind din dinți.

Lacrimile i se opriră brusc, lăsând dâre curate pe obrazul murdar de praf și pătat de sânge.

Trase aer în piept și icni. Avea cel puțin două coaste rupte.

Încercând să ignore durerea, spuse:

— Sofia era acolo ieri. Nu s-a mișcat deloc timp de aproape 12 ore. Asta înseamnă că s-a oprit definitiv. Niciodată nu a stat în loc atât de mult timp.

Scoase din rucsac carnețelul. Îl răsfoi până la ultima pagină scrisă, apoi scoase și harta. Le manevra greu cu o singură mână. Verifică o serie de informații de pe hartă, apoi o mototoli și o bagă înapoi în rucsac, împreună cu carnețelul.

Apucă iarăși crucea și murmură:

— Trebuie doar să înaintez. În direcția aceea, arătă el cu mâna întinsă ca o spadă spre sud-vest.

Își încleștă fălcile și își băgă crucea în sân. Începu să pășească de-a lungul șinelor.

Umblă așa vreme de două zile, îndepărtându-se pe nesimțite de calea ferată, consultând mereu harta. Mai privea uneori, dar pe Sofia încă nu o putea vedea. Ultimul loc în care o văzuse se afla într-un punct izolat de pe hartă. Doar un drum lăturalnic ajungea în acel loc, iar el trebuia să găsească poteca aceea.

Încercase să-și improvizeze două atele, dar nu reuși să găsească decât niște crengi strâmbe. Își sfâșie partea de jos a tricoului și își atârnă brațul rupt de gât. Continua să-l țină suspendat cu celălalt braț.

Iar acum era în pădure și îi era foarte foame. Scotocise cu furie prin rucsac și îl întoarse pe dos, în speranța că ar mai fi găsit vreo jumătate de covrig pe acolo, dar rucsacul nu conținea nici măcar o firimitură de hrană. Cocheta deja cu ideea de a începe să caute fructe sau insecte, când se împiedică de niște rădăcini ascunse sub frunze și căzu pe burtă.

Scoase un geamăt înfiorător şi saliva îi ţâşni printre dinţi când braţul rupt i se izbi de pământ.

Rămase cu capul plecat, aşteptând să i se potolească durerea violentă şi, când îşi ridică privirea, observă înaintea lui, pe sub frunze căzute şi printre firele de iarbă, ceva ce semăna foarte bine cu un penis măsliniu.

Se lăsă într-un genunchi, îşi coborî braţul rupt cu atenţie şi îndepărtă cu grijă frunzele moarte, descoperind un mănunchi de ciuperci. Începu să saliveze, în ciuda mirosului urât, ca de cadavru în descompunere, pe care ciupercile îl emanau.

— *Phallus impudicus*, murmură Anton şi le atinse cu degetele. Ce surpriză... neaşteptată, murmură dezamăgit. Un afrodiziac atunci când ai nevoie de energie. Ei bine, asta am primit, mulţumesc pentru ea, doamne!

Apucă mănunchiul cu mâna dreaptă şi îl smulse din pământ. Rupse rădăcinile şi capetele şi începu să muşte din trunchiurile albe, cu aspect spongios, gândindu-se că era năpădit de ghinion în ultima vreme. Pământul îi ajunse între dinţi, pe limbă şi îl făcu să se strâmbe, dar consistenţa ciupercilor îi potoli foamea, cel puţin pentru moment.

Se gândea la sora lui. Ce era locul acela în care o văzuse ultima oară? De ce nu o mai putea vedea acum? Verificase totul şi nimic nu avea sens. Trebuia să ajungă acolo, aşa că înainta mereu, tot mai adânc în pădure. Se ţinea pe o potecă pe care o descoperise din întâmplare. Dar poate nu fusese întâmplare. Pentru o clipă, din când în când, nu mai credea în întâmplări şi în hazard. Poteca îl ducea exact acolo unde trebuia să ajungă. La sora lui.

Se ridică în picioare, clătinându-se, îşi apucă braţul rupt cu cel sănătos şi începu să meargă mai departe.

Nu ştia că, atunci când se împiedicase, carneţelul legat în piele pe care îl ţinea pe post de jurnal îi alunecase afară din buzunar, iar acum toate gândurile sale, toate sentimentele lui adunate şi memorate de-a lungul timpului, tot ceea ce lui i se păruse destul de important încât să ajungă în acele pagini... totul era pierdut pe veci. Nu le

va mai recupera vreodată, iar ploaia avea să fie ultima care să citească această poezie:

Soarele s-a plictisit
Să tot aștepte moartea
Și s-a răzgândit, fiindcă e o zi frumoasă.
Iubești sintaxa corectă,
Dar nu știi că dumnezeu e cuvântul.
Dacă e cald, vrei să stai în întuneric,
Albinele aleargă la vale,
Aș citi ceva bun
Cu cei săraci și târfele de lux se culcă pe gratis.
Nu-i cred pe cei ce spun
Că toți oamenii sunt la fel de buni,
Reduceri la hârtie igienică și vin,
Tristețea de vară e deasupra mea,
La robinet curg lacrimi
Pe care nimeni nu vrea să le bea...

***

Isabela se trezește și oftează gândindu-se că trebuie să suporte tovărășia singurătății încă o zi. Din clipa în care se trezește, abia așteaptă să doarmă din nou. Vrea să-și poată găsi alinarea în uitare, să nu mai știe de Eugen... o doare atât de tare, încât ar îmbrățișa uitarea fără să se gândească de două ori.

Zilele sunt lungi și nopțile sunt goale.

Ar vrea să se întoarcă în timp, înainte de el, înainte de anii aceștia, înainte de *carpe diem*, înainte de momentul în care să fie capabilă să învețe din greșeli sau să simtă pe umeri dinții remușcărilor mușcând-o fără milă.

Înainte de toate astea.

Au un secret al lor pe care și-l confirmă dintr-o privire.

Oftează.

Pentru ca o expresie să-ți rămână întipărită în minte definitiv, nu trebuie s-o auzi de multe ori, ci doar o singură

dată în împrejurarea potrivită. Și expresia *shit happens when you party naked* a auzit-o în cel mai potrivit moment dintre toate. O altă expresie care o bântuie zice că *cele mai bune lucruri în viață sunt gratis*. Dacă ea plătește clipele petrecute cu el atât de scump acum, asta înseamnă că nu au fost atât de bune, nu?

Stă întinsă pe spate pe podeaua răcoroasă, cu picioarele pe covorul de lână, și ține ochii închiși. Din difuzoare se aude *Strict Machine* și în aer plutește un iz de orez cu lapte și fum de țigară. Și încă ceva pe care nu îl poate încă desluși. Se chinuie puțin și își aduce aminte: miroase a regret și nostalgie.

Oftează.

Era fericită și râdea cu gura până la urechi, arătându-și dinții, dar el mereu reușea să surprindă strălucirea trecătoare a tristeții în ochii ei. Era urma lăsată de ceea ce a avut în acea vară, urmă lăsată în carnea ei de acele nopți și de acele șoapte. De zvâcnirile lor împreună. La ce se gândește pielea unei femei? La așternuturi răcoroase. La atingeri calde și la lumina lunii de iunie.

Dar acum toate astea aparțin trecutului. Trecutul este un loc plin cu de toate. Îi place să arunce lucrurile stricate în brațele trecutului și se întreabă uneori câte mai poate primi acesta înainte să se satură de ele.

Ea este o mincinoasă și o hoață. O femeie care face cinste istoriei, o femeie între femei, și a obosit să joace acest rol fiindcă Academia nu îi dă ocazia să-i mulțumească, fiindcă nimeni nu aruncă cu premii în ea. Nu are rochie de gală, nici pantofi și nici coafură de băgat în boală lumea și niciun covor roșu nu îi suportă greutatea, nici acum și niciodată, ea este cea care își face treaba ca la carte, iar cei care își fac treaba ca la carte sunt cei nebăgați în seamă.

Așa că mai oftează o dată.

Nu există odihnă pentru ticăloși, doar cătușe și gârbace și frații lor mai mici și delicați, lacrimile și sângele.

Hai, străine, am impresia că noi doi suntem la fel.

Asta își spune când este singură.

Se enervează încă de la începutul zilei, fiindcă a stricat unica brichetă din casă și, negăsind nicio cutie de chibrituri, deși știe că trebuia să aibă prin casă măcar vreo zece, își arde o șuviță de păr care îi alunecă pe față când se apleacă să-și aprindă țigara de la unul dintre ochiurile aragazului.

Fumează aproape jumătate de pachet de țigări în ziua aceea, tot aprinzându-le una de la alta, din lipsă de brichetă.

În final se hotărăște să se tripeze, dar scapă cele două pastile de Halcyon, roșii ca sângele menstrual și cu aromă de cireșe, în chiuvetă și nu apucă să le prindă înainte ca acestea să se strecoare răutăcioase prin gaura de scurgere.

Blocată pe gândul de a ingera narcotice, își sună un prieten și îi spune:

— Am nevoie de niște marfă.

— Despre ce marfă vorbești? face el pe necunoscătorul.

— Am să te rog să nu faci pe deșteptul. Știi despre ce vorbesc.

Râsul lui răsună ca unghiile pe tablă:

— Iar eu am să te rog să-mi spui exact ce îți trebuie. Nu mai suntem în 1985. Tu știi câte feluri de marfă am? Nici eu nu le țin minte. Spune-mi exact ce dracu' vrei și vedem ce putem rezolva.

Îi spune că vrea Halcyon, că jinduiește după rotunjimea unui năsturel de Halcyon, dar, cum nu a cumpărat niciodată așa ceva, fiindcă mereu le primește de la Eugen sau de la Marcel, este surprinsă peste măsură să constate că sunt foarte scumpe, așa că cere Librium. Acestea sunt mai accesibile, dar prietenul ei nu are așa ceva în stoc.

Scrâșnind din dinți, transpirată din cauză că aerul condiționat nu este pornit din timp și în apartament este o căldură de nedescris, închide telefonul în mijlocul conversației. Lasă telefonul mobil pe marginea măsuței și acesta cade pe covor.

Nu dă drumul la aerul condiționat.

Deschide frigiderul și găsește acolo câteva felii de pâine. Au pete mici de mucegai. Vrea să le arunce la gunoi, dar se oprește. Le scoate din pungă și începe să smulgă de pe ele ciuperca aceea verde. Apoi rupe o felie în bucăți și începe să le bage în gură. Au un gust metalic.

Își spune că nu arunci chestii din frigider doar fiindcă au expirat. Așa cum nu renunți la oameni doar fiindcă crezi că nu-i mai iubești. S-ar putea să te înșeli.

Sau... nu? Stai, să o iau de la capăt.

Nu arunci lucruri din frigider doar fiindcă au expirat. Așa cum nu renunți la oameni doar fiindcă... doar fiindcă... nu știu. Nu mai știu de ce nu trebuie să renunți la ei. Renunță, dacă vrei.

Încearcă să-și ocupe timpul cu diferite activități, dar cumva niciuna nu reușește să-i capteze atenția cu adevărat. Orice face i se pare abstract.

Stă cu spatele sprijinit de marginea canapelei, ușor încovoiată într-o postură nesănătoasă, și își plimbă privirea pe tapetul colorat. Apoi atenția i se agață de un tablou, o reclamă, de fapt, la o expoziție de fotografii care a avut loc în urmă cu aproape doi ani. Titlul este scris cu litere verzi, subțiri și elegante, pe un fond ca de oglindă: CUM TE VEI ÎMBRĂCA LA SFÂRȘITUL LUMII?

Da, și tabloul... chestia aia are o legătură cu Eugen, fiindcă l-au furat de pe peretele unui bar într-o seară, cu mult înainte de toate astea. Ea a spus că îl vrea, iar el l-a smuls, râzând, de pe peretele plin de reclame, unde risca să fie acoperit în câteva zile de alte afișe, și l-a făcut sul, apoi l-a înrămat și i l-a făcut cadou de ziua ei.

Înainte de toate astea.

Isabela știe că un anume Leucuța a scris demult o carte care poartă același titlu cu tabloul de pe peretele ei, dar nu știe care dintre cele două opere a fost botezată prima și, tot gândindu-se la asta, tot dând din colț în colț, rămâne fără țigări și este nevoită să iasă din apartament.

Soarele prăjește asfaltul și străzile sunt pustii, deși nu este sărbătoare. Se îndreaptă nervoasă spre supermarketul din apropiere. Își simte capul pe punctul de a exploda, ca după o lungă și foarte greșită beție. Căldura este insuportabilă. Ca și cum te-ai afla sub o lupă imensă. Calcă apăsat și este cât pe ce să se împiedice și să cadă pe burtă, dar își recapătă echilibrul și își recompune postura. Începe să înjure de una singură, cu voce tare, când observă silueta pitică a unei fetițe tronând în pustietatea parcării ce înconjoară supermarketul.

Isabela se oprește brusc, gândindu-se cât de stupidă probabil că îi pare acelei fetițe, și se întreabă de când o privește aceasta. Oare a văzut-o când era cât pe ce să cadă în cap sau a urmărit-o de dinainte?

Fetița stă chiar în fața ei. Poartă o rochie albă de bumbac cu bretele și are brațele goale și ușor bronzate. Fălcile îi atârnă de-o parte și de alta a gurii mici și are părul prins într-un paimier în creștetul capului. Ține ceva în mâna stângă și, în afară de aspectul ei complet banal, nu există niciun motiv ca Isabela să o bage în seamă.

Și totuși o face.

Privirile li se întâlnesc și Isabela observă că pe obrajii fetei se văd încă urmele unor lacrimi. Apropiindu-se, vede mai bine că fata este plină de praf și că nu este atât de solidă pe cât i-a părut.

În mâna stângă ține o bucată de ciocolată care s-a topit și s-a transformat într-un clei de culoare închisă, cu un conținut ridicat de caramel și alune.

Fetița plânge și Isabela se oprește chiar în fața ei. Mâinile murdare se întind în aer și un glas plângăreț îi cere să o ia cu ea. Isabela se dă înapoi câțiva pași, în parte pentru a se feri de mâinile acelea pline de ciocolată și în parte pentru a avea suficient timp ca să proceseze rugămintea.

— Nu te pot lua cu mine, spune ea, uitându-se în jur. Unde pula mea sunt părinții tăi?

Fetița ridică din sprâncene și spune cu îngrijorare:

— Ai spus cuvântul cu P.

Isabela își scutură capul, apoi șoptește repede:

— Da, da, nu te lua după mine. Spune, unde e mă-ta?

— Nu știu, se smiorcăie fetița și își duce mâinile pline de ciocolată la ochi.

Lipsa mamei sale – pe unde dracu' o fi fost femeia? – îi produce micuței o disperare pură, care o face să nu țină cont că își lipește în mod nenecesar bucata aceea de ciocolată de obraz. Lacrimile încep să i se întrezărească în ochii albaștri și Isabela pufnește:

— Căcat, de asta am nevoie acum...

Oftează.

Se lasă pe vine și încearcă să vorbească cu fata. Nu se pricepe la copii.

Sunt un cuplu de femei. O fetiță care fură și o femeie la vreo patruzeci de ani care ține prada.

Fetița este învățată să fure din buzunare printr-o metodă neobișnuită: dacă sună clopoțelul, primește bătaie.

La început îi este greu și pare imposibil să nu faci nenorocitul ăla de clopoțel să se miște. Pare că este viu. Uneori i se pare că totul e magie pură: doar întinde mâna spre haină și clopoțelul începe să țipe și nu e chip să-l mai potolești, clinchetul acela strident este un anunț al durerilor ce urmează.

La un moment dat ajunge să creadă că toată treaba este o farsă. Că, indiferent cum ar aborda problema, clopoțelul tot va suna și profesorul ei o va snopi în bătaie. Ajunge să creadă că este doar o chestiune de timp.

Apoi, fiindcă nevoia are interesanta abilitate de a conjura răspunsuri pe care relaxarea nu le intuiește, fetița reușește să scoată plicul cu bani din buzunarul de la pieptul manechinului fără ca clopoțelul să observe acest lucru.

Femeia care este cu ea se preface a fi oarbă. Este corpolentă, obeză chiar, dar surprinzător de sprintenă când cele două trebuie să se facă nevăzute. Femeia primește banii de la fată imediat ce aceasta îi ia și îi ascunde între faldurile de grăsime, prin niște găuri făcute în buzunarele

hainei pe sub care nu poartă nimic. Polițiștii o percheziționează de multe ori, chiar și la pielea goală, dar nimeni nu știe unde dispar banii.

Și fetița plânge în fiecare zi în soare, în fața supermarketului, încercând să stoarcă bani de la străini, dar, când Isabela încearcă să o abordeze, fetița se preface neinteresată. Este doar plângăcioasă.

Apoi îi întoarce spatele Isabelei și o rupe la fugă. Va fi trasă de păr și poate chiar bătută pentru că a lăsat să scape o pradă atât de ușoară, dar cumva nu i se pare corect să ia și bani de la Isabela.

Nirvana – *Pennyroyal Tea*

Luni

Ţi se părea amuzant, Albert.

Era chiar prozaic, dacă stăteai să te gândeşti. I-ai urmărit o săptămână pe cea mai frumoasă vreme din ultimii nu ştiu câţi ani, iar acum, când te apropii de ei, când simţi gustul sângelui lor, când îl vezi deja vărsat pe asfalt, s-a pornit furtuna asta.

Era cea mai veche reţetă pentru o crimă aproape perfectă: o ploaie torenţială, un cuplu fugărit de un bărbat fără chip şi fără scrupule. Un pistol rece aşteptând să se încingă.

Ai apăsat mai tare pe acceleraţie.

Deşi ploua cu găleata, era cald ca naiba, şi ţi-ai desfăcut nodul impecabil al cravatei negre. Degetele te dureau ca dracu' şi dinţii te dureau şi ei. Nu ai mai dormit de zile întregi. De zile întregi îţi scrâşneşti dinţii.

Era un miracol că i-ai găsit, având în vedere cât de repede au dispărut şi cât de bine ascunşi s-au ţinut.

Era ca şi cum au hotărât în seara aceea, în urmă cu o săptămână, să taie orice legătură cu lumea. Să se scufunde în oceanul necunoscutului. Ei, doi străini. Sau nu?

Ţi-a fost destul de greu să-i găseşti. Toate înregistrările alea, toate deducţiile şi analizele alea. A trebuit să te foloseşti de toată intuiţia ta ca să pui cap la cap indiciile.

Şi nu a fost de ajuns. Îţi aminteşti de mesajul acela pe care l-ai primit în urmă cu două zile, nu? Când credeai că i-ai pierdut, şi de data asta chiar nu mai ştiai pe ce potecă să o apuci. Iar mesajul acela ţi-a dat informaţia esenţială. De unde naiba avea numărul tău?

Da, ți-ai blocat numărul și l-ai realocat unei noi cartele. Dar cine era informatorul misterios, de unde avea numărul tău și de unde știa că îi urmăreai pe cei doi? Nici nu conta. Domnul Knopf fusese foarte clar, în felul lui laconic de a se exprima: fata era ținta. Trebuia scoasă din ecuație. Domnul Knopf avea planuri incredibil de mărețe, adânc înfipte în absolut orice era posibil. Dar credibilitatea lui nu avea voie să fie ciobită de nimic, cu atât mai puțin de un scandal de genul acesta.

Fata, Sofia, trebuia să dispară.

Era destul de rău că nu ai făcut-o să dispară în seara aceea.

Trebuia să intri peste ea în baia femeilor, da, Albert, să intri peste ea și să o îneci în toaletă. Sau să te așezi pe canapea, lângă ea, și, în întunericul și învălmășeala din club, să-i frângi gâtul acela subțire și lung, ca de lebădă, iar apoi să o lași tolănită printre perne. Nimeni nu s-ar fi prins că era moartă până dimineața, când ar fi fost vremea să plece de acolo.

Trebuie să încetezi să-ți mai scrâșnești dinții. Sunetul și senzația aceea te înnebunesc mai mult decât urmărirea asta.

Ți se părea amuzant, Albert. Tu, care ai înfruntat adversari infinit mai puternici, mai rapizi, mai inteligenți... să fii încâlcit în halul acela de o fată de liceu ale cărei singure avantaje erau fețișoara aceea nevinovată și vocea aia miorlăită.

Domnul Knopf nu trebuia dezamăgit a doua oară. Dacă nu reușeai să rezolvi problema acum, puteai la fel de bine să-ți tragi un glonț în cap. Și apoi să continui urmărirea. Domnul Knopf nu te-ar fi lăsat să scapi de datorie nici mort. Era o glumă pe care ți-o tot repetai, dar la un moment dat ai ajuns chiar să o crezi, da, Albert. Era ceva în privirea acelui om care te făcea să crezi că făcuse pact cu diavolul.

Acum, că dumnezeu dovedise că există, diavolul era așteptat să-și facă și el intrarea.

Te întrebai, oare ce treabă avea pentru tine la întoarcere?

Domnul Knopf te privea într-un fel care îți dădea impresia că știe tot ce era de știut despre tine. Te putea privi

într-un fel care să te facă să-ți imaginezi ce atrocități ar fi putut comite împotriva ta, dacă nu îi erai pe plac. Te lăsa tremurând, mai mult sau mai puțin.

Iar tu, Albert, ai văzut câteva priviri la viața ta. Da, îți foarte bine minte privirile pe care ți le-au aruncat soldații aceia, pe vremea când făceai parte din gherilele care luptau în Burma. Sau atunci când ai fost prins în beciul acela din Joburg. Când rânjeau și țipau la tine în beciul acela mizerabil și îți smulgeau unghiile cu un clește ruginit în timp ce șobolanii îți mestecau degetele de la picioare.

Mai ții minte?

Da, mai ții minte.

Cum ai putea uita?

Unghiilor tale le-au trebuit aproape patru luni să crească la loc. Și insomniile și coșmarurile au încetat după aproape un an. Și acum mai ai cicatricile pe brațe, pe abdomen și pe spate. Atunci ai început să faci asta. Să-ți scrâșnești dinții. Când erai tensionat și frustrat.

Nu voiai să-ți amintești ce ai îndurat acolo, dar, cumva, o privire a domnului Knopf te asigură că încă nu ai văzut durere și atrocități adevărate.

Ți se părea amuzant, Albert. Pentru o clipă ți-a trecut prin minte că domnul Knopf ar putea fi diavolul.

Nu voiai să-i amintești ce ai îndurat acolo. Sau ce ai făcut.

Da, Albert, ai ucis, ai mutilat, ai făcut lucruri înfiorătoare de-a lungul vieții. Dar cumva ai reușit să te poți privi în oglindă. Chiar și în ziua de astăzi te întrebi uneori dacă mai ai suflet.

Ai apăsat mai tare pe accelerație.

Au intrat în oraș și tu te-ai ținut după ei. Pe bulevarde, prin intersecții, printre clădirile înalte îmbrăcate în sticlă, ridicate pe raze de lumină. Nu te-au văzut, dar oricum nu conta. Fata trebuia să dispară și nici măcar nu trebuia să fie ceva curat. Doar să nu fii văzut sau, mai rău, prins. S-ar fi putut face legătura cu domnul Knopf, poate. Dar „poate" nu era un risc acceptabil pentru domnul Knopf.

În urmă cu o zi, când ai făcut contact vizual pentru prima oară, ți-au scăpat ca printre degete. Sau poate că i-ai lăsat tu să scape, pândind, așteptând o ocazie mai bună.

Acum au oprit în parcarea acelui motel ieftin. Ești aproape sigur că ai fost văzut. Dar atunci de ce urcă spre camera de la etaj?

Ești obosit, Albert. Ai îmbătrânit și ai ruginit. Un ostaș bătrân ca tine ar trebui trecut în rezervă. Un glonț în ceafă e ceea ce crezi că meriți pentru păcatele tale. Nu te minți singur, nu. Totuși, ai prefera un ceai fierbinte cu lapte. Și apoi glonțul acela în ceafă.

Cine știe, poate, după ce termini treaba asta cu bine, o să te răsfeți puțin cu o ceașcă de ceai, servită în porțelan japonez. Iar apoi o să-ți tragi în cap glonțul acela pe care îl visezi de mult.

Ai rămas în mașină, sub parbrizul acela lovit de ploaie, prin care nu se vede nimic afară. Ai pornit ștergătoarele la un ritm minim și între bătăile lor l-ai văzut pe bărbatul acela blond care o însoțește pe fată ieșind din cameră și coborând până la recepție.

Scrâșnetul de dinți ți-a revenit și ai făcut un efort să-l oprești.

Erai obosit. Sătul.

Ai ieșit din mașină și ai luat-o spre clădirea din față. Ploaia te-a udat repede până la piele, prin costumul tău șifonat, dar nu ți-a păsat. Nu ți-a *mai* păsat. Ai atins cu brațul pistolul de la piept. Era greu și greutatea lui îți dădea sentimentul acela de siguranță.

Era reconfortant.

Aveai și un amortizor. Voiai să mai apeși de două ori pe trăgaci. Apoi gata.

Bărbatul blond nu se vedea nicăieri. Trebuia doar să urci repede la etaj, să deschizi ușa încet și să-i închizi ochii fetei. Apoi să pleci. Și, dacă mai ai curajul, să ți-i închizi și pe ai tăi.

Dar, înainte de toate, trebuie să încetezi cu scrâșnetul acela de dinți. Îi scrâșnești atât de tare, încât ți-e aproape

teamă că fata aceea, Sofia, te va auzi, se va speria şi va fugi înainte să apuci să ajungi la ea.

Ai urcat la etaj şi erai în dreptul camerei în care se afla fata. Nu simţeai nici umezeala care trecea prin costum, nici vântul furtunii. Ploaia era atât de deasă, încât părea o ceaţă. Doar oboseala aceea care era pe punctul de a te scoate din funcţiune. Sfincterul îţi pulsa în mod plăcut, ca atunci când ştiai că ai câştigat deja. Ai tras aer în piept şi ai apăsat pe clanţa uşii.

Fata stătea aşezată pe pat, cu spatele la tine. Era toată lucioasă, i se vedea spatele bronzat. A spus ceva ce tu nu ai înţeles. Ai vrut să o ucizi atunci şi acolo şi ţi-ai dat seama că ai uitat să scoţi pistolul, Albert.

Micile detalii.

Ai uitat să scoţi pistolul şi să te opreşti din scrâşnit dinţii.

Fata s-a întors spre tine şi vreme de câteva secunde foarte lungi nu ţi-ai dat seama dacă te recunoaşte sau nu. Poate şi ea era la capătul puterilor.

Ai scos pistolul de la piept şi l-ai îndreptat spre ea. S-a făcut linişte.

Te aşteptai ca ea să ţipe, dar adevărul este că *sunetul glonţului este ţipătul cel de pe urmă*.

Apoi totul s-a terminat. Câteva clipe mai târziu nu te mai dureau nici dinţii, fiindcă nu îi mai scrâşneai. Erai în locul acela pe care îl doreai, locul acela după care tânjeai de mult.

***

Isabela este fără direcţie. Ca un copil fără griji şi fără prieteni într-o zi de vară.

— Văd că îţi merge bine. Mă bucur de asta, spune Eugen, zâmbind.

Cuvintele sunt ca nişte degete de oţel care o strâng. Şi o strâng până când aproape că îi dau lacrimile. El se simte uşurat că ea nu se mai gândeşte la el, că ea nu mai este

ancorată în legătura lor clandestină. El este bucuros că ea l-a uitat. Acum, situația este echilibrată, fiindcă probabil și el a uitat-o pe ea.

Isabela nu se poate abține:

— Eh, merge... am și eu demonii mei. Mă lupt cu ei în întuneric, când sunt singură, departe de oameni.

— Ce demoni?

Să-i spună? Nu, nu vrea să-i dea satisfacția de a ști că încă îl ia în considerare. Dar nu poate nici să riște. Ce să riște? Nu poate explica. Simte nevoia să-i spună ce are de spus.

— Nu contează.

Eugen o privește, neîncrezător în cuvintele ei.

— Am auzit că ați fost la cheful ăla...

— Da. Adică nu. Eu nu m-am dus.

Marcel este plecat și i s-a părut lipsit de sens să meargă singură, fără vreunul dintre ei.

— Am auzit că a fost tare, adaugă el.

— Aș fi vrut să fiu acolo. Și să fii și tu.

— Da. Ar fi fost frumos, șoptește el.

— ...

— Cam atât, nu? Dacă ne întindem la discuții...

— Păi, ce dracu' să spun? Că mi-e dor de tine? Ajută la ceva? E ca o picătură chinezească.

Eugen afișează o mină tristă:

— În final te rupe.

— Mi-e dor de tine, menționează ea, inutil.

— Ți-am spus că ne întindem prea mult la discuții.

— Mi-e dor de tine tare de tot, insistă ea.

— Și mie, lasă el să-i scape. Și ți-aș fi spus asta chiar dacă nu ai fi spus-o tu. Chiar dacă zici că orgoliul meu nu are margini.

— Cred că nu are margini fiindcă e ca al meu. Dar să știi că... mă mângâie cuvintele tale.

— Ar trebui să te doară, fiindcă nu e bine.

— Ce nu e bine?

— Că ne e dor.

— Dacă afli cum se scapă de asta, să-mi spui şi mie.

— Cred că timpul le rezolvă pe toate, spune el pe un ton calm.

— Asta nu-mi place. Şi nu cred în aşa ceva. Trecerea timpului nu mă ajută cu nimic.

— De ce? întreabă el.

— Pentru că mereu am fost melancolică. Pentru mine, trecutul e mereu prezent. Mi-e greu să ţin trecutul în trecut. Mi-e greu să fac diferenţa între...

Isabela se opreşte şi îşi scutură capul. Spune:

— Nu mă pot vindeca dacă nu simt trecerea timpului.

— Trebuie să crezi în vindecare, încearcă el ferm.

— Ştii ce cred eu?

— Ce?

— Că o să mergi acasă şi o să o strângi pe Paula în braţe şi o să te gândeşti la mine.

— Nu o să fac asta! spune el şi se dă un pas înapoi, involuntar.

— Ba da, şopteşte ea cu calm. O să stai cu ea pe întuneric, în pat, o să aşteptaţi să vi se potolească inimile şi o să te gândeşti la mine.

— Tu faci asta? Faci asta?!

— Acum nu vorbim despre mine.

— Convenabil.

— De ce râzi? întreabă ea.

— Fiindcă mereu mă contrazici, indiferent dacă trebuie sau nu. Încerci să scoţi de la mine lucruri pe care nici tu nu vrei să le scoţi de la tine.

— Eu le ştiu, nu trebuie să mă aud rostindu-le.

— Ai grijă ce ştii şi ce nu ştii.

— Îmi place jocul ăsta de cuvinte. OK, te provoc să nu te gândeşti la mine când eşti cu Paula.

— OK, aşa o să fac, promite el, şi Isabelei i se face teamă că el este capabil să se ţină de cuvânt.

— Asta ar fi chestia corectă de făcut, îl împunge ea. Că văd că eşti atât de corect din punct de vedere politic.

— La teorie sunt bun. Practica mă omoară. Dar o să mă gândesc la Marcel și atunci o să-mi aduc aminte de tine și de mine și de toată chestia asta bolnavă.

— Nu îl băga pe el în chestia asta. Asta e doar între noi.

— Îți spun ceva. A fost frumos ce a fost între noi. Al naibii de frumos și de bine. Am un nod în stomac doar când mă gândesc la prezența unei mâini în preajma mea. Dar nu-i normal. Nu pot trăi așa, pe două planuri. Înțelege că nu sunt ca tine, nu le vreau pe toate. Nu vreau să câștig doar de dragul de a câștiga. Vreau să și câștig *ceva.* Pricepi ce îți spun? Chestia asta... a fost o nebunie, o scăpare de-a noastră, care din prea multă dorință și plăcere a continuat dincolo de limitele... dincolo de orice limite. Dacă eram singuri, lucrurile ar fi stat altfel. Dar nu suntem, niciunul. Nu putem... nu trebuia să luăm hotărârile astea de capul nostru. Nu știu ce se va alege de relația mea cu Paula. Tu... cred că știi ce se întâmplă între tine și Marcel. Tu știi ce vrei sau ce nu vrei. Ce vei face sau nu vei face.

— Hm, mie mi se pare că am fost trasă pe sfoară. Adică înțeleg tot ce mi-ai spus, dar nu ai senzația că ți s-a furat ceva, că ți s-a luat ceva, ceva ce credeai că era al tău, dar de fapt îl aveai doar cu împrumut?

— Păi, și atunci care e fraiereala? Dacă e doar împrumutat, trebuie dat înapoi.

— Fraiereala este că credeai că este al tău... de tot.

— Eu nu mă simt tras pe sfoară. Am încercat să iau ceva ce nu era al meu. Și tu ai făcut la fel.

— Cred că ai reușit.

El o privește apăsat, fiindcă presimte că urmează ceva grav.

— Nu mă pot obișnui cu ideea că nu mă mai iubești, îi spune ea, pe când se pregătesc să-și ia rămas-bun.

— Nu există nu pot, ci doar nu vreau.

— OK, atunci nu vreau.

Eugen își aduce aminte de ceva foarte important:

— Nu ţi-am spus vreodată că te-aş iubi.

— Nu, nu mi-ai spus-o. Dar ai făcut-o.

El strânge din fălci şi Isabela ia asta drept aprobare. Ce altceva poate fi?

Minciunile sunt îndepărtate zgomotos, adevărurile puternice şi evidente sunt susţinute cu glas strident. Lucrurile necontestate şi neimportante sunt subliniate printr-un „mda" indiferent.

Adevărurile ruşinoase sunt confirmate prin tăcere.

Tăcerea este tot ce are, dar nu mai este de ajuns. Are nevoie de cuvinte. Are nevoie de muzica lor frântă.

Pecetluieşte tăcerea cu semnul buzelor, cu semnul unui sărut nevinovat.

Dar un sărut nu e niciodată nevinovat.

Împerecherea este doar un pretext atunci când ai o aventură. Sexul este doar pauza pe care o iei între momentele petrecute împreună.

Împreună. Acesta este un cuvânt care îi îngenunchează pe mulţi. Nu e nimic special în legătură cu el. Nu are o semnificaţie aparte. Oamenii cred că a fi împreună cu cineva este ceva real, ceva palpabil, dar de fapt toţi se mint singuri. Se agaţă de sensul cuvântului fără să ştie ce înseamnă cu adevărat. Sunt cu toţii înfometaţi, au nevoie de înţelegere şi de mângâiere, iar dacă sufletul lor miroase un sentiment care parcă aduce a linişte şi căldură şi braţe în jurul lor, atunci ei se aruncă în hău râzând, aşteptând impactul cu nerăbdare.

Adevărul este că toţi sunt singuri şi nimic nu schimbă asta. Sunt singuri în mintea lor şi în carnea lor cinică, peste tot sunt singuri. Isabela ştie asta.

Are un nor mare în cap. Aude tunetele în spatele ochilor. Îi este somn. Este obosită.

Vrea să se pună în pat.

Aude clapele unui pian ticăind cu nerv şi un clopot bătând apocaliptic, putând să o ţină aşa la nesfârşit.

Se întinde pe canapea și trage o pătură peste ea. Razele soarelui abia mai pătrund printre jaluzele. Se înserează. Culoarea luminii devine roșiatică. Totul în jurul ei se apropie de sfârșit.

Dormitul pe canapea îi dă mereu senzația de sfârșit. Este ceva neobișnuit. Oamenii normali dorm în pat, în timpul nopții. Ea doarme pe canapea, la ora șapte seara. Se odihnește înainte de venirea nopții. Noaptea este timpul pentru îngroparea morților.

Vremuri când gustul a fost mai dulce și nimeni nu vorbea în șoaptă. Când totul părea să dureze la nesfârșit.

Asta vrea să viseze.

Închide ochii. Este obosită.

Timpul tace în jurul ei. Nu face zgomot, ca să nu atragă atenția asupra lucrurilor meschine pe care le mai face. Tace și trece.

Groove Armada – *Hands of Time*

***

Paul nu era prost. Știa că sfârșitul era aproape. Albert se apropiase foarte tare de ei în urmă cu o zi. Nu își făcea iluzii că scăpaseră de el. Era chiar în ceafa lor, respirând greu, ca un animal de pradă înfometat, pregătit să-și sfâșie victimele. Iar Sofia era foarte neglijentă. Nu părea să ia în serios amenințarea aceea care se ținea de ei ca o umbră. Pentru ea, toată chestiunea părea uneori o excursie mai extravagantă. Și atitudinea aceasta i se transmisese și lui. Sau poate doar îmbătrânise și uitase căile pe care trebuia să pășească. Fata asta îl afectase. Era nebună și îl înnebunise și pe el.

Dar pofta ei de viață era molipsitoare, iar zâmbetul ei era ca o simfonie modernă.

Schimba vitezele și trecea de pe o bandă pe alta fără să se gândească la ce făcea. Sofia era lângă el, îmbrăcată în rochia ei albă de dantelă, cu un genunchi îndoit, lăsând să

i se vadă coapsele rumene şi lungi. Ţinea o ţigară între degete şi ochelarii de soare îi atârnau neglijent pe nas.

Din când în când se apleca asupra *player*-ului şi schimba melodia. Acum se auzea *Jolene* şi Sofia îşi întorsese capul spre el. Zâmbea şi dădea din cap, mimând cuvintele – împrumutate de la Dolly Parton, care le împrumutase la rândul ei de la Bob Dylan – pline de amărăciune ale solistului trupei The White Stripes cu o expresie de durere profundă, de parcă era femeia a cărei fericire atârna de un moft. Sprâncenele ei erau şi ele pline de amărăciune.

Începuse să plouă, o furtună de vară, cu stropi grei şi răcoroşi.

Treceau pe un bulevard plin de oameni, unii aşteptând în staţii de autobuz, alţii adăpostindu-se de ploaie pe sub umbrele.

— Aş vrea să fiu o macaroană! spuse Sofia brusc şi îi zâmbi lui Paul.

Paul râse în sinea lui.

Fata era nebună. Şi era atât de natural pentru ea să spună aşa ceva. Atitudinea ei schizoidă, trecerile de la un zâmbet la un ţipăt pentru Sofia erau la fel de naturale ca schimbarea luminii şi culorilor într-un caleidoscop.

Fata îşi lipi nasul de geamul portierei. Ochii ei străbăteau străzile, căutând ceva cu disperare. Vedea lumea aşa cum era. O femeie murdară cerşea cu spatele sprijinit de un perete, în timp ce doi tineri se sărutau sub o umbrelă, câţiva metri mai departe. O mamă gesticula nervoasă către copilul ei. Copilul plângea. Degetele lui mici încercară să-i acopere gura contorsionată. Pontiacul trecu mai departe. Doi bărbaţi acoperiţi cu pelerine de ploaie de culoare verde răsturnau nişte gunoi în containerul unui camion. Unul dintre ei îşi aprinse o ţigară. Celălalt se întoarse spre maşină şi ochii li se întâlniră. Un bărbat bine îmbrăcat păşi în stradă de pe o alee foarte îngustă. Strecură ceva într-o servietă, apoi porni în direcţia opusă Sofiei. Fata se întoarse în scaun după el. Pe mâini era plin de sânge. Un autobuz plin cu lume îl acoperi pe bărbat. Câţiva oameni o priviră pe Sofia.

Erau înghesuiți și încinși, aburul respirației lor împăienjenise toate geamurile. Unul dintre ei îi arătă degetul mijlociu. Burgheza dracului, pizdă aristocratică ce-și plimbă curul în Pontiacuri! Coboară-ți privirea! Iar Sofia și-o coborî. Trei cvartale mai departe, o bătrână vomită la un colț de stradă, direct pe trotuar. La Brooks Brothers aveau reduceri de sezon. Un coreean se chinuia să-și acopere piramida de mere din fața magazinului cu o folie transparentă. Simțindu-se privit, se opri din ce făcea și își întoarse capul spre mașina în care se afla fata. Un măr se rostogoli pe trotuar și fu ridicat de o fetiță. Râuri de oameni curgeau pe lângă șosea, capete înalte, capete întoarse, capete plecate. Telefoane mobile și pantofi uzi. Câteva perechi de ochi îi agățară imaginea. Din depărtare, fata auzi bufnitura unui accident de mașină și țipetele unui bărbat. Văzu cioburile rostogolindu-se prin ploaie. Cu un deget mângâie sticla aburită în forme de nedeslușit, apoi îl întrebă pe Paul:

— Te-ai uitat vreodată la oamenii ăștia? Adică să-i privești cu adevărat. Să încerci să-ți dai seama ce e în fiecare din ei. Să te forțezi să-i cunoști.

Paul spuse absent:

— Nu ai cum să-i cunoști. Nu pe toți. Poate nici măcar pe unul.

Sofia absorbi răspunsul, apoi oftă:

— Mi se par atât de îndepărtați. De parcă n-ar fi cu adevărat acolo.

Paul își roti ușor privirea. Oamenii erau acolo. Mașina trecea pe lângă ei. Sofia se lăsă pe spătar și oftă, apoi repetă:

— Aș vrea să fiu o macaroană verde.

Cuvinte și gânduri de genul acesta îl făceau și pe el să vrea să trăiască. Să poată auzi mai multe. O întrebă:

— De ce ai vrea să fii o macaroană?

— Fiindcă atunci nu aș mai avea nicio grijă. Nu mi-ar mai fi frică.

Paul strânse din fălci. Întrebă:

— De ce ți-e frică?

Sofia nu spuse nimic vreme de aproape un minut. Se uita pe geam, printre stropii de ploaie. Din când în când

își întorcea capul după vreun om sau după vreo figură aparte. În final murmură:

— Uită-te în jurul nostru, spuse ea cu un calm detașat, tolănindu-se în scaun ca o pisică. Uită-te la toți oamenii ăștia... făcu ea un semn cu brațul. Mă uit la fețele lor, mă uit în ochii lor și văd doar durere. Atâta durere! strigă ea, cu glas plângăreț.

Paul trase aer în piept. Așteptă lovitura finală, care nu întârzie:

— De unde atâta durere pe lume? Durere infinită! Tot ce facem pe lumea asta, zi de zi, facem ca să mai amorțim durerea, să uităm de ea. Durerea din jurul nostru și din interiorul nostru definește alegerile pe care le facem.

Râse brusc, apoi adăugă:

— Durerea de deasupra noastră și cea de sub noi. Două felii de durere, iar între ele, cea mai mare rană a tuturor timpurilor: noi. Sandviciul perfect.

— Crezi că știi ceva despre durere? o împunse Paul, pe jumătate întors spre ea.

Sofia tăcu câteva clipe, apoi murmură:

— Da. Cred că știu câte ceva. Durerea e mai proaspătă, mai nouă în mine decât în tine. M-am gândit la ce mi-ai spus. Pe măsură ce îmbătrânești, te obișnuiești cu ea și uiți că e acolo. Devine parte din viața ta, ca somnul și foamea. O potolești din instinct, fără să te gândești la ea.

Paul o asculta și cuvintele ei aveau sens pentru el în acele clipe tulburi.

Sofia își mai aruncă privirea pe geamul izbit de picături de ploaie. Continuă:

— Oamenii ăștia. Și știi ce mai văd? Știi ce e mai rău decât durerea?

— Ce? se interesă Paul.

De când bătea autostrăzile împreună cu fata asta, niciodată nu o auzise vorbind așa.

— Frica.

— Frică. De ce crezi că le e frică?

— Sunt destule lucruri de care să-ți fie frică.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi... frica de a nu fi înțeles. Frica de a nu fi important. De a nu fi iubit și de a descoperi că nu există iubire. Frica de a nu avea nimic interesant de spus. Frica de a muri. Frica de a-ți trăi viața și de a muri, de a fi împrăștiat de vânt, ca praful, în cele patru zări. Frica de a renaște. Sunt multe lucruri de care să-ți fie frică. Frica de a nu fi salvat!

„Ai dreptate, Sofia. Frica de a nu fi salvat e o frică reală. O să te salvez, dar pentru asta trebuie să te sacrific", își spuse el.

Ca o mângâiere – a ei? a lui? nu sunt sigur nici eu, nu le pot ști pe toate –, Paul își întinse brațul drept spre Sofia. Îi mângâie ușor obrazul, iar ea închise ochii, frecându-și pielea de degetele lui aspre. Apoi, fata îi apucă mâna și și-o trecu după umeri.

Gândea că Sofia era plăcută la atingere. Mirosea bine. Mirosea a proaspăt, a tânăr. Îi era milă de ea. Habar nu avea ce furtună se dezlănțuise în jurul ei. Poate că tocmai de aceea putea să zâmbească. Sau poate că de aceea o admira: pentru că, în ciuda a ceea ce se întâmplase, încă reușea să zâmbească. Gândea că oricine nu era în stare să facă haz de propriile necazuri nu merita să fie fericit.

Își aplecă ușor capul și îi privi chipul. Era liniștit, cu ochii închiși. Era totuși o frică pe care fata asta nu o avea. Nu îi era teamă că atunci când deschidea ochii problemele aveau să fie tot acolo.

Se mai putea gândi la o frică: frica de a nu însemna nimic. Pentru nimeni.

Își luă mâna din jurul ei.

Era vremea să se retragă în interiorul lui. Să respingă toate lucrurile astea care îl distrăgeau. Trebuia să stea perfect nemișcat, să-și țină respirația și să nu facă niciun zgomot, fiindcă așa te lupți cu monștrii. Îi lași să se apropie și apoi, când sunt convinși că ești lipsit de apărare, îi răpui fără milă.

Se apropia momentul decisiv și trebuia să fie în formă. Își privi degetele încleștate pe volan. Falangele sale lungi, străbătute de vinișoare ieșite în relief. Mâinile acelea erau

unicul lucru pe care se putea baza. Cu ele mângâia obrazul sau coapsele şi tot cu ele ucidea.

— Tu ce ai vrea să fii? întrebă brusc fata.

— Ceva ce nu am mai fost niciodată, murmură Paul neatent.

— Ai fost un tip oarecare. Ai fost un tip foarte rău, care a făcut lucruri foarte rele, enumeră ea, ridicând degetele pe măsură ce înşira rolurile pe care le interpretase Paul.

Se întoarse spre el:

— Şi acum ce eşti?

Paul privi în oglinda retrovizoare. Spuse cu voce gravă şi detaşată:

— Acum sunt altceva.

Şi Albert era chiar acolo, în spatele lor.

Metaforic vorbind. Şi nu numai.

Sofia îşi şterse ceea ce păreau a fi lacrimi cu dosul palmelor, apoi se întoarse pe o parte şi închise ochii. Cuvintele acelea o secătuiseră de puteri. Nu mai avea bucurie de dat în ziua aceea. Era bine că se înserase.

Paul se gândi la Albert. Aruncă încă o privire în oglinda retrovizoare. Voia să încheie o dată pentru totdeauna problema. Se săturase să tot fugă. Dacă era condamnat să fugă, măcar să o facă cu un scop, nu de nevoie. Voia să scape de urmăritori, să rămână singur. Poate să-şi caute pacea, dacă ea voia să fie găsită vreodată.

Cu coada ochiului, Paul observă o maşină, un Ford argintiu care făcea tot posibilul să rămână neluat în seamă. În spatele volanului era Albert. Îl văzuse într-o clipă când ştergătoarele curăţaseră parbrizul şi un fulger luminase şoseaua.

Ieşiră din districtul de afaceri al oraşului şi Paul făcu câteva ocoluri, ca să se asigure că erau, într-adevăr, urmăriţi de maşina argintie. Opriră la un semafor şi Paul văzu un motel la o distanţă de câteva sute de metri. Reclama înaltă anunţa că aveau camere libere. Se apropiară de clădire. Avea o curte în formă de U şi scările erau la vedere.

— Oprim aici, ce zici? sugeră Paul.

— Da. Sunt obosită, aş putea să mă trântesc puţin în pat, toarse Sofia, lăsându-şi capul pe umărul lui.

— Bine, spuse el, privind în oglinda retrovizoare.

Fordul era tot în spatele lor.

Urcară în cameră și Sofia se lăsă pe unul dintre cele două paturi:

— Mmm, ce bine se simte, spuse ea, întinzându-se cât era de lungă, cu brațele deasupra capului. Aș putea dormi două zile aici. Cu ploaia bătând în geam.

Se părea că buna dispoziție îi revenise. Poate era doar oboseală. Oboseală dulce care anula orice valență de bine și rău. Oboseală care cerșea întuneric și nemișcare. Aburi pe ferestre.

— Așa să faci, spuse Paul sumbru și deschise ușa.

Sofia se ridică brusc în capul oaselor:

— Unde mergi?

— Până la parter. Trebuie să aduc lucrurile din mașină și vreau să vorbesc cu proprietarul de niște gheață. Am chef să beau ceva rece, zâmbi el glacial.

— Mmm, nu sună rău. Trece-mă și pe mine în carnet cu un pahar de whisky.

— Așa o să fac.

Paul ieși din cameră și trase ușa în urma lui.

— Să aibă și gheață! adăugă ea peste umăr.

Sofia rămase întinsă pe pat câteva secunde lungi, apoi se ridică și începu să se dezbrace. Voia să facă un duș. Lâncezitul în mașină o făcea să se simtă stătută și încinsă. Trebuia să se răcorească. Poate ar fi trebuit să se abțină de la alcool.

Vru să-și dea jos rochia, dar renunță imediat. Oftând, se aplecă deasupra tenișilor și începu să desfacă șireturile unuia din ei.

Afară tuna și fulgera, iar ropotul ploii era liniștitor ca degetele unui iubit pe pielea spatelui. Ușa de la intrare se deschise, lăsând să intre un curent de aer rece. Sofia spuse fără să se întoarcă:

— Unde-i whisky-ul meu cu gheață?

Paul nu spuse niciun cuvânt, așa că Sofia se întoarse și figura zâmbitoare i se transformă într-un rictus de groază care o luă prin surprindere. În fața ei stătea Albert, ud de

la ploaia de afară, cu ochii scânteind de furie, și pentru o clipă Sofiei i se păru că aude scrâșnet de dinți.

Nu apucă să se întrebe cum ajunsese bărbatul acolo. Gura i se mișca în gol, ca a unui pește pe uscat. Albert făcu un pas spre ea și scoase un pistol din tocul de la piept. Mișcarea aceea atât de îndepărtată și totuși atât de familiară o făcu pe Sofia să se relaxeze.

Ceva îi spunea că totul urma să se termine curând. Se dădu doi pași înapoi, cu unul dintre tenișI într-o mână. Spatele i se lipi de dulap. Inima îi bătea ca un clopot, zguduindu-i tot trupul.

Frica aceea...

Șopti doar pentru ea:

— Vreau să merg acasă.

Vedea un proiectil minuscul și întunecat țâșnind din gura sfioasă a pistolului, străbătând întunericul din încăpere și înfigându-i-se în piept. Sau în cap. Apoi ea cădea într-un iad singuratic, un vid cu cer lipsit de stele și o podea acoperită de petrol. Încerca să se ridice și aluneca mereu, palmele îi alunecau și ele pe podeaua aceea. Rochia ei albă se înnegrea tot mai tare.

Îl văzu pe Albert ca prin ceață și la fel îl văzu și pe Paul, apărând din spatele lui Albert, cu o figură calmă ca o bombă, cu gura strânsă într-o linie subțire și cu maxilarul fremătând pe sub pielea obrazului.

Paul ținea în mână cureaua de piele pe care o purta de obicei la pantaloni. O trecu ametitor de repede în jurul gâtului lui Albert și se atârnă de ea. Asasinul vru să se întoarcă spre Paul, dar acesta strânse cureaua atât de tare, încât gâtul bărbatului era acum nu mai gros decât încheietura brațului. Albert reuși să-și arunce pistolul de pe deget și încerca să-și elibereze beregata. Concentrându-se asupra curelei, Paul îl ridică pe Albert de la pământ. Îl ținu suspendat câteva clipe.

Sofia îl privea mută.

Ochii lui Paul erau imobili și reci. Arctici.

Acesta trase aer în piept și îl izbi pe Albert o singură dată cu capul de perete și în același timp Albert îl izbi pe Paul cu cotul în coșul pieptului, chiar înainte ca Paul să scape din mâini cureaua.

Albert căzu pe jos, amețit. Cu fruntea pe parchet, horcăind și mișcându-se ca o șopârlă surprinsă pe asfaltul fierbinte, încerca să-și desfacă cureaua din jurul gâtului. Paul se întinse să apuce iarăși cureaua, dar Albert se ridică în picioare și îl lovi pe acesta cu pumnul în piept. Paul se dădu un pas în spate și, cu respirația pe jumătate tăiată, se apropie de Albert. Începură să se lovească unul pe altul cu pumnii și cu picioarele. Își țineau capetele, încheieturile și mușchii încordați.

Răsuflau greu, dar se mișcau foarte repede. Albert îl lovi pe Paul cu vârful tare al pantofului în tibie, apoi mai încercă să-l lovească o dată în gleznă. Paul își retrase la timp piciorul care ardea de durere și își propti călcâiul în pieptul bărbatului. Albert căzu pe spate, zdrobind un scaun de lemn. Așchii groase se împrăștiară pe podea. Paul se aplecă asupra lui, încercând să apuce iarăși capătul curelei de piele, dar Albert execută o mișcare imposibil de rapidă și își scoase latul din jurul gâtului.

Se priviră câteva clipe. Albert balansa într-o mână cureaua de piele și nu își scăpa adversarul din ochi, iar Paul avu vreme să simtă durerea pulsând din tibie. Apoi se năpustiră iarăși unul asupra celuilalt.

Se loviră unul pe altul în figură, cu bufnituri înfundate. Obrazul lui Paul se despică.

Albert își încordă spinarea și cureaua plesni aerul, încercând să se înfășoare în jurul capului lui Paul, dar ratând ținta. Lovi de câteva ori cu piciorul, dar nu atinse decât aer. Paul îi păru una dintre lovituri și reuși să se apropie de el. Îl izbi cu capul în figură și Albert îi întoarse gestul. Trupurile lor erau acum lipite unul de altul, fără loc de luptă între ele. Erau prea aproape ca să se poată lovi eficient.

Sofia îi urmărea în liniște, nemișcată. Nu mai era acolo, în camera aceea de motel. Nu mai simțea dedesubt podeaua

și nici semiîntunericul care o înconjura. O vibrație slabă părea să miște liniile spațiului care o înconjura, camera aceea, dulapul, patul, scaunele, masa, apoi totul se opri, inspirat în plămânii întunericului, ca și cum cineva apăsase pe un întrerupător.

Universul era mut.

Albert își înfipse degetele lungi în locul de sub brațele lui Paul și începu să strângă. Durerea era insuportabilă, așa că Paul se retrase puțin și, din instinct, încercă să-l lovească în glezne. Rată, iar Albert îl apucă de umeri și îl roti, prinzându-l într-un clinci. Brațul drept strângea gâtul lui Paul cu furie, iar capul îi tremura de încordare. Scrâșnetul încetase. Paul încercă să-l lovească, dar peste umăr pumnul nu putea fi eficient. Se zbătu, apoi un picior îi alunecă. Sângele începu să-i fiarbă în vene și vederea i se tulbură, apoi, pentru o clipă, totul se întunecă.

Sofia privi în jurul ei. Se aplecă și culese de pe podea un obiect. Paul era acum aproape nemișcat și totul era pierdut. Fata tremura. Scoase un urlet de furie în timp ce brațul îi zvâcni, apoi se retrase doi-trei pași înapoi. Șopti în vidul format:

— Vreau să merg acasă.

Îl țineai pe nenorocitul ăla la piept, Albert, îl strângeai mai tare decât ar fi făcut-o vreodată cățeaua aia a lui. Se zbătea ca un pisoi ținut cu capul sub apă, fără vlagă, încă puțin, vreo zece secunde, și totul urma să se termine. Apoi ai simțit o lovitură slabă în coaste și respirația ți s-a blocat pentru o clipă. Aveai gura uscată. Ai oftat și brațele ți s-au descleștat automat, nu le-ai putut controla. El a căzut pe jos și te-ai rugat să fie mort. Nu era.

Te-ai întors pe călcâie și ai văzut-o pe fată cu sufletul în afara trupului de speriată ce era și ai văzut ce ținea în mâna dreaptă. Ai vrut să-i spui ceva și ai descoperit că aveai gura plină de sânge. Ai înghițit sângele, avea gust de fier ruginit și cenușă, apoi te-ai apropiat de fată. Ai apucat-o de gât și nu s-a împotrivit. Te ura, ochii ei îți spuneau asta,

și încă ținea în mână aschia aceea, era mânjită de culoarea roșie, iar tu ți-ai privit partea dreaptă a pieptului. Cămașa era roșie și ea și atunci a început să te doară cu adevărat. Ai mai fost înjunghiat de câteva ori, dar niciodată atât de adânc. Ai strâns degetele, iar gâtul fetei ți-a ascultat dorința și s-a subțiat. Plângea în tăcere, dar ochii ei nu te lăsau în pace. În ochi avea lacrimi și furie. Multă furie.

Apoi, trupul ei s-a rotit sub mâinile tale și ai simțit o altă lovitură, în partea stângă.

Paul căzu în genunchi și apoi se prăvăli pe burtă. Rămase așa câteva secunde lungi, apoi tuși ca să-și ventileze căile respiratorii, un reflex bine-venit care îi zgârie traheea. Se rostogoli pe spate și ochii săi fixară tavanul, apoi coborâră și îl văzu pe Albert. Avea o pată mare de sânge în partea dreaptă, o umbră care se lărgea fără oprire și amenința să îl înghită foarte repede. Bărbatul se apropie de fată și o apucă de gât, dar Sofia, cu un sughiț disperat, înfipse aschia aceea și în partea stângă a bărbatului. Albert își ridică și al doilea braț, dar fata rămase tăcută.

Paul se ridică în picioare și îl izbi pe Albert cu putere la baza coloanei. Acesta se îndoi și căzu pe spate. O privi pe fată. Gâfâia zgomotos. Se întoarse spre cel căzut. Trăgând cu sete aer în piept, Paul îl luă pe Albert între picioare, își îndoi spinarea și coborî asupra lui un pumn ce părea de oțel. Era un pumn care concentra toată durerea aceea amară, toate orele acelea de așteptare, toată răbdarea omului de deasupra care știa că într-o bună zi urma să vină momentul când toate lucrurile vor fi așa cum trebuie să fie. Lovitura îl ameți de-a binelea pe Albert, iar Paul își ridică piciorul încălțat cu cizma de piele. Ochii săi ardeau cu sălbăticie. Gura îi era umedă.

Apoi lăsă talpa să cadă. Camera întreagă păru a se zgudui. Mobilele se clătinară.

Capul lui Albert se izbi de podea cu o bufnitură seacă. Mâinile îi zvâcniră grotesc și nepăsător, asemenea crengilor unui copac în timpul unei furtuni.

Sofia scăpă un icnet.

Paul nu o luă în seamă, ci lăsă talpa să cadă iarăşi pe maxilarul asasinului şi Sofia auzi ca prin vis o trosnitură scârboasă, de os rupt. Fata tresări, tremura fără control, ochii îi curgeau, apoi totul amuţi din nou. Ca şi cum lovitura aceea fusese un pumn dat în urechea universului.

Fata şopti fără să se audă pe sine, ducându-şi mâinile la gură:

— Dumnezeule!

Sofia se simţea iarăşi ca în urmă cu o săptămână, pe aleea aceea, privind în întunericul ţevii. Îşi privi mâinile cu groază. Erau roşii. Lăsă bucata de lemn să cadă la pământ.

Paul se sprijini cu o mână de o comodă aflată lângă perete şi continuă să tropăie cu sălbăticie pe căpăţâna lui Albert. Cu fiecare lovitură, Paul gemea tot mai tare, victoria era a lui şi răsufla greoi, se apropia de orgasm. Fiecare mişcare – *tup-tup-tup!* – zdrobea şi mai tare craniul celui căzut, până când Paul ajunsese să calce o bucată informă de carne.

Blugii îi erau năclăiţi de sânge. Părul, creierii, ochii lui Albert, toate erau nişte pete strivite şi încâlcite care se împrăştiau încet pe linoleumul ieftin din cameră.

Paul gâfâia şi scrâşnea, ameţit de victorie, şi un fir gros de salivă i se prelingea de pe buze. Ochii îi ardeau în cap şi răsufla greu. Se clătină epuizat. Îşi îndreptă spatele şi lăsă braţele să-i cadă pe lângă corp.

— Ştii... pentru ce e asta, gâfâi Paul spre ceea ce fusese Albert.

Se potoli şi încercă să-şi dea seama ce era de făcut în continuare.

Se aplecă asupra trupului căzut şi căută prin buzunare. Găsi telefonul mobil al lui Albert. Căută prin agendă şi găsi numărul lui Knopf. Îl apelă.

Mâinile îi erau pline de sânge. Sânge care se scurgea pe telefon şi pe bărbie. Pe ureche şi pe gât.

— Alo? se auzi o voce gravă. Albert, eşti acolo?

— Albert e mort, spuse Paul sec.

Sofia îl privea absentă și nu îndrăznea să-și coboare privirea la picioarele lui.

— Cu cine vorbesc? întrebă Knopf calm.

— Cu Paul. Îți aduci aminte de mine?

Knopf nu spuse nimic.

— Vin după tine, șuieră Paul. Mă auzi? Nu azi. Poate nici mâine, dar într-o bună zi o să deschizi ușa și eu voi fi acolo.

Urmară alte câteva secunde de liniște, apoi Knopf spuse:

— Albert a ucis-o, nu eu.

— Albert era doar un câine turbat. Eu îl vreau pe cel care l-a lăsat liber.

După câteva secunde, Knopf întrebă:

— Fata e cu tine?

Paul strânse din fălci, dar nu spuse nimic.

— Fata e cu tine? repetă Knopf.

Paul o privi pe Sofia, apoi scrâșni în telefon:

— Nu o s-o găsești niciodată.

— O să încerc, spuse Knopf calm.

— Niciodată! țipă Paul în difuzorul murdar de sânge, apoi închise.

Rupse telefonul în bucăți.

Își ridică privirea, clătinându-se. Ochii săi lacomi o căutau pe Sofia. Când o văzu stând lipită de dulap, sări peste trupul inert al lui Albert și se apropie de ea.

O luă în brațe și o strânse la piept, carnea ei era rigidă și caldă și îi șopti, fără să-și dea seama că ea nu era atentă:

— Îmi pare rău. Trebuia să fac asta.

Sofia privea peste umărul lui, cu ochii goi, la bărbatul căzut. Paul își dădu seama că fata șoptea:

— Vreau doar să merg acasă.

Apoi își întoarse privirea spre Paul. Bărbatul o apucă de încheietura mâinii stângi și se îndreptă spre ieșirea din cameră:

— Hai, nu e vreme de pierdut. Trebuie să plecăm.

Dar fata se desprinse de el, își smuci mâna din strânsoare și se îndepărtă câțiva pași.

— *Știi pentru ce e asta.* Așa ai spus!

Paul nu înțelegea. Da, acelea fuseseră cuvintele sale. Acela fusese momentul în care răzbunarea lui râncedă se materializase. Începuse să bea din cupa răzbunării și lichidul avea gust bun. Era rece și liniștitor, iar cupa era plină până la buză.

— De ce ai spus asta? Pentru ce a fost asta? De ce l-ai ucis?

Bărbatul o privi fără să-și dea seama imediat ce insinua fata.

— Pentru că Albert e cel care le-a ucis. Pe Beatrice și pe fiica mea. El e cel care a...

Sofia se îngrozi. Dar asta însemna că Paul... că el știuse mereu acest lucru.

— De ce nu l-ai ucis pe Albert în seara aia, pe alee? Știai cine era, știai ce făcuse?!

— Da, știam. Nu l-am ucis fiindcă nu era momentul. Te-am salvat pe tine.

Toată cursa aia, toată tensiunea aia, tot privitul acela peste umăr...

— Damoazela în pericol! râse ea rece și isteria i se auzea în glas.

— Nu înțelegi, murmură Paul.

Sofia făcu un semn cu mâna care îl opri pe bărbat:

— O, ba da, mi-e foarte clar! M-ai folosit ca momeală. Tot timpul ăsta. De asta m-ai luat cu tine! Ești un gunoi egoist! țipă ea isterizată.

Începu să respire greu, ca și cum se înecase cu ceva moale, ceva ce părea că îi permite să răsufle puțin câte puțin, sufocând-o lent. Strigă cu glas gâtuit, împungând aerul cu un deget hotărât:

— M-ai mințit de la început. Din prima clipă! M-ai mințit în legătură cu tot! Albert mă urmărea pe mine, dar tu îl urmăreai pe el. Tot jocul ăsta... în toată goana asta, tu ești cel periculos, nu Albert!

Paul o privi cu calm și întrebă:

— Te simți mai bine acum?

Sofia își duse mâna la piept, masându-l încet.

— Amintește-ți: *tu* ai venit după mine, spuse Paul. Dacă planul meu era să te folosesc ca momeală pentru el, mă bazam prea tare pe ceva ce tu ai fi putut la fel de bine să nu faci.

Da, ea urcase în mașină, dar nu cumva alegerea îi fusese sugerată? O privire, un gest al lui, chiar și faptul că îi sărise în ajutor. Era în stare de șoc. Era speriată. Avea nevoie de protecție. El fusese alegerea logică pe care oricine ar fi făcut-o.

Dar acum nu mai putea rămâne acolo. Nu îl cunoștea pe omul acela. Îl privea și era un străin. Se părea că nimeni nu era ceea ce părea în jurul ei. Knopf era un ucigaș cu sânge-rece. Albert la fel. Paul la fel. Nicăieri nu era în siguranță. Maică-sa avusese dreptate.

— Nu, murmură ea răspunsul întârziat la întrebarea lui, apoi țâșni afară, în ploaie.

Paul alergă după ea.

Sofia coborî treptele câte două sau câte trei, aproape alunecând de vreo două ori, și, când ajunse la parter, o luă la fugă prin ploaie. Paul era pe urmele ei. Fata trecu de Pontiacul parcat chiar sub fereastra camerei lor și începu să alerge în josul străzii.

Paul se opri o clipă și o privi.

Un fulger despică cerul negru.

Urcă în mașină și porni după ea. Nu scoseseră nimic din mașină, așa că nu lăsau nimic în urmă. Oricum nu se puteau întoarce în camera aceea. Ucisese un om, iar asta îl aruncase înapoi în timp.

Se apropia de o Sofie udă până la piele și opri mașina. Dar fata nu se opri, ci continuă să alerge prin ploaie, departe de el. Tenișii ei de culoarea vaniliei erau plini de noroi.

Paul o strigă. Sunetul apei căzând din cerul pustiu ștergea orice cuvânt.

O luă la goană după ea. Era amețit și obosit. Piciorul drept îl durea. O prinse din urmă pe fată și o apucă cu brațele. Ea se zbătu cu sălbăticie câteva clipe. Apoi se întoarse spre el și îl lovi cu picioarele și cu coatele.

— Trebuie... să... plecăm! gâfâi el și o trase după el, spre mașină.

— Nu! De unde știu că nu o să-mi faci rău? țipă fata, zbătându-se.

Părul ei ud biciuia fața lui Paul și lacrimile ei se amestecau cu stropii de ploaie.

Acesta o târî până la mașină și o aruncă pe bancheta din spate. Căzu peste ea și îi ținti mâinile sub greutatea lui.

— De ce aș face asta? Hm?! scrâșni el. Nu am niciun motiv să fac asta. Te-am protejat până în momentul ăsta! Nu o să te dau la câini tocmai acum! Potolește-te, și să plecăm dracului de aici!

Sofia își întoarse privirea spre el. Gura ei era chiar sub gura lui. Îi simțea respirația fierbinte curgându-i pe față. Îi scruta ochii și știa că bărbatul de deasupra ei spunea adevărul. În sfârșit, un răspuns printre atâtea întrebări. Un adevăr printre atâtea minciuni.

Paul se retrase de pe ea, trânti portiera, iar apoi ocoli mașina și se așeză la volan. Demară cu roțile smucind noroiul și aruncându-l în urma lor.

Ploua foarte tare acum.

Sofia suspina fără lacrimi pe bancheta din spate, apoi se opri.

Paul conduse cu viteză până când ajunseră la un pod. În loc să se angajeze pe o bandă principală, coti la dreapta și ocoli podul, oprindu-se sub el. Acolo nu îi putea vedea nimeni. Era doar o platformă de beton sterp și uscat. Pilonii de susținere ai podului erau plini de graffiti multicolor cu pisici și orașe luminate de o lună imensă.

Paul frână și mașina derapă câțiva metri prin praf, oprindu-se chiar în fața unui zid de beton.

Se făcu liniște, o pauză sifonată doar de răsuflarea lor sincopată. Paul rămase cu palmele pe volan, strângând cu putere, frustrat că nu putea să dezmembreze obiectul acela.

Sofia îi căută privirea în oglinda retrovizoare și își întinse mâna până când îi atinse umărul.

— Îmi pare rău, murmură el. Dar ce am făcut trebuia făcut.

Sofia nu spuse nimic. El continuă:

— Suntem în război și mereu vor fi victime. Mai bine el decât noi. Decât tine. Ție nu trebuie să-ți fie frică vreodată. Nu trebuie să-ți fie teamă că nu vei fi salvată. Și nici că vei fi sacrificată. Nu de acum încolo.

Sofia își mări ochii atunci când, printr-un proces necunoscut, împrumutat pentru câteva clipe de la o ființă cu mintea mult mai limpede, pricepu că Paul vorbea despre faptul că o folosise drept momeală. Nu își cerea iertare pentru că îl ucisese pe Albert.

Fata strânse din fălci și simți cum trupul îi era cuprins de o fierbințeală. Frica retroactivă. Nimic nu se compara cu ea. Inima începu să-i bată și mai tare. Ar fi vrut să verse câteva lacrimi, să-și calmeze nervii. Să-ți dai seama cât de aproape ai fost de sfârșit și să știi că cineva ți-a făcut asta cu bună știință...

Începu să-l strângă pe Paul de umăr, tremurând, înfigându-și unghiile în carnea lui.

Încrede-te în instinct.

Paul se întoarse spre ea, cu ochii roșii, cu fălcile fremătând. Din obrazul despicat îi curgea un fir de sânge cald. Își făcu loc printre cele două scaune din față și ajunse pe bancheta din spate, lângă ea.

Își apropie trupul ud de trupul ei care tremura, dar fata îi puse o palmă pe piept. El o apucă de încheietură și o smuci într-o parte, apoi o apucă de ceafă și o trase spre el.

Toate promisiunile pe care și le făcuse, de a sta departe de ea, de a nu o atinge... erau deja aruncate pe geamul deschis, în praful de lângă mașină.

Încrede-te în instinct, apoi alege calea opusă.

Sofia se zbătu câteva clipe, apoi, în învălmășeala aceea își aduse aminte că îl dorea. Voia să-l lovească și să-l muște. Voia să plângă. Voia să-l consume și să-l facă parte din ea.

Își băgă mâna sub tricoul lui și îl trase spre ea. Un articol vestimentar se rupse cu un sunet scurt și îndepărtat, iar fata se strecură deasupra lui Paul. Cu o acurateță nebănuită se potrivi deasupra lui. Degetele lui înșfăcară coapsele fetei și îi traseră în jos șoldurile satinate. Gemu ușor, oboseală

sfântă. Gura lui avea gust de sânge. Se sărutară apăsat și se mușcară. Îi luă un sân în gură.

Cu capul înfundat în scobitura umărului lui Paul și cu brațele încleștate în jurul gâtului său puternic, fata începu să-și miște bazinul înainte și înapoi. Pelvisurile lor flămânde. Ea îi luă una dintre mâinile mari, cu degete noduroase, și o plimbă peste fese, peste coapse, peste trupul umed din rochia umedă. Îi strângea sexul cu mușchii pelvisului și îl țintuia cu spatele pe banchetă. Se împingea în el, sacadat și reținut, și simțea o furnicătură urcând dintre picioare, străbătându-i stomacul cu o răceală plăcută, zvâcnind prin plămâni, dând să-i despice sternul. Își strivea sânii plini de pieptul lui.

Gemeau amândoi, sudoarea și picăturile de ploaie îi lubrifiau. Ea spunea cuvinte urâte și își mișca șoldul tot mai repede. Paul urmărea sunetele ei, o lumină care îl ghida prin întunericul din spatele pleoapelor strânse. Fălcile îi trosniră de încordare. Își ținu respirația vreme de zece secunde, zvâcnind din șolduri cu o furie de care nu se credea capabil, în timp ce mâinile lui țineau strâns talia de clepsidră a fetei și o izbi de dedesubt, iarăși și iarăși și iarăși, până când simți cum sperma, ca o săgeată, îi străpunse pe amândoi. Sofia își încleștă degetele în spatele gâtului lui și îi strânse capul la piept atât de tare, încât crezu că îl va sufoca. El nu se împotrivi, fiindcă acesta era stigmatul orgasmului.

Fata oftă întrerupt, ca un înecat, apoi emise un țipăt prelung și gutural, un imn de atac anemic. Paul o strânse în brațe și rămaseră un timp astfel îmbrățișați. Bărbatului îi trebui mult timp ca să-și dea seama că fata plângea. Era eliberată de frică.

Tipo, o să te părăsesc

Deschide uşa şi din întuneric o loveşte un miros greu de alcool. Apoi chipul lui se materializează din umbră.

— Ce dracu' cauţi aici? Ştii cât e ceasul?

— Nu. Tu ştii?

Nici ea nu ştie, aşa că aruncă o privire la ceasul electronic de pe frigider.

— E trei dimineaţa. Ce dracu' cauţi aici?

Eugen se sprijină de tocul uşii.

— Sunt obosit. Atât de obosit... şopteşte el.

— Te-ai îmbătat?

— În mod dubios, nu, spune el, vag amuzat, chinuindu-se să nu i se împleticească limba în gură.

Apoi ochii i se înviorează şi spune tare:

— Dar să nu crezi că nu am încercat!

Abia atunci Isabela observă că picură apă din hainele lui. Este ud până la piele. Începe să tuşească de parcă are tuberculoză. Îl apucă de un braţ şi îl trage înăuntru:

— De ce eşti ud? întreabă ea, luându-l în braţe, fiindcă începe să tremure fără să-şi poată controla trupul.

Eugen păşeşte înainte, clătinându-se uşor şi sprijinindu-se de ea.

O priveşte insistent, dar nu scoate niciun cuvânt. Are cearcăne şi este tras la faţă, parcă a şi slăbit un pic de când s-au văzut ultima dată. Oare de ce?

Isabela îl ajută să ajungă în camera de zi şi el se trânteşte pe canapea fără să se descalţe.

Îşi roteşte privirea în jurul lui. Abia atunci realizează că Marcel nu este acolo.

— De ce eşti ud? Ce faci la ora asta pe străzi?

O priveşte şi îi întâlneşte ochii plini de dulceaţă amară, reproşându-i alegerile făcute. Prea puţin habar are Isabela că Eugen, de fiecare dată când o vede, o doreşte tot mai mult şi tot mai puţin în acelaşi timp. Îşi acordă timp să-i vadă neajunsurile şi să o urască pentru ceea ce face din el. A văzut-o şi i-a gustat carnea şi spiritul, iar acum ştie exact din ce este făcută. A urmărit-o cum îşi ştergea apa de pe trup sau felul şleampăt de a se îmbrăca, după ce împărţeau o ţigară la adăpostul întunericului. A ajuns la un moment dat să uite complet ce anume l-a atras la ea de la bun început. Trebuie să facă eforturi ca să-şi aducă aminte şi crede că asta înseamnă că începe să se vindece de boala aceea care se numeşte Isabela.

— M-am săturat de toate astea. Stăteam pe canapea acasă. Mi-am turnat un pahar de whisky şi l-am băut. Cred că mi-am mai turnat câteva, şi le-am băut şi pe acelea. Paula dormea. M-am încălţat şi am ieşit, pur şi simplu, pe uşă afară. Până să-mi dau seama, eram pe bulevard, singur. Apoi m-am apropiat de malul râului. E o lună aşa de frumoasă afară. Am coborât până la apă şi am intrat înăuntru. Cred că până la brâu.

Se caută în buzunarul de la piept al cămăşii. Îşi scoate o ţigară şi o pune între buze. O aprinde şi continuă:

— Bine că nu mi le-am udat, râde el şi tuşeşte scurt.

Isabela îl priveşte şi nu ştie ce să spună.

— Cred că voiam să scap de toate care mă leagă. Voiam să fie ca pe vremuri, când puteam să mă ridic în miez de noapte şi să plec, să bat străduţele şi bulevardele pe sub felinare şi să apar după două zile acasă, fără să mă streseze nimeni cu întrebări şi priviri.

Isabela se întinde spre el şi îi mângâie părul transpirat. El o priveşte şi îi cere să-l înţeleagă. Ea simte disperare în glasul lui.

— Ştii zilele acelea, nu? Îţi aminteşti de ele, da, ştiu asta... Când fiecare noapte părea să dureze la nesfârşit. De

ce a trebuit să aşteptăm atât de mult ca să facem ce vrem să facem? întreabă el.

Trage din ţigară absent şi se întoarce spre ea cu o privire de gheaţă. O întreabă:

— De ce a trebuit să aşteptăm ca să avem acest lucru până în clipa în care nu îl mai putem avea?

Isabela ştie despre ce vorbeşte.

Eugen continuă:

— Ţin minte vremurile când cuvintele însemnau mult mai mult decât înseamnă acum. Îi spuneai cuiva că îţi place de el şi persoana aceea ştia că aşa era. Ţineai pe cineva de mână, trimiteai un mesaj şi abia aşteptai să primeşti răspunsul la el. Trăiai pentru răspunsul acela. Toată lumea ta se afla în răspunsul acela. Şi toate erau bune... Soarele răsărea, în cele din urmă, şi *atunci* era vremea să mergi la culcare. Acum toate cuvintele sunt cifrate, coduri peste tot, ghicitori şi minciuni. Nu mai avem curajul pe care îl aveam acum zece ani.

Face o pauză, apoi continuă, adresându-se nimănui în special:

— Ştiu că îţi doreşti să fii dorită. Dar nu asta e calea...

— Care e calea? Adică văd că eşti expert. Spune-mi şi mie. Sau mai bine mi-ai fi spus-o acum doi ani. Poate aş fi evitat toată bătaia asta de cap şi aş fi fost mai fericită în ignoranţa mea.

— Ştiu de ce eşti singură mereu. De ce sunteţi toate singure, şopteşte el.

— Dar nu sunt singură.

— Ba da, eşti.

Ea rămâne impasibilă.

— Să auzim, cere Isabela, încrucişându-şi braţele pe piept.

— Fiindcă te ambalezi frumos şi te aranjezi foarte frumos, dar ceea ce prezinţi e doar o cutie, în spatele căreia nimeni nu ştie ce va găsi. Trivializezi... nu îţi dai seama decât când e prea târziu, dar trivializezi lucrurile importante prin sex repetitiv. Tot ce e bun, tot ce merită cade în planul al doilea. Tu... fata lu' tăticu', abandonată de el, nu te poţi opri din colecţionat amanţi.

Ea îl privește cu scârba celui care și-a pierdut atuul:

— Vorbești prostii. Îți cauți scuze. Taică-meu nu m-a părăsit, idiotule, ci a murit. Iar eu mă prezint așa fiindcă am standarde și vreau să se știe asta. Fiindcă vreau ca acela care mă caută să se zbată, să se chinuie, să-i fie frică și să fie intimidat și, dacă nu mă vrea cu adevărat, să-i facă loc celui care e demn. Vreau un om care să știe *că mă vrea*, nu să-și petreacă zilele suspinând după o lumină din cer care să-l ghideze. Vreau să mă merite.

— Ce dracu' are asta de-a face cu ceea ce cauți? Amândoi știm foarte bine că partea care contează din iubire, dintr-o relație e cea mai urâtă și cea mai mizerabilă! Știm amândoi câtă meschinărie se află într-o relație. Cât dai din picioare și cât țipi. Cât amenințI și cât scrâșnești din dinți. Iubire și lacrimi și căcat! Știi și tu despre astea. Ce prostii vorbești aici?

Și Isabela știe că bărbatul are dreptate.

Este beat, dar în luciditatea lui convolută vorbește despre infinitele greșeli pe care oamenii le fac, despre infinitele nedreptăți la care cei de lângă noi ne supun. Vorbește despre înghițitul în sex, pardon, în sec atunci când trebuie să-l ierți pe cel de lângă tine sau atunci când el trebuie să te ierte pe tine pentru a nu știu câta oară. Isabela știe că este vorba despre promisiuni sacre încălcate de o mie de ori pe zi.

O să fiu mai bun. O să fiu fidelă.

O să te iubesc mai tare. O să te strâng în brațe mai des.

O să fiu mai tandru și mai atent.

O să fiu mai caldă.

O să înțeleg mai multe și o să le înțeleg mai bine și o să țip mai puțin.

Acesta este instinctul. De a promite, de a obloji rana, miile de răni făcute pe zi. De a negocia promisiunile încălcate. Promit să nu mai fac, dacă mă mai ierți o singură dată.

Iubește fără ritm și nu vei atrage durerea.

Încrede-te în instinct...

Mergi mai departe și nu te uita înapoi.

...apoi alege calea opusă.

Rămâi și îndură la nesfârșit.

— Tot ce știu este că ți-am oferit șansa să mă iubești și ai dat cu piciorul în ea. Ai scuipat pe ea, șoptește ea cu reticență.

— Greșit. M-am ținut de cuvânt. Mai ții minte ce ne-am promis atunci, la început?

— Nu, ridică ea din umeri.

— O să-ți spun eu. Am promis... ne-am promis unul altuia că nu o să ne implicăm. Că va fi doar sex.

— Știi că niciodată nu e *doar sex*.

— Faci asta doar ca să mă simt vinovat.

— Dar ești vinovat!

— Și tu la fel!

— Și îmi ispășesc păcatul, spune ea.

— Nu-i adevărat. Găsești doar scuze ca să continui în ceea ce faci.

Trage din țigară îngândurat. Râde cu amărăciune:

— Știi, aș vrea să am tăria ta. Nu o am, recunosc. Sunt comod, șoptește el.

Apoi se întoarce spre ea:

— Sau poate doar nu te iubesc atât de mult.

Isabela îl privește și îi este milă de el și de minciunile lui:

— Nu știu ce vreau să fiu. Nu știu ce piele să îmbrac. Mi se pare că m-am transformat tocmai în ceea ce urăsc cel mai mult.

O ipocrită. Plină de dorințe, dar lipsită de substanță. Încearcă, chiar încearcă să le țină în sine, dar nu poate. Parcă ar fi ciuruită și totul se scurge prin găurile acelea. Nu are decât zece degete, nu poate astupa mai multe. Poate că el are dreptate. E colorată frumos și viu, dar se simte moartă pe dinăuntru.

Privește în gol și spune:

— Du-te înapoi la Paula, fii acolo lângă ea când se va trezi.

Eugen își lasă privirea în jos și își ridică o sprânceană. Cuvintele astea sunt arme mult prea puternice pentru armura lui degradată. Câteva cuvinte șoptite pe un ton moale ar fi fost suficiente.

— Eu trebuie să mă umplu, murmură Isabela.

— Despre ce vorbeşti?

Ce vrei să te faci când creşti mare?

Ea clatină din cap. Nu îi place întrebarea. Zice:

— Tot ascunsul ăsta... Am impresia că toată lumea vede prin noi, prin mine, că toţi ştiu ce facem noi şi noi suntem singurii care credem că secretul e bine păstrat. Cred că e o prefăcătorie penibilă. Te gândeşti vreodată la asta? Nu îţi vine niciodată să pui capăt întregului secret, să te ridici în picioare şi să spui în gura mare... mă rog, pricepi?

— Da, pricep. Nu e de ajuns să faci ceva groaznic. Toată lumea trebuie să afle asta. Nu ştiu ce să-ţi spun. Da, uneori vreau să fac şi eu lucruri de genul ăsta. Lucruri prosteşti, pe care nu le mai poţi şterge apoi din mintea nimănui.

Încrede-te în instinct, apoi alege calea opusă.

Isabela îl priveşte cu dezamăgire. Aşteaptă continuarea ideii cu ochi lacomi. Poate lucrurile vor deveni mai bune spre sfârşit. Are impresia că a fost trădată. Deşi nu îşi aminteşte să fi făcut un asemenea pact, se gândeşte că Eugen ar trebui să o susţină în toate alegerile legate de ei. Dacă ea vrea să dea totul în vileag, el ar trebui să fie cel care strigă mai tare decât ea.

Au câte douăzeci şi şase de ani şi se comportă ca nişte adolescenţi. Face alegeri proaste şi apoi se miră că lucrurile nu se dovedesc a fi ceea ce credeau ei că sunt.

Isabela oftează.

Eugen întinde mâna şi îi atinge genunchiul, apoi se lasă iarăşi pe spate:

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Ce întrebare?

— Ce vrei să te faci când creşti mare?

Isabela râde scurt, apoi spune mai mult pentru sine:

— Vreau să fiu centrul universului cuiva.

— Să ştii că eşti.

Apoi el spune ceva ce pare rupt dintr-o poveste de groază:

— Ai dreptate. Tu şi cu mine suntem la fel. Ştii ce suntem? O să-ţi spun eu. Suntem amorţiţi. Trebuie să simulăm ca să-i convingem pe cei din jurul nostru, pe cei care ţin

la noi, că suntem încă oameni. Ce vreau să spun e că am fost, la un moment dat, programați să simțim. Dar nimeni nu ne-a învățat niciodată să interpretăm corect ceea ce *simțim*. Sentimentele și emoțiile noastre există doar în teorie. Mi-ar fi frică să văd teoria asta supusă unui test practic. S-ar putea să nu îl trecem. Cred că ne pricepem mai bine să ne prefacem că suntem fericiți decât să fim efectiv fericiți.

Ea este de acord cu asta:

— Eu cred că toți ne simțim abandonați... măcar o dată. Eu doar îmi transform sentimentul de abandon în realitate. Transform singurătatea în izolare. Nu e același lucru.

— De ce nu?

— Fiindcă te iubesc, lasă ea să se rostogolească cuvintele. Gândurile lui ieșind pe gura ei.

— Iarăși cuvintele alea două, șoptește Eugen. Nu știi să spui și altceva?

— Te urăsc, zice Isabela.

Eugen râde:

— Mult mai bine. Vezi? Se poate.

Zâmbește și gura lui îi pare crudă.

— *Te iubesc*, repetă visător, apoi se trezește: Știu ceva despre cuvintele astea două.

El oftează și își mai aprinde o țigară. Isabela îl privește prin fum.

— Ce știi despre ele?

Își trage nasul de două ori și scrumul țigării cade pe parchet. Nu se apleacă să-l strângă. Spune:

— Nu înseamnă nimic. Sunt doar niște parole care îți deschid calea spre sufletele celor proști, spre locuri în care poți să-ți faci de cap. Sunt scuze pentru a răni pe cineva cu bună știință.

Suflă fumul afară și recită ceva ce pare să-și fi spus sieși de nenumărate ori:

— Sunt o persoană care nu poate să se exprime decât în alb și negru. La mine nu există compromis. Nu înțeleg compromisul. Pot să-ți spun că te iubesc și să cred asta și

să fie și adevărat, dar „te iubesc"-ul meu nu înseamnă același lucru cu „te iubesc"-ul tău. Recunosc că mă gândesc la tine des și uneori forța gândului mă copleșește, și asta s-ar putea numi, probabil, „dor", dar nici asta nu e ceva constant. Uneori am dorințe fizice care învăluie toate celelalte lucruri din jurul meu și din interiorul meu. Uneori vreau doar o vulvă sau o gură sau un anus și nimic altceva nu mă interesează. Vreau doar ceva de futut, de umplut, și până nu satisfac nevoia asta toate lucrurile stau pe loc. Recunosc, ești o femeie foarte atrăgătoare, dar, în afară de dorință fizică, nu mai scoți nimic la iveală din mine. Nu știu dacă ai făcut-o vreodată. Îmi pari autosuficientă, în perfecțiunea ta sterilă. De aceea nu primești iubire, fiindcă nu o oferi.

Obrajii Isabelei freamătă în tăcere.

Ține țigara între degete și întinde ușor mâna spre ea:

— Sufletul tău, am fost acolo. Înăuntru. Nu mai vreau să mă întorc.

Rămâne tăcut câteva clipe, apoi se apleacă spre ea și îi atinge un braț.

— Dansează cu mine, îi spune el încet.

Ea se lipește de corpul lui și spune:

— Nu este muzică.

— Cum să nu fie? Nu o auzi?

Și se rotesc încet în jurul camerei, vreme îndelungată.

Își lipesc obrajii unul de altul și încet-încet își caută buzele. Se sărută lung, apăsat. Nu vor să se mai descleștеze niciodată. Uită toate cuvintele pe care și le-au spus, iar ea îi cere să rămână. El promite că va face asta, dar absolut niciun cuvânt nu este rostit pentru a sparge tăcerea din jurul lor. O întrebare mută și un răspuns mut.

Cu ochii în pământ, Eugen se face nevăzut.

Isabela rămâne singură, iar cuvintele lui îi răsună în urechi multă vreme după ce a plecat. Ce înseamnă ele?

Este vina ei?

A fost totul mereu în fața ochilor săi, dar ea a fost prea orbită de dorință și de egoism ca să vadă întunericul care

o înghițea și o ducea în locul acela din care nu mai putea să iasă? Locul acela fără uși și fără ferestre, acolo unde pipăi pereții umezi și unde nu rostești niciun cuvânt de teamă ca nu cumva liniștea să te pedepsească? Așa este?

El dă cearșaful la o parte și vrea să se ridice de pe pat, dar ea îi apucă brațul:

— Mai rămâi puțin...

Eugen îi spune în glumă, în timp ce îi urmărește cu degetul linia șerpuitoare a spatelui gol:

— Mi se pare mie sau devii tot mai dependentă de mine? Ai grijă, tipo, că o să te părăsesc, și nu știu cum o să te descurci.

Ea a știut mereu că se va întâmpla așa. A știut, dar nu a vrut să accepte asta. Timpul este ca o călătorie care te apropie tot mai tare de un adevăr ale cărui detalii nu îți convin. Trădarea, abandonul și confuzia. Își simte degetele tăind în carnea palmelor. Simte frica. Furia.

Acceptarea nu este continuă, pentru niciunul dintre ei, ci are întreruperi. Există zile lungi pe parcursul cărora este împăcată cu ea însăși și săptămâni la rând când își dorește să poată smulge din carnea ei acele momente.

Iar acum a rămas singură.

Pierdută.

Prinsă într-o capcană, alături de cele mai informe dorințe și visuri ale sale, incapabilă să învețe o lecție. Este frig în jurul ei, și întuneric. Se împiedică mereu de ceva, dar nu este nimic pe jos. De fiecare dată când încearcă să strige, ceva o gâtuie. Își simte ochii reci și uscați și nu există alinare. În fiecare seară visează, inexplicabil, muchia cuțitului. Metalul taie orice, indiferent cât de dur ar fi materialul. Îl apucă cu degetele și, ținându-și respirația, încearcă să-l facă parte din ea. Lovește cu sete. Metalul se frânge. Cu degete lacome, ea caută bucata lipsă, dar nu o poate găsi.

Este pierdută.

Își amintește cu fălcile încleștate de vremurile în care el o întreba – lăcomia se putea ghici în ochii lui – la despărțire:

— Când o să ne revedem?

Iar ea îl săruta prelung, savurându-i gura în orele dimineții, apoi zâmbea și îi spunea cu privirea plecată:

— Ăsta e titlul melodiei mele preferate din anii '20.

Și atunci el se gândea la ea. O dorea. Simțea pentru ea o atracție mutilată, un fel de iubire sălbatică, ce se zbătea și era tot mai greu de ascuns de privirile celorlalți. Un nou Eugen creștea pe sub carnea celui vechi. Un Eugen care o făcea să vibreze prin simpla lui prezență. Un Eugen care o iubea sau care măcar se prefăcea că o iubește cu o măiestrie care nu lăsa loc de îndoială.

Buzele lui reci apăsând coapsele ei netede într-o seară de la începutul verii.

Led Zeppelin – *Babe I'm Gonna Leave You*

***

A doua zi dimineață. Mergeau cu mașina.

Toate erau îndepărtate și străine. Pericolul încetase să-i mai apese atât de tare. Trecură pe lângă M-ul arcuit al unui restaurant celebru și pe lângă mascota echipată cu zâmbetul sinistru de pedofil constipat și ciorapi albi cu dungi roșii.

Sofia era calmă. Din când în când îi arunca câte o privire lui Paul. El îi explicase cu o seară înainte:

— Knopf a ucis-o pe Beatrice. Asociații mei nu aveau de ce să facă o asemenea greșeală. Vie, ea era mult mai valoroasă pentru ei decât moartă. Ei nu puteau ajunge la mine direct. Ținând-o pe Beatrice în viață, știau că eu păstram tăcerea.

— Și glonțul?

— Era doar un mesaj de intimidare. Ți-am spus, dacă ei aveau de gând să ucidă pe cineva, acela eram eu. Și pe mine chiar au încercat să mă ucidă.

— M-ai folosit ca pe o momeală, spuse ea și își supse dintele dezaprobator.

— În parte. Dar te-am luat din calea pericolului. Aveam elementul-surpriză. Vezi tu, Albert nu mă cunoștea. Nici nu mă văzuse vreodată.

— De unde știi asta?

— Acum o săptămână, când am intervenit pentru tine, ne-am privit pentru o clipă. Am văzut în ochii lui că habar nu avea cine eram. El a fost trimis s-o ucidă pe Beatrice și atât. Nu i s-a spus nimic despre mine. Nu era treaba lui să știe. Treaba lui era să ucidă. Probabil în aceeași situație ești și tu.

Sofia își masă tâmplele pentru o clipă, apoi se întinse spre bord, după o țigară.

— Ar trebui să te lași, o avertiză el.

Sofia ridică o sprânceană, apoi suflă fumul afară, sfidător:

— De ce?

— Ești mamă. Vei fi mamă, adică.

— Scutește-mă. Încerc, OK? spuse ea ușor iritată.

Paul schimbă viteza și depăși un camion.

Sofia îl privi, apoi conchise:

— E o poveste foarte ciudată.

Afară era soare. Cerul era liniștit, dar părea cumva întunecat, ca privit printr-o sticlă fumurie. Nerăbdarea și setea de răzbunare pluteau în aer. Frica aceea pe care ea o simțise în urmă cu o seară și atunci, pe aleea aceea. Frica de o moarte violentă și impulsul primitiv de a supraviețui... da, își aducea aminte: erau ale dracului de înspăimântătoare. Sofia știa acum ce era în sufletul lui Paul.

— Uite ce e, începu el. Nu contează cine a ucis-o pe Beatrice. Poate a fost Albert, poate au fost Knopf sau ceilalți. Poate a fost dumnezeu! desfăcu el palmele. Nu mă interesează și nu mă interesează nici motivele lor. Tot ce știu este că au ucis-o și vreau ca cineva să plătească pentru asta! Vreau răzbunare. Și o să primesc ce vreau, asta ți-o jur!

Sofia simți greutatea cuvintelor.

— Ce ai de gând?

Paul ridică din umeri:

— O să-i găsesc pe toți și o să-i ucid. Pe toți cei care au fost implicați în toată afacerea. Pe toți cei care au contribuit la ea, pe toți cei care au profitat în vreun fel de pe urma morții ei și a fiicei mele. Pe toți cei care au dormit mai bine de când ele au murit. Fiindcă altminteri nu e corect.

— Lumea nu e corectă. Eu știu asta și am abia 18 ani.

— Și eu știu asta. Dar o s-o fac să fie așa cum trebuie să fie. Nu am de ales.

Fata aruncă țigara pe geam și șopti:

— Ai putea să te oprești. Să dispari.

— Nu, nu pot face asta.

— De ce nu?

— Ți-am spus: odată ce ai început pe calea asta, nu te mai poți întoarce. Ei nu îți mai dau voie. Vor veni după mine la nesfârșit. Crezi că Knopf o să mă lase să dispar așa, pur și simplu? Uite ce ai pățit tu! Nu, nu mă pot opri. O să vină după mine și atunci o să terminăm ce am început.

Un frison zgudui trupul fetei:

— O să-l ucizi?

Paul aprobă cu o mișcare a capului:

— O să încerc. Iar dacă nu, atunci o să mă ucidă el pe mine. Ce mai contează câteva cadavre printre fundații? E un preț pe care îl plătesc cu plăcere.

Apoi îi veniră în minte cuvintele lui Knopf.

„Fata e cu tine?"

Pragmatic, chiar și în fața dezastrului. Nu își pierduse calmul nicio clipă.

„Fata e cu tine?"

Ce își închipuia? Că el, Paul, avea să i-o dea pe Sofia?

Ea, fata asta de lângă el, cuibărită cu capul pe umărul lui, fata asta purtătoare de ochelari de soare și tenișI la suprapreț, fata asta care ascultă muzică rock antică și mănâncă portocale zdrobite, fata asta cu pistrui pe față și cu ieșirile ei filosofice, ea era încarnarea celui mai mare eșec al său.

***

Se trezește de dimineață și totul i se pare insuportabil. Soarele pare mov, traficul de sub fereastră îi zguduie pereții, pielea îi este uscată și unsuroasă în același timp.

Încearcă să mănânce ceva la micul dejun, dar mâncarea pare a fi făcută din carton. Îi vine să-și smulgă carnea de pe ea, dar mai presus de toate singurătatea aceasta prozaică o face să țipe. Pornește muzica și dă volumul la maxim, ca să nu o audă vecinii când țipă cât o țin plămânii de tare și de prelung.

Apoi se oprește și fumează o țigară ca să se calmeze.

În spatele frunții ei, lucrurile încep să se pună în mișcare. Știe acum ce are de făcut. Când ai dubii, întoarce-te la începuturi. La propriu.

În dormitor umple un geamantan cu haine și diverse lucruri pe care mai târziu nu își va aminti să le fi atins în această zi, iar apoi dă un telefon. Nu răspunde nimeni, dar ea știe că cineva ascultă. Lasă un mesaj, apoi mai fumează o țigară. Se simte ușoară, dintr-odată parcă totul are sens și ochii îi strălucesc. Colapsul ei a făcut implozie, ca o stea care devine atât de densă, atât de grea, încât se transformă inevitabil într-o gaură neagră. O gaură neagră supermasivă, care absoarbe toate problemele ei și le duce într-un loc în care nimeni nu le mai poate găsi.

Trebuie să se reseteze. Are nevoie să șteargă toate relele și să-și refacă sufletul despicat, iar acest lucru se poate face doar într-un singur loc.

Târăște după ea geamantanul până la parter, fiindcă ascensorul nu funcționează, apoi în jurul blocului până în parcarea din curtea interioară. Deschide portbagajul și trântește geamantanul fără milă pe podeaua de metal, într-o baltă de ulei, printre mizerii și scule despre care știe doar vag la ce folosesc.

Se așază la volan și trage aer în piept. Privește cerul care începe să se înnoreze, deși afară este încă foarte cald, iar aerul înăbușitor și uscat îți dă constant senzația că te sufoci. Suflă praful de pe ochelarii de soare de aviator și și-i pune pe nas. Lentilele fac cerul să pară de-a dreptul negru. Părul îi este acum foarte deschis la culoare, lăsat să atârne neglijent pe umeri. Cu palmele

pe coapse, încearcă să-şi aducă aminte ce face şi de ce face ceea ce face.

Pentru o clipă ştie, apoi uită iarăşi. Nu este important. O să-i vină la momentul potrivit.

Porneşte motorul şi porneşte şi muzica. Vede abţibildul cu *Deus Ex Machina* şi nu îl ia în seamă.

Isabela se îndreaptă spre locul acela de dincolo de brazi, unde este linişte şi unde toate par a fi în regulă. Acolo unde mâncarea are mereu cel mai bun gust şi patul este cel mai odihnitor din lume. Este locul în care problemele pot fi uitate şi unde ferestrele sunt mereu curate, iar aerul are miros de aventură. Acolo se simte iarăşi tânără şi fragedă, plină de gânduri la drumeţiile pe care urmează să le facă prin pădure, potecile pe care urmează să le bată şi florile pe care urmează să le culeagă.

Îi este dor de razele soarelui şi ale lunii, filtrate printre frunzele copacilor. În oraş nu are parte de aşa ceva. În oraş nu se găsesc decât beton şi praf, iar copacii sunt scunzi şi subţiri. Umbra lor este impotentă.

Abia aşteaptă să calce iarba cu picioarele goale şi să asculte greierii, stând tolănită în hamac, cu o bere rece în mână, la timp de seară. Să-şi caute copilăria prin podul prăfuit care miroase a găinaţ de porumbei şi să revadă săbiile acelea de lumină în dreptul cărora mereu dansează praful.

Trage iarăşi aer în piept, trupul i se înfioară şi ochii săi albaştri aproape că scapă câte o umezeală. Priveşte în lungul străzii pustii şi i se pare că oraşul îi cerşeşte afecţiunea şi atenţia, că o roagă să nu-l părăsească, dar Isabela îşi întoarce nepăsătoare privirea.

„Să-l ia dracu' de oraş!", gândeşte ea, ridicând degetul mijlociu spre toate cele care o înconjoară.

Fără să-şi pună centura, demarează în trombă.

Merge acolo unde o aşteaptă nebuna. Merge acasă.

Eddie Vedder – *Hard Sun*

***

Sofia privea asfințitul prin parbrizul plin de praf. Era deja târziu.

Vedea cum norii negri se ridicau încet deasupra orizontului, acoperind încetul cu încetul luna mare și cerul limpede, ca o apocalipsă în plină desfășurare. Întunericul era ca o maree.

Asfaltul negru dispărea sub capota mașinii. Farurile înghițeau drumul, lacome și imposibil de săturat. Roțile zdrobeau kilometri peste kilometri, nepăsătoare. Ele nu ajungeau niciodată nicăieri, iar asta era ceva trist. O resemnare liniștită a cuiva puternic. Ceva de neînțeles. Sofia își lipi fruntea de sticla portierei. Începu să bată vântul și se făcu frig. Undeva, departe, cerul fu luminat timp de câteva secunde lungi de un fulger mut.

Stropi grei începură să lovească parbrizul, era sunetul sfârșitului unui lucru bun și frumos.

Frunze sfâșiate de șuieratul vântului pe lângă mașină, felul în care picăturile proaspete de ploaie se izbeau de parbriz și toată neclaritatea aceea lichidă din spatele mașinii, vizibilă prin lunetă, tot trecutul acela luminat în roșu de stopuri, trecutul de care nimeni nu mai era interesat, păcate și bucurii lăsate în urmă, în ploaia pe care nimeni nu o privea peste umăr.

Lumina farurilor continua să străpungă cu viteză ametitoare apa ce cădea din ceruri și Sofia avu o senzație de vertij urmărind șoseaua dinaintea ei. Dunga albă de pe mijlocul șoselei pâlpâia fugar, o inimă antică, o inimă ce nu voia să moară și se hrănea cu pașii călătorilor. Paul era tăcut, îndepărtat și impersonal. Era fantoma unui străin, consumând o țigară care își sufla singură sufletul spre cer.

Sofia îl privi minute în șir, dar el nu se clinti. Era posedat de un fel de hipnoză, rulând cu 150 de kilometri la oră pe șoseaua pustie, calm și detașat, de parcă retrăia acel moment pentru a mia oară și știa *exact* unde avea să

ajungă şi ce avea să-l aştepte acolo. Aşa cum făcuse întreg drumul.

Fata se lăsă pe spătarul scaunului şi îşi trecu centura peste piept. Era obosită şi se lăsă într-o rână, cu capul sprijinit de geam, iar ploaia o liniştea şi o ademenea în locuri calde şi umede.

În faţa ei apăru un bărbat cu ochii perfect negri. Fuma o ţigară şi era îmbrăcat într-un fel de haină pe care ea nu o putu recunoaşte. Îi spuse:

— El va muri, chiar dacă e un învingător. Şi tu nu poţi face nimic în afară de a împlini lucrul acesta.

„Ce vrei să spui?", gândi ea, iar bărbatul acela cu ochii negri, care era dumnezeu, păru să-i audă gândurile ieşindu-i prin ochi.

— Va muri, şopti el, apropiindu-se de ea şi atingându-i umărul.

Sofia se ridică pe vârfuri şi, cu ochii clocotind, îl scuipă pe obraz. Apoi se trezi brusc.

Era ziuă. Soarele era pe cer şi întunericul uitat de mult.

***

Knopf bătu în uşă, la orele mici ale dimineţii.

Nu îşi roti privirea în jur. Nu era nevoie. Nu avea body-guard, dar nici de acesta nu era nevoie. Aici era pe teren neutru. Aici era în siguranţă.

Pământ *sfânt*, să zicem aşa.

Nu auzi paşii din spatele uşii, dar simţi prezenţa grea şi sufocantă apropiindu-se, învăluindu-l în respiraţia ei de vid.

Uşa se deschise şi ceva ce arăta ca un bărbat înalt, cu un nas acvilin şi ochi complet negri apăru în prag. Era gol de la mijloc în sus. Purta o pereche de blugi şterşi şi era desculţ, tălpile lipăind pe podeaua lucioasă.

— Doamne, murmură Knopf.

Bărbatul zâmbi, apoi deschise uşa larg şi se dădu în lături, făcându-i semn lui Knopf să intre.

În casă era încă întuneric. Podelele din lemn de cireș japonez erau lipsite de covoare. Încăperile erau aproape goale. Intrară într-un loc imens ce părea a fi bucătăria. Îi făcu semn lui Knopf să se așeze pe unul dintre cele șase scaune așezate în jurul unei mese ovale, apoi aduse două pahare cu bucăți de gheață în ele. Părea foarte liniștit și perfect conștient de tot ce se întâmpla în jurul lui, de parcă deținea controlul suprem asupra a tot ce îndrăznea să respire sau să facă greșeli sub cerul său. Ori asta, ori era perfect indiferent.

Turnă un lichid uleios și închis la culoare peste gheața din pahare și împinse unul din ele ușor spre Knopf. Puse sticla fără etichetă pe masă.

Knopf privi paharul. El nu bea alcool de regulă, și niciodată la ora aceea a dimineții. Alcoolul era demonul falsei încrederi, era spiritul cuvintelor adevărate aruncate spre urechi nepregătite în momente proaste. Alcoolul era dușmanul său.

Dumnezeu dădu peste cap paharul, apoi îl umplu din nou.

Îl privi pe Knopf, îndemnându-l din priviri să guste.

Cred că Knopf era perfect conștient că toate astea erau doar un protocol. Dumnezeu știa de ce se afla el acolo. Nu avea cum să nu știe. Sau poate mintea lui primitivă de *homo sapiens* nu era capabilă să treacă încă, după atâția ani, peste șocul produs de A Doua Venire.

Dumnezeu își lăsă paharul pe masă și spuse:

— Nu vreau să te îmbeți, dar ăla – arătă spre paharul în care gheața începea să se topească – este un... să zicem *lichior* foarte bun pe care tu *nu* îl bei.

— Trebuie să vorbim.

Dumnezeu ridică din sprâncene.

Urma poezia.

Lui Knopf probabil că i se părea stupid că trebuia să repete ca un papagal ceva ce amândoi știau deja, dar, cu toate astea, scoase pe gură cuvintele care puseră în mișcare acel sfârșit tragic:

— L-am pierdut pe Albert.

— L-ai pierdut? Unde l-ai pierdut? *Cum* l-ai pierdut? Că doar nu e un pachet de şerveţele. Hm? Doar nu e o brichetă.

Knopf nu spuse nimic. Nu trebuia. Întrebările erau retorice.

Dumnezeu râse scurt, oftă, apoi spuse:

— Ştiam că o să se ajungă la asta. Mereu am spus că, dacă vrei un lucru făcut ca lumea, trebuie să-l faci tu singur.

Knopf întrebă:

— Şi acum ce facem?

— Cum adică?

— Păi, fata... trebuie s-o găsim.

Dumnezeu îşi încreţi fruntea. Ochii săi complet negri adăugau o notă interesantă de contrast întregului chip. Murmură:

— Ah, da. Fata.

— Da. Fata, sublinie Knopf.

Dumnezeu se lăsă pe scaun şi îşi puse un picior peste celălalt. Îşi împreună braţele pe piept:

— Şi după ce o găsim, ce-o să se întâmple cu ea?

— Trebuie să tacă.

— Mhm, murmură dumnezeu, neconvins. Şi ce-o să se întâmple cu tine?

Knopf se încruntă uşor:

— Nu înţeleg.

Dumnezeu începu să râdă. Părea într-o dispoziţie bună, apoi se aplecă peste masă şi o lovi cu palma, ca şi cum se bucura de o glumă bună:

— Ştiu că nu înţelegi! râse el. Sincer, ştiu şi înţeleg că nu înţelegi! Aşa sunteţi voi, oamenii. Mai începeţi cu gândirea, dar rapizi cu judecata. Ca spartanii! Tot ce e necorespunzător, hop cu el peste buza prăpastiei!

Râse, sincer amuzat, apoi îşi recompuse mina obişnuită. Knopf reluă:

— Nu ştiu cum să o găsesc. Nu am nici timp de pierdut.

— Eu am tot timpul din lume, îl întrerupse dumnezeu.

— Știu. De aceea am venit aici.

— Pari foarte determinat să scapi de ea. Și de copilul ei, mai ales.

Knopf căscă ochii pentru o fracțiune de secundă, apoi parcă își aduse aminte cu cine stătea de vorbă.

— Nu vreau să fac risipă.

— Nici nu sugeram asta, spuse dumnezeu înțelegător.

Knopf nu încetă să-l privească. Căuta o breșă.

Dumnezeu continuă:

— Ce ai fi dispus să faci ca să o găsești?

Fără să clipească, Knopf spuse:

— Orice.

— Orice? întrebă dumnezeu cu admirație. Asta este o afirmație curajoasă. Foarte curajoasă.

Urmă o pauză, apoi continuă:

— De ce? Ce te motivează în halul ăsta? E vorba totuși de copilul tău.

— Nu pot explica. E ceva ce simt că trebuie făcut. O să strice totul, ea și copilul. Copilul acela nu trebuie să supraviețuiască. O să distrugă toate câte le-am înfăptuit! scrâșni Knopf, apoi, ca să-l ademenească pe dumnezeu de partea lui, adăugă: Tot ce am construit noi și tot ce vrem să construim, toate vor arde dacă acel copil ajunge să se nască!

Dumnezeu îl sfidă cu o privire de oțel:

— Noi? Care *noi?*

— Mă ajuți să duc la îndeplinire planul meu... începu bărbatul.

Knopf nu știa să se fâstâcească, așa că până și scuzele ieșeau din gura lui sunând a ordine.

Era adevărat. Dumnezeu îi promisese lui Knopf capul capitalismului pe o tavă de argint. Dar se părea că lucrurile se schimbaseră de atunci, fiindcă dumnezeu i-o tăie fără să clipească:

— A fi conducătorul oamenilor este o muncă singuratică, într-adevăr. Nici nu poate fi altfel. Nu poți conduce din

mulțime. Eu îți voi spune cum să te ridici dintre ei, dar tu ești cel care trebuie să o facă. Dacă vrei un lucru făcut ca lumea, trebuie să-l faci singur.

— Ai mai spus asta, confirmă bărbatul.

Se lăsă o tăcere deplină, o tăcere de neant.

Dumnezeu știa ce gândea omul pe nume Knopf. Dar nu spunea nimănui. În schimb, își linse buzele, apoi îi explică bărbatului cu o voce arctică:

— Există ceva ce nu s-a întâmplat niciodată de când exist. Iar eu exist de foarte multă vreme. Nu *eu* ucid pentru tine, ci *tu* ucizi pentru mine.

Knopf pricepu.

— Oricum, te voi însoți, continuă dumnezeu. Ai dreptate în legătură cu acel copil. Nici nu îți poți închipui câtă dreptate ai. El și maică-sa or să fută totul, pentru toată lumea! Dar, înainte de toate, vreau să te întreb ceva.

Knopf își îndreptă spatele imperceptibil.

Dumnezeu vorbi:

— Vii la mine și îmi ceri ajutorul, dar nu vii supus. Niciodată supus. Mereu sfidător, te porți ca și cum suntem egali. Iar asta mă jignește. Dar nu-i nimic! Chiar nu e nicio problemă. Vrei să știi de ce? Curiozitatea mea este mai mare decât jignirea pe care tu mi-o aduci. Nu am mai iertat pe nimeni de ceva vreme, dar pe tine sunt dispus să te iert dacă îmi lămurești o dilemă. Niciodată nu te-ai plecat în fața mea, deși sunt și tatăl tău. Cum se face că niciodată nu te-ai rugat la mine?

Bărbatul se încruntă, fiindcă probabil nu înțelegea. Nu înțelegea două lucruri, după părerea mea: 1. De ce era asta o chestiune destul de relevantă pentru problema pe care o aveau încât să merite o asemenea pauză de reflecție și 2. De ce se purta dumnezeu ca o divă a cărei stea apusese de mult, iar ea nu se putea împăca cu asta. Dumnezeu totuși continuă:

— Tu nu crezi în mine.

Knopf ripostă calm:

— Oamenii cred doar în ceva căruia nu i se pot opune.

Dumnezeu icni, apoi izbucni în râs:

— Trebuie să recunosc că pe asta încă nu am auzit-o! Ha-ha... da, foarte bună!

Knopf își îngustă ochii pentru o clipă, apoi spuse simplu:

— Știu și bancul cu preotul și rabinul la meciul de box.

— Adu-mi aminte cum era bancul acela...

Knopf își întoarse capul într-o parte. Nu îi venea să creadă că ajunsese bufonul lui dumnezeu. El, pe punctul de a deveni cel mai puternic om din lume, spunea bancuri în fața tronului. Își întoarse privirea spre dumnezeu și spuse:

— Un preot și un rabin merg la un meci de box. Cei doi se așază pe scaune și începe meciul. Înainte de a se întoarce spre adversarul lui, unul dintre luptători se lasă într-un genunchi și își face repede cruce. Rabinul observă gestul și îi dă un cot preotului: „Părinte, ce înseamnă asta?".

Knopf observă un zâmbet ițindu-se vag pe buzele lui dumnezeu, așa că se opri.

— Continuă, îl îndemnă zeul.

— Preotul se gândește puțin, apoi răspunde: „Rabi, dacă omul nu știe să boxeze, absolut nimic!", făcu bărbatul cu buzele strânse de dispreț.

Dumnezeu începu să râdă înfundat, apoi spuse vesel, cu admirație în glas:

— Niciodată nu mă satur de bancul ăsta!

Urmă o pauză foarte lungă. Dumnezeu îl privea fix pe Knopf, cu un zâmbet subtil pe buze. Knopf începu să se foiască pe scaun, probabil fiindcă se simțea stânjenit, dar cine putea ști cu adevărat?

Într-un târziu, dumnezeu spuse:

— Habar nu ai în ce te bagi. Dar să știi că voi fi alături de tine în toată problema asta. Știi de ce?

Knopf ar fi putut ghici, dar probabil că își aminti că scopurile lui dumnezeu nu erau scopurile sale proprii. Nu cred că în acel moment îl interesa în mod special răspunsul, dar, probabil din complezență, continuă:

— Nu.

— Fiindcă în dimineaţa asta, înainte ca tu să-mi baţi la uşă, am aflat ceva ce nu ştiam. Ceva ce mă bucură foarte mult! Sunt foarte entuziasmat de această nouă informaţie!

— Ce fel de informaţie?

— Mă bucur că ai întrebat, zâmbi dumnezeu, privind în sus cu ochii vii. E ca şi cum ţi s-ar naşte un copil! Să afli lucruri noi, adică.

Se opri brusc. Se întoarse spre Knopf:

— Ai copii?

Cred că Knopf fu luat prin surprindere de întrebare. Probabil că se întreba de ce dracu' l-ar interesa pe dumnezeu dacă el avea copii. Şi dacă îl interesa, nu putea afla de unul singur? Poate... poate dumnezeu nu era atoateştiutorul care se dădea a fi. Dar dumnezeu ar fi motivat că întrebările trebuiau puse, pentru ca istoria să poată consemna răspunsurile. Nu se putea merge pe deducţii. Aşa că Knopf minţi:

— Da.

— Da? Splendid! Câţi?

— Câţi? se miră Knopf.

— Da. Câţi?

— Doi.

Apoi, anticipând următoarea posibilă întrebare, adăugă repede:

— O fată şi un băiat.

Dumnezeu spuse:

— O fată şi un băiat... Foarte bine, domnule! Te felicit! zâmbi el şi se aplecă spre Knopf, strângându-i umărul uşor.

Apoi se lăsă pe spate şi spuse îngândurat:

— Eu, personal, nu am.

Knopf ridică din sprâncene. Cred că nu ştia cum să reacţioneze la o asemenea replică.

Dumnezeu căzu iarăşi într-o stare de catatonie veselă, ca mai devreme. Îl privea pe Knopf, parcă uitase că începuse să-i povestească ceva foarte important. Apoi, dintr-odată, de nicăieri, începu să se audă muzică. Parcă venea din toată

părțile. Knopf își roti privirea în jur ca să vadă de unde veneau sunetul de chitară și vocea aceea de bărbat jovială care chiuia și bătutul acela din palme care îi făcea oasele să tremure în carnea de sub costumul lui Savile Row de culoare neagră.

Well
Ah huh-uh-uh-huh, oooou!
Yeah!

Dumnezeu începu să-și îndoaie gâtul pe ritmul acela incredibil.

...I'm'a lookin' for me a woman
But she's mighty hard ta'find.

Lui Knopf probabil că i se părea că totul făcea parte dintr-un vis foarte, dar foarte ciudat. Nu știu, dar nici nu cred că bărbatul știa că melodia se numea *That Certain Female*, un *cover* al lui Charlie Feathers, după o variantă mai veche a lui Bob Dylan.

Dumnezeu închise ochii și dansa pur și simplu pe scaun, cu coatele îndoite, mimând cuvintele cu gura.

...Well she just ain't around
Oouw! Hey, hey, ho!

Muzica începu să escaladeze, sunetul vibra tot mai tare. Lichidul închis la culoare pe care îl avea în paharul din fața lui începu să tremure, să facă cercuri concentrice.

Muzica nu se oprea...

Oh I'm lookin'
Checkin' high an'low...

Dumnezeu era în transă, iar Knopf, fără să-și dea seama de legătura dintre versuri și situația lui, probabil că își spunea în sinea lui ceva de genul:

„Sfântă Maică a Domnului... ce căcat se întâmplă?".

Un chitarist foarte priceput făcea praf corzile unei chitare electrice.

Muzica continua...

Yes! Do it! Do it twice!

Bateriile lovite păreau să relaxeze Universul, zgomotul se revărsa peste dumnezeu şi peste Knopf, dar doar primul era absorbit. Umerii acestuia se unduiau şi capul îi zvâcnea pe ritm. Ce naiba, tot trupul său era scuturat de melodia ce curgea parcă din Iad.

Apoi, brusc, melodia începu să se domolească.

...I just need a simple clue
Where she's hanging out.

Dumnezeu cânta versurile cu ochii ieşiţi din cap, muşcându-şi buza de jos şi rânjind. Knopf încă nu părea foarte convins de sensul acestei scene. La fel cum probabil nici tu nu pari, deşi sunt sigur că te distrezi. Dacă ai avea destulă curiozitate, ai căuta melodia şi ai asculta-o în timp ce citeşti aceste rânduri. O să te distrezi. Puţin râs înainte de moarte. Da, o să se mai moară puţin în povestea asta.

Revenind la muzică...

...I need this little bitty woman
How much you'll never know...

Muzica începu să se estompeze, iar Knopf îşi scutură capul, străbătut de un fior, şi clipi des. Dumnezeu se linişti pe scaunul său. Îşi mai umplu o dată paharul cu lichidul închis la culoare şi îl bău pe îndelete.

După un timp păru să-şi aducă aminte de prezenţa lui Knopf şi începu să-i vorbească:

— Băiatul acela pe care îl căutam eu...

Knopf se aplecă instinctiv peste masă.

— Credeam că era pierdut, dar a fost găsit.

— Care băiat? întrebă Knopf.

— Băiatul pe care îl caut de mulți ani.

După expresia de pe fața lui, cred că Knopf începea să-și piardă răbdarea:

— Doamne, căutăm fata!

— Greșit. Căutăm băiatul.

— Ce b... căutăm fata! Ești beat?! se auzi spunând Knopf, apoi se lăsă iarăși pe spătarul scaunului.

Dumnezeu reveni:

— Băiatul e și dușmanul meu. Dar nu îl pot găsi.

— Noi căutăm fata, insistă Knopf. Nu mă interesează niciun băiat!

— Nu, crede-mă, căutăm băiatul! îl asigură dumnezeu. Și tu vrei să găsești băiatul. Dacă îl găsim pe el, o găsim și pe fată.

— OK, văd că o ții pe a ta. De ce nu îl poți găsi?

— Motive există. Nu intru în detalii, murmură dumnezeu.

Privind în gol, continuă:

— În dimineața asta am găsit o greșeală în interpretarea pe care o dădusem unei profeții.

— Ce profeție? întrebă Knopf.

— Toți dușmanii mei naturali sunt invizibili în fața prestiinței. Ceea ce mi se pare normal. E o regulă care asigură egalitatea de șanse. Supraviețuirea celui mai puternic, a celui mai viclean. Fiecare prădător își are talentele lui. Fiecare pradă își are camuflajele ei.

Knopf probabil că habar nu avea despre ce era vorba, totuși, tonul lui dumnezeu păru să-l calmeze. Cred că avea siguranța că *încă* se vorbea despre Sofia.

Întrebă:

— Cât de veche e profeția asta?

— Ooo, foarte veche. La fel de veche ca mine.

— Cine mai era pe atunci... disponibil?

— Doar eu, răspunse dumnezeu simplu, curios ce l-ar fi putut face pe Knopf să pună o asemenea întrebare.

— Păi... şi atunci cine a scris-o?

— Cum adică?

Knopf făcu o pauză. Conversaţia începuse să devină foarte tulbure. Totuşi, spuse:

— Dacă profeţia e la fel de veche ca tine şi doar tu existai la vremea scrierii ei... atunci... nu înţeleg...

Îşi lăsă capul în piept, apoi reluă:

— Cine a scris-o?

— Eu, firește, pufni dumnezeu.

Knopf amuţi, ca lovit în creştet cu un baston. Îşi recăpătă glasul doar pentru a formula aceeaşi întrebare pe care crezuse că o poate evita până în acel punct:

— Şi atunci... de ce o redescoperi acum? Nu mai ştii ce ai scris acolo? Pe ce bază ai formulat-o?

— Dragul meu Knopf, la vremea aceea am planificat întreaga desfăşurare a evenimentelor pe o durată de timp infinită. Profeţia asta e doar una dintre infinitele directive pe care le-am dat timpului şi materiei. Pe care mi le-am dat mie însumi. Tu crezi că le ştiu chiar pe toate, mereu?

Knopf aprobă din cap ideea. I se părea de înţeles, apoi ochii îi străluciră şi o altă întrebare evidentă părea să se nască în mintea lui:

— Cunoşti desfăşurarea evenimentelor.

Dumnezeu ridică din sprâncene. Knopf adăugă:

— Cum se vor termina toate astea?

— Nimic nu se termină vreodată, spuse dumnezeu zâmbind cu subînţeles.

— Da, bine, dar vreau să spun, situaţia de faţă...

— Nu pot să-ţi spun.

— Nu *poţi*? *Tu* nu poţi?

— Ai dreptate, recunoscu dumnezeu. M-am obişnuit cu exprimarea asta defectuoasă a oamenilor, îngrădită de tot felul de piedici stupide. *Nu pot*. Expresia voastră preferată!

zâmbi el și se ridică în picioare, maimuțărind neputința oamenilor cu o voce pițigăiată: Nu pot face asta, nu pot face aia...

Brusc, se aplecă spre Knopf și izbi tăblia mesei dintre ei cu asemenea forță, încât lemnul crăpă și sunetul făcu draperiile să tremure:

— Nu puteți face *nimic*! mugi el și Knopf tresări violent pe scaun.

Dumnezeu își trase nasul și își recompuse zâmbetul de dinainte. Se îndreptă de spate. Inspiră aerul cu un șuierat sinistru, apoi expiră și spuse calm:

— Pot să-ți spun, aș putea, dar ar fi un lucru lipsit de inspirație.

— Ce înseamnă asta? vru, evident, Knopf să știe.

— Înseamnă că, ori de câte ori o fac, lucrurile ajung să se întâmple pe dos. Faptul că știți dinainte viitorul vă afectează cumva... Dacă ai ști cu exactitate momentul morții tale, de exemplu, ai putea să te declari împăcat cu viața ta? Chiar dacă momentul acela ar fi foarte îndepărtat, ai putea să-ți mai iei gândul de la el vreodată?

Knopf clătină ușor din cap, apoi întrebă:

— S-a mai întâmplat?

— O, da, firește.

— Și faptul că ai prevestit viitorul l-a schimbat?

— Da.

— De fiecare dată?

— De fiecare dată, repetă dumnezeu, privindu-l cu ochii săi complet negri.

Knopf părea frustrat.

— Dar dacă lucrurile se termină prost pentru mine? Dacă îmi spui, aș putea să le schimb.

— Da. Dar dacă se termină cu bine?

Knopf își încleștă fălcile. Era posibil ca dumnezeu să se joace cu el. Cine naiba știa ce era în capul lui plin cu universuri și cu neanturi infinite?

— Tu știi cum se termină toate astea? întrebă Knopf, îngustându-și ochii.

— Da, firește.

Knopf părea să observe că lui dumnezeu îi făcea plăcere să sublinieze impotența oamenilor folosind termenul „firește".

Dumnezeu rânji și spuse:

— Mă ai pe mine alături. Ce crezi că ți se poate întâmpla?

Knopf tresări, apoi o frică îi cuprinse trupul. Oare asta însemna că dumnezeu îi prevestise finalul? Asta însemna că, implicit, totul era pierdut pentru el?

Dumnezeu se ridică în picioare și Knopf auzi oasele trosnindu-i în trup.

— Hai, trebuie să plecăm.

— Unde mergem?

— Să găsim băiatul care a găsit fata, desigur, zâmbi dumnezeu.

Knopf nu mai spuse niciun cuvânt, dar probabil că începea iarăși să fie îngrijorat. Dumnezeu deschise ușa casei și lumina soarelui de vară năvăli înăuntru. Knopf era în spatele lui.

Dumnezeu trase aer în piept, desfăcându-și brațele, și spuse:

— E o zi foarte frumoasă pentru găsit lucruri pierdute! O zi perfectă pentru așa ceva!

Knopf își întoarse capul spre încăperile goale din spatele lui, probabil pentru a-și masca disprețul pentru asemenea concepte, cum ar fi norocul, iar atunci când privirea îi reveni la dumnezeu, acesta stătea în exact aceeași poziție în care îl văzuse ultima oară, doar că purta acum un tricou alb, mulat, o jachetă de piele neagră, ochelari de soare cu rame de os și cizme de piele în picioare. Pe degetul mijlociu al mâinii drepte învârtea o cheie de mașină.

— Nu luăm mașina mea? întrebă Knopf.

— Nu, nu luăm mașina ta, răspunse dumnezeu și începu să coboare treptele verandei.

— Doamne.

Dumnezeu se întoarse.

— Nu îmi voi pleca fruntea în fața nimănui, spuse Knopf cu o mină mai hotărâtă decât cea a Sfinxului.

Dumnezeu zâmbi:

— Știu, spuse el, apoi își continuă drumul spre mașină.

Knopf îl urmă. Ușa se închise în urma lor și prin crăpătura tot mai îngustă bărbatului i se păru că aude muzica aceea de mai devreme...

Baby, I need you...
How much you'll never know
Lord, I need this little bitty woman
How much you'll never know!

Ouwu!

interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiu
interludiuinterludiupizdăinterludiuinterludiuinterludiuinterludi
uinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiu
interludiuinterludiueştifrumoasăinterludiuinterludiuinterludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiu**INTERLUDIU**
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiu
niciodatănuedeajunsinterludiuinterludiuinterludiuinterludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiu
interludiuinterludiudegetîncurinterludiuinterludiuinterludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiu
interludiuinterludiuosãofacinterludiuinterludiuinterludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiu

O femeie din Shanghai moare într-un accident cu un cărucior de cumpărături scăpat de sub control.
Studiile arată că numărul accidentelor cu cărucioare de cumpărături este în creştere, în ciuda implementării noilor standarde pentru acestea.

Actualitate: Ontake erupe iarăşi, după aproape 30 de ani. 20 de morţi şi peste 100 de răniţi.

PRIMUL CYBORG MOARE ÎNTR-UN ACCIDENT TRAGIC, LOVIT DE MAŞINĂ ÎN TIMP CE TRAVERSA TRECEREA DE PIETONI PE BICICLETĂ.
ŞOFERUL SPUNE CĂ ÎI PARE RĂU.

Eve Jobs bagă în groapă imperiul tatălui său.

Un bărbat este răstignit pentru a zecea oară.

În urmă cu 10 ani, francezul Roland Des Chains i-a cerut lui dumnezeu să o ajute pe soţia lui să treacă cu bine de chinurile facerii.
În schimbul ajutorului, a jurat să se lase crucificat 15 ani la rând, în Vinerea Mare.

Iniţial reticent, dumnezeu a acceptat şi, mai târziu, într-un interviu pentru *Harper's Bazaar*, a spus: „Am văzut în omul acela durere şi speranţă şi o dorinţă autentică de sacrificiu. Combinaţia asta e foarte rară, mai ales în zilele noastre. Am vrut să văd dacă se ţine de cuvânt. În fond, e francez...".

Roland foloseşte şi acum cuiele cu care a fost crucificat prima dată.

SE PREGĂTEȘTE IMPLEMENTAREA
DREPTULUI DE A FI UITAT PENTRU UTILIZATORII
DE INTERNET.

Obține un corp perfect.
Scapă de celulită.
Un ten de admirat.
Fund perfect.

Motive să clachezi sunt destule. Șeful țipă la tine zilnic, dar într-o zi mai rău decât de obicei. Nevasta te înșală sau, mai rău: nu te înșală. Ți se rup pantofii. Câinii te țin treaz noaptea. Echipa preferată pierde în mod stupid un meci important. Într-o zi te trezești de dimineață și îți dai seama că te-ai săturat. Și atunci? Șireangul. Sau furtunul de la țeava de eșapament. Sau lama. Vezi tu ce și cum.

Bancul zilei: ce spune un câine nervos și excitat? Vrei să-ți fut un picior?

Un tânăr suedez își transmite sinuciderea live, pe web cam, din propriul apartament.

Profesor de la universitatea Brown dezvăluie cel mai mare număr prim descoperit până în prezent – numărul are 22,1 milioane de caractere.

GUVERNUL JAPONEZ CERE REINTERPRETAREA
CONSTITUȚIEI PACIFISTE.

Parlamentul român aprobă căsătoriile între persoane de același sex.

Bărbat de 77 de ani găsit vinovat pentru acuzația de pedofilie și viol asupra unei minore.

Guvernul indian interzice folosirea Windows 20, manifestând îngrijorare pentru securitatea informațiilor.

Noua inovație în domeniul bancar: credit pentru mită. Doar cu buletinul, pe loc.

Creștere neașteptată a acțiunilor JP Morgan și Goldman Sachs, după profituri peste estimări în trimestrul al doilea.

UN STUDIU ARATĂ CĂ SELFIE-URILE FĂCUTE DE FOTOGRAFI NEPROFESIONIȘTI FAVORIZEAZĂ OBRAZUL STÂNG, ÎN DETRIMENTUL CELUI DREPT.

Un cerșetor e împușcat în față la o intersecție de șoferul unui sedan, fiindcă îi murdărise parbrizul, încercând să-l curețe.

Autostradă montană „blocată" de insolvența firmei constructoare. Statul a plătit un miliard pe un drum care stă în reparații de patru ani.

Oficialii spun că suprapopularea afectează resursele de hrană și capacitățile de producție mult mai puternic decât se așteptau analiștii.

Companiile medii au închiriat în ultimele șase luni cu 10% mai multe spații de birouri ca în 2043.

Într-un interviu pentru *Vogue*, dumnezeu e întrebat:
— Nu vă e dor de Rai?
— Nicăieri nu e ca acasă, dar, dacă nu pleci de acolo, nu ajungi să afli asta.

DE ZIUA INTERNAȚIONALĂ A COPIILOR, AVORTUL ESTE GRATIS.

Se propune investirea a cinci miliarde în cercetare și tehnologii de clonare care să poată emula cât mai precis structura proteică a alimentelor de bază. Părerile sunt împărțite. Liberalii susțin că problema suprapopulării este încă fictivă. Planurile privind expansiunea infrastructurii productive ascund de fapt cea mai mare spălare de bani din istorie.

Condamnat la moarte întrebat dacă are ceva de spus înainte de a fi electrocutat cântă ultima strofă a melodiei *The End*. Da, doamnă, l-am întrebat dacă are vreun ultim cuvânt și și-a ridicat privirea spre cer murmurând „this is the end...", apoi și-a coborât privirea spre mine și, zâmbind ușor, a spus „the end of laughter and soft lies...". Apoi l-am pus pe scaun și l-am legat cu niște curele de mâini și de picioare și am pus una și peste piept. I-am pus un burete umed pe creștet pentru conductivitate mai bună și apoi gluga neagră peste ochi. El cânta în continuare și vocea i se stingea încet-încet și mi s-a părut că l-am auzit suspinând „this is the end".

ACUZAT DE PACIFISM

Toate procesele naturale și tehnologice se desfășoară în asemenea manieră încât volumul de energie disponibilă este în continuă scădere.
În timpul schimburilor, dacă energia nu pătrunde și nici nu părăsește un sistem izolat, entropia acelui sistem va crește.
Energia va continua să-și schimbe starea și din concentrată va deveni dispersată, irosită și inutilizabilă.
Într-un sistem izolat, energie nouă nu poate fi creată, iar cea care există este distrusă.

O economie care se bazează pe creştere nelimitată nu este o economie durabilă.

ÎI SPARGE CAPUL CU UN CIOCAN FIINDCĂ
NU MAI SUPORTĂ ŢIPETELE
DIN TIMPUL NOPŢII.

Este nevoie de o comunicare mai bună între investitori şi administraţia locală pentru a transforma oraşul într-un hub regional.

MAGNAT AL INTERNETULUI ACUZAT DE PEDOFILIE.
CAUŢIUNEA STABILITĂ LA 10.000.000.

Preşedintele se teme de o lovitură de stat din partea Ministerului Economiei.
Reformele sugerate din direcţia sectorului fiscal tind să submineze autoritatea executivului.
Dumnezeu nu se implică, declarând că
nu îl interesează, şi un asemenea act oricum
nu subminează autoritatea lui.

Coloşii industriali cu peste 15.000 de angajaţi
se transformă în mormane de fier şi asistenţa socială
este cea mai dezvoltată „industrie".

Monumentul celei de-a Doua Veniri, găsit vandalizat.
Seara trecută, o persoană necunoscută a scris cu spray cu vopsea roşie aceste cuvinte, o versiune uşor diferită a Psalmului 23-4:
„Chiar dacă păşesc prin Valea Umbrelor Morţii,
voi fi neînfricat nu pentru că domnul ar fi alături de mine (pentru că nu este),
ci pentru că sunt cel mai dat dracului de acolo!".
Dumnezeu nu este de găsit pentru comentarii.

Partea a III-a

A whisper wakes me in the night
Of victory more terrible than loss

(...)

I hold your hand
We gaze towards the stars
And supernovas
They burn away, just
Burn away.

Bătrâna ei mamă o întrebă în timp ce Isabela își căra bagajul din mașină:

— Draga mea, în câte valize încape viața ta?

— Într-una singură, după cum se vede. Totuși, cred că am prea multe bagaje, spuse Isabela pentru sine.

— Păi, eu nu prea mai văd zilele astea! râse bătrâna.

— Știu, murmură Isabela și își strânse mama în brațe. Cum te mai petreci pe aici?

— Eh, cu întunericul și cu țăcăneala tastelor, râse bătrâna.

Despachetă și deschise ferestrele camerei, ca să intre mai multă lumină și mai mult aer proaspăt înăuntru. Era liniște peste tot în jur. Copacii, pădurea deasă și poiana curată îi ardeau ochii. Culorile acelea, sunetele naturale erau un purgativ perfect pentru trupul și sufletul pierdut și suferind. Să te întinzi pe pat și să lași sunetele naturii să-ți mângâie pielea, să te hrănești cu simfoniile pădurii. Își petrecu restul zilei plimbându-se prin pădure și fumând. Aproape nici nu stătu de vorbă cu maică-sa. Voia să se detașeze de toată lumea din jurul ei. Spre seară se întoarse în casă și, după ce făcu un duș, se închise în camera ei și își revizită copilăria. Descoperi prin sertare și dulapuri toate lucrurile la care renunțase de când crescuse mare.

A doua zi.

Coborî la parter pe la prânz fiindcă Elena, femeia aceea tăcută care avea grijă de maică-sa, își băgă la un moment dat capul pe ușă și anunță că mâncarea era gata.

Mâncarea era răcoroasă și ușoară. Elena mânca de obicei împreună cu bătrâna. Cele două femei deveniseră foarte apropiate de-a lungul anilor. Elena și mama Isabelei erau ca două surori, prima tăcută și pacifică, iar a doua oarbă și nebună, aflate într-o simbioză perfectă.

Întoarcerea fetei acasă nu era un eveniment obișnuit, așa că multe lucruri probabil că nu aveau să mai fie normale în casa aceea o vreme. Unul dintre ele era că Elena puse masa pentru două persoane, apoi se retrase, în tăcere deplină, în camera sa. Mama și fiica aveau lucruri de discutat și, oricât de apropiată ar fi fost Elena de ele, unele lucruri trebuiau să rămână doar în familie.

Isabela mâncă puțin, ca o vrăbiuță, apoi își petrecu restul mesei jucându-se în tăcere cu furculița prin castronul cu salată, plimbând măslinele dintr-o parte în alta și încercând să separe feliile de ceapă de cele de roșii. Privea sticla de bere pe care și-o desfăcuse.

Bătrâna împinse farfuria goală spre centrul mesei și se întinse după un pahar cu picior înalt.

Isabela observă mișcarea și apucă paharul dintre degetele mamei sale:

— Ce vrei să-ți torn în el?

— Vin roșu.

— Nu e cam devreme pentru vin? E abia ora...

Se întoarse spre ceasul de pe peretele din coridor.

— ...abia ora două.

— Niciodată nu e prea devreme pentru un pahar cu vin. Ai de gând să torni sau o fac eu?

— Mă descurc, oftă Isabela și umplu paharul pe jumătate.

Bătrâna bău prelung, apoi îl lăsă pe masă, zâmbind satisfăcută. Ochii săi albiți de cataractă arătau neprihăniți și siniștri.

— Fata mea, ce-i cu tine? Ești mai aproape de patruzeci de ani decât de treizeci, dar te comporți ca o adolescentă. Nu am mai simțit greutatea asta venind dinspre tine de foarte mult timp.

Isabela se încruntă. Cum adică mai aproape de patruzeci de ani decât de treizeci? Bătrâna era evident mai nebună și mai confuză decât și-o amintea, dar lăsă la o parte detaliile astea, fiindcă erau lucruri mai importante de discutat decât o greșeală legată de vârsta ei.

— Am făcut niște greșeli.

De aceea venise aici, ca să-și scoată chestiile astea din cap. Dar pentru maică-sa nu era de ajuns.

— Cu toții am făcut, răspunse bătrâna.

— Am niște secrete pe care nu le mai pot ține. M-am umplut de minciuni. Mă simt rău. Mă simt *bolnavă*.

— Da, știu că ai secrete. Cu toții avem secrete, rânji maică-sa. Nu trebuie să le ții mereu în frâu, ci doar atunci când sunt în pericol să iasă la suprafață.

Isabela rămase tăcută.

— Cu toții cădem în păcat, fiindcă păcatul face viața suportabilă. Nu-i nimic anormal în asta. Păcatul e latura dulce a vieții, iar pedeapsa e partea amăruie.

Isabela continua să tacă.

Bătrâna se întinse și o apucă de proverbialele coaie:

— Marcel ce părere are despre toate astea?

Isabela își întoarse privirea spre maică-sa. Ieșiseră pe verandă. Bătrâna privea în gol, dar era atentă la Isabela. Iar femeia știa că maică-sa era unsă cu toate alifiile, că trăise o viață plină și că știa majoritatea dedesubturilor existenței, și mai era și o *scharfes Beobachter*, cum le plăcea ei și fratelui ei să glumească pe seama bătrânei, așa că știa că nu mai trebuia să elaboreze asupra subiectului. Bătrâna era perfect conștientă de ceea ce se întâmpla. Numele lui Marcel fusese catalizatorul perfect.

Isabela simți cum, brusc, toate zidurile din jurul ei se prăbușeau, iar ea era din nou expusă. În fața mamei sale, nimic nu era ascuns și nimic nu mai era sacru. Inima îi bătea la vedere, împroșcând durerea și vinul amar al nostalgiei. Confesiunea urma.

— Știi cum mă simt?

— Spune-mi, ceru bătrâna.

Isabela lăsă pe masa dinaintea ei sticla de bere și spuse, mai mult pentru sine:

— Mă simt ca funia pe care o răsucești și o răsucești, iar la un moment dat nu se mai poate răsuci, așa că face un nod, și nodul ăla se mărește cu fiecare răsucire. Mă simt

ca o mașinărie stricată. Simt că parcă mi-am pierdut orice direcție, că nu o să mai recapăt ceva foarte important. Și mai rău e că am impresia că totul s-a întâmplat... uneori uit de ce s-a întâmplat asta.

Își aminti de cuvintele ei din urmă cu câteva zile:

— Vreau să fiu centrul universului cuiva.

Iar răspunsul lui Eugen fusese amar:

— Să știi că ești.

Isabela scutură amintirea și se încruntă:

— De ce mi-a spus asta? De ce mi-a spus că mă iubește? De ce joacă jocurile astea?

Bătrâna își dădu seama că nu vorbea despre Marcel.

— Le joacă fiindcă asta faci și tu. Ți-a spus cuvintele astea?

— Mamă, am douăzeci și șase de ani. Știu cum sună un „te iubesc", chiar dacă nu e spus în cuvintele astea.

Bătrâna zâmbi și clătină din cap resemnată:

— Normal că știi. Ești fiica mamei tale. Crezi că te minți?

Nu avea nevoie de nume. Numele erau irelevante.

— Nu văd de ce ar face asta. În mod sigur nu ca să mă facă să mă simt mai bine. Nu cred că voia să mă consoleze. Nu m-am simțit bine auzind asta din gura lui. Adică nu în lumina celor ce au decurs de atunci. Și până atunci.

— Că te iubește, dar nu puteți fi împreună.

Isabela strânse din fălci:

— Da.

— Logic ar fi să spună asta ca să te rănească.

— De unde știi? întrebă Isabela.

— Am auzit-o și eu, la vremea mea, spusă pe același ton, în aceeași situație. Și eu m-am simțit trădată și rănită și ăsta a fost scopul cuvintelor. Uneori, bărbații te rănesc fiindcă sunt slabi. Poate că băiatul ăsta al tău se simte frustrat de faptul că a început ceva ce nu poate termina. Poate că ar fi vrut să continue să te iubească și să fie cu tine, dar avea altceva de făcut.

— Crezi asta?

— Dacă o cred? Da, o cred. Dacă e adevărată? Cine știe? Bărbații le-au mințit pe femei de la începutul istoriei. Dar uneori minciuna este adevărată.

Isabela strâmbă din nas, frustrată:

— Nu mă ajuți deloc.

— Păi, nici nu aveam intenția să o fac. Fiecare trebuie să-și găsească singur ieșirea din labirint. Iubirea... ce banc sec! pufni bătrâna.

— Ziceai că și tu ai trecut prin așa ceva. Tu cum ai scăpat, cum ai lepădat povara asta? insistă Isabela.

— Nu mai țin minte, spuse bătrâna îngândurată.

Isabela închise ochii și simți cum fălcile i se încleștau pe sub pielea obrazului. Spuse într-un târziu:

— Nu l-am mințit. Și nu l-am mințit nici pe Marcel. Doar că... voiam să fiu liberă. Cred că de aceea îmi simt sufletul greu. Fiindcă am vrut să fiu liberă și m-am trezit legată de ei, de amândoi.

— Libertatea e doar un alt cuvânt pentru a descrie dorul de cineva, spuse bătrâna și pipăi cu degetele aerul, în căutarea paharului cu vin.

Sorbi încet, apoi începu să râdă:

— Copii proști ce sunteți! Prea multe opțiuni, prea multă inimă și prea puțină rațiune! Niciodată nu va fi de ajuns pentru niciunul dintre voi. Toate astea se întâmplă fiindcă nu vă puteți hotărî ce dracu' vă trebuie ca să fiți fericiți.

— Te rog, nu mă lua cu faze de genul „cum îți așterni, așa dormi!", zise Isabela.

— Nu am zis niciodată așa ceva. Nu mă caracterizează genul ăsta de fatalism.

— Ah, nu?

— Nu. E prea limitat. Prea lipsit de imaginație.

— Și ce fel de fatalism ți se pare potrivit?

— Mai degrabă „cum îți așterni, așa mori!", râse bătrâna.

Isabela crezuse că se întorsese acasă pentru a uita de tot și de toate, ca să și-i scoată din minte pe amândoi și să fie doar ea acolo, în spatele frunții sale înalte, dar abia acum realiză că se întorsese fiindcă în acel loc putea lua

decizii cu mintea limpede. Iar ea trebuia să ia o decizie în legătură cu Eugen și încă o decizie în legătură cu Marcel.

Problema era alegerea. Fiecare alegere te ducea, încet-încet, spre o fundătură numită moarte. Dar trebuia să faci alegerile acelea. Nu te-ai născut câștigător, dar nici fraier. Te-ai născut să alegi. Așa că fă bine și alege.

Dar ține minte că timpul tace și trece.

Șmecheria – mereu este una – este că nicio opțiune nu durează la nesfârșit. După o vreme, timpul face alegerile în locul tău. În viață ai parte și de lucruri frumoase, dar și de lucruri groaznice. Să fii pierdut, să te simți pierdut, acesta era unul dintre cele mai oribile lucruri. Să ai puterea de a alege, să stai la intersecția a o mie de bulevarde și să nu știi pe care dintre ele locuiește fericirea... Aceea era adevărata poveste de groază.

Alege.

Eugen.

Marcel.

Urcă la etaj și intră în baie. Acolo era oglinda.

Să te privești în oglindă. De ce? Ce însemna asta?

Da, se privea des în oglindă, dar pentru ea oglinda nu mai era cupa vanității din care se adăpau cei mulți, ci devenise un obiect de temut.

Ce vedea Isabela acolo? Vedea săruturile lui pe pielea ei și își vedea ochii care nu puteau ascunde asta.

Ce vrei să fii când crești mare?

***

Paul opri mașina într-o poiană, în mijlocul copacilor. În fața lor se vedea o casă văruită în alb, îmbrățișată strâns de o mare de iarbă albastră. Sofia deschise portiera și ieși afară. O cuprinse o senzație de siguranță, o stare de lene. Văzu cum iarba din fața ei se despică și un labrador se aprcpie de ea. Ochii fetei se măriră și zâmbi. Se lăsă într-un

genunchi. Câinele își bagă botul în poala ei și începu să o amușine, apoi îi linse mâinile.

— Hei! Hei! râse fata, mângâindu-l. Hei, cum te cheamă? Cum te cheamă, băiete? insistă ea, strângându-l în brațe.

Era bine să vezi un animal viu, după o săptămână de condus printre animale moarte... nu, nu moarte. Adormite.

— Îl cheamă Câine. Al IV-lea, spuse Paul, ocolind mașina.

— Cum adică, „al IV-lea"? se miră Sofia.

Câinele se întoarse spre Paul și îl lătră, scuturându-și coada bucuros, iar el îl mângâie pe creștet. Apoi se întoarse spre casă cu luare-aminte. Era liniște, apoi liniștea fu despicată de o voce de femeie.

De pe verandă se auzi:

— Bună, Paul.

— Bună, mamă, răspunse Paul fără să privească spre casă.

Sofia își ridică privirea de la câine și văzu o femeie înaltă și slabă, privindu-i cu ochi ficși. Dar vocea nu era a acelei femei.

Se apropiară de veranda albă cu podele uzate și văzură un fotoliu de grădină sprijinit de perete, lângă una dintre ferestre. În el era așezată o femeie bătrână, cu fața ridată și cu părul alb.

— De unde știai că sunt eu?

— Pentru că nu îți tace gura aia nicio clipă, se auzi vocea guturală a bătrânei. Cine e cu tine?

— Mamă, ea e Sofia.

Bătrâna rânji:

— Partenera ta de fărădelegi? Sau doar partenera? întrebă ea.

Sofia tăcea. Câinele se apropie de bătrână și își puse capul în poala ei. Aceea era stăpâna lui.

— Nici una, nici alta. E doar o prietenă, spuse Paul, întorcându-și privirea spre chipul Sofiei.

— Dar te-ai culcat cu ea.

Nu era o întrebare și Sofia sesiză acest fapt.

— O pot mirosi, completă bătrâna.

— Mereu ai fost un monument de subtilitate, oftă Paul.

— Băiete, la vârsta mea nu îmi mai permit să pierd vremea cu subtilități, zâmbi bătrâna și i se adresă Sofiei: Hai mai aproape, drăguțo, să te *văd*.

Sofia, neștiind ce să facă, căută privirea lui Paul, care încuviință. Fata se apropie, iar bătrâna o apucă de palme și o trase spre ea. Sofia văzu că bătrâna semăna foarte bine cu Paul, sau mai degrabă Paul semăna foarte bine cu ea. Aceeași gură cu buze arcuite, aceleași sprâncene groase, același nas.

Ochii femeii erau aproape albi, de parcă o ceață lăptoasă trecea fără încetare prin dreptul lor: era oarbă.

Ca o confirmare, își trecu palmele peste chipul Sofiei.

— Și tânără, și frumoasă! decretă bătrâna. Blondă?

— Aproape roșcată, spuse Sofia cu mândrie în glas.

— Ha, ha! se amuză femeia, apoi se întoarse spre Paul: Soră-ta e la mansardă.

Paul se încruntă:

— Ce caută aici?

— Nu ești singurul pe care l-au ajuns vremurile de pe urmă, băiete! spuse bătrâna cu o mină serioasă, apoi se întoarse puțin către femeia cea înaltă: Elena, adu niște limonadă. Să se răcorească puțin copiii ăștia! Cred că au călătorit mult până să ajungă aici.

Femeia dispăru într-o clipă.

Bătrâna se ridică din fotoliu. Era dreaptă, în ciuda vârstei înaintate, și avea o ținută demnă. Își apucă bastonul alb și îi vorbi Sofiei:

— Hai, drăguțo, ajută-mă să ajung în casă. Ochii mei nu mai sunt ce erau cândva, spuse ea, apoi începu să râdă și adăugă: La dracu', sunt oarbă ca o cârtiță! Ha, ha! Hai, fii păstorul acestei oi bătrâne.

Sofia o apucă de un braț, dar bătrâna se scutură violent de mâna fetei:

— Cine e orbul aici? Tu sau eu? Eu te țin pe tine de braț. Tu conduci.

Sofia își îndoi cotul și bătrâna se agăță superficial de el. Intrară în casă și Câine le urmă.

***

— Uite cine e aici, spuse el şi soră-sa tresări.

Se întoarse pe călcâie şi îl privi zâmbind. Se apropie de el şi îl îmbrăţişă. Paul se simţi uşor respins în acea îmbrăţişare. Îşi cercetă sora din priviri. Nu ştia la ce să se aştepte.

— V-am auzit când aţi ajuns. Cine e tipa? Noua prietenă?

Paul se încruntă:

— Fii serioasă. Ar putea să-mi fie fiică.

— Să înţeleg că nu...?

— Nu, minţi el.

„Da, vezi să nu te şi cred...", îşi spuse Isabela în sinea ei, rânjind.

— Sunteţi parteneri de fărădelegi? Bonnie şi Clyde, gen?

Paul făcu o grimasă:

— Ştii că şi ea mi-a spus acelaşi lucru?

— Cum o cheamă?

— Sofia.

— Sofia şi Paul. Nu are chiar aceeaşi rezonanţă, dar trebuie să te mulţumeşti cu ce ai, nu?

Isabela desfăcu un pachet de ţigări şi îi oferi şi lui una. Paul refuză. Femeia ridică din umeri şi îşi puse o ţigară în gură. O întrebă:

— Ce cauţi *tu* aici? Nu trebuia să fii undeva *anume*?

— Ce vrei să spui? îl înfruntă Isabela.

— Doar întrebam, se apără el. Îţi iei medicamentele? Eşti bine? Te simţi bine?

— Da, mă simt perfect. De ce nu m-aş simţi bine?

— Doar întrebam, repetă el.

— Şi tu? Ţin minte că şi tu erai undeva de unde nu puteai pleca.

Paul ridică din umeri:

— M-am plictisit. Am vrut să iau o gură de aer. Să-mi dezmorţesc oasele.

— Nu ştiu de ce, dar nu mi-am făcut griji pentru tine, spuse femeia şi se lăsă pe marginea patului. Nu mă înţelege greşit, eşti fratele meu şi ţin la tine, dar... nu mi-am putut

face griji pentru tine. Cred că am știut mereu că o să ajungi aici. Viu și nevătămat, vreau să spun.

Paul începu să se plimbe prin cameră. Isabela se apropie de pervazul ferestrei și se așeză pe el.

— Nu o să stau mult, spuse Paul. Conduc de o săptămână încontinuu, cu fata asta lângă mine. Are niște idei tare ciudate. Nu ai mai văzut așa ceva, jur!

Făcu o pauză, apoi spuse:

— O să mă caute și aici, așa că plec curând. Nu vreau să fac probleme nimănui.

— Nimeni nu își face griji de genul ăsta, îl asigură ea.

Tăcură amândoi și Isabela mai trase un fum.

— Sunt totuși curioasă cum v-ați procopsit unul cu altul. Tu nu ești genul care să aibă nevoie de un tovarăș de drum, deci presupun că ți-a căzut în brațe? zâmbi ea. Ce-ai făcut, ai salvat-o de pe stradă?

— Cam așa ceva.

— Paul, eroul în pijamale cu dungi. Te-am văzut la teveu acum o săptămână. Arătai bine. O să te predai?

— Pe dracu'!

Isabela arătă cu capul înapoi:

— Ce i-ai spus?

— Cum adică?

— Despre tine. Ce i-ai spus? Sunteți umăr la umăr de o săptămână. Când e la drum, omul își deschide gura, are tendința să-și ușureze sufletul. Povestește despre el și spune ce gânduri are. Sunt ferm convinsă că ea ți-a spus tot ce e de spus despre ea, dar sunt și curioasă, *tu* ce i-ai povestit despre tine? Tot vechea legendă? Sau ai alta nouă?

Paul tăcu sugestiv, își supse un dinte, apoi se întinse și îi luă țigara din mână.

— Și tu? Ce cauți aici? De când ești aici?

Trase un fum și i-o înapoie.

— De vreo trei zile. Am ieșit un pic la aer, așa ca tine. Cum ți-am spus, mă sufocam între patru pereți. Simțeam că înnebunesc. Mâine la amiază mă întorc în oraș.

— Ești bine, în rest? Toate *bine*?

— Da, totul e *perfect*, zâmbi ea rece, pronunțând ultimul cuvânt cu emfază.

— Ce face Marcel?

— E plecat în Pacificul de Sud. Delegație. Călătorește mult de când l-au avansat.

Paul o străpunse cu privirea.

— Hm, bun. Bine.

Isabela scuipă un fir de tutun. Paul o întrebă:

— Ai ceva pe suflet?

— De ce întrebi?

— Aveam impresia că ai probleme.

— De ce ai avea impresia asta?

— Nu știu. Tu ce crezi? De ce aș avea impresia asta?

— Pentru că baba nu e în stare să-și țină gura închisă, oftă ea.

— Mi-a spus ceva ciudat când am venit. Ceva ce nu am auzit niciodată din gura ei. O formulă anume.

— Ce ți-a spus?

— Îmi stă pe limbă, dar nu pot să-mi amintesc exact cuvintele. Ceva ce mă ducea cu gândul la sfârșituri. Știi cum vorbește ea, are stilul ăla ciudat de a se exprima... Parcă vorbește din cărți.

Isabela dădu din cap, zâmbind și privind în gol spre podea.

— Sunt fiica mamei mele, murmură ea.

— Exact, aprobă Paul încet, apoi se întinse iarăși după țigară.

— Nu o asculta. E *nebună*, oftă Isabela.

Se așează și el pe pervaz, umăr în umăr cu soră-sa. Fumară în tăcere, apoi el spuse:

— O să fie bine. Presimt asta.

— De când dracu' ești așa optimist?

— Nu știu. Am obosit să fiu supărat. Bătrâna a spus că îi pare rău pentru noi. Zicea că fiecare zi e din ce în ce mai întunecată, din ce în ce mai rece. Nu știu ce simt. Nu cred că sunt neapărat optimist, dar simt nevoia să dau jos

de pe umeri greutatea asta. Vreau să fiu ușor. Am fost greu prea mult timp.

Isabela se încruntă și ochii i se umeziră pentru o clipă. Își strânse buzele în două linii subțiri, apoi spuse, aprobând din cap:

— Știu ce vrei să spui.

— Știi? se întoarse el spre ea.

— Da. Cred că o să fac și eu același lucru.

— E bine așa. O să fie bine, spuse el și își puse un braț pe după umerii ei.

Nu adăugă faptul că Sofia era responsabilă pentru acel gând ușor. Soră-sa l-ar fi luat peste picior.

***

Fata își pierdu întreaga după-masă stând întinsă pe pat, lăsându-se încălzită de razele soarelui. Îi lipsea peisajul aflat în continuă mișcare.

Mișună prin casă și ajunse în baie. Se privi în oglindă. Era atrăgătoare.

Deschise dulăpiorul de medicamente și își trecu degetele peste toate flacoanele și borcanele și celelalte obiecte aflate acolo. Le desfăcu pe toate pe rând și își băgă nasul în ele, la propriu. Când era mică, îi plăcea foarte mult să caute prin lucrurile altora, prin sertare și dulapuri. Găsea tot felul de obiecte pe care nu le cunoștea și nu și le putea explica și își închipuia povești care să le includă. Ieși din baie și rătăci prin casă. Nimeri într-o altă cameră care, din cauza dezordinii, părea a fi a bătrânei. Simțea o bucurie naturală și curată în a-și afunda mâinile pe ascuns în lucrurile altora. Să încerce jachetele altora. Să poarte pălăriile care miroseau a păr stătut sau să-și tragă pe degete inelele grele din aur, șlefuite fără măiestrie. Să răsfoiască albume cu fotografii vechi și să citească inscripțiile de pe spatele lor. Vara 2020. Festivalul de jazz – Robert, Sandra și Marco. Crăciunul. Un *party* la piscină unde nu am fost invitați. Un *roadtrip* pe timp de seară. O zi la plajă. Atâtea momente, atâția oameni.

Niciodată cunoscuți. Îi plăceau lucrurile altora, să le vadă înșirate frumos în sertare. Ochelari cu rame de os și lentile estompate de timp. Andrele încâlcite prin vreo papiotă de ață. Un ceas cu bateria moartă și cronografele rupte sau CD-uri vechi, pline de pete și zgâriate de la prea mult ascultat. Luă ceasul în mână și îl privi. Îl duse la ureche. Era mut. Răscoli sertarul și găsi medicamente în staniol, expirate de mult. Mai scotoci și dădu peste un flacon plat, de aluminiu. Îl luă în mână și constată că era aproape plin. Îi desfăcu capacul și mirosi. Părea a fi tărie. Gustă, se strâmbă și îl puse înapoi în sertar.

Soarele intra pe fereastră și în acea odaie, ca în celelalte. Aerul avea culoarea vaniliei. Pereții erau plini de fotografii. Erau unele cu o femeie roșcată, singură. Altele cu aceeași femeie și doi copii care semănau foarte bine unul cu altul. Sofia deduse că era vorba de bătrână, de Paul și sora lui. Prin fotografii mai apărea ocazional și un bărbat. Era atrăgător și părea tăcut. Zâmbea reținut și părea să aibă un secret groaznic.

Auzi pași apropiindu-se, așa că închise sertarul.

***

Sofia se apropie de bătrâna care stătea aplecată deasupra mașinii de scris pentru orbi. Simțind-o că se apropie, bătrâna își îndreptă spatele și se opri din scris. Pipăi cu degetele suprafața mesei și găsi ce căuta. Își aprinse o țigară dintr-un pachet de Red Apple. Suflă fumul afară.

Sofia se așeză sfioasă pe un scaun, lângă masa mare din sufrageria largă.

— Care e povestea ta? întrebă bătrâna.

— Poftim?

— Care e povestea ta?

Primul lucru care îi veni Sofiei în minte la auzul acestor cuvinte fu acea întâlnire halucinantă la care participase cu mare reticență în urmă cu câteva luni. Un tip cu care se

culcase o acuzase că era nimfomană și îi recomandase, în glumă, să se ducă la întâlnirile unui grup de susținere numit *Futăcioasele Anonime*. Curioasă, Sofia ajunsese într-un subsol bine luminat care mirosea a mucegai și, înainte să-și dea seama ce se întâmpla, cineva o întrebă care era povestea ei, iar ea se ridică în picioare și rosti cuvintele:

— Bună seara. Mă numesc Sofia și îmi place să mă fut.

Dar bătrânei nu îi putea spune chestia asta, așa că ridică din umeri:

— Nu am nicio poveste.

— Fiecare dintre noi are o poveste. Cred că a ta e interesantă într-un mod familiar.

Cred că suntem la fel, străino.

— De ce credeți asta?

— Fiindcă am un fler pentru povești interesante. *Văd* în ochii tăi o foame care nu se potolește cu mâncare. În plus, ai ajuns aici împreună cu fiul meu.

— Și ce-i cu asta?

— Paul e căutat de poliție. Și e un om inteligent. Nu se încurcă cu oameni cu care nu ar trebui să se încurce, cu atât mai puțin nu se încurcă cu fete de liceu când e pe fugă. Trebuie să stea departe de problemele pe care cele ca tine le aduc.

Sofia roși, aducându-și aminte de toate cele întâmplate, într-un *flash* revelator. Apoi spuse:

— Și eu sunt căutată. Dar de animale mai vicioase și mai eficiente decât poliția.

— I-auzi! ridică bătrâna din sprâncene. Știam eu că e o poveste interesantă. Te rog, continuă.

— Mă caută oamenii senatorului Knopf. Nu știu dacă ați auzit de el.

— Cum să nu? E un rechin tare puternic zilele astea. A ajuns în vârful lanțului trofic. Mulți spun că singurul om... singura ființă mai puternică decât el, în zilele astea, e doar dumnezeu.

— Păreți să știți destule și despre Knopf, și despre dumnezeu.

— Eh, nu ajungi la vârsta mea fără să ştii câte ceva. Spune-mi, de ce te caută Knopf? Şi, te rog, renunţă la formalităţi.

— Vrea... cred, adică Paul crede că oamenii lui Knopf vor să mă ucidă.

Bătrâna schiţă un zâmbet.

— De ce?

— Fiindcă sunt însărcinată cu el.

Bătrâna începu să râdă.

Sofia întrebă:

— Ce e aşa amuzant?

— Ah, să fii tânără şi să faci copii cu bărbaţi care nu pricep însemnătatea vieţii, şi care mai au şi de două ori vârsta ta...

— De fapt, cred că are de trei ori vârsta mea.

Bătrâna îşi potoli râsul, apoi spuse:

— Da, probabil. Oricum, ştiu cum e. Am fost acolo. Eram însărcinată cu Paul şi cu soră-sa şi nu aveam nici eu mulţi ani peste tine.

— Poate. Dar sunt sigură că tatăl lor nu voia să vă ucidă.

— Ţi-am spus să renunţi la formalităţi. Da, asta aşa e. Robert nu voia să mă ucidă. De fapt, mă iubea foarte mult.

Bătrâna făcu o pauză şi trăsăturile îi deveniră sumbre. Spuse:

— Eu eram cea care voia să ucidă.

— Pe cine?

— Pe Paul şi pe sora lui.

— De ce? se îngrozi Sofia.

Fiindcă următorul impuls după creaţie este acela de a distruge.

— Credeam că vor ajunge ca mine.

Sofia nu înţelegea.

— Credeam că vor orbi.

— Dar nu s-a întâmplat asta, spuse Sofia.

— Nu încă. Sabia asta încă nu a fost înlăturată de deasupra capului lor. Sau a nepoţilor mei, dacă aceştia se vor materializa vreodată.

Glasul ei părea amar. Își plimbă privirea oarbă peste trupul fetei și adulmecă aerul discret:

— Toată viața mea am născut. Toată viața mea a fost un lung travaliu. Paul și Isabela nu sunt singurii mei copii. Poate ar fi trebuit să mă limitez la cei pe care îi puteam controla. La cei al căror sânge nu era diluat cu al altuia.

Sofia își îngustă ochii, fiindcă nu era sigură că pricepea despre ce vorbea bătrâna.

Bătrâna își mai aprinse o țigară și reiteră:

— Poate că ar fi trebuit să mă opresc la cei pe care i-aș fi putut ucide fără să mă doară. Dar nu mă puteam abține. De fiecare dată îmi spuneam că era ultima oară. Nimic nu e mai frumos decât promisiunea unei noi vieți.

Sofia rămase tăcută.

Bătrâna continuă:

— Sau durerea, atunci când visul se destramă.

Fata înghiți în sec.

Oare copilul din pântecul ei avea să fie o binecuvântare sau un blestem?

— Vorbești ca din cărți.

— Defect profesional, recunoscu bătrâna. Dar nu îți face griji. Copilul va fi exact așa cum trebuie să fie.

Bătrâna găsi că îi era foarte ușor să se exprime în fața acelei fete și, chiar dacă nu o înțelegea întru totul, fata era o ascultătoare foarte bună.

— Voiam să le trăiesc pe toate și să încerc să învăț cât mai multe din ele.

Sofia declară:

— Exact asta vreau și eu!

— Știu. Se *vede* în ochii tăi. De aceea ți-am spus că suntem asemănătoare.

Sofia se lămuri în cele din urmă cine era bătrâna. Șocul încă nu se destrămase când ajunseră la unul dintre subiectele preferate ale bătrânei:

— Ai auzit de *Sticlă*?

— Da, normal! E cartea pe care am citit-o de cele mai multe ori. De fapt, singura pe care am citit-o de mai multe

ori. Am primit-o în dar de la Anton, când eram în spital, după ce mi-am rupt un picior. Zicea că o să-mi placă. Zicea că era o carte despre mine.

— Păi, poate că e. Ești o fată tare stranie.

— Cum adică?

— Faci o mulțime de lucruri pe care cei de vârsta ta nu le mai fac. Asculți muzică bună, citești, nu ai un smartphone care să îți țină loc de inimă.

— Eh, nu cred că sunt singura.

— Generația dinaintea mea putea cita din memorie pasaje din cărți. Generația mea s-a hrănit cu citate din filme. Generația lui Paul s-a mulțumit să citeze din sloganuri sau glume de pe internet, dar generația ta nici măcar asta nu mai face.

— Cum e să fii scriitoare? Am încercat și eu să scriu. După ce am citit *Sticla*, scena cu romanul de pe perete mi-a stârnit cheful, dar m-am pierdut pe drum. Nu aveam povești interesante de spus.

— Toată lumea are măcar o poveste interesantă de spus, i-o întoarse bătrâna. Dar nu toată lumea știe să o spună. Și eu la început doar scriam. Abia acum sunt scriitoare.

— Și care e diferența?

— Diferența este că eram tânără, iar acum sunt bătrână. Atunci nu știam regulile, nu știam ce era posibil și ce era imposibil. Eram ca pisica aceea care, neștiind că era imposibil să treacă printr-un perete, a făcut-o. Am trecut prin peretele prin care nu se putea trece.

Făcu o pauză și mai trase din țigară.

— Eram liberă să fac ce voiam, să ajung cât de departe mi se părea mie rezonabil, să împing limitele cât de mult voiam, fără vreun plan sau vreun ajutor. Luam lucrurile așa cum erau și m-am trezit că au trecut aproape patruzeci de ani de când fac asta. Este adevărat că pentru a fi scriitor trebuie să ai o sensibilitate aparte. E ceva ce nu se poate simula. Trebuie neapărat să o ai, să fie a ta. Trebuie să ai un suflet aparte. De fapt, trebuie să ai sufletul atât de mare și atât de clocotitor, încât trupul tău să nu fie de ajuns

pentru a-l cuprinde. Sufletul ți se va vărsa pe foaie. Asta înseamnă să fii scriitor. Dar trebuie să nu ai nici limite și să nici nu ții cont de reguli. Asta înseamnă să fii un scriitor cu vână adevărată, spuse bătrâna oarbă și își plantă iarăși țigara între buze. A fi scriitor înseamnă să nu trebuiască să te chinui să scrii, ci să te chinui atunci când nu scrii.

— Eu nu am porniri de genul ăsta, își lăsă fata capul în piept.

— Puțini le au, nu-ți face griji, o consolă bătrâna. Faptul că regreți asta e un triumf în sine, o asigură ea. Înseamnă că știi că nu ești moartă pe dinăuntru. Cei mai mulți se cred vii, deși nu sunt.

Cuvintele bătrânei avură darul de a o face pe Sofia să se simtă specială, dar îi aduseră aminte și de altceva. Întrebă:

— Cum e să fii mamă?

— O să afli curând, nu?

— De asta mi-e frică. Nu sunt pregătită pentru asta. Adică... nu mă simt pregătită.

— Niciuna dintre noi nu e vreodată pregătită, o liniști bătrâna.

— Da, dar... Nu știu. Am stări ciudate. Într-o clipă mă bucur enorm de mult că urmează să fiu mamă, iar în următoarea clipă totul se întunecă și parcă îmi pierd abilitatea de a lua hotărârea corectă. De când am aflat că sunt însărcinată, mă gândesc uneori mult la copilul din mine și mă obsedează gândul că se va naște din nimic, așa cum și eu tot din nimic m-am născut, iar alteori trece și o zi întreagă fără să-mi aduc aminte de el, iar asta... mi se pare groaznic! Aș vrea să știu *acum*: o să fie copilul acesta un blestem sau o binecuvântare?

Bătrâna începu să râdă și nu se mai putea opri. Sofia o privi cum își încrețea fața ridată și îi auzi vocea stridentă izbindu-se de pereții casei. În cele din urmă, bătrâna se opri din râs și o lămuri:

— Asta este întrebarea, nu? Cea pe care și-o pune fiecare femeie, în sinea ei, în singurătatea ei, în locul acela unde

poate fi sinceră cu ea însăşi şi poate să pună cele mai groaznice întrebări fără să fie judecată. Ironia sorţii face ca şi eu să mă fi aflat într-o situaţie asemănătoare cu cea în care te afli tu acum. Eram tânără, nehotărâtă şi urma să am un copil, de fapt, doi, cu un bărbat mult mai în vârstă decât mine. Atunci nu ştiam dacă mă iubea şi nu ştiam dacă voiam copiii aceia. Tot atunci am aflat că urma să orbesc şi că era posibil să transmit boala asta copiilor mei. Totul din jurul meu îmi spunea să renunţ la sarcină. Aş fi scăpat de o groază de probleme şi de griji, crede-mă.

Bătrâna se lăsă pe spătarul fotoliului şi păru să rememoreze în faţa ochilor săi albi întreaga istorie. Într-un final spuse:

— Apoi s-a întâmplat ceva şi am hotărât să îmi nasc copiii.

— Ce s-a întâmplat? vru Sofia să ştie.

— Nu contează. Ceea ce s-a întâmplat are însemnătate doar pentru mine. Pentru restul lumii ar fi doar ceva trivial şi neînsemnat. Să spunem doar că mi-am primit răspunsul la întrebarea *aceea*.

Sofia oftă. Simţea că femeia bătrână şi oarbă deţinea secretele de care ea avea nevoie. Apoi o auzi vorbind din nou:

— Mi-am născut copiii şi apoi totul s-a schimbat. Aveam un cerc de femei cu care mă întâlneam, era un fel de grup de susţinere pentru femei care tocmai născuseră. Mă întâlneam cu toate femeile alea şi îmi spuneau că pruncii mei nu mai sunt ai mei fiindcă i-am născut. Ăsta a fost cel mai rău lucru pe care l-am făcut, i-am rupt din mine şi acum erau fiinţe noi şi nu ştiau de mine, şi nici nu voiau să ştie. Îi interesa doar să trăiască, să mă folosească şi să mă obosească până când nu mai eram bună de nimic. Apoi aveau să-şi vadă de viaţă şi să mă uite. După ce i-am născut, pe Paul şi pe soră-sa, am pierdut o parte din mine. Le-am dat-o lor şi mi-am pierdut feminitatea. Nu mai ştiam să fiu cochetă, nu mă interesau ieşirile. Nu mai voiam să fac sex. Doamne, şi ce mult îmi plăcuse sexul înainte! Mă simţeam

urâtă și știam că era prețul pe care îl plăteam pentru ei, pentru că îi aveam. Vaginul îmi atârna ca mâneca unui vrăjitor și mă simțeam uzată de tot. Dar îi iubeam. Să-ți ții nou-născutul în brațe este ceva ce fiecare mamă va ști să aprecieze la momentul potrivit. E ca și cum ții în brațe infinitul, crezi că orice e posibil și te simți puternică, plină de dreptate și înrădăcinată în toate câte te înconjoară!

Bătrâna suflă fumul afară și adăugă:

— E sentimentul perfect.

Își mai aprinse o țigară și spuse:

— Uneori mă trezeam în miez de noapte ca dintr-un coșmar și mă gândeam cu groază că fusesem la un pas de a nu-i avea. Că fusesem la *un pas*...

Fălcile lăsate ale femeii se încleștară și ochii i se umeziră. Bătrâna păru să-și amintească ceva, apoi scutură din cap.

— Fă ce crezi tu de cuviință. Orice decizie vei lua, va fi cea corectă.

Sofia se lăsă pe spătarul scaunului.

Pe peretele din fața ei atârna capul unei căprioare, iar ochii ei negri erau larg deschiși și nu aveau să mai clipească niciodată.

Se mutară pe verandă. Greierii se auzeau în întunericul din jurul casei.

Bătrâna îi spuse fetei:

— Hai, ridică-te o clipă. Du-te în camera de zi și o să găsești pe al doilea raft de sus o copie a *Sticlei*. Adu-o aici.

Bătrâna îi dădu un autograf Sofiei pe un exemplar din *Sticlă: O biografie în viu grai a Clarei Munro*, spunând:

— Uite aici, o mâzgălitură pentru când voi fi moartă și celebră.

— Dar ești deja celebră! spuse Sofia și avu grijă să nu se mai formalizeze.

— Ce înseamnă să fii tânăr! Draga mea, celebritatea din timpul vieții e ca focul pe care *îl poți* întreține. Adevărata faimă e cea care se naște din cenușa ta.

Se lăsă liniștea. Câinele era tolănit lângă fotoliul fetei.

— Te uiți la stele? întrebă bătrâna.

— De unde știi?

— Toată lumea le privește când apar și toată lumea tace când le privește. Nu ai cum să nu le privești.

— Sunt atât de strălucitoare. Nu am văzut niciodată stele atât de mari. Și totuși, sunt aceleași stele pe care le privesc de când eram mică, spuse Sofia melancolică.

— Mi-am dat seama că ești genul de om căruia îi place să privească stelele.

— De cât timp locuiești aici?

— M-am mutat aici când Paul și Isabela au împlinit 7 ani, deci... de mult timp. A fost decizia pe care am luat-o împreună cu tatăl lor. Eram aproape oarbă și orașul devenise prea mult pentru mine.

— Aș putea să-mi petrec și eu câteva decenii pe veranda asta, șopti Sofia îngândurată.

I-ar fi plăcut să fie mereu înconjurată de natură, de liniștea aceea sălbatică.

— Să privesc stelele astea în fiecare seară, oftă fata.

— Da. E ceva legat de locul ăsta care mă face să mă simt împlinită și ajunsă la capătul puterilor. Poți călători și poți vedea lumea întreagă – eu știu, fiindcă am făcut-o –, dar nicăieri nu poți fi mai fericit decât în mijlocul simplității naturale. Aici, timpul curge altfel. Parcă ieri eram tânără și frumoasă, iar acum mă pregătesc să închid ochii. Alteori am impresia că străbat podelele astea de un milion de ani. Dar nu contează. Ce contează e că simt liniștea. Lipsesc multe lucruri moderne din casa asta, dar niciodată în cei 30 de ani de când locuiesc aici nu le-am simțit cu adevărat lipsa. Regulile lumii ăleia – arătă cu capul spre pădurea care înconjura casa – nu se aplică aici. Locul ăsta e străin de reguli. Aici se poate întâmpla orice.

— Faci să pară totul atât de simplu și de atrăgător, observă Sofia.

— Așa sunt lucrurile în general. Dacă ai ochi să *vezi*! adăugă bătrâna, rânjind pentru o clipă.

Făcu o pauză.

— Și ai dreptate, sunt mai mari. Stelele, vreau să spun. Nu știu care e explicația, dar cică în locul acesta stelele sunt mai strălucitoare decât oriunde în lume. Elena îmi spune asta des.

— Nu le-ai văzut niciodată de aici?

— Ba da, dar a trecut multă vreme de atunci. Să tot fie vreo 30 de ani de atunci. În vremurile acelea, vederea îmi revenea uneori. Nu pe deplin, dar mai puteam distinge unele lucruri. Lucruri care contau.

Sofia rămase tăcută.

— Apoi a venit întunericul și nu m-a mai părăsit. Elena e ochii mei acum.

— Nu e prea vorbăreață, hm?

— Nu, nu e, dar ăsta e un lucru bun. Ne place liniștea amândurora. Uneori trec săptămâni fără să ne spunem un cuvânt.

Greierii cântau frumos în iarba din jurul casei. Vârfurile copacilor zigzagau cerul limpede, iar Calea Lactee strălucea ca un roi imens de licurici.

Sofia zâmbi. Era prea plăcut pentru a putea fi suportat.

— Nu aș putea să tac atât de mult timp, spuse Sofia în timp ce mângâia capul labradorului. Eu nu. Dar Anton ar putea.

— Cine e Anton?

— Fratele meu. Unul dintre ei. Geamăn.

— Și tu ai un frate geamăn?

— Mhm.

— Unde e el acum?

— Nu știu. A rămas în urmă. Acasă.

Rămase tăcută câteva clipe, apoi spuse cu mândrie în glas:

— Mi-e dor de el. Mă întreb ce face acum...

Câinele se ridică în două labe.

— De ce îl cheamă „al IV-lea"? întrebă Sofia.

— Pe Câine?

— Mhm.

— Fiindcă e al patrulea câine pe care îl am. E strănepotul primului câine pe care l-am avut.

— Şi pe cei dinaintea lui tot „Câine" îi chema?

Bătrâna aprobă din cap.

— Am avut şi eu o pisică. O strigam Mâţuţă.

Fata râse înfundat, apoi adăugă:

— Acum e cu Anton. M-a muşcat de mână, săraca, nu era vina ei. Cred că s-a speriat. Maică-mea a crezut că e turbată sau ceva de genul ăsta. M-a pus s-o dau. I-am dat-o lui Anton. El avea nevoie de ea mai mult decât mine.

Râse:

— Mi-e dor de el şi de bezmetica aia mică! Mereu se căţăra pe mine şi mă zgâria. Toată eram plină de zgârieturi pe mâini. Uneori mă întorceam acasă şi trebuia să găsesc scuze plauzibile, în caz că maică-mea îşi găsea timp să mă întrebe ce am păţit. Cred că aşa se manifesta pisica. Era mereu în defensivă. Am găsit-o abandonată pe o alee. Era singură şi slabă ca o fantomă. Dar avea nişte ochi... O iubesc şi pe ea şi mi-e dor şi de ea.

Bătrâna râse:

— Îţi place să-ţi aduci aminte despre lucrurile bune din viaţa ta.

— Cui nu-i place asta?

— Oamenilor care nu pot face diferenţa între lucrurile bune şi cele rele.

— Există asemenea persoane?

— Împarţi acoperişul cu una. Cu cel puţin una.

Apoi rămaseră tăcute. Bătrâna îşi mai aprinse o ţigară şi, după ce o fumă, capul îi căzu în piept. Sofia rămase în fotoliul ei. După o vreme, bătrâna tresări şi se adresă pădurii negre dinaintea ei, ca şi cum uitase că nu era singură:

— *Văd* un tânăr singur şi obosit. Cred că e şi rănit. Aleargă pe o şosea pustie care duce spre noapte. Şchiopătează de un picior şi se gândeşte că vine clipa când totul se va sfârşi. Aude în spatele lui plânsul celor mulţi şi tot ce vrea e să înceteze. Tânjeşte după linişte şi după lipsă de mişcare. Se îndreaptă spre noi.

Sofia se încruntă, fiindcă nu știa despre ce vorbea bătrâna. Cum ar fi putut ști?

— Îmi pare bine că l-am întâlnit pe Paul. Fără el nu aș fi... nu aș fi fost aici acum.

Bătrâna rânji:

— Da, și eu mă bucur. Pari să-l echilibrezi. Avea nevoie de puțin echilibru. Mereu a fost un om îngreunat de faptele lui.

— Cum adică? întrebă Sofia și glasul îi tremură puțin.

Bătrâna oftă și rămase criptică:

— Cred că fiecare adevăr are mai multe fețe.

Apoi se întoarse spre fată și îi spuse:

— Lucrurile nu se vor termina aici. Nici pentru tine și nici pentru el.

Baba juca *jocul pronumelui.*

Cine era *el*?

— Nu înțeleg, se fâstâci fata.

— O să vină și vremea aceea. Hai la culcare.

***

Anton era obosit, simțea oboseala în oase, era o durere umedă și grea și închidea ochii fără să lupte. Era atât de obosit, încât și-ar fi dat sufletul fără să se gândească de două ori la asta pentru a putea închide ochii definitiv.

Rătăcise prin pădurile acelea străine vreme de două zile... sau erau două săptămâni?

Nu mai știa și uneori avea impresia că tot progresul pe care-l făcuse, că fiecare pas înainte era, de fapt, doar în mintea sa. Avea impresia că încă era acolo, în mijlocul pădurii, înconjurat de copaci și de munți și de frunzele moarte. I se făcu teamă că delira și că imaginația lui, niciodată prea bogată, își atinsese apogeul.

Nu îi venea să creadă că înaintea lui, printre copaci, se afla ceea ce ochii îi spuneau că se afla.

Retrăi cu viteza durerii ultimele 48 de ore.

Seara era frig, foarte frig, şi nu găsise niciun loc în care să se adăpostească. Printre copaci putea vedea în zare, peste tot în jurul său, piscurile munţilor acoperite de zăpadă. Aerul rece muşca din pielea lui atât de tare şi atât de adânc, încât îi venea să urle.

Braţul rupt reacţiona şi Anton simţea frigul ca pe un vârf de cuţit înfipt în fractură.

Rucsacul din spinare îi ţinea oarecum de cald, dar suprafaţa protejată era mică. Avea doar tricoul pe jumătate rupt pe el şi o pereche de blugi subţiri şi murdari, care păreau mereu uzi, iar asta nu îl ajuta cu nimic.

Până în clipele acelea, toată lumea îl întrebase încotro se îndrepta, iar acum, că era singur, înconjurat doar de pădure, copacii din jur îşi clătinau vârfurile uşor, dezaprobator.

Le auzea vocile mute întrebându-l la unison unde mergea, ce credea că face, ce visa să realizeze sau să găsească. I se părea că până şi dumnezeu voia să ştie încotro se îndrepta şi acest din urmă gând nu era total lipsit de adevăr. Şi vocile acelea şuşoteau încontinuu, neobosite, o şoaptă ***a capella*** se rotea în jurul lui, se strângea în jurul trupului său zdrobit, îi zgâria urechile şi îl înghiontea în toate direcţiile. Anton se clătina şi călca nesigur pe frunzele moarte şi pe vreascurile care pocneau asurzitor sub tălpile sale. Sunetul era ameninţător şi agresiv, îi pălmuia inima. Se izbi de un copac cu umărul stâng şi durerea îi săgetă creierul.

— Lăsaţi-mă în pace! ţipă el brusc şi glasul i se împrăştie în jur.

Se opri speriat şi se roti pe loc de câteva ori, cercetând împrejurimile şi cerul.

Era singur.

Ochii i se stinseră brusc şi se lăsă în genunchi:

— Lăsaţi-mă în pace... vă rog, scânci el.

Ochiul rănit îi lăcrima, la fel şi celălalt. Începu să plângă de neputinţă şi de nervi.

Ajunsese atât de departe...

Îi era foame, fiindcă nu mai mâncase nimic de aproape două zile, în afară de jumătatea aceea de sandvici pe care o primise de la Osamu și ciupercile alea urât mirositoare, dar foamea și durerea din brațul rupt începeau să pălească în comparație cu noua senzație de frig care îi ciupea pielea în mod constant.

Mai rău chiar decât frigul era senzația psihologică că îi era frig.

Mintea dicta ceea ce trupul trebuia să simtă, iar dacă mintea nu se putea convinge pe sine că îi era bine, atunci vai de trupul din jurul ei.

Anton păși agale, clătinându-se, dându-și seama încetul cu încetul că frigul se lăsa în jurul său. Încercă să-și ocupe timpul măsurând distanța parcursă, dar nu putea să înainteze în linia perfect dreaptă, așa că nici asta nu era ceva ce putea să-l țină ocupat. Mai sărea un metru, mai adăuga cinci și tot așa.

La un moment dat se opri și își privi brațele.

Deveniseră livide.

Cel frânt se umflase și mirosea a ceva nedefinit. Îl atinse și strânse din dinți.

Își îndoi degetele de la mâna dreaptă, gândindu-se că mișcarea avea să le pună sângele în mișcare. Făcu la fel și cu degetele de la picioare și le simți încovrigându-se pe sub pânza tenișilor. Dar sângele rămânea rece și pielea rămânea rece și totul era rece.

Soarele cobora încet sub orizont, dar Anton nu îl vedea. Își frecă pielea cu sălbăticie, zgâriind-o cu unghiile, dar, în afară de durere, nimic altceva nu înlocui senzația de frig.

Începu să meargă mai departe. Încheieturile îl dureau. Știa că urmau ceasuri și mai grele, așa că se apucă să alerge. Se gândea să alerge tot drumul până la destinație. Avea să se încălzească, și ar fi trebuit să alerge ore bune. Dar era obosit și flămând și mai știa că, odată pornit, nu se va mai putea opri. Dacă s-ar fi oprit, ar fi pierdut căldură, iar

transpirația ar fi înghețat pe pielea lui. Pneumonia ar fi fost doar la un pas distanță, iar mijlocul pădurii era un loc foarte nepotrivit pentru a face pneumonie.

Alergă totuși o vreme, cu o viteză de zece kilometri pe oră, ținându-și brațul frânt aproape de piept, apoi se opri brusc. Se încălzise puțin, dar nu destul încât să transpire.

Nu era indicat să alerge, fiindcă putea să devieze de la curs. Singurele repere pe care le avea erau munții din jurul său. Pe aceștia îi putea distinge când ajungea în câte un luminiș sau vreo poiană. În rest, pădurea era atât de deasă și copacii atât de înalți, încât nici pe timp de zi nu prea ajungeau razele soarelui la el. Iarba nu creștea din lipsă de lumină. Pădurea era mixtă, de foioase și conifere. La picioarele sale se afla un covor de frunze moarte și ace uscate.

Acum se întunecase complet. Anton tremura violent și își dădu seama că nu se putea mișca din loc. Își îndoi degetele de la mâna dreaptă. Le simțea îndepărtate și rigide, de parcă erau îmbrăcate în porțelan. Pentru o clipă i se făcu teamă că, îndoindu-le, le-ar putea sparge.

Zgârieturile pe care și le făcuse rostogolindu-se peste pietrișul de lângă calea ferată, când sărise din tren, precum și vânătăile îl dureau îngrozitor. Parcă cineva îi zdrobise tot trupul cu un mai. Avea figura umflată de la pumnii și picioarele pe care le încasase.

Se lăsă repede în genunchi și își dădu jos de pe umeri rucsacul. Căută chibriturile și aprinse unul, ținând cutia între genunchi. Căldura flăcării era puțină, dar dulce și degetele începură să-l furnice. Apoi flacăra se stinse și Anton aruncă chibritul.

Începu să adune frunze moarte. Reuși să construiască o movilă și apoi se aplecă asupra ei. Scoase cutia cu chibrituri și aprinse unul. Îl ținu într-o scobitură a movilei, dar flacăra din priviri i se stinse odată cu flacăra chibritului și Anton înțelese că norocul se mai îndepărtase de el cu un pas.

Frunzele erau umede și putrede. Nu ardeau.

Închise ochii în întuneric și își strânse fălcile cât putu de tare, până când mandibula îi alunecă într-o parte și își mușcă limba.

De nervi, aruncă cutia cu chibrituri în bezna din fața lui. Oricum nu îi erau de folos. Foamea îl bătu pe umăr iarăși, amintindu-i de prezența ei. Anton își apucă abdomenul și se încordă pentru a potoli gemetele ce veneau de acolo.

Se îndoi de mijloc și fruntea sa atinse pământul rece și umed. Își aduse aminte că era și obosit. Buzele crăpate de sete se lipiseră una de alta.

Frigul mușca acum din el mai puternic ca oricând și nu putea face nimic ca să se apere de el, ca și cum era înconjurat de o mie de dușmani invizibili, care îl împungeau cu arme invizibile din toate direcțiile. Când se întorcea spre unul, ceilalți îl înțepau din alte direcții. Nicăieri nu era în siguranță și nu avea un perete de care să-și lipească spatele obosit și expus.

Apoi îi veni o idee.

Se ridică în picioare și începu să adune și mai multe frunze, până făcu o movilă mai mare. Apoi se ghemui lângă ea și o trase peste el. Frunzele miroseau a mucegai și erau reci și umede. Fiecare atingere îi făcea pielea să ia foc de durere. Erau doar picături de apă rece care i se prelingeau pe piele, umezindu-i tricoul și blugii, dar pentru Anton păreau spini de oțel.

Nu se zbătu deloc și își ținu respirația cât de mult putu. Își ținea trupul încordat și înțepenit, iar mușchii începeau să-l doară. Cu palmele făcute căuș încerca să conserve respirația lentă și fierbinte. Era întuneric și nu mai simțea vântul ușor și rece. Avea foarte multe frunze deasupra lui. Oricine ar fi trecut pe lângă el nu ar fi fost în stare să spună că era acolo. Încet-încet începu să se încălzească, dar oboseala și foamea îl doborâră înainte să-și dea seama de acest lucru.

Adormi sau leșină, cu obrajii umezi și cu izul sărat al lacrimilor scurgându-i-se în gură, iar a doua zi o luă de la capăt.

***

— Dumnezeule! strigă Sofia. Anti! exclamă ea în timp ce se apropia de el.

Bătrâna se ridică în picioare pe veranda albă şi ascultă sunetele din jurul ei.

Anton şchiopăta şi îşi ţinea braţul frânt la piept, în dreptul coastelor rupte. Era murdar şi oboseala era adânc înfiptă în fiinţa lui. Dar vederea surorii sale alergând spre el îi făcu ochii să se aprindă.

Cuvintele i se scurgeau aiurea de pe buzele rupte de lovituri şi uscate de sete, nu i le asculta nimeni, nici măcar el.

Sofia îl privea cu ochii mari şi speriaţi şi era acolo şi un bărbat blond, iar în spatele lor, dintre copacii înalţi răsărea o casă albă cu verandă largă, o imagine care îi dădea un sentiment de déjà-vu. Întinse un braţ julit spre ea, spre Sofia. Un foc ardea în pieptul său.

Deschise gura şi i se păru că rostise numele surorii sale.

Apoi căzu la pământ.

Se făcea că era într-un luminiş, într-o poiană dintr-o pădure deasă. Frunzele erau verzi, copacii tineri. Era o zi de vară şi soarele strălucea pe cer, aruncând raze printre frunzele pădurii. Era un drum. De-o parte şi de alta, iarba înaltă şi deasă foşnea încet. Apoi începu să se întunece. Cerul se înnegri. Erau mii de păsări negre. Nu ştia ce erau. Ciori? Corbi? Fâlfâitul aripilor lor stârnea o furtună, iar trupurile lor acopereau lumina soarelui. Era noapte în mijlocul amiezii.

În capătul drumului văzu o siluetă. Era neagră. Ca un iris vertical. Se apropia de el şi putu să-şi dea seama că era silueta unui om. Un bărbat. Silueta era bine conturată acum, dar era tot neagră.

În jurul lui, pădurea începu să vibreze. Frunzele cădeau din copaci, veştejite.

Silueta neagră se apropia de el. Acela era el. Bărbatul care putea să elibereze pe oricine. Iar Anton avea nevoie să fie eliberat.

Dormi două zile ca și cum ar fi dormit treizeci de minute într-o după-masă plictisitoare și toridă de miercuri, iar a treia zi se trezi de dimineață cu un șoc.

Avea brațul stâng bandajat și prins într-o atelă fermă și bine făcută.

Nu își putea aduce aminte unde se afla.

Se afla într-un pat cu așternuturi curate. Era înțepenit din cauza durerii. Trupul său zăcuse într-o stare relaxată și șocul durerii era absorbit încet. În încăpere era atât de multă lumină, încât parcă plutea într-o ceață densă.

Își simțea trupul strâns, ca și cum purta o piele prea strâmtă pentru carnea lui. Dădu la o parte pătura care-l acoperea și văzu că era bandajat la mijloc. Brațul stâng îi atârna pe lângă corp.

În cadrul ușii apăru Sofia. Anton o privi o clipă, apoi realiză că era în siguranță. Mintea i se goli complet. Își lăsă capul înapoi pe pernă și îl ridică imediat înapoi.

— Sofia...

Fata țâșni spre patul lui și îl luă în brațe. Îl strânse cu putere la piept. Avea ochii împăienjeniți de lacrimi.

— Anti, Anti... ce ai făcut? Ce ți-au făcut? șopti ea.

— Te-am căutat, murmură el slăbit. Te-am căutat atât de mult. Peste tot.

Mângâie părul mătăsos al fetei și o privi.

— Cum m-ai găsit? întrebă ea, retrăgându-se puțin, ca să-i poată vedea mai bine ochii.

Anton își aduse aminte de ideea care îl lovise atunci, pe aleea de lângă clubul The Box.

Cei doi frați făceau parte din Cyborg Foundation, organizația aceea cu pretenții progresiste a lui Neil Harbisson[1].

1. Neil Harbisson (n. 27 iulie 1984) este un artist avangardist și primul cyborg recunoscut oficial de un guvern. Harbisson a devenit primul cyborg în urma implantării unei antene direct în craniu. Această antenă folosește vibrațiile din interiorul craniului pentru a transforma tot felul de informații (inclusiv radiații

Sofia își făcuse implanturi de augmentare auditivă ca să scape de surzenia pe care fratele ei i-o cauzase accidental, iar el își corectase miopia cu niște lentile implantate direct în globul ocular. Asta era versiunea oficială. De fapt, Anton acceptase să-și facă implantul pentru a o încuraja pe sora lui să facă la fel. Se simțea – și într-o mică măsură chiar era – vinovat de surzenia Sofiei.

Ăsta era el: eroul miop.

Implanturile nu fuseseră ieftine, costurile fiind suportate, în mare parte, de Fundație, pentru a atrage noi membri. Cei doi dobândiseră statutul legal de *cyborg* în urmă cu un an, în conformitate cu prevederile legii referitoare la acest subiect. Orice persoană care își modifica trupul, prin adăugarea unor elemente care să-i confere abilități ce depășeau limitele umane, era declarat, în mod legal, *cyborg*.

Implanturile Sofiei îi permiteau să audă, pe lângă sunetele obișnuite, ultrasunete sau subsunete, iar implanturile lui Anton îl făceau capabil să vadă în spectrul infraroșu.

Când nu fusese în stare să mai facă un pas de pe aleea aceea de unde fusese luată Sofia, Anton își amintise de implanturi și se prezentase la sediul Fundației din oraș. Își recitase numărul de înregistrare și apoi ceru să vorbească cu un tehnician.

Tehnicianul se numea Yerzy și avea, din motive practice și din admirație pentru fondatorul mișcării, o antenă inserată în lobul occipital, care să-i permită să perceapă culorile. Yerzy suferea de acromatopsie. Cei doi se cunoșteau.

— Văd că ai bagajele făcute. Unde pleci?

— Nu știu încă, murmură Anton, apoi trecu direct la subiect: Vreau să știu dacă pot folosi semnalul emis de implant pentru a detecta poziția purtătorului.

---

electromagnetice, apeluri telefonice, muzică sau clipuri video) în sunete, pe care le transmite apoi lui Neil. În 2010, Harbisson a întemeiat Cyborg Foundation, o organizație internațională care apără drepturile cyborgilor și promovează *cyborgismul* ca mișcare culturală.

Yerzy îl privi cu suspiciune:

— De ce?

Anton realiză că cererea lui ridica tot felul de întrebări de ordin etic, așa că se hotărî să spună adevărul:

— Trebuie să-mi găsesc sora.

— Sofia? Unde e?

— Nu știu, de aceea am nevoie de ajutor ca să o găsesc. A dispărut ieri. Cred că a fost răpită.

— Vorbești serios?

— Ți se pare că glumesc?

— Ai fost la poliție? insistă Yerzy.

— Poliția nu e în stare să nimerească pământul cu pălăria din trei încercări. Nu îi interesează pe ei de soarta Sofiei. Pentru ei e doar o altă tipă care a dispărut. O statistică. Pricepi?

Yerzy dădu din cap, în timp ce analiza situația. Spuse:

— Fiecare implant are o semnătură electromagnetică specifică.

— Ar putea fi detectată?

— Normal. Dacă ai un modul electronic reglat pe aceeași frecvență, sigur, de ce nu?

— Ai un asemenea aparat?

Yerzy îl fixă cu privirea, apoi spuse:

— Omule, nu prea e legal ce îmi ceri tu. Avem proceduri și restricții clare când vine vorba de așa ceva. Aș putea să îmi pierd slujba, pe lângă alte chestii.

Iar răspunsul lui Anton fu scurt și greu:

— Sofia a dispărut. Trebuie să o găsesc și am nevoie de ajutorul tău.

Yerzy tăcu câteva secunde lungi. Pe sub obraji i se vedeau mușchii dansând haotic. Spuse:

— Hai cu mine.

Merseră într-un atelier și tânărul materializă un aparat nu mai mare decât un telefon mobil, cu un *display* pe bază de cristal lichid.

— Trebuie doar să introducem codul de înregistrare al implantului, ca să știe ce frecvență să caute.

Anton luă aparatul și îl cântări în palmă.

Yerzy adăugă:

— Nu o să-ţi arate o hartă cu locul ei exact, dar o să îţi dea coordonate cu o marjă de eroare foarte redusă. Va trebui să te descurci cu o hartă.

— Am înţeles, spuse Anton şi se întoarse spre ieşire.

— Încă ceva, strigă Yerzy în urma lui. Are o rază limitată de acţiune. Aproximativ 200 de kilometri. Dacă iese din rază...

Anton îşi încleştă fălcile. Aprobă din cap, apoi întinse mâna spre Yerzy:

— Mulţumesc. Nu o să uit asta.

— Baftă, îi ură tehnicianul.

Şi de atunci totul fusese o cursă contra cronometru. Anton îşi aducea aminte când pornise prima dată aparatul, cum îşi ţinuse respiraţia în aşteptarea unui semnal.

Se gândise că poate aparatul nu va funcţiona. Că poate nu va fi în stare să-i ofere informaţiile de care avea nevoie.

Carneţelul lui îmbrăcat în piele fusese plin de note cu coordonate. Îşi cumpărase o hartă şi însemna pe ea cu creionul locurile pe care aparatul i le scuipa. De câteva ori Sofia ieşise din raza lui şi atunci fusese nevoie să se orienteze pe baza poziţiilor anterioare ca să prevadă în ce direcţie se îndrepta. De câteva ori fusese în pragul disperării, când pornise aparatul şi *display*-ul îi spunea că emiţătorul frecvenţei căutate era ÎN AFARA RAZEI. Şi ultima oară îi pierduse urma când fusese aruncat din tren.

Dar îşi controlase furia cât de mult putuse şi continuase să se mişte. Estimase, analizase, ghicise. Şi în final reuşise să se apropie. Iar acum era aici.

Îi povesti cum lăsase totul baltă atunci când aflase de dispariţia ei.

Îi povesti, în felul său laconic, cum traversase ţara dintr-un capăt în altul, mânat de un singur gând, acela de a o găsi, mai exact, de a o găsi înainte ca ea să păţească ceva. Povesti cum fusese bătut şi cum aproape îşi găsise sfârşitul în acel pasaj subteran. Cum îşi mânjise mâinile cu sângele acelui netrebnic şi cum văzuse adevărata faţă a prostiei umane.

Sofia ascultă cum răbdase foamea ca să aibă bani pentru a se deplasa pe urmele ei și cum, atunci când nu mai avusese nici bani, se târâse prin păduri, pe întuneric și frig, cu ochiul făcut praf și cu brațul rupt, singur și cu disperarea în oase, cu teama că fiecare pas era unul făcut în van. Că ea nu mai exista și că nu știa nimic despre el.

Apucă încheietura surorii sale și o trase spre el. Își spuse că o iubește. Îi spuse că o căutase și că nu renunțase niciodată la niciun pas care l-ar fi adus mai aproape de ea. Făcuse absolut orice fusese necesar ca să ajungă la ea. Îi spuse că voia să-i cumpere o bicicletă de ziua ei, dar nu mai avea niciun ban. Sufletul fetei se strânse.

— Ce mai erou sunt și eu, murmură Anton. Eu trebuia să fiu cel care te salvează și, în schimb, tu ai fost cea care m-a adunat de pe jos.

Își duse mâna la cap și atinse bandajul care îi acoperea jumătate de figură. Îi acoperea ochiul vătămat. Când se afla în tren, unul dintre bărbați îl lovise cu piciorul în ochi, spărgându-i una dintre lentilele implantate, iar acum era orb pe o parte. Glanda lacrimală era și ea vătămată și îi curgeau lacrimi doar din ochiul rănit, prelingându-i-se de sub bandaj pe obraz.

— Nu contează. Ești eroul meu miop, râse ea și îi strânse capul cu părul ciufulit la piept, strivindu-i lacrimile de tricoul ei. Ai ajuns atât de departe fără cineva care să te mângâie sau să îți spună că... fără să-ți mulțumească. Îți mulțumesc, șopti ea cu glas gâtuit.

O strânse în brațe, lipindu-și obrazul de pântecul ei încă plat, iar ea îi mângâie cu afecțiune creștetul capului, trecându-și degetele prin părul lui, în timp ce cu cealaltă mână își ștergea propriile lacrimi.

***

La parter, Paul stătea sprijinit de balustrada scării care ducea la etaj, privind în lungul treptelor. Maică-sa era tolănită pe un fotoliu, la umbră.

— E fratele ei, murmură Paul fără să se întoarcă spre bătrână.

— Da. Gemeni. Ca voi.

— Nu prea seamănă, comentă el, apoi oftă şi se întoarse spre camera de zi.

Pe o masă văzu o maşină de scris pentru orbi. Se apropie de ea. Luă în mână un vraf de foi albe, ştanţate.

— Mamă, ce faci? Lucrezi la un nou roman?

— Da.

— Dar ziceai că...

— Zicem multe şi multe sunt minciuni. Dacă eşti scriitor, poţi renunţa la orice, numai la scris nu.

— Cum îi zice?

— *Chibul laptelui.*

— Despre ce e vorba?

Bătrâna rămase tăcută.

Paul îşi întoarse privirea spre ea. Bătrâna stătea dreaptă, cu capul îndreptat în altă direcţie decât spre el. El răsfoi câteva pagini, dar nu înţelegea nimic. Pipăi uşor caracterele Braille.

— Cum ai învăţat să scrii în Braille?

— Cum am învăţat orice altceva. Practică, zâmbi bătrâna.

— De ce nu dictezi textul cuiva? Sau să-l înregistrezi la un dictafon.

Bătrâna începu să râdă:

— Să le dictez? Ce dracu', nu-s regină!

— Păi, nu, dar...

— E mai practic aşa. Pot reciti paginile oricând.

— Hm... Şi cum le transformi în scris obişnuit? Mă gândesc că nu le trimiţi la editură aşa.

— Elena le duce la tradus când merge în oraş după cumpărături.

Paul pufni uşor.

— Despre ce e vorba? repetă el întrebarea.

— Ştii că nu îţi pot spune până nu o termin.

— Încă nu ai renunţat la superstiţiile astea?

— Nu sunt superstiţii. Nu mai există aşa ceva.

— De când?

— Știi de când.

Paul își lăsă capul în piept. Dumnezeu nu mai era o superstiție de mult, așa că de ce ar fi fost orice altceva o superstiție?

— Ce căuta Isabela pe aici? Nu părea în apele ei. Unde e Marcel?

— Sora ta a făcut niște lucruri fără să înțeleagă de ce le-a făcut.

— A venit să ceară sfaturi? se miră Paul. Isabela? *De la tine?!*

— A venit aici să stăm de vorbă. Cred că voia, de fapt, să se descarce, zâmbi bătrâna. Știu că nicio situație nu e atât de disperată pentru voi doi încât să veniți să-mi cereți sfatul.

— Fără supărare, mamă. Te iubesc, dar ești prea ciudată.

— Ciudată, neciudată, sunt mama voastră. Spune-mi, ce mai face condamnatul meu preferat? râse ea.

— Uite, vezi, din cauza simțului ăstuia al umorului foarte dezvoltat nu te agreează lumea mereu.

— Nu vreau să fiu agreată. Dar, când unicul meu fiu devine fugar din calea legii, mă aștept măcar la un telefon. Asta dacă nu vrei să-mi explici ce dracu' e în capul tău.

— Ah, deci gluma se îngroașă.

— Normal că se îngroașă.

Paul făcu o pauză, dar maică-sa aștepta în liniște. Avea impresia că îl scruta din spatele ochilor ei perfect albi. Îi fu imposibil să evite să dea explicații:

— Nu e nimic de spus. Am făcut o alegere care m-a costat mai mult decât am vrut, și acum trebuie să trăiesc cu ea.

— Și de ce nu trăiești cu ea?

— Păi, asta fac, se fâstâci el. Ce dracu', femeie, credeam că ești maică-mea! Ar trebui să fii de partea mea!

— Sunt de partea ta, dar drumul pe care l-ai ales merge în cerc. Mai devreme sau mai târziu o să ajungi de unde ai plecat. Știi și tu asta.

Paul rămase nemişcat.

— Sau are legătură cu fata? Toată povestea asta...

— Nu are nicio legătură cu ea. Prezenţa ei aici e incidentală.

Tăcură amândoi, apoi Paul spuse:

— De asta nu vreau să te implic. De asta nu vreau să-ţi cer sfatul. Tu trăieşti în lumea ta, mamă, şi nimeni nu cunoaşte regulile acelea! spuse el, apropiindu-se de fotoliul ei şi lăsându-se pe vine.

— E totuşi bine că nu mă aştept la altceva din partea voastră. Ştiu cum v-am crescut, spuse ea cu voce egală.

Paul îşi strânse buzele, apoi îşi roti privirea prin casă.

— Nu mai fi aşa o martiră. Mă faci să mă simt vinovat! spuse el, ridicându-se în picioare.

— Nu sunt o martiră şi tu nu eşti mai vinovat decât oricare alt copil care s-a născut părinţilor săi.

— Ce vrea să însemne asta?

— Nimic. Nu sunt o martiră. Taică-tău a fost un martir.

Paul îşi scutură capul şi îşi puse mâinile în şolduri, dar, înainte să poată cere clarificări, bătrâna vorbi din nou cu glas melancolic:

— Ştii, acum mulţi ani, tatăl tău mi-a spus ceva ce nu voi uita niciodată. Mi-a spus că o să-mi clădesc capodopera pe cea mai adâncă suferinţă a sa. A avut dreptate. Şi a făcut sacrificiul necesar.

— Despre ce vorbeşti, mamă? Nu mai fi criptică. Spune ce dracu' vrei să spui!

Bătrâna oftă:

— Sunt unele lucruri pe care un bărbat nu le va intui niciodată.

***

Fraţii se desprinseră în final.

— Mi-am rupt şi mâna, spuse Anton, râzând încet.

Sofia afişa un zâmbet strâmb. Nu ştia dacă să râdă împreună cu fratele ei sau să plângă pentru el.

— Văd asta. Ţi-am bandajat-o. Se va vindeca.

— Tu? Tu mi-ai bandajat-o? întrebă Anton cu ochii plini de iubire.

— Nu, nu eu. Elena. Eu nu ştiu să fac aşa ceva.

— Cine-i Elena? întrebă el vag interesat.

— O tipă care locuieşte aici. Nu contează, dădu ea din mână. E o prietenă a babei. Printre altele. Dorm împreună.

— Mhm. Face bandaje ca lumea, zâmbi el. Am văzut că e plin de lume pe aici.

— Mda...

— Cine-i baba?

— Asta e casa ei. Cred că e cam paranoică. Am impresia că e mereu fumată.

Anton îşi privi sora şi izbucniră amândoi în râs.

— Serios vorbind, baba e OK.

Se gândi o clipă să-i spună fratelui ei că bătrâna de jos era o scriitoare celebră, dar renunţă. Anton nu credea în celebritate.

— Şi cine-i tipul ăla blond?

— El e Paul, spuse Sofia, ferindu-şi privirea.

Se simţea ruşinată dintr-un motiv nedeterminat. Mai ales faţă de Anton.

— El m-a... ajutat să scap. Dacă nu era el, acum aş fi fost la doi metri sub pământ.

Anton o sfredeli cu ochiul neacoperit.

— Atunci mă bucur că a fost acolo la momentul potrivit, decretă el. De ce au vrut să te ia?

Sofia îşi plecă privirea. Trase aer în piept, apoi spuse:

— O să fii unchi.

Anton strânse din fălci. Îi privi abdomenul şi întinse mâna spre el:

— De aia au vrut să-ţi facă rău?

— Da. Tatăl lui crede că acest copil e periculos.

Anton rămase tăcut.

— Dar acum totul e bine. Aici suntem în siguranţă! zâmbi Sofia.

Ochiul plin de vinişoare de sânge începu să-i lăcrimeze.

— Cred că mi-au spart și un ochi, spuse Anton, schimbând subiectul, și încercă să clipească pe sub bandaj. Ah! gemu și își ridică mâna cu gândul să-și atingă obrazul, dar Sofia îl opri.

— Da, văd și asta. Nu îl atinge. Implantul nu e infectat, dar o să trebuiască scos. O să-ți facem rost de altul. Doar dacă...

Anton o privi insistent.

— Doar dacă nu vrei să porți ochelari.

El era eroul miop.

— Ai avut noroc, murmură fata.

— Noroc pe dracu'! izbucni băiatul. La cât ghinion am prins venind încoace, nici nu mai știu ce e acela noroc. Nu l-aș recunoaște nici dacă m-ar lovi în celălalt ochi!

Râse și râse și soră-sa, apoi se aplecă peste el și îi mângâie obrazul.

— Ah! gemu el.

— Iartă-mă! își retrase ea mâna alarmată și și-o duse la gură, apoi o apropie iarăși de același obraz al lui Anton.

În final se opri și își puse palma în poală:

— Iartă-mă, n-am vrut. Nu știam că te doare așa tare.

— E OK, o asigură Anton cu o grimasă care îi contrazicea cuvintele. E mai bine decât arată.

— Sper, fiindcă arată ca dracu'!

Râseră. Era bine, totul era iarăși bine. Era ca în urmă cu două săptămâni.

Și pentru o vreme lucrurile au rămas așa. Apoi Anton murmură:

— Voiam să te mai văd o singură dată, înainte să plec. Trebuia să știu că ești bine, în siguranță. Că ești vie.

— Să pleci? întrebă Sofia, retrăgându-se puțin.

Se încruntă:

— Unde să pleci?

Iarăși întrebarea aceea. Anton îi susținu privirea:

— Vreau să plec de aici.

— Ce prostii vorbești? se încruntă fata. Aici suntem în siguranță. Cel puțin o vreme.

Băiatul clătină din cap și un oftat aproape că îi scăpă printre buze.

— OK, OK, plecăm. După ce te faci bine și ești în stare să te ții pe picioare, plecăm. Doar noi doi, bine? zâmbi fata și îi mângâie fața.

— Nu vreau să plec din locul ăsta. Vreau să plec din *lumea asta*, spuse el.

Sofia își îndreptă spatele și se depărtă de el. Ochii ei nu voiau să înțeleagă.

— Sunt aproape pregătit. Aici nu e de mine. Dar mai am ceva de făcut.

***

Se trezi în după-amiaza aceea și auzi foșnetul șoptit al frunzelor. Soarele bătea prin fereastra curată de lângă patul în care era așezat, dar era o lumină plăcută și nu îl ardea. Era vară și totul era încă bine.

Se ridică în capul oaselor...

Unde te duci?

...și văzu că o pădure deasă îl înconjura. Adică o pădure deasă înconjura casa în care se afla. Tălpile lui umede atinseră podeaua caldă de lemn. Fereastra era doar ușor crăpată, cât să lase un pic de aer proaspăt înăuntru.

Anton auzea voci venind de afară. Voci nervoase.

Apoi observă câteva umbre trecând deasupra casei, proiectând pe trupul lui, prin fereastră, pete cenușii. Erau păsări cu pene negre și ciocuri lungi. Nu știa ce erau. Ciori? Corbi? Apoi se făcu iarăși soare. Dar vocile de afară erau un murmur neplăcut. Prevesteau ceva rău, așa că întinse brațul drept și deschise mai tare fereastra. Se aplecă ușor peste margine.

Văzu o siluetă. Era neagră și subțiată la capete, ca un iris vertical. Se apropia de casă pe același drum pe care venise și el. Era umbra lui, întârziată cu câteva zile.

Anton începu să respire greu. Îi era cunoscută silueta aceea. Era un bărbat, un bărbat îmbrăcat în negru. Negru și alb, dar mai mult negru.

Imaginea începu să-i joace înaintea ochilor. I se păru că vede o a doua siluetă în spatele celei negre. Şi apoi auzi glasul Sofiei, îngrozit, şi ştiu că venise momentul să facă ceea ce trebuia să facă.

Acolo jos, în faţa casei, acolo era persoana pe care o căuta de mult.

Se întoarse spre cameră şi văzu într-un colţ, aruncat lângă un scaun, rucsacul lui jerpelit. Se îndreptă spre el, patinând pe podeaua ceruită, şi-i răsturnă conţinutul pe jos. Apucă obiectul acela greu de metal şi...

Unde te duci?

...se îndreptă cu paşi măsuraţi spre scările care duceau la parter.

Paul deschise ochii şi auzi câinele lătrând. Se ridică în capul oaselor şi îşi făcu apariţia în uşa camerei de zi. Casa părea pustie. Maică-sa probabil se odihnea, iar Sofia probabil citea. Isabela se întorsese de dimineaţă în oraş.

Soarele ardea pădurea din jurul lor şi vântul dispăruse de tot.

Paul îşi sprijini capul de tocul uşii şi oftă. Curând va trebui să o ia din loc. Ce se va întâmpla cu fata? Poate că maică-sa o va lăsa să rămână acolo. Era clar că o plăcea şi păreau să se înţeleagă. Păreau să aibă multe în comun. Pe de altă parte, bătrâna era destul de alunecoasă. Dădea impresia că se putea mula pe stările oamenilor şi apoi îi tiraniza.

Câinele continua să latre şi să scheaune.

Îşi ridică ochii şi o văzu pe Sofia apropiindu-se cu paşi apăsaţi de uşa de la intrare.

În mâna dreaptă ţinea un cuţit.

Spăla vasele lângă fereastra de la bucătărie când îl auzi pe Câine lătrând şi îşi ridică privirea. Îl văzu pe Knopf apropiindu-se de casă cu paşi egali. Pentru câteva clipe, inima i se opri, iar apoi, din obişnuinţă, începu să bată din

nou. Își încleștă fălcile, apoi se întinse și apucă unul dintre cuțitele de oțel care atârnau de magnetul din perete.

Lama se desprinse cu un șuierat sinistru.

Privi cuțitul. Se putea dovedi folositor.

Sofia se surprinse întrebându-se cum ar fi fost mai bine să-l apuce: cu lama înainte, în jos, sau invers, cu lama ridicată în sus, lipită de braț? Gândea ca Paul. Care era poziția cea mai eficientă pentru atac?

Nu știa ce intenții avea Knopf. Poate venise ca să o ducă acasă. De ce se gândea că el voia să-i facă rău? Fiindcă Paul îi spusese asta. Dar de ce? Era treaba cu Albert, dar asta nu dovedea nimic concret. Poate că bărbatul acționase singur. Totul părea oarecum circumstanțial, umbrit de împrejurări.

Cum o găsise Knopf aici, în mijlocul pustietății?

Trase aer în piept și simți răcoarea pe piele. Nu era răcoare, iar pielea ei era lucioasă de transpirație. Strânse mai tare cuțitul în palmă. Îl ținea cu lama înainte.

Nu știa care erau adevăratele intenții ale lui Knopf, dar era vremea să nu mai fie o victimă. Se îndreptă spre ușa de la intrare.

O privea și nu avea niciun strop de afecțiune pentru ea. Ea era dușmanul acum, iar arma cu care voia să-l răpună era ascunsă undeva în trupul ei. În trupul ei tânăr și frumos, pe sub pielea mătăsoasă, pe sub carnea tare, sub bătăile inimii care îi sufla sângele fierbinte prin artere.

— Văd că ești pregătită, spuse Knopf. Știi, toate astea ar fi putut fi evitate dacă mi-aș fi urmat instinctele ultima oară când ne-am văzut. Ultima oară când te-am strâns în brațe și te-am sărutat. Te-aș fi zdrobit de asfalt și toată lumea ar fi fost mai fericită.

— Nu te apropia! țipă Sofia când îl văzu că face un pas spre ea.

— Se termină aici. Într-un fel sau altul, se termină! îi promise Knopf.

— Nu știu ce vrei de la mine, dar eu mă întorc acasă! scrâșni Sofia.

— Acasă? se miră bărbatul. De ce? Ce te așteaptă acolo?

Sofia ridică din sprâncene.

— Nu mai e nimic pentru tine acolo. Acela e trecutul. Nu te mai poți întoarce la el.

— Ce vorbești? Mă întorc acasă, m-auzi?! se cutremură ea, fiindcă tocmai îi fusese atrasă atenția asupra unui adevăr pe care ea îl considera imposibil.

Knopf clătină din cap.

— Maică-mea, frații mei... murmură fata.

— Ei nu mai sunt.

Sofia clătină din cap cu ochii încețoșați:

— Ce le-ai făcut? Ce le-ai făcut?!

Își întoarse capul spre celălalt bărbat, care stătea cu brațele încrucișate la piept, la câțiva pași în spatele lui Knopf. Acela era dumnezeu. Fata îl recunoscu după ochii săi complet negri.

— Nu îți bate capul cu asta, dădu Knopf din mână cu atâta nepăsare, încât brusc totul i se păru Sofiei în van.

Toate gândurile ei, toate mișcările, toate bătăile inimii sale, cuțitul pe care îl strângea cu degetele, soarele de pe cer și sufletele din jurul ei erau toate degeaba. Avea să se sfârșească și, odată cu ea, toate vor dispărea.

Paul se apropie ușor de ei. Îl observase pe dumnezeu și nu știa cum să interpreteze prezența lui acolo. Knopf scoase un pistol și îl îndreptă spre bărbat.

— Paul. Ți-am spus că voi încerca s-o găsesc. Și am găsit-o.

— Da, ai găsit-o, aprobă Paul și se strecură între Knopf și Sofia. Las-o să plece. Nu vrea să-ți strice planurile. Nu a vrut niciodată. Las-o să plece. *Eu* sunt aici.

Knopf își mută privirea de la Sofia la Paul și ceva ce arăta ca un strămoș nedezvoltat al zâmbetului i se desenă pe figură:

— Domnule... cred că mă crezi nebun, spuse el moale și împăciuitor.

În clipa aceea, Paul știu că cineva urma să moară. Cineva la care nimeni nu se aștepta.

— Cine e acolo? se auzi o voce din spatele lor.

Paul își întoarse capul și o văzu pe maică-sa coborând treptele de la verandă, sprijinindu-se de balustrada de lemn vopsită în alb. Elena era chiar în urma ei. Câinele îl lătră pe Knopf și apoi se întoarse la stăpâna lui.

— Cine e acolo? Asta e proprietate privată. Cărați-vă de aici sau o să aveți probleme!

— Mamă, întoarce-te înăuntru! strigă Paul. Du-o înăuntru! îi ordonă el Elenei, apoi își întoarse privirea spre Knopf.

Politicianul își păstra acel rictus pe figură, dar nu îi slăbea din priviri.

— O reuniune de familie, spuse dumnezeu, dar cuvintele lui se pierdură în vânt.

— Ce mama dracului se întâmplă aici? strigă bătrâna. Cine dracu' sunt ăștia?

— Nu-ți dai seama? întrebă dumnezeu.

Se lăsă liniștea. Bătrâna o sparse într-un final:

— Mi s-a părut că miroase a căcat, dar nu știam că ești și *tu* aici.

Dumnezeu începu să râdă. Knopf era neliniștit. Își întoarse privirile spre Sofia, care stătea în spatele lui Paul și ținea cuțitul în mână. Nările îi fremătau și făcu un pas spre cei doi. Un vânt puternic se porni de nicăieri și cerul păru că se întunecă. Umbrele erau încă acolo, împrăștiate în iarba moale și verde. Păsări speriate se ridicară în văzduh, acoperind lumina soarelui.

Knopf se încruntă.

Paul spuse:

— Pleacă de aici. Nimeni nu vrea să aibă de-a face cu tine! Lasă-ne în pace și pleacă! Fiecare din noi o să-și vadă de viața lui.

— Cum ziceam, probabil că mă crezi la fel de nebun ca tine.

— Dar *ești* nebun! sublinie Paul.

— Poate că sunt. Adevărul este că doar un nebun ar putea visa ce visez eu. Să schimb ceva în lumea asta mizerabilă, în cloaca asta în care ne bălăcim. Servim păcate la micul dejun, prânz și cină! Da, sunt nebun, dar îți spun ce nu sunt: nu sunt un mincinos!

Paul simți privirea arzătoare a Sofiei sfredelindu-i ceafa și se întoarse spre ea.

— Ce ți-a spus? Ce ți-a spus despre el? Despre motivele pentru care face asta. Hm? Ce știi cu adevărat despre el? întrebă sfidător Knopf. Ți-a spus o poveste despre o soție și o fiică moarte, hm? Asta ți-a spus? Și l-ai crezut? râse el.

Sofia tresări. Își aduse aminte de cuvintele bătrânei din seara anterioară și ochii i se zbătură în cap.

— Simți? întrebă Knopf și trase cu putere aer în piept. Simți mirosul ăsta pestilențial din jurul nostru? scrâșni el cu scârbă. Este Vina. Vina păcatelor plutește în aer aici, ca un smog, murmură bărbatul, răschirându-și degetele prin aer. Te amețește și te intoxică. Vina și minciunile!

Fata se uită în jur, privindu-i pe toți cei care o înconjurau. Paul, bătrâna și Knopf. Și dumnezeu.

Mama ei avusese dreptate. Toți voiau să o mintă și să o folosească, apoi să o arunce la o parte. Toți erau vinovați de ceva, de vreo atrocitate, și minciuna era veșmântul în care se îmbrăca acea vină. Toți o mințeau pe Sofia, toți cei care o înconjurau, și mătușa Sonja o mințise, și până și maică-sa, cea plină de avertismente, era o mincinoasă.

Nu îți fie frică, aici ești în siguranță, îi șoptise ceva mai devreme. Dar instinctul îi spunea altceva.

Knopf ridică pistolul și îl îndreptă spre Sofia. Dumnezeu era la câțiva pași în spatele său și aștepta semnalul să intre în scenă.

— Dacă mai contează, să știi că sunt de părere că ai fi fost o mamă bună, murmură Knopf.

Brusc, apăru Anton cu pistolul lui Albert în mână. Era transpirat, abia putea ține pistolul în mâna bună și abia se putea ține pe picioare, dar îl împinse la o parte pe Paul și se postă între Knopf și Sofia.

— Tu! îi strigă lui Knopf cu ochiul bun licărind de furie și disperare. Te-am mai văzut! Cine ești?! țipă băiatul cu o voce cavernoasă, ridicând pistolul în aer cu mâna dreaptă.

Toți încremeniră.

— Spune-mi! Cine ești?! mugi el și din ochiul rănit începură iarăși să-i curgă pe obraz lacrimi pe care nu le putea controla.

Avea o privire feroce, turbată, o privire care îl făcu până și pe Knopf să ezite și să se dea înapoi doi pași. Sofia își ținea respirația în spatele fratelui ei. Era mută de frică, iar în spatele frunții și în spatele coastelor sale făcea alegeri corecte. Fără să-și dea seama, băiatul apăsă pe trăgaci.

Dar nu se întâmplă nimic. Mai apăsă o dată pe trăgaci și tot nimic.

Knopf își îngustă ochii și se apropie de cei doi frați. Anton se dădu puțin în spate, punându-și brațele de-o parte și de alta a Sofiei, ca să o protejeze. Știa că trebuia să atace primul. Doar așa putea spera să învingă. Să nu-i dea răgaz bărbatului să apese pe trăgaci. Învățase lecția asta în pasajul din oraș, cu câteva sute de kilometri în urmă. Își încordă mușchii și se năpusti asupra bărbatului cu ochii gri.

Knopf zvâcni și glonțul șuieră în liniștea tulburată doar de gâfâielile băiatului.

Sofia îl văzu pe Anton căzând, prăvălindu-se pe o parte. Tâmpla lui izbi pământul cu violență și sângele începu să gâlgâie imediat, stropind iarba de sub picioarele ei. Băiatul înghițise glonțul cu trupul său.

Dumnezeu își ridică brațul drept spre Knopf, cu arătătorul întins, într-o postură similară cu cea de pe tavanul Capelei Sixtine. Knopf îndreptă arma spre Sofia și vru să apese pe trăgaci a doua oară, dar trupul lui se împrăștie, împroșcând cu stropi fini de sânge pe toți cei din jurul său.

Se făcu liniște.

Toți erau niște păcătoși. Chiar și dumnezeu. El pusese capăt pașilor lui Knopf și făcuse asta pentru că era un nenorocit vanitos și plin de ranchiună.

Paul se apropie de Sofia, dar ea îl dădu la o parte. Îi vedea gura mișcându-se, îi vedea ochii bucurându-se în mod meschin că ea era în viață, dar nu auzea nimic din cuvintele lui. Totul în jurul ei era iarăși pe mut. Se târî prin iarba pătată de sânge până la fratele ei și îi luă trupul firav în brațe. Băiatul era crispat, plin de durere și de oboseală. Ochiul cel bun clipea rar și apăsat.

Învăța să se obișnuiască cu moartea.

Și-l aminti în toată simplitatea lui, așa cum era el. Un om singur și singuratic, bântuit de obsesiile lui simple, cu creionul și carnețelul lui plin de gânduri pe care nu le împărtășea cu nimeni. Crucea de lemn de la gâtul lui atârna peste gulerul tricoului. Ochii lui Anton priveau cerul și apoi se opriră pe chipul ei schimonosit de frica de a-l pierde.

Undeva la picioarele sale văzu o coadă blănoasă șfichiuind aerul și prelingându-se pe tălpile sale murdare. Pisica era acolo.

Mâțuța.

Ea era obișnuită cu regulile și îi venise în întâmpinare. Stătea pe coadă și îl privea intens cu ochii ei verzi. Urechile mici îi stăteau frumos pe capul ei întreg și Anton putu să jure că observase un mic zâmbet. Apoi pisica se ridică și se întoarse. Făcu câțiva pași, se întoarse și îl privi încă o dată, apoi se strecură printre picioarele tuturor celor care stăteau în jurul lui, îndepărtându-se.

Unde mergi? întrebă și Anton, în final.

Acolo unde vrei tu să ajungi. În locul în care te potrivești. Hai, urmează-mă.

Unde mergem?

Acolo unde o să găsești pace. Meriți puțină pace, șopti pisica. Pentru toate eforturile tale, pentru toate căutările tale de a fi om. Puțină pace.

Anton își privi sora. Atâta durere în ochii ei, niciun pic de răzbunare.

Asta era tot.

Se întâmpla cu adevărat. Fata putea efectiv simți cum fratele ei se scurgea din lumea asta, printre degetele ei, printre mâinile ei, iar ea nu putea face nimic ca să împiedice vântul să-l împrăștie printre copaci. Sufletul lui era o apă și lumea o sită care nu îl mai putea păstra. Acesta era un om care o iubea și care făcuse orice pentru ea. Îi simțea sângele fierbinte și gros scurgându-i-se în poală și se cutremură. Îl avusese pentru o scurtă vreme și fusese iarăși luat de lângă ea.

Îi era dor de el.

Își ridică instinctiv privirea spre dumnezeu.

— Ce vrei pentru el? Pentru fratele tău, pentru sufletul lui?

Dar fata nu știa răspunsul la întrebare, așa că el o ajută. Purtau această conversație doar în gând. Nimeni nu îi auzea:

— Vrei răzbunare?

Ochii ei ardeau. Da, *acum* voia răzbunare. Dar el îi dădu de înțeles că nu avea să intervină. Toți oamenii trebuie să moară la un moment dat, spuneau ochii lui complet negri. Asta era ordinea lucrurilor.

Fata își întoarse ochii spre fratele ei.

Nu avea să mai vorbească cu el niciodată, nu aveau să mai fumeze nicio țigară împreună sau să-l vadă cum privea mereu partea bună a lucrurilor, în ciuda tuturor lipsurilor pe care le îndurase. Nu ceruse niciodată nimic de la nimeni și tot ce avusese pusese la picioarele ei.

Iar acum nu mai era. Sufletul lui, târât dracu' știe unde de o pisică veselă cu intenții sumbre. Într-un vid cu cer lipsit de stele și o podea acoperită de petrol.

Sofia împinse de pe ea trupul fratelui ei, apucă de pe jos cuțitul și se ridică în picioare. Se apropie de dumnezeu și îl lovi cu putere peste figură, apoi îl scuipă pe obraz cu sete. Se retrase un pas și ridică spre el cuțitul:

— De ce?! țipă ea și lacrimile îi estompară vederea. De ce l-ai lăsat să moară?!

Dumnezeu nu se mişcă din loc.

Tirania bunului mers al lucrurilor era inacceptabilă în clipa aceea pentru tânără. Lăsă braţul să cadă în carnea zeului. Acesta o privi impasibil, nemişcat. Fata ridică braţul şi văzu că lama era curată. Se dădu înapoi un pas.

Dumnezeu explică liniştit:

— Motive există.

— Ce motive?!

Dumnezeu oftă şi strigă spre cer:

— Explicaţii, explicaţii şi iar explicaţii! Asta e tot ce vreţi de la mine! Hristoase, dacă ştiam că aşa va fi... ştiam, recunosc, dar nu credeam că eu voi fi atât de plictisit de prostiile astea!

Dumnezeu îşi puse mâinile în şolduri.

— OK. Situaţia este asta: o profeţie spunea că al patrulea copil al tatălui tău, Sofia, al patrulea copil al lui Roman, va fi Antihristul. Mai aveţi încă doi fraţi şi, din moment ce tu te-ai născut prima, iar Anton a ieşit după tine, am tras concluzia că el era Antihristul. L-am căutat foarte multă vreme, dar nu l-am putut găsi la timp. Era ascuns de puterile mele presciente. Un fel de camuflaj natural, un mecanism de apărare faţă de prădătorii lui naturali. Am studiat mult timp profeţia aceea, încercând să descopăr alte indicii care să mă pună pe drumul cel bun. Nu am găsit niciunul care să mă îndrepte spre fratele tău. În schimb, am găsit altceva. Ceva mult mai important. Profeţia se referea la al patrulea copil de sex masculin. Într-adevăr, fratele tău a fost al patrulea copil al lui Roman, dar era doar al treilea de sex bărbătesc. Pricepi? Nu eram sută la sută sigur şi a trebuit să aştept, să văd dacă poate să moară sau nu. După ce Knopf l-a ucis, m-am lămurit. Anton nu era Antihristul. Era doar un tânăr cu inima plină de amărăciune şi singurătate. Dar tu, fata mea, tu i-ai dat un rost. Moartea lui nu a fost în van. Te-a iubit ca un adevărat frate. Dar nu era Antihristul, fiindcă, dacă ar fi fost, Knopf nu l-ar fi putut ucide.

— De ce?

— Fiindcă doar *eu* îl pot ucide pe Antihrist.

— Așa cum doar el te poate ucide pe tine, adăugă bătrâna.

Dumnezeu aprobă în tăcere.

Sofiei i se făcu brusc frică și își cuprinse trupul cu brațele.

Dumnezeu o privi apăsat și spuse:

— Da, Sofia, știi despre ce vorbesc. Al patrulea copil de sex masculin descins – indirect – din Roman... este fiul tău nenăscut.

— Deci chiar va fi băiat.

Dumnezeu aprobă:

— O, va fi mai mult decât atât.

Dar ea nu îl luă în seamă:

— Mereu am știut că va fi băiat, spuse Sofia, privind în gol.

— Și ai avut dreptate.

— O mamă simte lucrurile astea, murmură ea. Știam că va fi special.

— Va fi, te asigur. Va aduce multe schimbări. Dar pentru asta trebuie să se nască, iar pentru ca acest lucru să se întâmple, trebuia să plătești un preț.

Sofia îl străpunse cu o privire rece:

— Îl vei ucide? Ca pe Knopf? Ca pe fratele meu? Văd că nu ți-e frică să-ți murdărești mâinile. Sfinte Hristoase, mătușa Sonja avea dreptate! adăugă fata gâfâind.

Dumnezeu o privi cu subînțeles:

— Nu, nu-l voi ucide. Asta m-ar face un monstru. Cât despre Knopf...

— Tu l-ai adus aici! De ce, dacă nu l-ai lăsat să facă ce voia?

— Knopf trebuia să plătească pentru păcatele lui. O să aibă ocazia să facă recurs la forurile superioare. În timp.

Sofia rămase tăcută. Dumnezeu se apropie de ea și îi atinse pântecul. Fata se sperie și se retrase. El spuse:

— O să aibă timp să crească. O să aibă timp să se bucure de viață. Nu știu cât timp, dar va avea destul.

— Şi apoi?

— Apoi va veni o vreme când drumurile ni se vor încrucişa.

— Şi atunci?!

— Atunci vom vedea.

Dumnezeu se întoarse şi făcu un gest cu mâna, iar măruntaiele lui Knopf începură să dispară, absorbite parcă de pământ.

— De ce a vrut să mă ucidă? întrebă Sofia.

— Erai în calea planului său.

— Care plan?

— Un plan care încă nu se putea înfăptui. Nu încă. Ceva atroce. Prea atroce pentru vremurile noastre. Ceva ce va trebui să mai aştepte o vreme. În mod ironic, voia să ucidă unica persoană care ar putea înfăptui visurile lui nebune.

Sofia ridică din sprâncene:

— Eu?

— Copilul tău. Copilul *lui*.

— Cine era el? *Ce* era el? întrebă Sofia, mai mult pentru sine, încercând să mai prindă cu privirea resturile care dispăreau rapid din jurul lor.

Dumnezeu îşi roti încet privirea, apoi spuse absent:

— Ceva... diferit.

Sofia se gândi la cele spuse de dumnezeu, apoi puse o întrebare care o mira şi pe ea:

— O să-l mai vedem?

— Tu nu. Dar el – arătă spre pântecul ei încă plat –, el o să aibă de furcă cu Knopf. Părinţii şi copiii niciodată nu se pot pune de acord în legătură cu lucrurile importante din viaţă. Uneori, asta ajunge să-i ucidă.

Sofia îşi luă iarăşi trupul în braţe, cu un gest instinctiv.

— Nu vreau să se întâmple asta, spuse ea.

— Crezi că asta schimbă ceva? Crezi că Isus nu a vrut să se dea jos de pe cruce sau să scape de gârbace? Dar lucrurile nu ies mereu cum vrei tu să iasă. În general, mereu se găseşte cineva care te apucă de ceafă şi te forţează să-i faci voia.

Sofia pufni.

— Cum rămâne cu mama și cu ceilalți frați ai mei? Sunt chiar... morți?

Dumnezeu ridică din umeri, zâmbind:

— Nu știu. Nu e treaba mea.

Sofia își plecă fruntea, clocotind de nervi.

— Ce fel de dumnezeu ești tu?! spuse ea țâșnind spre el.

El își ridică mâinile în sus:

— Nu mă amestec în treburile oamenilor.

— Pe dracu'! pufni bătrâna și dumnezeu își mută privirea spre ea.

Sofia oftă și îi întoarse spatele.

Se lăsă liniștea. Bătrâna sprijinită în bastonul ei își aprinse o țigară și spuse:

— Știi, unul dintre fiii soțului meu te-a întâlnit. Cred că îți aduci aminte de el.

— Probabil. Ar trebui să însemne asta ceva pentru mine?

— Probabil. El a fost primul. Îl chema Victor.

Dumnezeu ridică din sprâncene:

— *Acel* Victor?

— Da.

— Primul? Primul ce? întrebă Sofia.

— Primul om care a intrat în contact cu mine după *incident*. După A Doua Venire.

Paul se întoarse spre maică-sa:

— Era fratele meu?

— Doar de tată, da.

— Și de ce nu am știut asta niciodată?

Bătrâna ridică din umeri.

— Da, Victor. Îmi aduc aminte de el. Mda, acela era un copil bezmetic, spuse dumnezeu îngândurat.

— Cum adică?

— Avea o prietenă, o chema Claudia. Fată de treabă. O cunoșteam și eu. Umblau împreună. El credea că a găsit ce căuta, iar ea credea că era destul de rea pentru el. O punea să-l ardă cu țigara în timp ce făceau sex. Chiar atunci când ajungea la orgasm. Mereu era plin de urme de arsuri. Când

Claudia nu a mai vrut să facă asta, Victor a găsit-o pe alta care era dispusă.

Sofia încercă să-şi închipuie senzaţia şi se cutremură:

— De ce ar vrea cineva să facă aşa ceva?

— Ca să-i mai ia din durere.

— Să-i mai *ia* din durere?

— Da.

— Ce durere?

— Şi el era ca tine, Sofia. Plin de vină, îngrijorat pentru cei din jurul lui. Şi pentru felul în care îi afecta.

Se întoarse spre Paul:

— Era şi ca tine. Şi la fel era şi celălalt frate al vostru, Robert. Să nu mai vorbim de Isabela. Cred că aţi moştenit vina asta de la tatăl vostru. Pare să fie unicul lucru pe care îl aveţi în comun, ca fraţi.

Apoi o privi şi pe bătrână şi spuse:

— Sunteţi toţi o familie mare şi vinovată. Vina e ca o muzică ce cântă mereu în jurul oaselor voastre.

— Îţi place să judeci, nu? îi aruncă bătrâna.

— Când vine vorba de voi cinci, de tine şi de copiii lui Robert senior, nu am nevoie să fac asta. Vă judecaţi voi mult mai aspru decât aş putea eu s-o fac vreodată. Robert junior era rupt în două de soarta lui Victor şi de moartea tipei ăleia pe care o iubise atât de mult. Aia care a murit în comă. Şi cred că mai era şi o altă tipă implicată. Victor se simţea vinovat de moartea mamei sale şi asta era opera lui taică-său, un alt nebun consumat de cuvintele alea inutile, „ce-ar fi fost dacă". Isabela are şi ea demonii ei, pe care alege să-i ţină la sân, când ar putea să renunţe la ei fără prea mare efort. Iar tu, Paul... ei bine, cu toţii ştim de ce te simţi tu vinovat. Cu toţii, mai puţin ea! arătă el spre Sofia. Dar, repet, pentru ea nu prea contează asta acum. Are altele pe cap. Are vina ei de luat în considerare.

— De ce m-aş simţi vinovată?

— Te simţi vinovată pentru toţi cei care suferă din cauza ta, pentru toţi cei care au murit şi care vor mai muri din cauza ta.

Nările fetei fremătau, fiindcă dumnezeu spunea adevărul.

— Nu a murit nimeni din cauza mea! Nimeni! Dacă au murit, au murit din cauză că tu i-ai lăsat să moară! împunse ea aerul cu degetul în direcția lui dumnezeu.

— Îți place să crezi asta, nu? Treaba ta, ridică el din umeri. Crezi ce vrei, dar în sinea ta știi adevărul, îl vei ști mereu. Și asta e tot ce contează. Ce ții în tine și se amestecă cu sufletul tău, aia e tot ce contează. Adevăratele fapte sunt cele pe care ți le recunoști ție. Restul poate fi orice.

Sofia rămase tăcută.

— Nu îl pot condamna totuși. Pe Victor, vreau să spun. El a fost primul care a stat față în față cu mine și a trăit să povestească despre asta. Și nu e puțin lucru. A primit ce a fost mai rău...

Bătrâna spuse zâmbind:

— Eu mai știu un motiv pentru care Victor se simțea vinovat.

— Știu ce ai de gând să spui...

— Se simțea vinovat pentru ceea ce l-ai forțat tu să facă! ridică ea vocea.

— Ce l-am forțat *eu* să facă? Avea liber-arbitru. I-am spus asta clar. Alegerile sunt alegeri, decretă dumnezeu.

— Ce l-ai forțat să facă? interveni Sofia.

— Nimic din ce nu a vrut să facă oricum, răspunse dumnezeu.

— Ce înseamnă asta? întrebă Sofia.

— Nimic. Înseamnă că e un Univers al naibii de mic și e plin de nebuni ca tine și ca mine.

Se lăsă o liniște solemnă în jurul lor. Dumnezeu își privi ceasul de la încheietură, apoi sparse tăcerea:

— Ei bine, eu trebuie să plec. Și tu, babo, ai grijă ce scrii despre mine în cartea aia a ta! o avertiză el.

— Du-te. În. Mă-ta! îi spuse bătrâna răspicat și își ridică un deget mijlociu în aer, evident neintimidată.

— Mă bucur că ne înțelegem, oftă dumnezeu.

— Ce carte? întrebă Paul.

— Știe ea.

Paul ridică o sprânceană, apoi își aduse aminte de *Clubul laptelui*.

— Cum rămâne cu Paul? interveni Sofia.

Dumnezeu ridică din umeri:

— Ce-i cu el?

— E căutat de poliție. Nu poți face ceva pentru el?

— Da, e căutat de poliție, și nu, nu pot face nimic pentru el. Nu mă pot implica în treburile oamenilor.

— Adică nu *vrei* să te implici. O faci doar când ai interese.

— Cred că toți ați profitat de pe urma intervenției mele.

— Mda, mai puțin Anton.

— Ca să faci omletă, trebuie să spargi niște ouă, răspunse dumnezeu.

— Nu îl poți aduce înapoi?

— Ba da.

— Și de ce nu o faci?

— Pentru că nu e așa ușor. Miracolele costă. Am nevoie de ceva în schimbul vieții lui Anton. Ceva de la tine. Ceva ce ai primit când el a murit.

Sofia îl privi, complet pierdută:

— Nu pricep.

— Nu te gândi că ai pierdut ceva, ci gândește-te că ai câștigat ceva. Anton a murit ca tu, de fapt, ca pruncul tău să supraviețuiască. Și-a dat viața pentru el. Când Knopf a îndreptat pistolul spre tine, ai făcut o alegere. Ai ales viața fiului tău.

— De unde știi *tu* asta? scrâșni Sofia, năpădită brusc de un sentiment de vinovăție ce părea să o strivească.

Dumnezeu rânji cu subînțeles:

— Dacă îl vrei pe Anton înapoi, trebuie să dai o viață la schimb. Copilul tău a supraviețuit pentru un motiv anume. Viitorul are nevoie de el.

Sofia căscă ochii, gândindu-se la implicațiile situației. Viitorul. Își cercetă sufletul și descoperi că dumnezeu avea dreptate. Categoric nu voia să dea viața copilului pentru cea a fratelui său, chiar dacă îl iubea și îi era dor de el. Știa acum câte sacrificase Anton pentru a o găsi și a o

proteja și în final reușise să facă exact asta. Dar acum, pusă față în față cu alegerea, îi era greu să recunoască adevărul și-i era și mai greu să se împace cu alegerea făcută.

Observând lupta care se dădea în sinea ei, dumnezeu spuse:

— Nu îți face griji, lui Anton îi e bine unde este acum.

— Și unde e asta?

— Într-un loc în care se potrivește.

Îl înmormântară pe Anton în grădina din spatele casei bătrânei.

— Vrea cineva să spună câteva cuvinte? întrebă dumnezeu.

— E doar ghinion. Sau blestem, murmură fata.

— Îi zice *hoodoo*, spuse bătrâna.

— Cum?

— Hoodoo, repetă dumnezeu. Ăsta e un cuvânt pe care nu l-am mai auzit de mult.

Bătrâna își întoarse capul pieziș:

— O să spun eu ceva. Unii oameni zic: „Crezi că moartea e grea? Stai să vezi cât de grea e viața!". Lor le spun cu zâmbetul pe buze: „Trageți-vă un glonț în cap și scăpați de chin". Prostii! Moartea e cel mai greu lucru pe care îl poate suporta un om. Știți de unde știu asta? Fiindcă toată viața încercăm să o evităm. Absolut fiecare gură de aer și fiecare pahar cu apă sunt menite să ne ferească de moarte. Acesta este însuși scopul nostru, să ne ferim de moarte... sau măcar să încercăm.

Apoi rămase tăcută.

Dumnezeu strânse din buze, apoi spuse:

— Din țărână ne naștem și în țărână ne întoarcem. Nu mai e nimic de spus.

— Și acum ce facem? întrebă Sofia.

— Ne întoarcem cu toții la viețile noastre, spuse dumnezeu senin.

— La ce viață să mă întorc?! izbucni fata. Nu mai am pe nimeni. Unde sunt ai mei?

Dumnezeu ridică din umeri.

— Sunt morţi de-adevăratelea? De ce nu îmi poţi spune?

— Eu de unde să ştiu? Poate.

— Şi ce spunea Knopf?

— Cine ştie?

— Mă duc să-i caut.

— Nu aş face asta în locul tău. Tu ai lucruri mult mai importante la care să te gândeşti acum. Vei fi mamă în curând. Trebuie să te gândeşti la asta.

Sofia rămase mută, privind în gol. Simţea cum se prăbuşeşte înăuntrul său. Ce fel de răspunsuri erau acestea?

Dumnezeu se întoarse spre Paul:

— Şi tu te întorci la fuga ta.

Acesta îşi strânse fălcile.

— Nu poţi face nimic pentru el? insistă Sofia. Vreau să spun, el m-a ajutat să scap de Knopf, cred că merită ceva pentru asta. Ţi-a făcut şi ţie un serviciu, dacă privim imaginea în ansamblu.

Îşi roti privirea la cei din jurul ei.

— Nu?! insistă ea.

Dumnezeu îşi aprinse o ţigară:

— Paul a făcut ce a avut de făcut. Ţi-am spus, nu mă pot implica. Nu îmi cere să iau partea cuiva, fiindcă nu o să fac aşa ceva. Eu merg pe drumul meu, iar dacă se întâmplă să avem acelaşi drum, atunci se poate spune că avem un ţel comun, dar eu nu iau partea nimănui.

— Da, ai mai spus asta. De ce nu?

— Există un răspuns şi la întrebarea asta.

— Şi anume?

— Pentru că nu mă interesează ce planuri au alţii.

Se întoarse spre Paul:

— În cel mai bun caz îţi pot arăta direcţia în care să o iei ca să nu fii prins atât de repede.

— O să mă prindă? întrebă Paul sec.

— Toată lumea e prinsă în final. Pământul nu e infinit, la un moment dat ajungi într-un colţ din care nu mai poţi ieşi. Doar dacă nu mori înainte de a ajunge acolo, adăugă el şi ochii îi sclipiră pentru o clipă.

— Vin după mine?

— Vin, încuviință dumnezeu.

Apoi le zâmbi pe rând celor trei oameni, îi salută cu degetul ridicat la tâmplă și se întoarse spre pădure.

— Nenorocitul dracului! îi aruncă bătrâna.

Sofia strânse din buze și se întoarse spre Paul.

— E OK, spuse el resemnat. Are dreptate. Oricum nu așteptam nimic de la el. Trebuie să plec.

Sofia își smuci capul spre el și avea ochii umezi. Voia să-i spună că își dorea să meargă cu el, dar știa că Paul nu ar fi acceptat așa ceva în ruptul capului. Urma să fie mamă peste câteva luni. Trebuia să se gândească la viitor. Paul i-ar fi spus același lucru. Auzi în cap vocea joasă și categorică a bărbatului și știu că nu era loc de discuții, indiferent cât de tare o sfâșia gândul că aveau să se despartă.

— Îți mulțumesc că m-ai salvat, spuse el.

— Când o să ne revedem? întrebă fata.

— Știi că ăsta e titlul melodiei mele preferate din anii '20? zâmbi Paul.

Sofia se apropie de el și își aruncă brațele în jurul gâtului său. Avea ochii roșii și obrajii scăldați în lacrimi tinere și lipsite de înțelegere, dar se împăcase cu această ruptură inevitabilă.

— O să-mi lipsească poveștile tale, îi spuse ea cu capul scufundat în scobitura umărului său.

Paul îi mângâie prelung părul roșcat și îi șopti:

— Acum ai și tu una de spus.

Fata se desprinse de el și armura ei se închise, protejând-o. Spuse:

— Trebuie să pleci.

— Știu.

Fever Ray – *Keep the Streets Empty for Me*

Valul care a plecat

Toată lumea are secrete.

Cele mai groaznice sunt acelea pe care le ţii faţă de tine.

Isabela i-a recunoscut lui Marcel, în final, ceea ce nu mai putea suporta.

Apoi, Marcel i-a făcut şi el o surpriză: s-a arătat complet nesurprins. Ştia, normal că ştia. Ştia că, după ce el ieşea pe uşă, Isabela îl primea pe Eugen în patul ei.

Şi mai presus de toate, avea un atu: Eugen i-a spus.

— Cum adică?! Când s-a întâmplat asta?! încremeneşte Isabela.

— Nu mi-a spus folosind cuvintele astea, o liniştește el. Dar mi-a spus ceva foarte necaracteristic lui.

Însă nu ăsta este cel mai înfricoşător lucru pe care îl ştie Marcel despre soţia lui. Se vede în ochii lui durerea, realizarea faptului că ceva este rupt şi, oricât ar încerca, oricât efort ar depune, nu mai poate fi refăcut ca înainte.

Dar vrea să mai încerce o dată. Să împingă limitele dincolo de limite. Să-i mai arate o dată adevărul, poate că de data aceasta ea va fi în stare să-l accepte. Trebuie să facă paşi mici, să calce cu atenţie printre cioburile care sunt soţia lui.

Face o pauză lungă, destul cât să o vadă pe Isabela acumulând tensiune şi căscându-şi ochii cât de larg poate, apoi spune calm:

— Mi-a spus că, dacă nu fac ceva, o să te pierd.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum vreo... doisprezece ani, calculează el în minte.

Isabela se încruntă.

— Nu înțeleg... cum adică? Doișpe ani? Nu... Ce să faci?

— Asta era pe vremea când am știut prima oară că te gândeai să divorțezi.

Isabela își pleacă ochii, căutând legăturile.

Relație în derivă.

Da, asta își amintește.

Adevărul este că Eugen voia să-i fie un prieten bun lui Marcel și în același timp o voia și pe ea, pe Isabela. Îi înțelegea pe amândoi, le înțelegea și nevoile, dar motivul pentru care l-a trădat pe Marcel a fost că o înțelegea pe Isabela mai bine. Iar acesta a fost motivul pentru care a spus ceea ce a spus.

Ea întreabă:

— Și cum ți-ai dat seama că vorbea despre... legătura mea cu el? Putea să o spună fiindcă era preocupat de noi. Toată lumea știa că lucrurile nu mergeau bine între noi.

— Da, dar felul în care a spus-o...

Face o pauză.

— În general, oamenii spun un lucru, dar cuvintele din spatele cuvintelor sunt altele. Coduri și ghicitori. Și uneori cel care le ascultă poate pricepe ce i se transmite. Ce se vrea să i se transmită, de fapt. În clipa în care Eugen mi-a dat avertismentul acela, am știut că se simțea de fapt vinovat pentru ceva ce făcuse și nu știa cum să-mi spună adevărul. Acela era modul lui de a se dezvinovăți și de a-mi oferi șansa să salvez ce era între mine și tine, dacă mi se părea că era ceva ce merita salvat. Dar nu despre asta vreau să vorbim. Isabela...

Isabela strânge ochii, înăbușindu-și două lacrimi, strivindu-le și împrăștiindu-le. Simte de parcă are nisip pe sub pleoape.

— Și atunci de ce nu ai spus nimic? Puteai să mă certi, să mă plesnești, să pleci, pur și simplu... De ce nu ai spus nimic?

— Unele lucruri trebuie făcute exact la momentul potrivit. Iar momentul acela a venit și a trecut pe lângă mine, fără ca eu să am curajul sau, nu știu, inspirația să fac ceva,

să zic ceva. Iar genul acesta de întrebări nu se pot pune oricum, fără să sune ca lamentațiile unui dement. Să vin să te apuc de umeri și să te scutur, țipând: „Ți-o tragi cu Eugen?". Ai fi negat, poate cu talent, și aș fi ajuns să știu un adevăr, dar să nu-l pot recunoaște nici față de mine. Sau poate că nu eram pregătit să-mi recunosc mie acest lucru. Poate că era și vina mea. De multe ori cel de lângă tine te împinge în brațele celuilalt, așa cum de multe ori o chestie de genul ăsta îl poate face pe cel care este infidel să-și iubească și mai mult partenerul. Am vrut să-mi limpezesc gândurile înainte de a face ceva, iar asta m-a costat oportunitatea de a mai face ceva vreodată.

Isabela îl ascultă transportată și nu este pe față când îi ies pe gură cele mai inutile cuvinte:

— Poate aș fi rupt-o cu el.

Timpul ăsta, cum nu se derulează el înapoi...

— Nu, asta nu s-ar fi întâmplat, o asigură Marcel cu calm.

— Ești foarte sigur pe tine.

Vocea lui este rece ca trecutul ce nu mai poate fi rescris:

— Sunt mai sigur pe tine decât pe mine. Știu ce s-a întâmplat. Trebuie să renunți la el. Nu ai altă cale.

Femeia îl privește îngrozită. Lui Marcel i se pare pentru câteva clipe că soția lui a pătruns prin acea ușă și și-a adus aminte. Dar apoi ochii ei se sting și se pleacă. El spune:

— Știu ce te mișcă și ce te motivează. Te cunosc. Nu e prima oară când se întâmplă asta, Isabela. Te rog, adu-ți aminte. Nu îți duci aminte? Știi foarte bine...

Isabela îi aruncă o privire sfidătoare, așa că Marcel se simte obligat să o lovească.

Și o face:

— Ești lacomă și le vrei pe toate! Nu ai rămas cu mine pe tot parcursul aventurii cu Eugen din plictiseală sau din confort, ci fiindcă ne voiai pe amândoi. Tu, când nu știi ce vrei, vrei de toate. Era vorba de mândria ta. Nu e un lucru bun să te iubească cineva. Nu, nu asta am vrut să spun. Voiam să spun că, atunci când te iubesc, nu mă simt în

siguranță. Nu pe deplin. Mereu mă paște vreun pericol special, din cele de care nu te poți apăra. Ciudat e că... între mine și tine nu s-a schimbat nimic. El a venit și a trecut, dar nu a schimbat nimic. Nu a luat nimic de la mine. Recunosc, uneori am simțit că erai distantă, dar în general am fost surprins de cât de constantă erai cu mine. Iar asta mă face să cred că, de fapt, nu prea contam pentru tine. Când ești atât de lacom, trebuie să faci loc în tine pentru absolut tot ce vrei să absorbi, și asta înseamnă neglijență. Eram ca un obiect decorativ în tine, în sufletul tău. Ca o oglindă care atârna de inima ta. Nu te gândești niciodată că oglinda aceea ar putea suferi, văzând faptele pe care le săvârșești, nu? Dar nu contează. Tot ce trebuie să faci este să renunți la astea, ele nu mai contează. Nu mai contează de mult pentru mine.

Isabela oftează fiindcă el are dreptate și îi arată păcatele adevărate, pe care ea nu le poate justifica. Capul ei se pleacă peste piatra sacrificiului. Este pregătită să-și primească pedeapsa pe care o merită. Va durea ca nimic din ceea ce a simțit până atunci. Dar cine naiba vrea să facă prostii fără impunitate? Unde e farmecul?

Farmecul nu constă în a face prostii, ci în a nu fi prins.

Îi pare rău. Inutil. Își amintește de felul în care Marcel o privea înainte de toate astea și vrea să facă orice ca el să o privească așa ca *înainte*.

Timpul, nenorocitul acela care nu vrea nicicum să se deruleze înapoi!

Înțelege că a făcut o greșeală încercând să renunțe la el și că păcatul trebuie răscumpărat scump. Dar, odată ce nu mai există încredere, drumul spre iertare este unul infinit.

Relație în derivă.

Au avut o relație în derivă, salvată de același *ceva* care distruge totul.

Timpul, ucigaș bătrân și experimentat, demonstrează că nu trebuie să fii viu pentru a exista la nesfârșit.

Infidelitatea este temelia oricărei relații durabile. Nu neapărat sănătoase sau fericite, dar durabile.

Iar Marcel... Marcel a ştiut mereu.

A ştiut totul încă din acea seară, din urmă cu doisprezece ani, când au plecat mai mulţi de la un chef, că acela a fost momentul în care s-a produs ruptura ireparabilă. Marcel a fost lucid şi complet detaşat şi a putut vedea *efectiv* legătura care s-a format între Isabela şi Eugen, cum s-a împletit şi cum s-a consolidat de-a lungul timpului, apoi a dat în pârg pe parcursul unei singure seri, ca una dintre orhideele acelea rare care înfloresc o dată la patruzeci de ani. Cinci oameni pleacă împreună de la cheful acela, în seara aceea. El, Isabela, Eugen, Marc şi Tudor. Cinci oameni pleacă împreună de la cheful acela, iar doi dintre ei ajung în apartamentul său şi al Isabelei. Tudor este pus pe fapte mari şi insistă să continue distracţia într-un club de jazz, unde are loc un concert al unui saxofonist celebru pe care îl cunoaşte. Isabela se anunţă obosită, iar Eugen îi spune lui Marcel că o poate duce el acasă, dacă vrea să continue distracţia. Marcel hotărăşte să nu-i mai facă să aştepte, să nu amâne inevitabilul, aşa că le oferă ocazia perfectă:

— Da, Isabela, te poate lăsa Eugen acasă. Eu o să vin mai târziu, probabil spre dimineaţă. Mă simt în formă în seara asta! zâmbeşte el şi depune un sărut pe buzele ei.

Sărutul amar al despărţirii spirituale.

Apoi se despart. Isabela urcă în maşina lui Eugen şi duşi sunt. Marcel priveşte stopurile estompându-se în depărtare şi răsuflă uşurat.

Cinci oameni au plecat împreună de la cheful acela, iar doi dintre ei au ajuns în apartamentul său şi al Isabelei.

Da, a ştiut de la bun început că Isabela l-a primit în acea seară pe Eugen în patul ei pentru prima dată, iar de atunci tot mai des. A acceptat asta, dar nu ştia că preţul pe care Isabela avea să-l plătească era unul mult prea mare.

Iar Isabela spune:

— Îmi e aşa de ruşine...

De fapt, mereu i-a fost rușine, dar acum acceptă asta cu adevărat. Cum a putut să trădeze cu atâta ușurință toate acele momente pe care le-a împărțit cu Marcel? A făcut-o fiindcă el avea dreptate, fiindcă era lacomă. Când furtuna lovește în sfârșit barajele și apele se umflă, toate minciunile sunt spălate și rămâne doar adevărul. Adevărul urât, dar curat. Îl iubește ca pe nimeni altul, asta nu este o minciună, dar vrea tot ce poate avea.

— De ce ai făcut-o? o întreabă Marcel.

Este inutil să mai încerce, așa că jocul continuă.

— Am fost singură. Ai fost plecat, cu lunile. Erai mereu plecat...

De parcă asta ar fi justificat ceva, dar Marcel o privește ca pe o nebună. Știe că vorbele lui nu vor însemna nimic coerent pentru ea, dar este frustrat și izbucnește:

— Femeie, ce prostii vorbești? Nu am fost nicăieri. Am fost mereu aici. Zi de zi, lângă tine. Te priveam cum te consumai în fața mea, fără să pot face nimic. M-ai închis în afara ta și nu m-ai lăsat să intru! Se fac zece ani de când te privesc și încerc să te aduc la suprafață...

Isabela înghite în sec, fiindcă simte că pământul nu mai este sub ea:

— Zece ani? se încruntă ea, adunând în sprâncene frustrarea. Cum, dar... delegațiile. Guineea, Argentina, Pacificul de Sud.

Și atunci Marcel o lovește în moalele capului:

— Isabela, nu am mai plecat de lângă tine de zece ani. Nu a fost nicio Guineea. Nicio Argentina. *Niciun Pacific de Sud.*

Isabela își închide ochii. Pentru o clipă infinită se face lumină totală în jurul ei și lucrurile arată foarte diferit de cum este ea obișnuită să le vadă. Brusc, toate cuvintele ei i se par false și ireale și este ca și cum se trezește dintr-un vis lung și mâlos, știind că este un vis și acceptând tot ce găsește acum în jurul ei ca niște lovituri de bici necesare – realitatea imprimată cu forța în carnea ei. Să fii pierdut, să

te simți pierdut, acesta este unul dintre lucrurile groaznice din viață.

Marcel spune cu voce cavernoasă:

— Isabela, nu știu ce ***crezi*** tu că se întâmplă, ce crezi tu că ai făcut...

Se oprește. Își caută cuvintele.

— Au trecut ani de atunci. Ții minte? El... nu mai este.

Femeia deschide ochii și el amuțește. Înțelege că ea nu înțelege. Nu poate înțelege ce este în jurul ei, tot așa cum un surd din născare nu poate simți muzica. Este fragilă și are nevoie de această iluzie ca să supraviețuiască. Orice zgomot, cât de mic, ar sparge-o într-o mie de bucăți. Acum este mai clar ca oricând acest lucru, pentru Marcel. A pierdut-o iarăși în negurile minții ei. Așa că oftează și spune:

— Nici măcar nu îmi pasă de toată chestia asta, de tine și de Eugen. Dar a te iubi pe tine... e ca și cum mi-aș stâlci sufletul. Mereu...

Se îneacă în vorbe. Face o pauză, își drege glasul și continuă:

— Mereu am crezut că eu m-am ales cu partea mai bună din toată afacerea asta. Încă mai cred asta. Dar nu mai știu dacă tu vrei să continui așa. Știu că e greu să strălucești lângă unul ca mine. Oricât de mult m-aș șlefui, tot ca un vagabond mă simt. Simt un gol înăuntrul meu, un gol care pulsează. Mă simt pierdut ori de câte ori îți văd dezamăgirea.

Se lasă liniștea, apoi Isabela izbucnește într-un suspin:

— Sfinte Hristoase, cred că îmi pierd mințile! răsuflă ea, fiindcă își dă seama că își ține respirația de mult timp.

Să fii regăsit este ceva aproape dumnezeiesc. Iar cu aceste cuvinte Isabela dă la o parte, chiar dacă doar pentru o clipă, vălul întunecat al nebuniei de pe oasele sale.

Isabela se apropie de canapea clătinându-se, apoi se lasă pe spătar.

— Te simți bine? șoptește Marcel și o apucă de umeri.

O strânge în brațe și ea îl strânge, la rândul ei, în brațe.

Da, Marcel a fost mereu acolo. Tăcut, invizibil, decolorat și deșirat de mintea ei, dar a fost acolo. Ea este cea care a fost plecată din mintea ei. Apoi totul se întunecă iarăși.

Isabela se gândește tot timpul cât îi ia să fumeze o țigară, apoi spune:

— Nu știu de ce am făcut-o. Fiecare gest... Nu mai înțeleg. Cred că voiam să fiu liberă. Nu de tine, ci pur și simplu să fac abstracție de tot ce mă face să mă comport așa cum mă comport zilnic. În punctul ăsta cred că pot să-ți spun și că țin la Eugen. Nu ca la tine, dar țin. Voiam să fiu liberă în sufletul meu captiv. Știi cum e când totul în jurul tău îți spune să o iei într-o direcție, dar tu nu vrei asta? Când încerci să înoți împotriva curentului fiindcă așa ești tu făcut? Eu știu cum e. Neplăcut. Foarte neplăcut. M-am simțit defectă, ca și cum eram unica persoană bolnavă din lume, și ăsta e un sentiment groaznic. Să crezi că toată lumea în jurul tău știe ce are de făcut, doar tu ai rămas, cumva, fără un set de instrucțiuni pentru viață. Relația mea cu Eugen este un drog care mă ajută să mă împac cu asta. Mă ține sedată și mă las purtată de curent, în direcția în care vrea lumea, în direcția *corectă*. Le arăt tuturor degetul mijlociu când trec pe lângă ei, fiindcă nu pot fi ca ei și ei vor să cred că e doar vina mea.

Face o pauză și apoi spune cu o voce drăcească:

— Uneori am impresia că sunt o psihopată, incapabilă să simt ceva, și mă simt moartă pe dinăuntru. Uneori am impresia că nu vă iubesc pe niciunul, iar tot ce fac este să satur o foame care nu știu de unde dracu' vine!

Marcel o ascultă și nu știe ce cuvinte pot să repună discuția pe calea potrivită. Încetul cu încetul își dă seama că iertarea nu mai este în mâinile lui.

Nu are ce să ierte.

Iar acum, Isabela știe ce este durerea aceea prelungită, din ce în ce mai întinsă. Este sufletul ei, sfâșiat de fiecare privire și atingere și cuvânt și orgasm. Fiecare din acestea mușcă din el și îl ferfenițesc.

Femeia aude sunetul cuțitului ascuțit. Se pregătește să își primească lovitura de grație. Închide ochii – ochii ei albaștri, plini de pasiune și de minciuni.

Înainte să plece de lângă el, Eugen îi spune:

— Mi se pare trist că ceva mort îți face inima să tresalte mai tare decât ceva viu.

— Ce înseamnă asta? întreabă Isabela.

— Înseamnă că nu-mi doresc ce nu pot avea, spune Eugen cu detașare foarte bine simulată.

— Înseamnă că asta este, șoptește ea, privind podeaua de sub ea. Știi, e ciudat. Am mai iubit și înainte oameni, oameni cu care nu puteam fi, și am învățat să renunț la ei.

El o privește și spune:

— Ai avut dreptate când ai spus că suntem la fel, noi doi. Și din cauza asta știu ceva despre tine, ceva ce nici măcar tu nu știi. Știi ce? Cred că nu știi nimic despre iubire. O simulezi foarte bine, dar cred că nu știi nimic despre ea. Cred că o confunzi cu obsesia. Da, cred că ești obsedată. Iar eu sunt doar o distracție pentru tine.

Isabela are o privire ce ar putea prăvăli lumi întregi în abisul oftatului.

Eugen se apropie de ea și îi pune mâna pe umăr:

— Ar trebui să pleci. Să te întorci la el. Să lași asta în urma ta. E mai bine așa. Și nu îți face griji pentru ce o să fie. O să primesc eu lovitura în locul tău. El te așteaptă.

Iar Isabela știe că trebuie să-l asculte. Mereu ar fi trebuit să-l asculte, fiindcă mereu a avut dreptate. Sufletul i se chircește ca un fir de păr apropiat de flacără.

Încrede-te în instinct.

Amintește-ți imaginea vieții pe care ai fi putut-o avea.

Eugen se apleacă și o sărută cu pasiune reținută și rușine, apoi ea se îndepărtează. Ajunge la ușă. Se întoarce și îl arde cu privirea. El continuă să o privească. Apoi, dintr-o mișcare, ajunge lângă ea și brațele lor se încleștează în jurul trupurilor. Iar Marcel este și el acolo, un spectru care revede la infinit această scenă, un eșec perpetuu. Isabela este dusă, singură și îndepărtată, prizoniera acestor amintiri, cu sufletul

prea obosit ca să se mai poată elibera de ele. Iar Marcel știe asta și lacrimile lui se preling pe cea care a fost odată întreagă, iar acum nu mai este.

Apoi alege calea opusă.

Fă toate astea.

The Veils – *The Tide That Left & Never Came Back*

Sfaturi pentru tinere mame în devenire

— Oare de ce mi se întâmplă mie asta? întrebă Sofia cu voce tare, fără să-şi dea seama. Nu am cerut să mi se întâmple asta!

Bătrâna sorbi din paharul cu ceai şi spuse:

— Niciunul dintre noi nu a cerut-o. Crezi că Anton a plecat de acasă cu gândul la moartea lui? Te asigur că nu. Crezi că Paul a vrut toate nenorocirile pe care le-a primit? Crezi că Knopf s-a gândit că lucrurile ar putea să se termine astfel pentru el? Nu cred în karma, dar cred că universul tinde să se echilibreze. Orice acţiune are o reacţiune, de o forţă exact egală. Asta e, de fapt, karma. O explicaţie mistică a legilor elementare ale universului. Odată ce ai fost ales şi marcat, trebuie să mergi până la capăt.

Sofia clătină din cap şi scrâşni:

— Da, dar, vreau să spun... Ce dracu', sunt blestemată sau ce? Nu am făcut nimic rău. Nici eu şi nici fratele meu. Nici fraţii mei. Şi nici maică-mea! Cel puţin nu ştiu eu să fi făcut ceva atât de rău încât să fim... încât să fiu răsplătită cu aşa ceva. Dumnezeu tocmai mi-a spus că pruncul meu va fi Antihristul! Nu ştiu cum să mă simt în legătură cu asta. Trebuie să-l urăsc sau să-l iubesc?

Era acel copil o binecuvântare sau un blestem? Acum ştia răspunsul la întrebarea aceasta.

Probabil era şi una, şi cealaltă.

Sofia îşi încleştă fălcile, cuprinsă de frustrare şi neputinţă. Spuse:

— De ce eu?

Bătrâna pufni:

— De ce nu tu? Nu mă înțelege greșit, cred că ești o tânără excepțională și-mi placi. Aș merge până acolo încât să spun că cred că nu putea fi aleasă o femeie mai potrivită pentru treaba asta. Legenda spune că femeia a fost cea care ne-a aruncat în păcat și ne-a deviat de la curs. Mi se pare oarecum potrivit ca tot o femeie să continue tradiția.

— Vorbești serios?! întrebă Sofia stupefiată.

— Da.

— E oribil ce spui, murmură fata.

— Fiecare oroare e frumoasă în felul ei.

Fata privea în gol, gura i se deschise și cuvintele acestea ieșiră printre buzele ei fără să le poată opri:

— Ai dreptate. Sunt un om rău. I-am rănit pe cei pe care i-am iubit. Au suferit din cauza mea și au murit din cauza mea. Anton, mama, Patric și Feodor. Iar acum... dumnezeu mă pedepsește.

Își ridică fața spre cer și zâmbi frânt:

— E foarte simplu.

— Prostii! scuipă bătrâna.

Sofia deschise gura să protesteze, dar fu întreruptă:

— Dumnezeu! Dă-mi voie să-ți spun eu ceva legat de el. Dumnezeu e cel mai mare blestem care s-a pogorât vreodată asupra noastră, iar profeții lui sunt cei care îl împrăștie. De fiecare dată când aluneci și îți rupi un picior sau o mână, dumnezeu e acolo. El te oprește să-ți mai folosești membrele împotriva lui. De fiecare dată când îți spargi dintele într-o coajă de nucă ascunsă în prăjitură, el e acolo. De fiecare dată când cineva te acuză pe nedrept și nu te poți apăra e mâna lui. E doar vina lui dumnezeu. Da, doar vina lui.

Bătrâna mai sorbi din ceai, apoi continuă:

— Dumnezeu ne urăște și s-a plictisit de noi. S-a retras în vila lui de pe buza prăpastiei din Martha's Vineyard și a încetat să se mai preocupe de noi. Nu mai face suflete pentru noi. A vândut – pe bani buni, nenorocitul – matrița unui consorțiu chinez și acuma ăia le produc pe bandă. Și toate sunt perfecte, perfecte și identice. Dar le lipsește ceva.

Cu toţii funcţionăm cu suflete chinezeşti. Cu imitaţii ieftine de suflete. De aceea nu ştim cine suntem şi ce vrem. De aceea suntem toţi la fel şi ne macină pe toţi aceleaşi griji şi aceleaşi frustrări. Clone chinezeşti. Miliarde de clone cu sufletul sterp şi perfect. Copiile astea de suflete reproduc viaţa, dar nu şi individualitatea. Ce trebuie noi să facem este să recuperăm murdăria aia divină şi să redevenim oameni adevăraţi. Iar până atunci trebuie să suferim, dă-mi voie să-ţi spun asta. Toată lumea are parte de suferinţă. Chiar şi dumnezeu, pe cruce.

Bătrâna rămase tăcută, cu ochii ei orbi aţintiţi în gol.

Fata nu voia să crească mare. Când erai mare totul se schimba, totul se împuţina. Visurile se uscau, niciodată nu aveai destul. Când erai mare, niciodată nu mai aveai parte de destul somn, de destui bani, de destul timp. Când erai mare şi lucrurile mergeau rău, nimeni nu îşi aducea aminte de cele bune. Nimeni.

— Dar eu nu vreau asta, spuse într-un târziu Sofia. Nu mă interesează toate astea. Vreau doar să-mi trăiesc viaţa şi să fiu fericită. Cer chiar atât de mult? Şi nu vreau să fiu femeia care aduce sfârşitul lumii!

Bătrâna se întoarse uşor spre ea. Pufni pe nas, apoi spuse cu o voce plictisită:

— Fată dragă, niciunul dintre noi nu are visuri reale. Nu vrem să transmitem nimic, nu vrem să lăsăm nimic celor ce ne urmează. Vrem să consumăm tot ce este de consumat în timpul vieţii noastre şi să nu lăsăm nimic altora. De aceea ne simţim neîmpliniţi şi străini faţă de noi înşine, fiindcă nu ştim ce vrem să fim. Simţim că suntem carcase goale şi ecoul eşecului e muzica pe care o recunoaştem cel mai uşor. Asta este melodia noastră preferată. Nu mai sunt împărăţii de moştenit, iar cei ca tine şi ca fratele tău sunt eroi stârpiţi în floarea vârstei.

O ţintui pe Sofia cu privirea ei oarbă, apoi continuă:

— Copiii noştri pot spera să facă asta, să câştige, dar nu noi. Niciodată noi. Ei pot fi un blestem sau pot fi o binecuvântare, nu ai de unde să ştii. Dar trebuie să speri că nu vor fi un blestem şi să-i îndrumi departe de drumul acela.

Fata oftă și bătrâna își aprinse o țigară.

Fumă în tăcere un timp, apoi continuă pe un ton insinuant:

— Desigur, s-ar putea să mă înșel.

Sofia se încruntă. Bătrâna era enervant de pricepută în a sădi speranța.

— S-ar putea ca asta să fie o oportunitate pentru tine de a dovedi că poți schimba natura lucrurilor, dacă vrei. Mă *uit* la tine și *văd* o femeie care nu ia de bun nimic și care știe că orice lucru bun merită să lupți pentru el. Gândește-te la Anton. El știa asta. Nu a acceptat mizerii de la nimeni, nu s-a lăsat călcat în picioare și nici pus la colț. A înaintat și a luptat și a murit țipând și dând din picioare, dar în final a făcut ce trebuia să facă și, pentru o clipă, a fost învingător. Era de același sânge cu tine. Cred că și tu ești capabilă de o asemenea furie cum am *văzut* la el.

— Eu nu sunt ca fratele meu.

— Știu asta. Nu sugeram că trebuie să faci ce a făcut el. Fă ce trebuie să faci tu, așa cum vrei tu. Cu toții suntem diferiți. La fel sunt și eșecurile noastre – croite pe măsura fiecăruia.

Sofia își lăsă capul în piept:

— Cum voi ști ce trebuie să fac?

— Vei ști. Viața e uneori plină de alegeri grele, alegeri a căror enormitate te sufocă, încât parcă și timpul e țintuit pe loc și stă alături de tine și așteaptă. Ce așteaptă? Nu știu. Își așteaptă propriul timp, presupun.

Fata se lăsă pe spătarul fotoliului.

Se înserа.

Răsăriseră stelele.

Bătrâna zâmbi și spuse:

— Când ești tânăr ți se dau lucruri, iar când ești bătrân, ți se iau acele lucruri înapoi.

Trase din țigară.

— Gândește-te la asta.

The Veils – *Advice for Young Mothers to Be*

Risipitoarea

Toată lumea are secrete.

Ai stat de vorbă cu tine însăți, în după-amiaza aceea, și ai încercat să le afli. Nu știai asta, dar ai făcut-o, chiar și așa. În timp ce Marcel rostea cuvintele sale și în timp ce și tu rosteai cuvintele tale, o a treia voce răspundea la toate întrebările.

Ți-ai aprins o țigară și ți-ai turnat un pahar. Ai privit în gol și ți-ai adunat gândurile. Ai rememorat faptele. Ai simțit junghiurile acelea. Dureau ca dracu', dar te-ai forțat să le simți din nou. Nimic nu își face treaba la fel de bine ca durerea. Durerea e un profesor de modă veche – brutal și eficient.

Fumul de țigară îți înțepa ușor nasul.

Toată lumea are secrete și tu știi asta.

Cel mai mare adevăr este că toată lumea ascunde ceva.

E ușor să minți și să faci lucruri rele. Face parte din viață, se întâmplă la fel de natural ca respiratul sau urinatul. Partea grea, partea cu adevărat copleșitoare este să trăiești cu vina, să păstrezi secretul. Fiindcă nu e de ajuns să faci lucruri groaznice. Lumea trebuie să le și afle.

După ce ai făcut toate astea, după ce ai aflat că ești capabilă de toate astea, le-ai mai face așa, dacă ai avea șansa să o iei de la capăt?

Și răspunsul este fără ezitare: da.

De aceea ești în situația în care ești. Din cauza acestui răspuns.

Ai lua totul, nu ai lăsa nimic nimănui și ai risipi totul, fiindcă asta ești tu, o risipitoare.

Vocea ta, cealaltă tu, ți-a spus niște lucruri. Ți-a spus că timpul este ca un cerc.

Dacă nu ai auzit niciodată un truism, acum te poți lăuda că ai rostit unul.

A fost odată în viitor.

Nimic nou nu se poate întâmpla vreodată. Tot ce am făcut noi s-a mai întâmplat înainte și se va mai întâmpla și la mult timp după ce noi vom fi dispărut. Aceiași pași pe aceleași drumuri, aceleași lacrimi pentru aceleași greșeli și amintiri. Același gust amar în gură.

Același răsărit care omoară visurile.

Toate astea vor fi mereu acolo, în aceleași locuri, în sufletele noastre. Ca și în versul omniprezent, inima aceea a tuturor cântecelor vechi și noi, deopotrivă, nu mai este nimic de făcut decât ceea ce s-a făcut.

Am un coșmar recurent, în care sunt iubită pentru ceea ce sunt.

În eternitate, nimic nu poate îmbătrâni, nimic nu poate evolua, nimic nu se poate schimba. Ceea ce ești este ceea ce ai fost mereu. Ceea ce vei fi până când dumnezeu se va plictisi de tine și chiar dincolo de acest moment. Viața există ca să-ți dea impresia că poți trece de pe o potecă pe alta. Când mori, uiți asta și, renăscută fiind, o iei de la capăt.

Am un coșmar recurent în care sunt iubită pentru ceea ce sunt și îmi place asta. De aceea nu mă pot schimba. De aia nu vreau să mă schimb. Și rămân mereu, mereu aceeași.

Dar vreau pace.

Merit pace.

Am un coșmar recurent în care Marcel mă iubește știind ce fel de om sunt și de aceea nu mă pot schimba. Iar acum coșmarul a devenit realitate. Toată lupta, tot războiul meu cu demonii aceia urâți, cu sinele meu mizerabil, toate scrâșnetele acelea dureroase Marcel le-a măturat pe toate cu o singură privire și m-a obligat să o iau de la început.

El o iubea știind din ce era plămădită, iar pedeapsa ei era să ducă la nesfârșit povara aceea în suflet.

Nimic nu era mai greu de suportat decât răul răsplătit cu bine.

Stând acolo, lângă Marcel, se gândea că era fericită că aproape reușiseră.

Să fie fericiți, adică.

Acum, pereții se prăbușeau în jurul lor, iar el îi spunea că nu voia să fie niciodată liber de ea, sau cel puțin asta înțelesese ea din cuvintele lui.

Dar de ce o iertase?

Fiindcă era slab, sau o iertase fiindcă era puternic? O iertase fiindcă și el avea păcatele lui, pentru care voia să fie, la rândul său, iertat. O iertase fiindcă îi era dor de ea și o voia înapoi, cu sau fără păcate, o voia înapoi întreagă, nu scindată între două timpuri și două dorințe.

Minciuna și vina erau două răni care urmau să se vindece. Aveau să lase niște cicatrici urâte, dar, chiar și așa, urmau să se vindece. Pacea era aproape, Isabela îi putea simți atingerea catifelată și mirosul proaspăt, ca de nou-născut.

Marcel se apropie de ea, pe canapeaua aceea, și își puse brațele în jurul ei. Femeile astea aveau un fel de dar, o forță malefică, ceva ce te făcea să te simți vinovat pentru greșelile lor. Dar nu trebuia justificat nimic. O plătise cu lacrimi și era a lui. Iubirea îi ținea prizonieri.

Iubirea era brutală, nu ierta pe nimeni, nu uita nimic și își cerea drepturile fără compromis. Nu se mulțumea să te încălzească, ci voia să te ardă de viu, de-a dreptul.

Femeia își mai aducea aminte din când în când de unele lucruri. Imagini, senzații, chipuri. Era suportabil. Ori asta, ori un vid cu cer lipsit de stele și o podea acoperită de petrol.

Isabela începu să plângă pe înfundate, cu sughițuri, iar Marcel auzea cuvintele ei nerostite. Adevărul ei și adevărul lor.

Isabela merita pace și o plătise cu prețul primit pe nebunia ei.

Toată lumea are secrete, iar secretul Isabelei era ascuns chiar și de ea.

Iar tu, Eugen, să știi că nu te-am mințit. Am făcut lucruri de care nu sunt mândră, dar nu te-am mințit.

Singurul lucru mai greu decât să iubești o persoană cu care nu poți fi este să trebuiască să alegi între două persoane pe care le iubești la fel de mult. Orice ai alege, pierzi. Și tu știi asta, fiindcă și tu ai făcut-o la vremea ta.

Și Marcel știa asta, fiindcă îi ascultase următoarele cuvinte.

Știu că te-am făcut să suferi și că te-am făcut să plângi.

Am făcut tot posibilul să ucid ce avem.

Întotdeauna am ales calea greșită pentru a ajunge acolo unde am vrut.

Mi-e rușine de ceea ce am făcut, te rog, crede-mă.

Dar te iubesc acum și o să te iubesc la infinit.

Doar mai iartă-mă și de data asta.

Va fi ultima.

Promit.

Skunk Anansie – *Squander*

Un pic de ploaie nu a stricat nimănui

Era sfârșitul lunii ianuarie, iar afară ploua. Era frig și oamenii stăteau în casă.

Lumea întreagă era amorțită și abia își putea aduce aminte de zilele calde, deși le aștepta cu nerăbdare.

După o jumătate de an de la moartea fratelui ei Anton, Sofia se întinse pe un pat cu cearșafuri albe și curate, apoi își desfăcu picioarele pentru ca băiatul ei să poată ieși din pântecu-i rotund, pentru ca pruncul ei să se poată naște.

Venise vremea ca toate promisiunile să se împlinească. Sofia era o tânără puternică și insistă să nască pe cale naturală, iar medicul ei aprobă.

Ea simțea – mereu simțise acest lucru – că pruncul ei trebuia să-și facă intrarea în lume asemenea unui războinic: țipând, dând din mâini și din picioare, acoperit întru totul de sânge. Îl iubea și nu voia să-i facă rău, ci voia să-l protejeze cât putea de mult, dar în adâncul ei simțea că el avea nevoie de această traumă antică pentru a fi pregătit. Fiindcă lumea asta în care urma să se nască era – mereu fusese – doar un câmp de luptă, iar toți oamenii luptau într-un război perpetuu. Să-l nască pe băiatul ei oricum altfel i se părea a fi un act de trădare.

Bătrâna scriitoare cu părul odinioară blond și cu ochii năpădiți de cataractă îi spusese un lucru: copiii născuți iarna aveau ceva ce restul copiilor nu aveau. Un fel de aură, o protecție suplimentară în fața lumii care îi primea, dar o mai avertizase pe Sofia că și soarta lor era de obicei una

mai grea. La așa armură, o bătălie pe măsură. Sofia o întrebase de unde știa asta, iar bătrâna îi spuse că și cei doi copii ai săi, Paul și Isabela, fuseseră născuți tot iarna.

Privind ploaia rece de ianuarie, fata își spuse că puțină ploaie nu a stricat niciodată nimănui.

Era asudată și obosită după travaliu, dar împingea cu putere și scrâșnea și țipa, glasul ei era vuietul furtunilor care făcea ferestrele să se zguduie, ca pruncul să-i audă glasul puternic și să știe că aceea care suferea pentru el, aceea care primea loviturile pentru el era mama lui.

Era o mamă care pierduse multe și suferise mult, o mamă disciplinată de durere și pregătită de soartă.

O mamă vrednică.

Apoi, pruncul alunecă din trupul ei, din despicătura aceea aflată între picioarele ei, despicătură care ducea în întuneric, și începu să țipe și să se zbată, încercând să apuce cu mâinile aerul din jurul său, întocmai cum își închipuise Sofia. Tânăra scăpă câteva lacrimi de ușurare și, printre ele, se găsiră și câteva de emoție, iar după ce copilul fu spălat și șters, ea îl ceru și îi fu pus în brațe.

Îl privea cum stătea acolo, la pieptul ei, liniștit, cu pielea roșie, cu fața mică și murată ca o stafidă. Era fierbinte și Sofia aproape că putea să-i audă sângele vuindu-i prin vene și inima lui mică bătând ca un ciocan într-o nicovală, din ce în ce mai puternic.

Din sânge și durere se iscă perfecțiunea, iar el avusese parte de ambele.

Era perfect.

Băiatul deschidea ochii, dar nu își putea vedea mama, fiindcă mai aveau să treacă săptămâni bune până când ar fi putut să distingă culori sau contururi. Degetele sale mici și firave apucară gulerul mamei și traseră încet de el.

„Hai, intră în viața mea, o să ne ascundem de restul lumii și o să ne făurim o lume doar a noastră, un loc unde instinctele și iubirea o să ne elibereze de oftaturi și visuri ce nu se pot realiza."

Încetase să plouă, iar norii se destrămau încet.

Soarele își revărsa razele calde peste mamă și pruncul ei prin fereastra curată.

În spatele ușii salonului, privindu-i pe cei doi prin geam, stătea dumnezeu.

Avea mâinile înfipte în buzunarele pantalonului și cămașa descheiată la gât. Nodul cravatei era puțin desfăcut. Vru să aprindă un trabuc pentru a sărbători evenimentul, dar o asistentă care patrula pe coridor îl văzu și îl opri, îngrozită:

— Domnule! Acesta este un spital, nu aveți voie să fumați aici!

Dumnezeu strecură repede trabucul înapoi în buzunar, cu o mină supărată, și se mulțumi să-i privească pe cei doi, mama și fiul ei, cum stăteau acolo, privindu-se unul pe altul, fiecare reflectat în ochii celuilalt, inimile sincronizate, fără să le pese de restul lumii. Și de ce să le fi păsat? Restul lumii putea să aștepte. Toate minciunile și toată durerea fuseseră suflate de vânt, împrăștiate în văzduh. Nu mai rămăsese nimic, în afară de ei doi.

Adulmecă aerul. Mirosea a ceva sălbatic, a geneză.

Instinctul inițial al fetei, care ar fi sugrumat în față această întreagă istorie, fusese puternic, dar fusese greșit.

Încrede-te în instinct, apoi alege calea opusă.

— Toate lucrurile mărețe au începuturi neînsemnate, murmură dumnezeu, apoi se întoarse pe călcâie și o luă spre ieșire.

Zâmbind.

Nenorocitul.

Tom Waits – *A Little Rain*

Cuprins

Partea I

Lucrurile s-au schimbat 9
Oamenii frumoşi 13
Toată lumea are secrete 34
Sau ai prefera să fii un peşte? 40
Departe de orice drum 43
Urmează-mă spre casă 57
Aprinde-mi inima 63
Vorbeşte cu străinii şi crede
că viaţa îi e în pericol 123
Noaptea e momentul potrivit 129
Păsări care zburaţi în înaltul cerului 140
Numărând florile de pe perete 165
Marţi 189
Braţele timpului 211

Partea a II-a

Joi 237
Iubirea adevărată aşteaptă 245
Acum toţi criminalii în hainele lor 259
Mănâncă-te/Ce să facem acum? 279

Duminică 293
Luni 331
Tipo, o să te părăsesc 358

Partea a III-a

Valul care a plecat 455
Sfaturi pentru tinere mame în devenire 465
Risipitoarea 469
Un pic de ploaie nu a stricat nimănui 473

proză EGO

au apărut:

Tatiana Niculescu Bran – *Povestea domniței Marina și a basarabeanului necunoscut*
Lavinia Braniște – *Escapada*
Ionuț Chiva – *Boddah speriat*
Mihai Radu – *Sebastian, ceilalți și-un câine*
Andrei Ruse – *Zaraza*
Adrian Buz – *1989*
Ligia Ruscu – *O dimineață la vânătoare*
M. Dușescu – *Uranus Park*
Florin Irimia – *Câteva lucruri despre tine*
Dan Coman – *Căsnicie*
Anca Vieru – *Felii de lămâie*
Iulian Ciocan – *Iar dimineața vor veni rușii*
Cosmin Perța – *În urmă nu mai e nimic*
Șerban Alexandru – *Un înger, un câine, o imagine*
Marin Mălaicu-Hondrari – *Războiul Mondial al Fumătorilor*
Ioana Crețoiu – *Alegeri dificile*
Nicolae Avram – *Mamé*
Cornel George Popa – *Cei care mor și cei care vor muri. Aventurile unui bibliotecar*
Tudor Ganea – *Cazemata*
Veronica D. Niculescu – *Spre văi de jad și sălbăție*
Dan Alexe – *În punctul lui rebbe G.*
Lavinia Braniște – *Interior zero*
Mircea Pricăjan – *Calitatea luminii*
Radu Pavel Gheo – *Disco Titanic*
Matei Florian – *Cexina Catapuxina*
Dan Ciupureanu – *Omar și diavolii*
Florin Irimia – *Misterul mașinuțelor chinezești*
Codrin Liviu Cuțitaru – *Scriptor sau Cartea transformărilor admirabile*
Liliana Corobca – *Caiet de cenzor*
Adrian Georgescu – *Exitus*
Alex Tocilescu – *Imperiul Pisicilor*
Andrei Crăciun – *Aleea Zorilor*
Bogdan Coșa – *Ultravioletă*
Bogdan-Alexandru Stănescu – *Copilăria lui Kaspar Hauser*
Tudor Ganea – *Miere*

Ilinca Bernea – *Numele tău și alte erezii*
Mihai Radu – *Extraconjugal*
Alex Tocilescu – *Eu et al.*
Sebastian Lăzăroiu – *Balena Albastră*
Adrian G. Romila – *Zeppelin. Stampe și istorii apocrife*
Mihai Buzea – *Gastarbeiter*
Dan Coman – *Parohia*
Mihaela Perciun – *Cenușă rece*
Ioana Baetica Morpurgo – *Schije*
Mircea Țuglea – *Grazia*
Bogdan Răileanu – *Tot spațiul dintre gândurile mele*
Dinu Guțu – *Intervenția*
Cristian Fulaș – *Cei frumoși și cei buni*
Dan Alexe – *Pantere parfumate*
Cătălin Pavel – *Chihlimbar*
Carmen Firan – *Umbra pierdută*
Cosmin Leucuța – *Hoodoo*

în pregătire:

Sebastian Lăzăroiu – *Omatidii*
Iulian Ciocan – *Dama de cupă*

www.polirom.ro

Redactor: Dan Petrescu
Coperta: Carmen Parii
Tehnoredactor: Irina Lăcătușu

Bun de tipar: februarie 2018. Apărut: 2018
Editura Polirom, B-dul Carol I nr. 4 • P.O. BOX 266
700506, Iași, Tel. & Fax: (0232) 21.41.00; (0232) 21.41.11;
(0232) 21.74.40 (difuzare); E-mail: office@polirom.ro
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A,
sc. 1, et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53
Tel.: (021) 313.89.78; E-mail: office.bucuresti@polirom.ro

IMPRIMERIILE DAVID

Iași, Șoseaua Ștefan cel Mare și Sfânt 67-69, 700498
Telefon: 0232 276221, Fax: 0232 232588
www.imprimeriiledavid.ro

Contravaloarea timbrului literar se depune în contul
Uniunii Scriitorilor din România
Nr. RO44RNCB5101000001710001 BCR UNIREA

Toate lucrurile bune, toate lucrurile rele, toate au la bază alegerea. Isabela citeşte un interviu cu dumnezeu în Harper's Bazaar. *Fiinţa supremă este întrebată cum funcţionează liberul-arbitru. Dumnezeu răspunde că nu există aşa ceva. Totul, în Univers, este predestinat. Mort la naştere. Chiar şi el. Femeia care îi ia interviul îl întreabă stupefiată:*
— Dar tu eşti cea mai puternică fiinţă din Univers! Vrei să-mi spui, vrei să cred *că şi tu eşti doar o păpuşă atârnată de sfori, mânuită de destin? Atunci care e diferenţa dintre noi, dintre tine şi muritorii de rând?*
— Diferenţa este că eu sunt o păpuşă care vede *sforile, răspunde calm dumnezeu.*

Foto copertă:
© Carlos Caetano/Shutterstock.com

Înainte să împlinească 18 ani, Sofia află că a rămas însărcinată cu Knopf, un om foarte influent, aflat în plină ascensiune. Sarcina fetei nu are cum să rămână fără urmări, aşa că Albert este trimis să o ucidă. În scenă intră Paul, un bărbat misterios şi tăcut, care o salvează pe Sofia şi apoi o ia cu el într-o călătorie spre Vest şi spre libertate, încercând să pună cât mai mulţi kilometri între ei şi necruţătorul Albert. Pe urmele lor porneşte şi Anton, fratele geamăn al fetei, hotărât să-şi recupereze cu orice preţ sora pe care o crede răpită. În paralel, Isabela se luptă cu dragostea ei împărţită în două, cu sentimentele de vinovăţie şi cu alegerea pe care trebuie să o facă în curând. Dumnezeu îşi face apariţia în carne şi oase. Are buzunarele pline cu secrete, iar agenda lui este cel puţin sinistră. Toţi sunt legaţi prin nenumărate fire invizibile şi, fără să ştie, se îndreaptă cu viteză în aceeaşi direcţie, spre o întâlnire – şi un personaj – care le va schimba vieţile pentru totdeauna.

„Lumea mă întreabă uneori despre ce e vorba în *Hoodoo*. Le spun oamenilor că e vorba despre o grămadă de chestii. Dincolo de călătorii, muzică veche, sex, cuvinte potrivite şi alegeri proaste, dincolo de sânge şi lacrimi şi răzbunare, e vorba despre câte puţin din fiecare lucru pe care îl ştiu. A, şi despre sfârşitul lumii."

Cosmin Leucuţa

EDITURA POLIROM

www.polirom.ro

Carte publicată şi în ediţie digitală